

WU KONG NGU

WONG NGU

Bách Ngọc Sách

Mục lục

- Chương 1: Quý Sự Đàm Châu
- Chương 2: Kịch Chiến Đại Mạc
- Chương 3: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh
- Chương 4: Yên Gia Việt Quốc
- Chương 5: Ban Đêm Tập Kích
- Chương 6: Mai Danh Tha Hương
- Chương 7: Học Đồ Kiếm Phô
- Chương 8: Chuyện Cũ Thần Bia
- Chương 9: Quan Sát Luyện Kiếm
- Chương 10: Tàn Phôi Luyện Kiếm
- Chương 11: Tấn Thăng Trung Cấp
- Chương 12: Bán Kiếm Chữa Thương
- Chương 13: Sát Lang Được Bảo
- Chương 14: Dị Hòa Phệ Hồn
- Chương 15: Tam Tài Pháp Kiếm
- Chương 16: Giương Cung Bạt Kiếm
- Chương 17: Lâm Ngụy Ra Trận
- Chương 18: Liễu Âm Hoa Minh
- Chương 19: Tử Đấu Trước Điện
- Chương 20: Bổng Dụng Nổi Tiếng
- Chương 21: Trái Tim Thiếu Nữ Thâm Hứa
- Chương 22: Sư Huynh Hồ Vi
- Chương 23: Kịch Chiến Trong Rừng
- Chương 24: Phệ Hồn Tái Hiện
- Chương 25: Giết Sạch
- Chương 26: Nghi Ngờ Bộc Phát
- Chương 27: Vô Diện Quái Khách
- Chương 28: Trừ Bỏ Lân Độc
- Chương 29: Phá Cảnh Trúc Cơ
- Chương 30: Lời Mời Từ Kiếm Hội
- Chương 31: Đồng Thời Đảm Bảo
- Chương 32: Thay Xà Đổi Cột
- Chương 33: Oán Hồn Tể Kiếm
- Chương 34: Nhập Thất Luyện Kiếm
- Chương 35: Phạm Thiên Phù Văn
- Chương 36: Cực Phẩm Pháp Kiếm
- Chương 37: Uy Lực Của Phạm Thiên
- Chương 38: Nghi Ngờ Huyết Kiếm
- Chương 39: Đối Chọi Gay Gắt
- Chương 40: Linh Kiếm Xuất Vở
- Chương 41: Mối Hoạ Diệt Môn
- Chương 42: Kinh Biến Ở Biệt Uyển
- Chương 43: Ủy Thác Lúc Lâm Chung

Chương 44: Sự Thật Phũ Phàng

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 1: Quỷ Sự Đàm Châu

Đại Tấn quốc, có một dãy núi màu xanh kéo dài qua ranh giới huyện Đàm Châu.

Bởi vì thế núi uốn lượn, từ xa nhìn lại giống như Thanh Ngưu quỳ xuống đất, nên được mọi người gọi là "Phục Ngưu sơn".

Giờ phút này đang vào mùa mưa giữa hè, toàn bộ dãy núi được bao phủ trong một mảnh mưa bụi bát ngát, phẳng phất bức tranh thủy mặc hơi mờ, thiên địa giao hòa, một mảnh mông lung.

Trong một chỗ khe núi rộng lớn dưới Phục Ngưu Sơn, có một dòng suối rộng hơn một trượng từ trong núi uốn lượn chảy ra, bởi vì mưa liên tục mấy ngày, lưu lượng nước so với ngày thường lớn hơn rất nhiều, nước suối nhìn cũng đục ngầu.

Hơn vạn bách tính khoác áo tơi, người dính đầy bùn, đang đi dọc theo đường núi cạnh dòng suối chậm chạp tiến lên thượng du, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ mệt mỏi.

Đi theo đám người còn có rất nhiều dê bò súc vật, chúng vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng cúi đầu nhai mấy ngụm cỏ ven đường, uống mấy ngụm nước đọng trong vũng bùn, may mắn không cảm giác được các chủ nhân đang lo nghĩ và mệt rã rời.

Hai bên đội ngũ khổng lồ này, cứ cách một đoạn lại có một số binh lính tay cầm binh khí, vừa hộ vệ an toàn cho bách tính, vừa thúc giục tăng tốc lên, thỉnh thoảng còn phải hỗ trợ ép gà vịt súc vật chạy loạn trở về đội ngũ.

Phía trước đoàn người, có một đội kỵ binh mang áo giáp màu đen, thân hình từng người thẳng tắp, nhìn thập phần khôi ngô hữu lực.

Một người trong đó tay cầm một cây cờ lớn, phía trên viết một chữ "Thiết" bắt mắt.

Đi tới một cánh rừng rậm rạp, một nam tử hắc giáp cao lớn cầm đầu đám kỵ binh giơ lên một nắm tay, ra hiệu đội ngũ tạm dừng lại, nghỉ ngơi tại chỗ.

Dân chúng đã sớm mỗi một không chịu nổi, nhao nhao tụ tập lại một chỗ, trốn vào trong rừng rậm.

Một lão hán goá vợ người khoác áo tơi bện rơm rạ, dẫn năm con dê của mình cũng chạy tới dưới một gốc cây hoè, lão chui vào trong bày cừu, co quắp tìm một chút hơi ấm.

Nhưng không ngờ, lão vừa tiến vào, một con dê trong đó liền kêu be be một tiếng, thủng thỉnh đi vào chỗ trong rừng sâu.

Lão hán đứng dậy mắng một câu, vội vàng đuổi theo.

Chỉ thấy con dê kia đi tới trước một gốc cổ thụ, chần chừ không tiến lên, kêu be be không thôi.

"Phốc" một tiếng.

Cây cổ thụ quý dị run lên, lớp vỏ khô nứt bên ngoài bỗng nhiên có từng đạo ngũ thải quang mang xuyên suốt ra, đồng thời càng ngày càng sáng, trong chốc lát hóa thành một đoàn quang cầu chói mắt.

"A! Thần Tiên hiển linh a. . ."

Lão hán lúc đầu khẽ giật mình, tiếp theo run rẩy đi ra phía trước, bịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng kêu lên.

Bách tính chung quanh nghe tiếng, nhao nhao nhìn lại bên kia, khi nhìn thấy rõ tình huống, cũng đều chạy tới, từng người từng người quỳ xuống lạy, lớn tiếng kêu lên.

Nhưng đúng vào lúc này, khắp nơi trong rừng rậm có từng đoàn từng đoàn ngũ thái hào quang sáng lên, cơ hồ bao vây tất cả bách tính vào trong.

Tên nam tử cao lớn cầm đầu kia thấy vậy, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh nghi, vội vàng phân phó thuộc hạ bên cạnh:

"Có gì đó không ổn, lập tức truyền lệnh, rời khỏi chỗ này!"

Kết quả gã còn chưa dứt lời, dị biến phát sinh!

Nơi chân trời xa đột nhiên truyền đến tiếng vang âm âm, phẳng phát sấm rền mùa xuân, lại tựa hồ có cự thú gì đó đang nhanh chóng tới gần.

Nam tử cao lớn kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại hướng đó.

Chỉ thấy mặt đất bị chấn động, một cỗ cuồng phong tối tăm mờ mịt mang theo vô số đá vụn bùn đất phẳng phát sóng lớn cuộn cuộn xoắn tới, trong giây lát đã đến bên cạnh rừng cây.

"Cứu mạng "

"Chạy mau "

...

Trong tiếng kêu gào thê thảm của mọi người, cuồng phong lật tung mảng lớn cây rừng, vô số nhánh cây núi đá vỡ nát ra bay tứ tung, đánh cho bách tính trong rừng vội vàng không kịp chuẩn bị máu thịt be bét, rú thảm không thôi.

Trong rừng rậm hỗn loạn tưng bừng, tàn cây đoạn nhánh và cát bụi bùn đất cuốn chung một chỗ, quấy đến không thể thấy được

cảnh vật chung quanh.

"Nhanh, đi cứu người. . ." Nam tử cao lớn chống đỡ cuồng phong, lớn tiếng la lên.

Kỵ binh mặc hắc giáp dưới trướng gã lập tức tung người xuống ngựa, chống đỡ cuồng phong, gian nan phóng vào phía trong rừng rậm.

Đúng lúc này, những ngũ thái hào quang trong rừng rậm kia đột nhiên nhao nhao lóe lên, hóa thành một mảnh huyết quang đỏ thẫm, bao phủ trọn phiến rừng rậm vào trong.

Lúc huyết quang bao phủ xuống, có người bắt đầu hét thảm lên, chỉ thấy huyết nhục trên thân mọi người bắt đầu hoà tan lấy mất thường có thể thấy được, lộ ra từng cây xương cốt trắng hếu.

Lập tức trong rừng rậm vang lên tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm không ngừng, nhưng một lát sau thanh âm im bật lại, chỉ để lại từng bộ xương khô trắng hếu, dưới cuồng phong quét qua, nhao nhao biến thành bột mịn.

Nam tử cao lớn bên cạnh rừng rậm nhìn thấy hết thảy, lạnh cả người, khóe mắt muốn nứt ra.

Bên người gã treo lơ lửng trường kiếm màu trắng bạc, bỗng nhiên phát ra trện trện tiếng rung, sáng lên quang mang trắng lóa như tuyết, miễn cưỡng bảo vệ xung quanh gã, đỡ được huyết quang từ trong rừng cuốn ra.

Nhưng mà sau một khắc, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, thân kiếm đột nhiên run lên đứt gãy ra.

Nam tử cảm thấy khí huyết quanh thân cuồn cuộn, ý thức bắt đầu mơ hồ, dù có bạch quang của thân kiếm che chở, làn da trên người gã cũng tự băng liệt mở ra mấy chục vết thương, máu tươi không

ngừng tuôn ra cuồn cuộn, khuôn mặt thoáng trở nên trắng bệch một mảnh.

Dưới sự kinh hoàng, gã vội thúc vào bụng ngựa, thúc giục chiến mã chạy như điên về phía trước, bỏ lại sau lưng một mảnh huyết vụ.

Đến lúc cuồng phong trong rừng rậm tiêu hết, huyết quang không thấy nữa, mặt đất cũng biến thành một mảnh hỗn độn.

Nhưng mà, những dê bò súc vật và gà vịt chim chóc kia đều không việc gì, vô chủ quanh quẩn tại chỗ đó.

Chỉ là chủ nhân của chúng, mấy vạn bách tính và các kỵ binh mặc hắc giáp kia, tất cả đều đã biến mất không thấy.

. . .

Sau mười ngày, ngay giữa ban trưa.

Một chỗ bên ngoài cách Đàm Châu thành hơn năm mươi dặm, có một mảnh ruộng đất diện tích cực lớn, phía trên là dây leo cây cỏ lan tràn, trồng một mảng lớn dưa hấu xanh ròn. Một lão hán đen đúa trong trang phục nông phu tay nắm một cái cuốc cán gỗ liễu, đào ra từng khe rãnh trong bãi cát dọc theo bờ ruộng dây leo sinh trưởng.

Đoạn thời gian trước liên tục mưa, làm cho ruộng thoát nước trong ruộng đều hồng mất, nếu không sửa kịp, lại một trận mưa đến thì nước sẽ đọng trong ruộng, đến lúc đó dưa hấu còn chưa trưởng thành sẽ bị ngâm nát.

Lão hán dõ mồ rơm rách trên đầu lên, mắng một câu thời tiết quý, đột nhiên cảm giác được cái trán hơi ngứa, tưởng rằng nóng đến đổ mồ hôi, liền kéo khăn lau mặt cũ nát vắt trên cổ lên lau trên trán.

Nhưng mà, tay của lão vừa mới nắm khăn mặt, thân thể không tự chủ được cứng đờ tại chỗ, không cách nào động đậy.

Trên mặt lão hán hiện lên vẻ hoảng sợ, miệng há lên, lại không phát ra được nửa tiếng thanh âm.

Đúng lúc này, trên trán của lão bỗng nhiên hiện ra một sợi tơ hồng.

Chỉ thấy trên tơ hồng sáng lên huyết quang, ở trong da thịt phân liệt ra, ngạnh sinh nứt ra hai bên.

Hai mắt lão hán trợn trừng lên, tiếp theo tròng trắng mắt lật một cái, triệt để mất đi thần thái, vẻ hoảng sợ trên mặt cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa, trở nên một mảnh đờ đẫn.

Da thịt trên trán lão phân liệt ra, một con mắt màu đỏ như máu lớn chừng trái nhãn từ bên trong lòi ra.

Chỉ thấy nó xoay tít, nhìn bốn phía một lát, bỗng nhiên "Phốc" một tiếng, bay thẳng ra khỏi trán.

Phía sau nó còn kéo theo từng tia từng sợi sợi tơ màu bạc, như từng sợi tóc mỏng manh, dính với da thịt trên trán lão hán.

Theo con mắt huyết hồng bay vào không trung, sợi tơ màu bạc dày đặc kia bị lòi ra bên ngoài cơ thể, hóa thành một đoàn hào quang màu bạc, bao phủ ở xung quanh.

Thân thể lão hán bắt đầu khô quắt lại lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, cuối cùng hóa thành một nắm bụi đất, rơi vào trong ruộng dưa.

Con mắt huyết hồng dưới ngân quang bao phủ, treo ở trên không trung chậm rãi chuyển động, nhìn về hướng Đàm Châu thành.

Chỉ thấy trên đó bỗng nhiên lóe lên ngân quang, biến mất tại chỗ không thấy, tiếp theo một cái chớp mắt đã xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

Cứ vậy lặp đi lặp lại, cho đến khi đi xa biến mất không thấy gì nữa.

. . .

Cùng một thời gian.

Bên ngoài Đàm Châu thành, bờ La Phù Giang.

Một chiếc thuyền Ô Mộc đang dần dần tiến lên trên sông.

Đầu thuyền mơ hồ đứng đấy một tên nam tử, lưng gã đưa về một bên bờ, tay chống sào dài, đẩy thuyền Ô Mộc đi dọc theo dòng sông.

Bên bờ đứng ngơ ngác một thân ảnh nữ tử xinh đẹp nhỏ nhắn xinh xắn, nàng nhìn thuyền Ô Mộc dần dần biến mất tại nơi xa trong hơi nước, khuôn mặt vốn căng thẳng bỗng nhiên run lên, trong nháy mắt hốc mắt hơi đỏ lên.

"Người vì sao không quan tâm để ta đi cùng người. . ." Nàng có chút u oán lẩm bẩm nói, chỉ là thanh âm thấp chỉ có mình nàng có thể nghe được.

Nữ tử đáng yêu đưa mắt nhìn thuyền Ô Mộc hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này mới ảm đạm quay người lại, đi được mấy bước, nàng đột nhiên ngửa đầu nhìn lên không trung, nghi ngờ nói: "Đó là cái gì. . ."

Chỉ thấy vàng trắng tròn treo trên bầu trời bỗng nhiên mơ hồ một trận, trong thoáng chốc có một chùm sáng ngân bạch từ trong đó tách rời ra, lấp lóe như sao dày đặc, chớp sáng tối bay lượn tới bên này.

Càng tới gần, thấy càng rõ ràng, bên rìa chùm sáng màu bạc kia mơ hồ không rõ, tựa hồ có vô số xúc tu thật nhỏ đang run lên bần bật.

Đúng lúc này, phía trên chùm sáng bỗng nhiên lóe lên ánh bạc, lộ ra một con người màu đỏ lôm, từng tia từng sợi tơ màu bạc từ trên đó bỗng nhiên kéo dài ra, như một mảnh sao chổi kéo theo đuôi dài nhỏ, bắn nhanh tới phía nữ tử bên này.

Nữ tử xinh đẹp thấy vậy, trên thân loé lên bạch quang, mũi chân chạm trên mặt đất một cái, thân hình cấp tốc lui ra sau mấy chục trượng, vạch ra trên mặt nước La Phù Giang liên tiếp gợn sóng, đứng trên lòng sông.

Nhưng ngay lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện.

Sợi tơ màu bạc nhìn như bay thẳng đến kia, bỗng nhiên ở giữa không trung bẻ ngược một cái, ngưng tụ lại một chỗ, như một con đai măng màu trắng trong nháy mắt xông về nữ tử, lập tức bao phủ nàng vào giữa.

Theo "Ào ào" một tiếng dị hưởng truyền đến, một mảng lớn sóng nước màu trắng từ bốn phương tám hướng cuốn đến kẹp lấy nàng.

Nhưng mà nàng chẳng những không bị sợi tơ màu bạc ép vào đáy sông, ngược lại hai chân không thấy nữa, cả người phiêu phù, rời khỏi mặt sông.

"Ồ. . ." Trong miệng nàng phát ra một tiếng nghẹn ngào thống khổ.

Từng sợi tơ bạc quán quanh lên, như là kén tằm bao vây toàn bộ cơ thể nàng, chỉ còn lại cái đầu trần trụi bên ngoài.

Nàng cảm thấy, thân thể bị một cỗ lực lượng vô hình gắt gao trói buộc, căn bản không thể nào động đậy.

Nhưng vào lúc này, sợi tơ màu bạc khác ở con người màu đỏ lờm kia, bỗng nhiên loé lên huyết quang, bay nhanh tới phía nàng. Nữ tử xinh đẹp vạm vỡ phần hoảng sợ tùy ý bị con mắt kia đập âm âm tại mi tâm nàng.

"A. . ." Một cổ đau nhức kịch liệt tê tâm liệt phế truyền tới, nàng nhin không được kêu lên một tiếng lớn.

Chỉ là trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, tiếng kêu của nàng liền im bật lại.

Chỉ thấy ngay chỗ mi tâm, huyết quang cuộn cuộn như dòng suối, con mắt huyết hồng kia chậm rãi chìm vào trong đó, dần dần chui vào.

Mà theo sát phía sau, tất cả sợi tơ màu bạc quán quanh cơ thể nàng, cũng bắt đầu nhanh chóng co vào, liều mạng tụ tập cùng đoàn huyết quang kia, chui vào trong đó.

Đoàn huyết quang kia dung hợp một chỗ với sợi tơ bạc, chợt lóe lên, liền hoàn toàn biến mất không thấy. Nữ tử vốn bị trói buộc đột nhiên buông lỏng, cả người lao đảo một cái, lùi về sau mấy bước, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Tất cả dị trạng chỗ mi tâm đều biến mất, chỉ là từ trống rỗng nhiều thêm ra một vết màu đỏ giống như bông hoa.

Mà thần thái trong đôi mắt nàng bỗng dưng âm đạm, giây lát sau lại phát sáng lên, chỉ là chỗ sâu trong ánh mắt tựa hồ nhiều thêm cái gì đó.

"Đã phát hiện mục tiêu, ẩn ký chưa kích phát. . ."

Nữ tử kia bỗng nhiên quay người, nhìn về phía hạ du La Phù Giang, chờ dẫn nói một câu.

Nói xong, khóe miệng nàng chậm rãi nhếch lên, lúm đồng tiền trên mặt hạ xuống một chút, lộ ra vẻ tươi cười hơi cứng ngắc.

Khiến người ta cảm thấy quý dị chính là, trong hốc mắt của nàng, lại có hai hàng nước mắt lặn xuống, căn bản không ngừng được.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 2: Kịch Chiến Đại Mạc

Một tháng sau.

Ở giữa biên giới hai nước Tấn Việt, Táng Tiên sa mạc ở phía nam đại lục.

Lúc này đang có bão cát tàn phá bừa bãi.

Cát vàng mênh mông bị vòi rồng cuốn lên trời cao, giống như vô số đầu Cự Long dữ tợn du tẩu bốn phía, xa xa nhìn lại, cát bay đã chạy, che khuất cả bầu trời, tựa như sóng lớn quay cuồng mãnh liệt.

Giữa phương thiên địa này chỉ có thể nghe tiếng vang ù ù cuộn cuộn, thiên hôn địa ám, hoàn toàn không thể nào thấy rõ vật, đúng là cảnh tượng đáng sợ ngày tận thế.

Không biết qua bao lâu, cuồng phong dần dần vơi bớt, biển cát trở về yên tĩnh.

Kiều dương treo trên bầu trời, thiêu đốt cát vàng vạn dặm.

Mặt đất bốc lên sóng nhiệt, khô nóng không gió, tựa hồ trận bão doạ người lúc trước chưa bao giờ xảy ra.

Dưới một tảng đá lớn bị gió cát ăn mòn, có một mảnh râm mát khó có được.

Hai con Sa Tích (rắn mối) nằm ở trong râm mát, ngay chỗ cổ da xoè màng ô dựng thẳng lên, quai hàm phồng lên, giống như đang hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh sau một kiếp nạn. Đột nhiên, các Sa Tích mở chân phi tốc nhảy ra, tựa như bị chấn kinh. Ngay chỗ bóng

râm vừa rồi bọn chúng cư trú, cát mịn lưu động, một cánh tay bỗng nhiên thò lên.

Bàn tay nửa nắm hướng lên trên, chỗ hở khẩu và trong lòng bàn tay kết thành một tầng vết chai sạn.

Trên cát chảy nổi lên từng cơn sóng gợn, dựa vào cánh tay chèo chống, cuối cùng từ trong đám cát nhô ra một cái đầu người.

Cự thạch này cũng không biết đã đứng sừng sững trong sa mạc này bao nhiêu thời đại, mặt ngoài đã bị ăn mòn tràn đầy lỗ nhỏ, phẳng phất một khối cây khô mục nát đến cực điểm, lại ngoan cường ngăn trở không ít bão cát cho thân người bên dưới, khiến cho hấn không bị chôn quá sâu, cũng tránh cho hạt cát nóng bỏng nướng thành thịt khô.

Mí mắt người này khép kín, trên khuôn mặt dính đầy hạt cát, mơ hồ thấy được một ít vết thương nhỏ bé khô cạn, bờ môi trắng bệch nứt nẻ mím chặt.

Hai mắt hấn thử mở ra một khe nhỏ trước, một tay che ánh sáng, sau khi thích ứng với tia sáng, lúc này mới lấy tay chống đỡ người thẳng người lên, trong miệng thở phào một cái.

Theo cát vàng trên thân hấn rơi xuống, lộ ra một thân áo vải màu nâu lam lũ, trên đai lưng cài một thanh trường kiếm dài khoảng hai thước.

Đây là một thiếu niên có khuôn mặt vẫn còn ngây thơ, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng trưởng thành có góc cạnh cũng đã ần ần hiện lên mấy phần nam tử, một đầu tóc dài đen như mực dính đầy bụi cát buông xoã sau lưng, chỉ dùng một sợi dây đai đồ buộc ở sau ót, da thịt trên thân hơi ngăm đen, cánh tay thân eo cơ bắp đường cong rất rõ ràng, nhìn có chút cường tráng.

Hấn đứng dậy, nheo mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt như ngừng lại phương tây, hai nắm đấm buông xuống trên cánh

tay không khỏi nắm chặt lại một chút.

Giống như bỗng nhiên nhớ lại chuyện gì, thần sắc hắn trở nên vô cùng khẩn trương, vội vàng đưa tay mò vào trong ngực, tìm tòi một trận, sau đó lấy ra một cái túi thơm hình kiếm.

Quần áo trên người hắn đã rách nát, túi thơm trong tay kia lại hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí ngay cả vết bẩn cũng không dính bao nhiêu.

Thần sắc thanh niên dừng một chút, mới hơi yên lòng lại.

Hắn nắm thật chặt đai lưng, sau đó mở rộng bước chân, từng bước từng bước tiến lên phía trước.

Bầu trời xanh không mây, cồn cát chập chùng, giữa một đường thiên địa, thân ảnh thanh niên nhỏ bé cô độc kia dần dần tiến lên từng bước.

Không biết đi được bao lâu, thanh niên cảm thấy cuống họng nóng bỏng đau rát, hai chân càng ngày càng nặng, phảng phất có người túm lấy chân của hắn, muốn hắn vĩnh viễn lưu lại vùng sa mạc này. Nhưng hắn may mắn không có ý dừng lại nghỉ ngơi, vẫn như cũ cắn chặt răng, từng bước từng bước đi tới phía trước.

Mà thỉnh thoảng nhắc lên trận trận cuồng phong cuốn theo cát vàng, gào thét tới lui, khiến cho con đường phía trước càng trở nên khó đi hơn.

Đúng vào lúc này, thanh niên kia đột nhiên dừng chân lại, đứng nguyên tại chỗ, hai mắt nhìn thẳng phía trước bị màn cát che đậy.

Chỉ thấy cách mấy chục trượng phía trước, cuồng phong dần dần thu lại, cát bụi lắng xuống, một vài cồn cát cao vài trượng dần dần hiện rõ đập vào mi mắt, mà trên cồn cát này, thỉnh thoảng đứng vững một trung niên cự hán.

Người này ước chừng ba mươi tuổi, thân cao gầy trượng, mặt ngựa mày trọc, quần áo dính đầy cát bụi có chút rách rưới, khiến cho có bắp toàn thân lồi ra như ẩn như hiện, ở sau lưng gã, còn đeo một thanh cự kiếm không vỏ cao cỡ một người.

Cự hán dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chặp thanh niên kia. Đột nhiên, mặt mày gã méo mó, trở tay rút cự kiếm phía sau ra, trong tay kia chẳng biết lúc nào nhiều ra một tấm phù lục màu lam như mưa lất phất, "Phốc" một tiếng đập vào trên cự kiếm, một đoàn lam quang lóe lên chui vào thân kiếm, khiến cho mặt ngoài cự kiếm nổi lên một tầng lam mang.

"Thiết Kiên, để mạng lại!"

Ngay sau đó, một chân cự hán giẫm mạnh xuống đất, cả người biến thành một cơn gió lớn đánh thẳng đến thanh niên.

"Tên thứ mười tám."

Thanh niên được gọi là Thiết Kiên kia, bờ môi khô nứt thấp giọng tự nói một tiếng.

Chỉ thấy hán cũng rút trường kiếm bên hông ra, há miệng phun lên một ngụm tinh huyết, mặt ngoài trường kiếm lập tức nổi lên một tầng huyết quang nhàn nhạt.

Cơ hồ ngay lúc đó, một tay khác của hán vẽ trong hư không thật nhanh, trong chốc lát, hai viên hỏa cầu lớn chừng quả đấm nổi lên, tiếp theo bàn tay có chút thuần thực giương lên.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng. Hai viên hỏa cầu lập tức bay nhanh đến cự hán mặt ngựa.

Trong mắt cự hán lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ thanh niên nhìn hư nhược sắp đứng không vững, vẫn có thể phản ứng nhanh như vậy, nhìn khí thế ngược lại còn mạnh hơn mấy phần so với mình.

Đang cân nhắc, thân hình cự hán vẫn mảy may không ngừng, không nói hai lời nhấc cự kiếm trong tay lên, thân kiếm lập tức toả ra kiếm khí màu xanh lam chói mắt, đón đỡ chém một cái tới phía trước.

Kết quả hai viên hỏa cầu nhìn như bay tới thẳng tắp kia, lại đột nhiên rẽ sang hai bên, bay theo hai đường vòng cung lách qua phong mang cự kiếm, đánh tới hướng cự hán mặt ngựa.

Cự hán thấy vậy, mắt lộ hàn quang, cự kiếm trong tay linh xảo cực kỳ đột nhiên lắc một cái, cực nhanh chém một cái ra hướng hai bên.

Lập tức hai đạo kiếm quang màu lam gần như đồng thời cuốn ra, phân biệt nghênh đón hai viên hỏa cầu.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ bạo liệt vang lên!

Hai viên hỏa cầu chạm đến kiếm quang liền nhao nhao vỡ ra, biến thành hư ảo, mà hai đạo kiếm quang hơi ảm đạm vẫn bay ra sau hơn một trượng, lúc này mới tiêu tán ra.

Cùng lúc đó, thân hình cự hán mặt ngựa đã vọt tới trước mặt Thiết Kiên, sắc mặt dữ tợn lóe lên, huy kiếm đánh xuống.

Thiết Kiên lúc này đã không kịp dùng trường kiếm trong tay nghênh kích, chỉ thấy thân hình hần lão đảo một cái ngã ngửa trên mặt đất, thuận thế lăn mình một cái, hiểm hiểm khó khăn tránh thoát một kiếm đối diện đánh xuống, một bàn tay lại bất động thanh sắc giấu sau lưng, năm ngón tay chăm chú bắt quyết một cái.

Thân hình cự hán mặt ngựa mở ra, như quỷ mị nhanh chóng tiến đến gần, cự kiếm trong tay lần nữa khế động, bổ thẳng xuống Thiết Kiên đã ngã trên mặt đất.

Không ngờ, tay phải Thiết Kiên giấu sau lưng đột nhiên vung ra, một nắm cát vàng bao lấy nhàn nhạt diễm mang, hóa thành một đạo

phi tiền, bắn lên trên.

Khoảng cách gần như thế, cự hán mặt ngựa căn bản không kịp thu thế, dưới tình thế cấp bách một tay áo khác hất lên, đỡ được hơn phân nửa cát vàng, nhưng vẫn có không ít rơi trên mặt gã.

Những hạt cát vàng này, mỗi một hạt đều giống như hạt sắt bị nung đỏ, lập tức đốt khuôn mặt ngựa của cự hán da tróc thịt bong, máu thịt be bét, trong miệng gã hét thảm một tiếng.

Thiết Kiên giờ phút này lại xoay người nhảy lên như cá chép nhảy, trường kiếm trong tay đột nhiên lắc một cái, như thiểm điện chém một phát, một đạo huyết sắc kiếm ảnh như rắn ra khỏi hang, thẳng đến vị trí yếu điểm tim ở ngực trái cự hán.

Ngay lúc mũi kiếm cách ngực đối phương chưa đến nửa thước, cự hán bỗng nhiên cảm cự kiếm trong tay quét ngang, ngăn trước người, thân kiếm rộng nửa thước loé lên lam quang.

"Keng" một tiếng giòn vang.

Trong lưỡng sắc quang mang lam đỏ va chạm, trường kiếm Thiết Kiên toé lên vài tia hoả tinh, bị cự kiếm chắn đến văng ra.

Thiết Kiên một kích không thành, khí thế lao tới trước không chút do dự thu lại, xoay người một cái liền lui về sau.

"Lão tử xé xác ngươi!"

Cự hán mặt ngựa không quan tâm sự đau nhức nóng bỏng kịch liệt trên mặt, hét lớn một tiếng, cự kiếm trong tay vẫn còn cách đầu lâu Thiết Kiên không xa, hung hăng chém chéo xuống.

Lưng Thiết Kiên hướng về phía cự hán, tựa hồ đã sớm có chủ ý, thân hình nhún xuống, một chân mạnh mẽ dùng sức, cả người cơ hồ sát mặt đất bắn ra đi hơn một trượng, tiếp theo queo hướng thật nhanh, lén đến ngoài mấy trượng mới ngừng lại được.

Thời khắc này lồng ngực Thiết Kiên đập chùng, không ngừng thở hổn hển, sắc mặt có chút tái nhợt, trên trán chảy ra từng tia từng tia mồ hôi lạnh.

Hắn mặc dù né tránh cự hán trở tay một kích, nhưng dây cột tóc màu đỏ trên đầu lại bị mũi kiếm bổ trúng, giờ tóc tai bù xù, nhìn có chút chật vật.

Thiết Kiên một đường đi tới, vốn đang bị thương, vừa rồi liên tiếp thi triển thủ đoạn đã tiêu hao tuyệt đại bộ phận thể lực còn sót lại, cuối cùng chiêu thân pháp bảo mệnh này càng làm cơ bắp hai chân gánh phụ tải quá lớn.

Lúc này pháp lực trong cơ thể hắn còn lại không nhiều, tinh thể càng có vẻ không ổn.

Thiết Kiên thở sâu một hơi, để thân thể thả lỏng một chút, hắn cầm trường kiếm trong tay nhấc lên, mũi kiếm chỉ về đằng trước, bày ra tư thế một kích liều mạng.

"Tiểu tử ngươi đúng là mệnh cứng rắn, không chỉ chống nổi bão cát mấy ngày trước, còn có thể kiên trì dưới tay ta đến giờ, thật khiến người bội phục a."

Cự hán mặt ngựa thấy thế cũng không nóng lòng tiến lên tấn công, mà lật tay lấy ra phù lục vẩy lên trán, thanh quang lóe lên làm thương thế trên mặt gã ngừng lại, sau đó đột nhiên mặt lộ vẻ dữ tợn gào thét.

"Bất quá ngươi cho rằng chỉ bằng dáng vẻ ngươi bây giờ, còn có thể chạy thoát khỏi tay ta sao? Ta thấy ngươi không bằng ngoan ngoan thú chịu thôi, đỡ phải bị đau khổ a."

"Hắc hắc, những kẻ lúc trước chết trên tay ta cũng nói như vậy đấy." Thiết Kiên nghe vậy, cười lạnh một tiếng, mở miệng chế giễu.

"Muốn chết!"

Cự hán nghe vậy trán nổi gân xanh, không nói thêm nữa xông lên phía trước, thân hình chưa rơi xuống, cự kiếm trong tay đột nhiên từ trên hư không bổ xuống, lập tức một đạo kiếm quang màu lam dài chừng một trượng chém ra, bao phủ thân hình Thiết Kiên phía dưới.

Thiết Kiên cắn răng một cái điên cuồng rút pháp lực thể nội vào trường kiếm trong tay, tiếp theo tay cầm kiếm vung lên, trường kiếm lập tức đại phóng huyết sắc, tựa như một đạo huyết hồng nghênh đón.

"Keng" một tiếng, hai kiếm chạm nhau, quang mang hai màu lam và máu bạo liệt ra.

Thiết Kiên ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, trường kiếm trong tay lại bị chém thành hai đoạn.

Đối mặt cự kiếm sắp đánh xuống, Thiết Kiên không định né tránh đón đỡ nữa, mà một thủ chưởng khác nhấc lên, một viên hoả cầu to bằng miệng chén nổi lên, bay thẳng đến mặt cự hán.

Đây đã là một tia pháp lực cuối cùng còn sót lại trong cơ thể hắn.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 3: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh

Cự hán mặt ngựa không ngờ Thiết Kiên trước khi chết đánh cược một lần lưỡng bại câu thương, cự kiếm trong tay vừa thu về lại bổ tới phía hỏa cầu.

"Phốc phốc" một tiếng, hỏa cầu bị kiếm khí màu xanh lam cuốn tới, hóa thành điểm điểm hoa lửa tán loạn ra.

Thân hình cự hán mặt ngựa vừa mới rơi xuống đất, tung một cước đá Thiết Kiên ngã trên mặt đất, một nửa kiếm gãy trong tay hắn tuột bay ra ngoài.

Thiết Kiên ngửa mặt lên trời, mặt trời chiếu rọi vào mặt hắn, lòng ngực nhấp nhô kịch liệt, miệng lớn thở hổn hển, mồ hôi chảy vào trong mắt, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Bóng đen lóe lên, cự hán vượt qua đứng ở trên người hắn, mặt ngựa dữ tợn che khuất mặt trời.

Thiết Kiên đờ đẫn nhìn đối phương, khuôn mặt đăm đăm, không biểu lộ gì.

Cự hán mặt ngựa thấy vậy, không những không giận mà còn cười: "Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Người còn sống mới đáng tiền. Lão tử đánh gãy, cắt gân tay chân người, để cho người muốn sống không được muốn chết không xong!"

Nói xong, gã đặt cự kiếm lên vai sau, tay trái rút bên hông ra một thanh dịch cốt tiêm đao, trong mắt lộ hung quang, ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi trên mũi đao, phản xạ ra một đoàn hàn quang làm người sợ hãi.

Thiết Kiên muốn giãy dụa, cự hán mặt ngựa nâng một cước dẫm lên cánh tay phải của hắn, lực đạo to lớn, làm hắn cảm giác một trận đau nhức kịch liệt tê tâm liệt phế.

Sau một khắc, cự hán mặt ngựa giơ tay chém xuống một đao, nhắm ngay cổ tay phải Thiết Kiên.

Cùng lúc đó, Thiết Kiên đột nhiên phát ra một tiếng gầm thét khàn giọng, cũng không biết từ nơi nào sinh ra khí lực, thân thể đột nhiên uốn éo, vòng eo như rắn vặn vẹo ra một biên độ không thể tưởng tượng nổi, năm ngón tay trái như thiểm điện duỗi ra, chụp lấy cổ đao đang hạ xuống.

Giữa năm ngón tay hắn tràn ra máu tươi, chảy dọc theo thân đao và cánh tay điểm điểm trượt xuống, trong nháy mắt nhuộm đỏ hơn phân nửa lồng ngực thanh niên.

Cự hán mặt ngựa nhe răng cười một tiếng, lực đạo trong tay lại tăng thêm, muốn đâm cốt đao xuống.

Ngay lúc này, Thiết Kiên đột nhiên tiến vào trong một loại trạng thái kỳ diệu. Hắn tựa hồ giống như không cảm giác được đau đớn, năm ngón tay trái như sắt, gắt gao cầm chặt đao nhọn, khiến cho đao không cách nào đâm xuống mảy may, cũng không thể rút lại được.

Cự hán mặt ngựa thấy vậy, sắc mặt càng thêm giận dữ, đang tính dùng sức tiếp, bỗng nhiên giật mình.

"Bành!"

Một tiếng oanh minh rõ ràng không gì sánh được bỗng nhiên truyền vào trong tai gã, giống như tim đập của một loại cự thú ngủ say nào đó, lay động cả phế phủ, khiến cho cự hán mặt ngựa không khỏi run một cái.

"Bành! Bành!"

Tiếng tim đập liên tiếp vang lên, lần sau càng mạnh hơn so với lần trước, như cự thú kia sắp thức tỉnh.

Cự hán mặt ngựa kinh nghi nhìn Thiết Kiên phía dưới vẫn gắt gao nắm chặt đao nhọn của mình, toàn thân da thịt hần hiện ra màu táo hồng không bình thường, đầu ngón tay trong máu tươi mơ hồ trộn lẫn một tia màu vàng.

Mà lúc này Thiết Kiên cảm thấy trái tim trong lồng ngực cực nóng dị thường, tiếp theo một dòng nước nóng từ trong đó phun ra ngoài, ngay sau đó chảy dọc theo thể nội gân mạch nhanh chóng dừng mảnh lao tới hướng bàn tay đang nắm thanh đao.

"Phốc!"

Một ngọn lửa màu vàng nhạt đột nhiên từ giữa ngón tay trái thanh niên bắn ra, như một đầu té xà màu vàng chui lên đao nhọn, sau một khắc lại "Ầm" một tiếng, trống rỗng hóa thành sóng lửa màu vàng cao hai trượng cuốn ra bốn phương tám hướng.

Cự hán mặt ngựa gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng buông ra đao nhọn, hai cước dùng sức đạp mạnh bắn ngược ra phía sau, nhưng đã trễ.

"Cái gì . . . A!"

Cự hán mặt ngựa chỉ kịp kêu thảm một tiếng, cả người bị sóng lửa hùng hực kia nuốt sống vào trong.

Bất quá trong chớp mắt, huyết nhục thân thể cự hán mặt ngựa dưới hỏa diễm kỳ dị này thiêu đốt, trong nháy mắt phi hôi yên diệt. Thậm chí thanh cự kiếm và thanh đao róc xương kia cũng trong chốc lát biến thành một vũng nước thép.

Sóng lửa màu vàng hung dữ phun trào chỉ duy trì mấy tức, lại không hề có một tiếng động cuốn ngược về, một lần nữa hóa thành một ngọn lửa màu vàng, lóe lên chui vào giữa ngón tay thanh niên.

Thiết Kiên run rẩy nâng tay trái lên, dùng cặp mắt kỳ quái nhìn nó, khoe miệng co giật một chút, tựa hồ muốn cười cái gì, sau một khắc cổ nghiêng một cái, hôn mê thẳng cẳng.

Nhưng vào lúc này, nơi xa chỗ thiên địa giao nhau, trên đất cát vốn có chút yên tĩnh, lại cuốn lên mấy đạo gió xoáy vờn rờn, cuốn theo cuồng sa đầy trời, tựa như từng đầu Cự Long màu vàng dữ tợn, gào thét cuốn tới.

Cát bụi lần nữa sôi trào bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc, bầu trời lại lần nữa bị cát vàng cuốn lên che phủ, trở nên mờ mịt một mảnh.

Thân hình Thiết Kiên trong chớp mắt bị chìm ngập trong đó.

Cơ hồ cùng lúc đó, Đàm Châu thành cách đó mấy vạn dặm, luyện kiếm thế gia Ninh phủ, giữa đình nghỉ mát trong một hồ sen.

Thiên kim Ninh phủ Ninh Tiểu Tiểu, một tay nâng một hộp môi màu đen, một tay nắm lấy một con môi, đang muốn vung xuống hồ nước dày đặc cá chép, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, ngừng động tác lại.

Thân hình nàng chậm rãi xoay lại, nhìn về một hướng không trung ngoài đình, thần sắc đờ đẫn, tựa hồ lâm bầm:

"Mục tiêu ẩn ký kích phát. . ."

. . .

Trong lúc đàn độn, Thiết Kiên cảm giác giờ phút này chính mình đang trôi nổi giữa không trung, toàn thân như muốn vỡ ra, không chỗ nào không đau đớn, nhất là trong bụng, phảng phất có một đám lửa đang thiêu đốt, tựa hồ muốn đốt cả lục phủ ngũ tạng.

Cho dù đang hôn mê, hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng loại thống khổ này, cơ hồ khiến ý thức hắn còn sót lại gần như sụp đổ.

Nhưng trong tiềm thức có một cỗ dẻ dai, làm cho hấn cắn răng kiên trì chịu đựng.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Thiết Kiên cảm thấy mình sắp đến cực hạn, loại cảm giác bị liệt diễm thiêu đốt này mới dần dần lắng xuống.

Hấn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cùng lúc đó, ý thức cũng dần dần thức tỉnh. Sau một khắc, hấn cảm giác thân thể một trận xóc nảy.

Mí mắt Thiết Kiên khẽ động, tiếp theo chậm chạp mở hai mắt ra.

Đầu tiên đập vào mi mắt hấn, là một tầng vải dày được chống đỡ lên thành một mái vòm dài, chung quanh truyền đến tiếng vó ngựa, hấn lập tức ý thức được, giờ phút này mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa lớn chỉ hơn một trượng, chung quanh còn chứa một ít tạp vật.

Nhưng ngay lúc hấn muốn xoay người đứng lên, toàn thân truyền đến đau đớn một hồi, để cho hấn nhe răng trợn mắt một hồi, trong lòng cũng theo đó xiết chặt.

Hấn đột nhiên phát hiện, hai tay hai chân mình đều bị dây gai to chùng cổ tay trói chặt, ngay cả thân thể cũng bị cố định trên một bộ xe kéo.

"Cuối cùng vẫn bị bắt sao?"

Thiết Kiên ép mình tỉnh táo lại, cố gắng nhớ lại tình hình trước khi hôn mê, chỉ nhớ rõ lúc ấy liều mạng lưỡng bại câu thương, tựa hồ sau khi tên cự hán mặt ngựa truy sát mình chết đi, xảy ra chuyện gì, bản thân cũng hoàn toàn không nhớ rõ.

"Không đúng. . ."

Ánh mắt của hấn quét qua bốn phía, trong lòng hơi buông lỏng.

Bởi vì hắn phát hiện mình đang ở trong chiếc xe ngựa này, trang trí mặc dù phổ thông, nhưng cũng không phải kiểu dáng Đại Tấn quốc, nhất là hoa văn thêu trên rèm vải che này, nhìn giống như là của nước láng giềng Việt quốc.

Nhất là trên người mình vốn quần áo phải lam lũ mới đúng, lại bị thay bằng một bộ trường bào vải xám nhìn như người Việt quốc.

Mà theo tiếng vó ngựa chạm đất để phán đoán, bây giờ hắn là không còn ở trong Táng Tiên sa mạc, mà là trên quan đạo tương đối bằng phẳng nào đó.

Xem ra là hắn được người nào đó cứu.

Thiết Kiên nhẹ thở ra một hơi, không chần chừ nữa xê dịch thân thể một chút, tìm cách tránh thoát dây gai cột trên người.

Nhưng mà sau một khắc, hắn phát hiện một vấn đề có chút phiền phức.

Chính mình giờ phút này không chỉ cả người đau nhức chưa lành, mà đan điền cũng bị thương không ít, tựa hồ bị thương đến căn cơ, tu vi từ Luyện Khí tầng năm rơi thẳng xuống Luyện Khí tầng ba.

Nếu chỉ vậy cũng không nói, chỉ cần bỏ chút thời gian là có thể tu luyện trở về, nhưng khi hắn chuẩn bị điều động pháp lực trong thể nội, lại phát hiện trong đan điền phía dưới trống rỗng, cơ hồ không có một tia pháp lực.

Trong lòng Thiết Kiên lập tức căng thẳng, không khỏi sợ hãi.

Cho dù bản thân trước khi hôn mê hao hết pháp lực, nhưng bây giờ tối thiểu đã qua mấy ngày, trong thời gian này, chẳng lẽ mình lại không thể tự thu nạp thiên địa linh khí, chuyển hoá thành pháp lực?

Thiết Kiên vừa nghĩ đến đây, lúc này nhắm hai mắt lại, trong lòng mặc niệm khẩu quyết, vận chuyển tâm pháp, hút thiên địa linh khí tràn ngập bốn phía trong hư không vào thể nội, dẫn cỗ năng lượng này chậm rãi chạy về đan điền.

Nhưng mà hắn chỉ vận hành một đại chu thiên tuần hoàn, liền ngừng lại, hai lông mày nhăn chặt.

Hắn phát hiện chính mình cũng không phải là không cách nào thổ nạp thiên địa linh khí, mà là dẫn vào đan điền chuyển hóa thành pháp lực, có lẽ vì đan điền bị thương, nên tự tiêu tán phần lớn, mà những pháp lực còn sót lại kia, cũng sẽ tự lưu chuyển tán loạn khắp kinh mạch toàn thân, căn bản không tụ lại ở đan điền.

Dưới tình huống như vậy, nếu có tu sĩ Luyện Khí kỳ khác dùng thần niệm tìm kiếm, chỉ sợ cũng sẽ chỉ xem hắn như một người bình thường mà thôi.

Thiết Kiên lắc đầu, nhắm mắt lại, bắt đầu cẩn thận kiểm tra bên trong cơ thể.

"A, đây là?"

Thần sắc hắn đột nhiên khế động. Ngay vừa rồi, Thiết Kiên nhìn đến chỗ sâu trong đan điền nửa tàn phế của mình, phát hiện một tia dị dạng.

Chính xác là nhiều ra một ngọn lửa màu vàng kim nhạt, bất quá to bằng ngón út nhỏ, thập phần yếu ớt, hơi rung động, tựa hồ tùy thời sẽ bị dập tắt.

Thiết Kiên chỉ hơi suy nghĩ, liên tưởng đến chính mình trước khi hôn mê, từ ngón tay thoát ra một sợi dị hỏa thần bí kia.

Đúng lúc này, theo vài tiếng ngựa hí xa gần không đồng nhất từ xa truyền đến, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Tiếp theo bốn phía bắt đầu truyền đến một trận âm thanh rộ ràng ồn ào, tựa hồ có không ít người.

Thiết Kiên ngưng thần lắng nghe, đang cân nhắc, bỗng nhiên rèm vải bị xốc lên, từ bên ngoài ló vào một cái đầu chải hai bím tóc đuôi ngựa.

Đây là một thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng thanh tú, một đôi mắt tròn xoe đang nhìn hắn dò xét, trong mắt lộ ra vẻ nhí nha nhí nhảnh.

"A..., tỉnh? Tỉnh rồi!"

Thiết Kiên còn chưa thấy rõ hình dáng đối phương, thiếu nữ kia đã quay ra ngoài gọi to một tiếng giòn tan, sau đó nhanh như thỏ rút đầu trở về.

Nhìn rèm vải vẫn lắc lư không thôi, Thiết Kiên nao nao, ngậm trộm nghe thanh âm ồn ào ngoài xe ngựa truyền vào. Ngay sau đó, lại có tiếng bước chân đi đến xe ngựa, trong lòng của hắn nhất thời khẩn trương lên.

Không bao lâu, vải màn lại một lần nữa bị xốc lên thô lỗ.

Lần này, bên ngoài màn đứng đầy hai tên võ sĩ mặc nhung gấm, đầu đội mũ giáp mềm, hai nam tử mặt mũi tràn đầy vẻ dữ tợn này nối đuôi nhau nhảy lên kiệu, không nói lời nào nhắc Thiết Kiên bị trói buộc vào xe kéo, ném ra khỏi xe ngựa.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 4: Yên Gia Việt Quốc

Đoàn xe đỗ tại một mảnh đất trống trong rừng, hơn mười chiếc xe ngựa lớn nhỏ không đều, mơ hồ làm thành một cái vòng tròn lớn. Tất cả trên xe đều dùng vải bạt dày che kín, bên cạnh mỗi một chiếc xe còn có hơn mười tên võ sĩ ăn mặc giống nhau ngồi xếp bằng tại chỗ, vây quanh một nồi sắt lớn đang dùng củi nấu.

Trên mỗi chiếc xe ngựa cắm một cây cờ xí, theo gió tung bay, trên đó viết chữ "Yên" thật to.

"Hai vị, chúng ta sắp đi đâu?"

Thiết Kiên không để ý hai người lỗ mãng ném hán xuống đất, lại nhanh chóng bò lên, thu hết thảy bốn phía vào mắt, cặp mắt hơi đổi hỏi.

"Tên gì, người còn có thể ăn phải không? Đi thôi, tiểu thư đang chờ đấy, giờ ổn định một chút." Bên cạnh xe ngựa, một thiếu nữ ăn mặc trang phục nha hoàn một tay chống nạnh khiển trách một tiếng, sau đó lại nói với hai gã võ sĩ.

Thiếu nữ này là nữ tử trước kia chui vào xe ngựa xem xét, lúc này Thiết Kiên mới phát hiện, sau thắt lưng nàng còn đeo một cái túi vải nhỏ.

"Vâng!"

Hai gã võ sĩ lên tiếng, bước nhanh tới đỡ Thiết Kiên lên, đi theo tiểu nha hoàn xuyên qua đám người, đến trước một cái lều vải cách đó hơn mười trượng.

Một màn này, mặc dù đưa tới ánh mắt không ít người xung quanh, nhưng phần lớn những người này không đếm xỉa tới chỉ liếc mắt nhìn, rồi dời đi, tiếp tục làm việc riêng của mình.

Vào trong lều vải, hai gã võ sĩ đặt Thiết Kiên đang bị trói trên xe kéo trước mấy cái bàn. Dưới tiểu nha hoàn phân phó, họ thi lễ một cái rồi lui ra ngoài.

Chỉ nghe tiểu nha hoàn thi lễ một cái về phía chiếc ghế bành phía sau mấy cái bàn, trong miệng nói:

"Tiểu thư, người tới rồi."

"Đã biết."

Theo một âm thanh thiếu nữ thanh thúy dễ nghe truyền đến, Thiết Kiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mặt ghế thái sư đang ngồi một thiếu nữ áo trắng dáng người linh động.

Thiếu nữ buộc tóc đen bằng khăn choàng, da thịt nõn nà, dưới đôi lông mày dài là một đôi mắt sáng linh động, giống như hai tinh tú. Nàng khoảng mười sáu tuổi, hiện ra dung mạo tuyệt sắc.

Cô gái kia đứng dậy, dời bước lên trước mấy cái bàn. Ánh mắt Thiết Kiên và thiếu nữ chạm nhau, hẳn thấy được không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Tiểu nha hoàn vốn đi theo sau thiếu nữ, thấy vậy, bỗng nhiên vượt lên trước vài bước chắn giữa thiếu nữ mắt sáng và Thiết Kiên. Nàng bĩu môi, có chút bất mãn nhìn chằm chằm hẳn.

Thiếu nữ mắt sáng nhẹ a một tiếng, hai ngón tay ngọc thon dài nắm lấy lỗ tai tiểu nha hoàn, kéo nàng qua một bên.

"Làm sao, còn chưa xem đủ à? Đây là phép tắc người nhìn thấy ân nhân cứu mạng mình sao?" Thiếu nữ mắt sáng thấy Thiết Kiên vẫn đang ngây người nhìn mình, khóe môi hơi vênh lên nói.

"Ân nhân cứu mạng?"

Thiết Kiên nghe vậy phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn thoáng qua dây thừng trói chéo tay của mình.

"Không biết tốt xấu, lúc phát hiện người thì toàn thân người là máu, nếu không có tiểu thư, người đã sớm là một cỗ khô cốt táng thân ở sa mạc rồi!"

Tiểu nha hoàn ở một bên phồng má lên, nhin không được nói.

"Tiểu nha đầu, cời trói cho hẩn." Thiếu nữ mắt sáng yên lặng cắt đứt lời cần nhần của tiểu nha hoàn.

"Vâng!"

Tiểu nha hoàn hiển nhiên có chút sợ hãi vị tiểu thư nhà mình, mặc dù vẻ mặt không tình nguyện, nhưng vẫn đáp ứng, tiến lên ngồi chồm hỏm xuống, tay chân lạnh lẽ cời toàn bộ dây thừng trên người Thiết Kiên ra.

"Đa tạ ân tiểu thư cứu mạng!"

Thiết Kiên lắc sợi dây thừng rơi xuống, vừa mạnh mẽ chống đỡ thân thể ngồi dậy, muốn hành đại lễ.

"Miễn đi. Đừng lộn xộn nữa, lại lãng phí đan dược của ta." Thiếu nữ mắt sáng khoát tay chặn lại, không để ý nói.

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được! Ngày nào đó ta nhất định sẽ hồi báo! Còn chưa thỉnh giáo quý tính cô nương?" Thiết Kiên trịnh trọng chấp tay với thiếu nữ.

"Hồi báo thì khi khác nói, ta họ Yên tên Tử, người không phải là người Việt Quốc, vậy một thân bị kiếm thương là chuyện gì xảy ra?" Đuôi lông mày thiếu nữ mắt sáng hơi chau lên, con mắt đảo một

vòng, một tay vô tình hữu ý đặt trên vỏ kiếm bên hông, theo đó tản mát ra một cỗ khí thế có chút kinh người.

"Tại hạ Sở Phi, nhân sĩ Đại Tấn, bị cừu gia đuổi giết mới trốn vào sa mạc, rồi tao ngộ bão cát. . ." Về mặt Thiết Kiên hơi động một chút, tiếp theo âm thanh như thường trả lời.

Từ linh áp trên thân đối phương toả ra nhàn nhạt, có lẽ là một tu sĩ Luyện khí trung kỳ, giống như mình lúc toàn thịnh.

Hôm nay tu vi hẳn bị hao tổn, cũng không biết đang ở chỗ nào, không thể không cẩn thận.

"A, nguyên lai là Sở công tử. Không biết tiếp theo công tử có tính toán gì không?" Ánh mắt Yến Tử chớp động, lại hỏi.

"Xin hỏi Yến cô nương, các người đang đi nơi nào?" Thiết Kiên trầm ngâm một chút, hỏi ngược lại.

"Yến gia là thương hội, hiện đang đi qua các nơi của gia tộc —— Việt Kinh. Làm sao, Sở công tử có gì chỉ giáo?" Yến Tử nhìn chằm chằm Thiết Kiên, tựa hồ đã sớm đoán ra, chờ đợi hắn trả lời.

"Thực không dám giấu giếm, cừu gia tại hạ tại Đại Tấn có thể lực không nhỏ, không hẳn không dám đuổi giết đến Việt Quốc. Tại hạ được tiểu thư cứu giúp, cảm ơn vô cùng. Vì sợ liên quan đến quý thương hội, chờ đến lúc có sức hoạt động lại, sẽ lập tức rời đi." Thiết Kiên cười khở một tiếng, sau đó trả lời.

"Sở công tử có thể từ Tấn quốc một đường xuyên qua Táng Tiên sa mạc, hiển nhiên cũng không phải là hạng người tầm thường. Bất quá, ta mặc kệ người tại Tấn quốc có thân phận thế nào, cừu gia là ai, nhưng ở nơi này là Việt Quốc! Ít nhất tại Yến thị thương hội, Yến Tử ta tự nhiên có thể bảo vệ người chu toàn. Về phần đi hay lưu lại, tự nhiên người muốn thế nào cũng được." Yến Tử yên lặng nói ra, tay đặt trên vỏ kiếm cũng theo đó dời đi.

"Tiểu thư nhân nghĩa, tại hạ. . ."

Thiết Kiên nghiêm nghị chấp tay, đang muốn nói thêm gì nữa, kết quả chưa kịp nói, tiểu nha đầu bên cạnh đã không suy nghĩ cướp lời:

"Tiểu thư nhà ta vì cứu người, đã dùng một viên Triều Lộ đan năm đó phu nhân lưu lại, chẳng lẽ người muốn cứ như vậy phải mông ròi đi?"

"Triều Lộ đan? Yén cô nương lại dùng đan dược trân quý như thế cứu tại hạ!" Hôm nay trên thân Sở mỗ không mang theo gì, không có gì hồi báo, nhưng phần đại ân này sẽ nhớ kỹ." Sắc mặt Thiết Kiên biến hóa nói.

Việt Thiên Đại Lục, kiếm đạo độc tôn. Mà phù lục, đan dược cũng có chút thịnh hành, nhưng vật cao giai tương đối thưa thớt. Triều Lộ đan lại là một loại đan dược cứu mạng cao giai có chút quý hiếm.

"Gia mẫu khi còn sống ở trước mặt Đức Phật đã thề nguyện, phạm đủ khả năng, tuyệt không ngời nhìn người nguy vong. Ta chỉ là làm theo nguyện vọng mẫu thân mà thôi. Thương thế công tử chưa lành, nên nghỉ ngơi thêm. Tiểu nha đầu, tiễn khách." Yén Tử khoát tay chặn lại, nhàn nhạt nói ra.

"Xin mời, Sở đại công tử." Về mặt tiểu nha hoàn không tình nguyện chạy đến cửa trướng bông, hậm hực kéo màn cửa lên nói.

"Vậy Sở mỗ sẽ không quấy rầy Yén cô nương nữa, cáo từ." Thiết Kiên thấy vậy, cũng không nhiều lời nữa, hơi khẽ khom mình, quay người rời đi.

Ra lều trại, Thiết Kiên nhìn lên ánh nắng nóng bỏng chói chang trên trời một cái, thở dài một hơi.

Lúc này nên đi con đường nào? Hấn cũng có chút mờ mịt.

Nhưng nghe từ khẩu khí Yến Tử, nơi này cách Việt Quốc đại khái cũng không xa, có lẽ đi Việt Quốc là sự chọn lựa tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Thiết Kiên cất bước đi về hướng xe ngựa lúc trước tĩnh dưỡng. Khi hấn đến nửa đường, lại bị một màn cách đó không xa gây chú ý.

Trên một chỗ đất trống phía trước lều vải, đang có chừng hai ba mươi tên võ sĩ võ trang đầy đủ quây thành một vòng tròn, tất cả ánh mắt đám người nhìn chăm chú, sắc mặt mang theo vẻ khẩn trương.

Ngay cả hai kẻ trước đây không lâu mang chính mình đi giờ phút này cũng ở trong đó, cũng giống mấy người kia không dám thờ mạnh một cái, tựa hồ đang quan sát cái gì đó.

Thiết Kiên do dự chốc lát, cất bước đi tới cách hai ba trượng, đứng sau một gốc cây chết héo, nhìn lại bên đó.

Chỉ thấy chính giữa đám võ sĩ, một gã trung niên nam tử mặc trường bào màu nâu nhạt đang đại mã kim đao ngồi trên một rương gỗ màu đen, phía trên hai chân đặt ngang một thanh trường kiếm màu nâu dài hơn ba thước.

Nam tử này mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, một đầu tóc dài xanh đen hơi quăn xoắn, không búi tóc, mà lấy một sợi dây bằng da tùy ý buộc ở sau ót, trên trán có một sợi tóc không cột rủ xuống trước mắt.

Giờ phút này tay gã áp vào đốc kiếm và chuôi kiếm, một cái tay kia thì bị một tầng ánh sáng màu xanh nhạt bao phủ, giữa năm ngón tay nắm một thanh dao găm thanh đồng khảm một viên tinh thạch đỏ thẫm, đang khắc họa gì đó trên thân trường kiếm. Thần tình trên mặt gã chăm chú đến cực điểm, giống như ngăn cách bản thân với thế giới xung quanh. Tất cả tinh khí thần cả người gã đều tập trung vào hoạt động bên trên.

Nhìn qua, Thiết Kiên phát hiện tên trung niên nam tử kia đang khắc hoạ là một chuỗi phù văn dài màu đỏ, hình dạng cổ xưa, tối nghĩa khó hiểu.

"Cử Hỏa phù văn! Đây là đang Khai Linh pháp kiếm." Trong lòng Thiết Kiên âm thầm kinh ngạc nói. Hắn có thể cảm nhận được trên người đối phương tản mát ra từng trận ba động Pháp lực.

Chỉ thấy mấy tên võ sĩ cao lớn thô kệch vây quanh, giờ phút này thần sắc cả đám đều hồi hộp đến vạn phần, thở mạnh cũng không dám, sợ quá nhiều tên trung niên nam tử kia.

Theo phù văn trên thân kiếm hiện ra từng chút một, viên tinh thạch đỏ thắm trên thanh dao găm thanh đồng trong tay nam tử, hào quang cũng bắt đầu từ từ trở nên ảm đạm.

Cùng lúc đó, lòng mày trung niên nam tử không dễ phát hiện chút một chút.

Ngay sau đó, chỉ thấy thanh dao găm thanh đồng kia hơi chậm lại, đoàn minh văn vẫn chưa khắc hoạ hoàn chỉnh. Bỗng tinh thạch đỏ thắm trên dao găm đột nhiên lóe lên màu đỏ, "Bụp" một tiếng, bạo liệt ra.

Một cỗ khí kinh không lớn không nhỏ từ trong vu nổ cuốn ra, chấn động làm trường kiếm màu nâu rung động ông ông mãnh liệt, ở trên lưu lại gần nửa minh văn màu đỏ, có chút tia chớp, tản ra từng trận nhiệt độ cao.

Rõ ràng, trung niên nam tử khắc hoạ phù văn đến phút cuối, lại bị thất bại.

Dù vậy, các võ sĩ xung quanh cũng nhin không được phát ra từng tiếng thán phục, ánh mắt mọi người nóng bỏng nhìn thanh trường kiếm trong tay trung niên nam tử.

"Tài liệu chế tạo kiếm này quá mức phổ thông, nhiều nhất cũng chỉ có thể Khai Linh trở thành pháp kiếm cấp thấp nhất, ngược lại đáng tiếc một viên Hỏa Nguyên thạch. . ." Bản dịch nhanh nhất tại bạch ngọc sách. Trung niên nam tử nhìn chổ viên tinh thạch trên dao găm đã nổ tung, lắc đầu nói.

Dứt lời, gã đứng dậy, rũ áo bào, đưa chuôi trường kiếm này cho một người phía trước. "Tuy Khai Linh thất bại, nhưng kiếm này cũng là pháp kiếm cấp thấp có năm sáu phần uy năng, có thể dùng tạm."

Tên võ sĩ kia vốn trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng, giờ phút này vẻ mặt lại mừng rỡ, y cẩn thận từng li từng tí hai tay tiếp nhận pháp kiếm, trong miệng liên tiếp kêu lên: "Đa tạ Trần sư, đa tạ Trần sư. . ."

Trung niên nam tử không nói gì nữa, tự động tách đám người ra một con đường, nhẹ lướt đi.

Sau khi gã rời đi, võ sĩ xung quanh lập tức vây quanh người cầm kiếm, nhao nhao la hét muốn xem chuôi pháp kiếm Khai Linh thất bại này, thậm chí còn có người kêu la muốn mua kiếm này.

Thiết Kiên nhìn thấy hết thấy, trên mặt lại lộ ra vẻ đăm chiêu, tiếp theo bình tĩnh từ trong đám người rời đi.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 5: Ban Đêm Tập Kích

Đêm khuya.

Bên trong một lều vải hình tròn của doanh địa, trong chậu than thiêu đốt hoả diễm hừng hực, chiếu rọi bốn phía một mảnh tươi sáng.

Thiết Kiên ngồi bên mép giường đơn giản, cầm trong tay một nhánh cây nhỏ dài, chậm rãi viết gì đó trên mặt đất phía trước.

Ánh lửa làm nổi bật lên, trên gương mặt của hắn ánh sáng chập chờn, thần sắc chăm chú giống như vị Trần đại sư lúc ban ngày.

Chốc lát sau, Thiết Kiên ngưng động tác trên tay lại, tiện tay ném nhánh cây đi, cơ thể thoáng ngửa về sau, ngồi thẳng thân hình lên.

Trên mặt đất, xuất hiện một nhóm phù văn độc nhất vô nhị giống vị Trần đại sư kia khắc trên thanh trường kiếm lúc ban ngày.

Nhưng phù văn nơi đây thoáng dài hơn một tí, nhìn càng thêm hoàn chỉnh.

Bất quá, bởi vì không có Pháp lực rót vào, ở trên đó vẫn không có ba động Linh lực.

"Chỉ một thanh tinh cương kiếm phổ thông, nhưng vẫn có thể minh khắc hơn phân nửa Linh văn hỏa thuộc tính, suýt nữa đã luyện thành hạ phẩm pháp kiếm, xem ra ít nhất là một gã luyện kiếm sư trung giai trở lên không thể nghi ngờ. Chỉ là một thương đội, cũng có cả luyện kiếm sư, xem ra Yến gia này cũng không phải gia tộc bình

thường." Thiết Kiên nhìn chằm chằm vào phù văn trên mặt đất, lẩm bẩm nói.

Sau một lát, hắn lại giơ chân chà qua lại trên mặt đất, xoá đi phù văn đã khắc hoạ thành một mảnh mơ hồ, không cách nào phân biệt rõ. Lúc này hắn mới ngửa mặt ngã xuống giường, hai tay đặt ở sau ót, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Thiết Kiên bỗng nhiên trợn hai mắt lên, miệng lớn thở hổn hển ngồi dậy.

Da của hắn hiện ra một tầng khô đỏ dị thường, đầu ngón trở trái truyền đến một trận bỏng rát kịch liệt, làm lúc đầu hắn vốn có chút mơ màng, lập tức tỉnh táo lại.

Trên thực tế, vừa rồi trong lúc ngủ mơ, hắn cũng không yên ổn, trong đầu liên tục nhớ lại tình cảnh bị người đuổi giết, nhiều lần hăm sâu tử cảnh, nhưng không cách nào tỉnh lại, làm hắn đau đớn không chịu nổi.

Hắn chậm rãi nghiêng người, hai chân giẫm lên mặt đất, đưa tay vuốt vuốt hai má, cơn buồn ngủ đã không còn nữa.

Chậu than trong lều vải không biết đã dập tắt từ lúc nào, bốn phía tối đen như mực, chỉ có một đoàn ánh trắng hơi trắng xuyên qua khe hở màn cửa lều vải rơi vào, xéo xuống bên chân hắn.

Hắn đang muốn đứng dậy, chợt nghe ngoài màn vang lên liên tiếp tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó, ánh trắng rơi vào bên chân hắn đã bị thứ gì đó chặn lại.

Thiết Kiên vô thức lắc mình một cái, đi tới sau hòm gỗ lớn bên cạnh giường, ẩn núp thân hình.

Cơ hồ sau một khắc, một đoạn phong nhận sáng choang bỗng nhiên thò vào trướng bông, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường. Một

đạo nhân ảnh xuất hiện, đi thẳng tới giường của hắn, tay nắm Chủ thủ hung hăng đâm lên giường.

Hành động liên tiếp như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Bất quá, bóng người này đâm trúng ván giường, lập tức phát hiện vấn đề, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, liền muốn rút ra thối lui ra ngoài màn.

Thiết Kiên đâu cho gã cơ hội, thân ảnh đã sớm từ bên cạnh nhảy ra, một quyền đập tới phía sau cổ gã.

Người nọ nghe sau đầu có tiếng gió, trong lòng cả kinh, nhưng muốn quay người cũng đã không kịp, chỉ có thể không quay đầu đâm ngược Chủ thủ về phía sau.

Thiết Kiên cắn răng một cái, nắm đấm đánh tới chẳng những không thu hồi, ngược lại càng tăng thêm vài phần lực lượng đập tới, đầu tay đè xuống chủ thủ đang đâm xuống bụng dưới của mình.

Hắn vừa ấn núp nhảy ra, một quyền đập tới, tất cả đều nắm chắc thời gian không sai chút nào.

Chủ thủ thích khách kia bị hắn thành công đè xuống, nắm đấm đánh tới cũng rơi vào phần gáy người nọ.

"Rắc" một tiếng giòn vang.

Cái cổ người nọ lập tức gập lại phía trước, đầu giống như bị hình phạt treo cổ, cúi về phía trước.

Thiết Kiên thấy vậy, trong miệng thở ra một hơi, hai má lại vì đau đón nhện không được co quắp hai lần.

Thương thế trên người hắn vốn chưa khỏi hẳn, hoạt động kịch liệt mức độ lớn như thế làm miệng vết thương lại xé ra, trong đó đau đón có thể nghĩ.

Thiết Kiên không nói một lời kéo thi thể đến cửa lều trại, thoáng vung một góc màn cửa lên.

Hắn mượn ánh trăng rọi vào, đánh giá người này một cái, phát hiện người kia mặc vải vóc hắc y dạ hành, chính là đặc sản Thục Ma phía bắc Việt Quốc, lại lấy Chủy thủ người nọ ra xem, phát hiện cũng là phương thức chế tạo của Việt Quốc.

"Không phải người kia tới truy sát ta, vậy . . ." Thiết Kiên không khỏi trầm ngâm.

"Có địch tập kích!"

"Kẻ trộm lớn mật!"

"Nhanh ngăn chúng lại!"

Nhưng vào lúc này, bên ngoài lều lập tức truyền đến một trận thanh âm la giết ...

Thiết Kiên chân chờ một chút, vẫn nắm cây chủy thủ kia, nhẹ nhàng đẩy ra một góc trướng màn, cúi thấp thân hình, lóe lên đi ra ngoài màn.

Vừa ra lều vải, hắn liền thấy toàn bộ nơi trú quân là ánh lửa ngút trời, âm thanh chém giết mãnh liệt.

Cùng lúc đó, lờ mờ phía trước có mười mấy tên võ sĩ Yên gia, đang cầm đuốc và trường kiếm đuổi qua bên kia.

Thiết Kiên nhớ lại, khước mắt bỗng liếc qua bên kia, liền thấy chỗ rừng rậm phía sau lều vải mình có mười mấy đạo nhân ảnh, thân hình chớp liên tục, thẳng đến trong doanh địa.

Trong lòng của hắn cả kinh.

Điệu hổ ly sơn!

Lều trại Yến Tử và nữ quyến trong đội xe đều ở trong doanh địa bên kia.

Bên ngoài nơi trú quân thế lửa tuy lớn, nhưng chỉ là phô trương thanh thế, trong doanh địa nơi đây mới là mục tiêu chính địch nhân tập kích.

Thấy những võ sĩ Yến gia đã đi xa, giờ quay lại hiển nhiên đã không còn kịp rồi, trong lòng Thiết Kiên chuyển động, một thân một mình lặng lẽ đi theo.

Tới trung tâm những lều vải kia, đầu lĩnh Hắc y nhân làm vài tư thế, những người còn lại lập tức chia làm mấy tiểu đội, tản ra.

Thiết Kiên không dám chậm trễ, nhớ lại vị trí lều vải lúc ban ngày Yến Tử gặp hắn, vội chạy thẳng đến bên kia.

Còn chưa đến đó, liền nghe trong một cái lều vải truyền đến một tiếng thiếu nữ kêu sợ hãi.

Ngay sau đó, có một đạo nhân ảnh đưng sập lều trại, từ trong bay ra ngoài.

Thiết Kiên tập trung nhìn vào, phát hiện bóng người bay ra ngoài, rõ ràng là tiểu nha hoàn tinh quái ban ngày gặp.

Phía sau lưng nàng, còn có ba đạo nhân ảnh cầm binh khí, nhảy ra đuổi theo giết tới.

Tiểu nha hoàn lăn trên mặt đất một cái, lập tức bò dậy, tay cầm một thanh đoản kiếm màu bạc hào quang có chút ảm đạm, liền tiếp lui về phía sau, tránh được mấy đạo sát chiêu, thân thủ dị thường bén nhạy.

Thiết Kiên thấy thế, đang muốn tiến lên viện thủ, bên hông đột nhiên có một đạo hắc ảnh đánh tới. Tay gã nắm một thanh trường kiếm màu thủy lam, quét ngang yết hầu hắn.

Ánh mắt của hắn lóe lên, nắm chặt Chủy thủ đón đỡ ở trước ngực, đồng thời giơ lên một cước, thế lớn lực nặng đá vào háng người nọ.

Người nọ hiển nhiên không ngờ tới, thiếu niên trước mắt này vừa ra chiêu đã dùng loại thủ đoạn nham hiểm này, vội vàng triệt thoái ra sau, tránh thoát một cước đoạn tử tuyệt tôn kia.

Khoé miệng Thiết Kiên co giật một cái, tay kia lẳng không yếu ớt rạch, bấm véo một cái pháp quyết, bàn tay vung mạnh về phía trước.

Thân hình Hắc y nhân chưa kịp đứng vững, thấy thế trong lòng cả kinh, không nói lời gì tay lấy ra phù lục vỗ vào thân một cái. Một tầng kim quang lập tức bao phủ trên dưới toàn thân gã lại.

Nhưng một chưởng của Thiết Kiên này chém ra xong, vẫn gió êm sóng lặng, không nhắc lên nửa điểm gợn sóng chút nào.

Phải biết rằng lúc này trong đan điền Thiết Kiên không có nửa điểm Pháp lực, thì làm thế nào có thể xuất ra Hỏa Cầu Thuật đây?

Ba gã Hắc y nhân đuổi giết tiểu nha hoàn bên kia, cũng phát hiện động tĩnh bên này, trong lúc nhất thời ngừng tay, nhìn sang.

Người giao thủ với Thiết Kiên, chính là tên đầu lĩnh Hắc y nhân lúc trước, "Không cần phải xen vào bên này, các người giết tiểu nha hoàn kia trước đi!" Gã lạnh lùng mở miệng ra lệnh.

Ba người kia nghe mệnh lệnh xong, cũng không nói lời nào, lập tức quay người, giết tới tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn giờ phút này tự nhiên cũng nhìn thấy thân ảnh Thiết Kiên, nhưng cũng không rảnh bận tâm, chỉ có thể ra sức ứng đối ba người.

"Xú tiểu tử, giả thần giả quỷ, hại lão tử lãng phí vô ích một tấm Kim Quang Phù, chịu chết đi!" Hắc y nhân phẫn nộ quát một tiếng, trường kiếm trong tay mang theo hàn khí, bổ xuống Thiết Kiên.

Thiết Kiên mặc dù không có Pháp lực, nhưng khổ luyện nhiều năm, thân thủ không yếu. Thân hình thoáng một cái tránh được một kiếm đối phương, giơ lên Chủy thủ đâm tới chỗ hiểm dưới sườn Hắc y nhân.

"Đông", Chủy thủ đâm vào người nọ, ngoài thân gã sáng lên kim quang, phát ra một tiếng vang trầm đục, bị đẩy ra.

Người nọ đắc ý cười hắc hắc, trường kiếm trong tay lập tức đâm về phía sau, thẳng đến đầu Thiết Kiên.

"BOANG..." một tiếng!

Thiết Kiên vung Chủy thủ đẩy mũi trường kiếm ra vài phần, chợt cảm thấy cả người lạnh một cái, không khỏi giật nảy rùng mình một cái. Trường kiếm màu lam trong tay người kia, hiển nhiên là một thanh pháp kiếm cấp thấp chân chính, bất luận phẩm chất hay uy năng đều hơn xa chuỗi bán thành phẩm mà ban ngày Trần sư đã Khai Linh.

Đang cân nhắc, thân hình Thiết Kiên liên tiếp lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với người nọ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tầng kim quang trên người kia.

Người này sử dụng Kim Quang Phù, phẩm chất rõ ràng không cao, mới qua chút thời gian, hào quang đã trở nên hơi ảm đạm.

Ánh mắt Thiết Kiên lẫm liệt, chịu đựng đau đớn toàn thân, ngược lại tay nắm chặt cây chủy thủ này, thân hình hạ xuống thấp, giống như đầu sói đang chạy tới, vọt tới thủ lĩnh hắc y nhân kia.

Thủ lĩnh kia thấy thế, cười lạnh một tiếng, ý có Kim Quang Phù bảo hộ, không chút nào né tránh mà trực tiếp tiến lên đón đỡ.

Nhưng không chờ vọt tới gần, thân hình Thiết Kiên đột nhiên nhún xuống, thế nhưng trượt qua bên hông gã kia, mũi chân chọt giẫm mạnh, như phi ưng bắt rắn đầu thẳng lướt lên, đột nhiên đánh về phía ba người vây công tiểu nha hoàn.

Ba người kia hiển nhiên không lường trước, Thiết Kiên và thủ lĩnh mình giao thủ, vẫn có thể phân thân đối phó bọn họ, căn bản không kịp phòng bị.

Một người trong đó đang cầm kiếm đâm thẳng tiểu nha hoàn, chưa kịp thu hồi lại, bị Thiết Kiên lướt qua bên người, dùng chủy thủ phá vỡ yết hầu, máu tươi phun điên cuồng.

Hai người khác lập tức kinh hãi, lúc này buông tha tiểu nha hoàn vết thương đã chùng chất, vung kiếm giáp công Thiết Kiên.

Thiết Kiên sau khi rơi xuống đất, thân hình chùn xuống, một kích quét ngang ra, loại bỏ một người trong đó lật trên mặt đất.

Hắn đang muốn nhào tới đánh chết gã này, chợt nghe sau tai vù vù hai tiếng tiếng gió rít, căn bản không kịp né tránh đã bị hai đạo Phong Nhận nện ở sau lưng, cắt vỡ làn da tóe ra hai đạo máu tươi, lập tức đánh hắn bay ra ngoài.

Hai đạo Phong Nhận này rõ ràng đến từ chính tên đầu lĩnh Hắc y nhân kia, nghiêm chỉnh thì gã ít nhất là tu sĩ Luyện Khí tầng ba.

Vết thương mới thêm nạn cũ, làm vết thương trên người Thiết Kiên nhao nhao rách tung tóe, máu tươi lập tức nhuộm hồng cả áo bào.

Nhưng hắn vẫn lập tức đứng dậy, phun ra một búng máu.

Hắn vốn định thừa dịp bất ngờ, vượt lên trước đánh chết hai gã thích khách, không ngờ thủ lĩnh hắc y nhân kia phản ứng cũng cực nhanh, làm cho sắp thành lại bại.

"Sở công tử, ngươi không sao chứ?" Tiểu nha hoàn thấy thế, lách mình đi tới bên cạnh hắn, có chút lo lắng hỏi thăm.

"Ngươi gắng kiên trì chốc lát, tạm thời ngăn chặn hai người kia, ta đối phó tên đầu lĩnh kia trước." Thiết Kiên không nhìn nàng, mà nhìn chăm chăm tên tu sĩ đó, thấp giọng nói.

Không chờ tiểu nha hoàn đáp lời, hắn đã bước ra, chủ động giết tới đầu lĩnh Hắc y nhân.

"Tiểu tử muốn chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!" Người nọ quát lớn một tiếng, nhưng cũng không dám buông lỏng, trường kiếm trong tay run lên. Hai đạo kiếm quang hàn khí lạnh lạnh trực tiếp thành hình, bắn nhanh đến hai bên hông Thiết Kiên.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 6: Mai Danh Tha Hương

Thân hình Thiết Kiên chợt lóe, tránh thoát một đạo kiếm quang, sau đó nắm chặt Chủy thủ ra sức vung lên, đánh bay một đạo kiếm quang còn lại, dưới chân đạp mãnh liệt, tốc độ phóng tới đột nhiên nhanh hơn, thoáng cái đã tới trước người tu sĩ áo đen.

Chủy thủ trong tay đột nhiên đâm ra, thẳng tới ngực tu sĩ.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang.

Tàng kim quang bên ngoài cơ thể tu sĩ kia đột nhiên chấn động, lần nữa chấn chủy thủ của Thiết Kiên ngoài thân.

"Chết đi!" Tu sĩ áo đen quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên chém xuống.

Thiết Kiên không kịp lui lại, đành phải hai tay nắm Chủy thủ, quét lên đỉnh đầu, ngăn chuỗi trường kiếm màu lam này lại.

"Keng" một tiếng vang.

Một cỗ đại lực ép lên thân, Thiết Kiên vốn đã vết thương chồng chất, lập tức chống đỡ không nổi, bị ép tới nửa ngòì xồm xuống.

Chỉ nghe tu sĩ kia ngâm khế một hồi, trường kiếm trong tay sáng rõ lam quang, một cỗ hàn lưu từ trong tuôn ra, rất nhanh hóa thành một tầng băng sương màu trắng, đông kết Thiết Kiên lại.

Cách đó không xa, tiểu nha hoàn thấy một màn này, trong lòng khẩn trương. Ít đi một gã thích khách, lúc này còn thừa hai gã thích khách liên thủ công kích đến nàng, nhờ vào thân thủ linh hoạt, mặc

dù có thể tạm thời quấn nhau cùng đối phương, nhưng căn bản không cách nào thoát thân.

Hai gã thích khách kia phát hiện Thiết Kiên đã bị chế trụ, trong lòng ổn định, nhìn nhau một cái, rút cuộc một công một thủ bám chặt lấy tiểu nha hoàn, hiển nhiên là vây để cho tu sĩ áo đen kia giải quyết xong Thiết Kiên, lại đến cùng giải quyết nàng này.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Thiết Kiên ở trong băng sương, đột nhiên cảm thấy chỗ sâu trong đan điền của mình, đoàn kim sắc hỏa diễm nhàn nhạt kia đột nhiên căng phồng lên, hóa thành một dòng nước ấm, chạy dọc theo kinh mạch trong cơ thể hắn vọt thẳng lên, chảy đến trong hai tay của hắn.

Nương theo đó, một cỗ đau đớn khó nói lên lời giống như luồng nhiệt đi qua tất cả kinh mạch làm từng tắc một đứt gãy ra.

Trong miệng hắn phát ra một tiếng hú dài xé rách màn đêm, băng sương trên người trong khoảnh khắc tan rã toàn bộ, đầu ngón tay trái sáng lên một luồng kim sắc hỏa diễm, bám vào phía trên cây chủ thủ kia, cháy đỏ bừng.

"Người cũng là tu sĩ!" Tu sĩ áo đen lập tức kinh hãi.

Hai chân Thiết Kiên đạp một cái, đột nhiên đứng lên, huy động Chủ thủ màu lửa đỏ, đẩy trường kiếm người nọ ra, tiếp theo mãnh liệt đâm vào ngực gã.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Tầng kim quang trên người tu sĩ áo đen tựa như cửa sổ mỏng, đâm một cái liền phá. Chuôi Chủ thủ đỏ sậm này liền thuận thế đâm vào ngực của gã.

Trên lồng ngực gã bốc lên cở cở khói xanh, rớt cuộc không thấy nửa điểm máu tươi chảy ra, chỉ có một mùi khét lẹt phát ra.

Trong mắt tu sĩ áo đen hiện vẻ không thể tin được, thân hình nghiêng một cái, ngã quy một bên.

Từ lúc Thiết Kiên bị băng phong, đến lúc thoát khốn giết tu sĩ áo đen, nhìn như một hồi giao phong phức tạp, kỳ thực trước sau chỉ bất quá mấy hô hấp công phu mà thôi.

Thiết Kiên rút Chủy thủ ra, cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt khó nhin, đầu cũng có chút hoa mắt. Nhưng hắn vẫn cắn răng một cái, một tay hát lên, chuôi Chủy thủ đỏ thẫm liền hóa thành một đạo hồng quang, bay về hướng cuộc chiến bên tiểu nha đầu.

"Phốc xuy" một tiếng!

Hai tên thích khách đang chăm chú quần chiến với tiểu nha đầu nên không kịp phản ứng, một người trong đó liền bị một đạo hồng quang xuyên tim, ngã thẳng xuống đất chết thảng cẳng. Tên còn lại phát hiện bên Thiết Kiên xảy ra nghịch chuyển, ý chí chiến đấu trong lòng mất hết, muốn quay người bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!"

Tiểu nha đầu há để gã rời đi, với thân thủ không kém, đối phó với một gã đã đánh mất ý chí chiến đấu tất nhiên là dư xài.

Lại nói Thiết Kiên ném Chủy thủ xong, một chút sức lực cuối cùng giống như đã bị rút sạch đi. Chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, ý thức mơ hồ, theo kinh mạch toàn thân không khỏi nóng lên, cả người lập tức mơ hồ ngất đi.

. . .

Trong bóng tối, Thiết Kiên hốt hoảng mở hai mắt ra, cảm thấy xung quanh một mảnh lờ mờ, cái gì cũng nhìn không rõ.

Sau một lát, tầm mắt của hắn mới từ từ khôi phục, nhìn thấy trên đỉnh đầu có trướng màn rủ xuống, lại sờ phía dưới có đệm giường, mới phát hiện tựa hồ mình đang nằm trên một giường gỗ có chút rộng lớn.

Miệng vết thương trên người hắn được băng bó toàn bộ, quần áo cũng đã thay mới hoàn toàn, miếng túi thơm nho nhỏ hình kiếm cũng đặt chỉnh tề bên cạnh gối gỗ.

Thiết Kiên chuyển động cái cổ, muốn xem một chút cảnh vật chung quanh, nhưng mới vừa cử động chút xíu, liền cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt, nhịn không được nhe răng nhếch miệng phát ra một hồi tiếng rên rĩ.

Hắn vội vàng dừng động tác lại, lấy lại bình tĩnh, lấy thần thức dò xét toàn thân mới phát hiện, cơ thể mình ngoài thương thế thì không nói, mà ngay cả kinh mạch trọng yếu đều có nhiều chỗ đứt gãy.

Hôm nay thân thể hắn dị thường suy yếu, tình hình tựa hồ so với trước càng thêm hồng bét.

Phát hiện động tĩnh bên này, một tỷ nữ ngồi ngủ gật bên cạnh bàn tròn trong phòng lập tức đi tới, vừa thấy Thiết Kiên tỉnh lại, vội vàng nói: "Sở công tử, người đã tỉnh. . . Ta đi bẩm báo tiểu thư đây."

Thiết Kiên còn chưa kịp nói gì, tỷ nữ nhìn tuổi không lớn lắm đã quay người chạy ra ngoài phòng.

Hôm nay cơ thể hắn gần như không thể động đậy, chỉ có thể than nhẹ một tiếng, dùng ngón tay với lấy túi thơm, nắm chặt trong tay. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào hoa văn trên tấm màn trên đỉnh đầu, lâm vào trầm tư.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến từng trận tiếng bước chân nhỏ, chính giữa còn mơ hồ xen lẫn một số thanh âm khe khẽ nói chuyện với nhau, tựa hồ là hai vú già đang đi ngang ngoài phòng hắn, câu chuyện tựa hồ nói đến đêm hôm đó bị tập sát.

Tâm thần Thiết Kiên khế động, ngưng tụ thần thức, cẩn thận lắng nghe.

". . . Buổi tối đó thật thảm, rất nhiều người lạng lẽ bị cắt cổ." Một người trong đó thấp giọng nói.

"Còn không phải sao, nghe nói Tú Châu lão gia tử, lồng ngực bị đâm bảy tám đao, cũng không còn hình dạng gì nữa." Người còn lại cũng nói.

"May là đã đến bên ngoài kinh thành, Nhị lão gia kịp thời dẫn theo người đến tiếp ứng, bằng không thì hậu quả cũng không dám tưởng tượng."

"Lại là tiểu thư chịu khổ, lần này vận chuyển đã đánh mất hơn phân nửa hàng hóa không nói, trong phủ còn. . . Ài. . ." Người sau nói tới chỗ này, tựa hồ có chút không đành lòng nói tiếp, dừng bước lại thở dài.

"Thật sự là phòng đột trời mưa cả đêm, tộc trưởng chúng ta rõ ràng năm đó, làm sao lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử như vậy? Lần này tiểu thư nhận nhiệm vụ, lúc lâm nguy trở về tiếp nhận vị trí gia chủ, lại hết lần này tới lần khác xảy ra chuyện, hàng hoá trọng yếu như vậy lại tổn thất hơn phân nửa, cũng không biết nàng chống đỡ thế nào. . ."

Hai người kia tựa như đã đi tới trước cửa phòng hán, rồi từ từ đi xa, thanh âm cũng trở nên bắt đầu mơ hồ, chỉ có thể nghe được từng tiếng thở dài.

Lúc này Thiết Kiên nhớ tới, vừa rời tỳ nữ phòng thủ trong phòng mình, mặc trên người không phải là tang phục sao.

"Xem ra gặp phải biến cố này, cũng không chỉ một mình ta. . ."

Song quyền hán hơi nắm lại, nhẹ giọng nỉ non một câu, trong đầu không khỏi nhớ lại bộ dạng Yến Tử lần đầu gặp, là một người con

gái yếu ớt nhu hòa như thế, thật có thể chịu đựng được sao?

Sau nửa canh giờ.

Cửa phòng bên ngoài lại vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập, là Yến Tử mang theo tiểu nha hoàn đi tới.

Lúc này Yến Tử, đã đổi từ bộ quần áo tuyết trắng lần trước gặp thành một bộ quần áo lụa mỏng màu đen bó sát mình, một đầu tóc đen đơn giản kéo ở sau ót, dùng một Ô Mộc trâm cài lại. Trừ thứ đó ra, trên đầu cũng không mang theo trang sức nào, toàn bộ cơ thể nhìn gầy gò thanh khiết, cô độc.

Bất quá xem vẻ mặt nàng, Thiết Kiên không thấy bao nhiêu vẻ sầu khổ buồn bã, vẫn bình tĩnh tự nhiên như lúc trước gặp.

Lúc này tiểu nha đầu theo sau lưng cũng mặc một bộ áo đen, nhìn cũng có thêm vài phần thực nữ.

"Bái kiến Yến cô nương." Toàn thân Thiết Kiên đau nhức kịch liệt, không cách nào đứng dậy, chỉ có thể tạm thời nhấc hai cánh tay, ôm quyền nói ra.

"Sở công tử không cần đa lễ, đứng ra Yến Tử phải hành lễ mới đúng. Tiểu nha đầu mặc dù là tỳ nữ của ta, nhưng từ nhỏ lớn lên cùng ta, ta xem nàng như thân muội muội. Đêm đó nếu không phải người xuất thủ tương trợ, chỉ sợ nàng đã gặp bất trắc rồi." Yến Tử khoát tay áo, nói.

Tiểu nha đầu đứng ở một bên, con mắt ửng đỏ, có chút xấu hổ nhìn Thiết Kiên.

"Sở đại ca, lúc trước là do mắt ta bị mù, mới vô lễ với người như vậy, không ngờ người lại liều mạng cứu ta, ta. . ." Nàng khẽ cúi đầu, cầm lấy góc áo nói.

"Khục khục. . . Đêm đó hỗn loạn, ta cũng là vì tự vệ, mới chém giết cùng những hắc y nhân kia." Thấy hốc mắt tiểu nha đầu kia đỏ lên, giống như sắp khóc nhe, Thiết Kiên có chút đau đầu, vội vàng nói.

Tiểu nha hoàn tạm thời dừng nước mắt, trong lòng cũng không tin lời Thiết Kiên nói. Nếu chỉ là tự vệ, đại khái có thể tự mình rời đi. Những hắc y nhân kia nhất định ngăn ngăn không được, làm sao làm mình bị thương thành như vậy?

"Sở công tử, ngày đó bị tập kích đã qua năm ngày, người đã vào Việt Kinh Yên phủ rồi. Không biết dự định ngày đó có thay đổi không?" Yên Tử đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ta đã hôn mê năm ngày sao . . . Hôm nay thương thế ta không nhẹ, chỉ sợ còn phải lưu tại quý phủ quấy rầy một đoạn thời gian." Thiết Kiên cười khổ một tiếng.

"Sở công tử là vì cứu tiểu nha đầu mới bị thương nặng đến nước này, theo lý chúng ta phải chăm sóc. Chỉ là không dối gạt công tử, đại phu nói kinh mạch trên người người có nhiều chỗ đứt gãy, sợ là rất khó khôi phục như lúc trước." Yên Tử thoáng do dự một chút, nói như vậy.

Nếu như lấy thể phách phạm nhân để xem, loại thương thế trình độ này tự nhiên khó mà khôi phục, chỉ sợ ngày sau ngay cả mang vác một số vật nặng cũng không thể làm được. Nhưng Thiết Kiên cũng không phải là người thường, muốn khôi phục những thương thế này cũng không tính là khó. Chỉ là hôm nay pháp lực trong cơ thể hẳn không cách nào lưu lại đan điền, chỉ sợ tốc độ khôi phục sẽ cực kỳ chậm chạp.

"Lúc trước nghe Sở công tử nhắc tới bị cừu gia đuổi giết, hôm nay tình cảnh người như vậy chỉ sợ không cách nào tự vệ, không bằng cứ lưu lại từ từ điều dưỡng?" Thấy Thiết Kiên sau nửa ngày không nói lời nào, Yên Tử tiếp tục nói.

"Ý tốt Yến cô nương, Sở mỗ vô cùng cảm kích. Chỉ là không dám giấu giếm, người đuổi theo giết ta có lai lịch không nhỏ, tại hạ thực không muốn mang đến phiền phức cho Yến gia." Thiết Kiên suy nghĩ một chút nói ra.

"Phiền phức gì chứ? Nơi này là Việt Kinh, những người kia dù lai lịch lớn hơn nữa, muốn động thủ tại kinh sư nước khác, cũng sẽ bị cản tay rất nhiều. Vả lại ngoại trừ nơi này, Sở công tử thời gian tới cũng tìm không được nơi tốt hơn để đi đó?" Yến Tử tự nhiên cười nói.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 7: Học Đồ Kiểm Phô

"Sở đại ca, người hãy nghe tiểu thư đi." Tiểu nha hoàn cũng vội vàng khuyên.

Trải qua chuyện vừa rồi, thái độ của nàng đối với Thiết Kiên xem như hoàn toàn cải biến.

"Nếu vậy, tại hạ còn khước từ nữa thì cũng có chút vô lễ, vậy cung kính không bằng tuân mệnh." Thiết Kiên trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu một cái.

Yến Tử nghe vậy, trong mắt đẹp hiện lên một vòng mỉm cười.

Tiểu nha đầu mừng rỡ, lại có chút xấu hổ nói:

"Sở đại ca, dù cuối cùng người khôi phục không được, cũng không sao cả. Chẳng qua về sau tại Yến phủ, chúng ta sẽ tìm một phần việc làm cho người, chung quy cũng tốt hơn là người phải lưu vong khắp nơi."

"Như vậy cũng rất tốt, lúc này Yến phủ đang lúc cần người, nếu như Sở công tử không chê. . ." Yến Tử suy nghĩ một chút, tán đồng nói

Thiết Kiên nghe vậy, trong lòng khẽ động, cân nhắc sau nửa ngày nói: "Tại hạ cũng biết một chút về luyện kiếm, không biết quý phủ có việc gì liên quan đến việc đó để làm không?"

"Luyện kiếm?"

Nghe lời ấy, tiểu nha đầu cả kinh, không khỏi đưa mắt nhìn sang Yến Tử.

"Yến gia tại đông thành vừa vặn có một toà Kiếm Phô, chờ thương thế Sở công tử khôi phục, liền đến nơi đó theo Trần Quang đại sư làm học đồ đi." Yến Tử ngần ra, lập tức nói.

Về sau, ba người lại hàn huyên vài câu, Yến Tử liền để cho Thiết Kiên nghỉ ngơi thật tốt, mang theo tiểu nha đầu cáo từ rời đi.

. . .

Thời gian thấm thoát, bất giác lại qua hơn nửa tháng.

Thời gian qua, không biết tại sao, Yến Tử một mực không xuất hiện. Chỉ có tiểu nha đầu thỉnh thoảng tới thăm Thiết Kiên một chút, đưa tới cho hắn không ít vật cần thiết.

Thương thế Thiết Kiên khôi phục nhanh hơn tất cả mọi người dự tính, cho dù kinh mạch tổn thương chưa hoàn toàn chữa trị khỏi, nhưng hành động hằng ngày đã không còn quá nhiều trở ngại.

Ở Yến phủ nửa tháng, hắn rất ít ra khỏi phòng, phần lớn thời gian đều ngồi trong phòng vận công, thử khôi phục tu vi. Chỉ là thử mấy lần, tình hình đan điền vẫn không cải thiện chút nào, những linh khí dẫn vào đan điền chuyển hóa thành Pháp lực, vẫn như cũ sẽ tự động tiêu tán hơn phân nửa.

Bất quá, có chút vượt quá dự đoán của hắn là, những linh khí kia không tiêu tán toàn bộ, mà tự lưu chuyển tán loạn trong kinh mạch toàn thân, đồng thời cũng làm gia tăng tốc độ khôi phục thương thế hắn ở trình độ nhất định.

Vậy cũng là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Một ngày này, tiểu nha đầu lại đi tới, bảo là muốn mang Thiết Kiên đi đến Kiếm Phô Yến thị.

Hai người ra cửa chính phủ đệ, bên cạnh thạch sự ngay cửa đã sớm có một chiếc xe ngựa đỗ thẫm rộng lớn đỗ chờ bọn hắn.

Trèo lên xe ngựa, hai người ngồi xuống giường êm trong kiệu có mái che, theo một tiếng người lái xe vang lên, bánh xe lập tức lăn tròn nhanh như chớp. Theo tiếng bước chân thanh thủy, cũng tiếng bánh xe rít lên trên đường phố đá xanh, hai người rời đi.

Xe ngựa hết sức ổn định, gần như không lắc lư, hai bên kiệu mái che đều có cửa sổ, buông thõng màn xuống, vén lên là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Thiết Kiên nhìn quanh một lát, liền phát hiện phần lớn nơi này là các đại viện nhà cao cửa rộng, khí thế đại môn phủ đệ tương đương với Yên gia cũng có mấy nhà.

"Tại Việt Kinh nội thành này thì đông phú tây quý, phần lớn quan viên triều đình cư trú tại tây thành, một phần thương nhân giàu có thì cư trú tại đông thành. Yên gia phủ đệ chúng ta, thương hội và Kiếm Phô, các loại sản nghiệp chủ yếu đều tại đông thành." Tiểu nha đầu thấy Thiết Kiên một mực nhìn ra bên ngoài, liền chủ động giới thiệu.

"Bố cục cũng không khác với kinh đô Tấn quốc, phương Bắc hẳn là chỗ Hoàng Cung, phía nam chính là khu dân chúng bình thường?" Thiết Kiên nghe vậy, thu hồi ánh mắt từ bên ngoài về, mở miệng nói.

"Vâng, hoàn toàn chính xác như vậy." Tiểu nha đầu mở lớn hai mắt, gật đầu nói.

"Yên thị thương hội ngoại trừ sản nghiệp tại đông thành, còn có chỗ nào khác không?" Thiết Kiên hỏi.

"Bắc thành và tây thành đều là thế lực quan gia, nam thành cũng còn có vài chỗ bất động sản và chi nhánh. Chỉ là lần trước hàng hóa

xảy ra vấn đề, không chừng sẽ phải bán đi những thứ sản nghiệp này." Tiểu nha đầu thờ dài nói.

"Cắt đi một phần chi nhánh, để bảo tồn chủ mạch cũng không là gì, tin tưởng rất nhanh sẽ khôi phục lại đây." Thiết Kiên an ủi.

"Vâng, chỉ cần khôi phục chữ vàng Kiếm Phô Yến thị này không ngã, Yến gia chúng ta nhất định sẽ khôi phục như lúc toàn thịnh." Tiểu nha đầu nghe vậy, tinh thần tỉnh táo lại, giờ lên nắm tay nhỏ, tràn đầy tự tin nói.

"Đúng rồi, lúc trước nhìn thấy trong thương đội vị Trần sư kia, có phải là luyện kiếm sư ở Kiếm Phô không?" Thiết Kiên nghe vậy, mở miệng hỏi.

"Người nói là Trần Quang đại sư à? Không sai, ngài chính là vị luyện kiếm sư duy nhất tại Kiếm Phô Yến thị chúng ta, đã có thể luyện chế ra trung phẩm pháp kiếm, là tộc trưởng lúc trước bỏ ra đại giới mới không dễ dàng mời về được. Lát nữa người thấy ngài, nhất định phải cung kính một phần đấy." Tiểu nha đầu có chút tự đắc nói.

"Hảo, ta biết rồi." Thiết Kiên hơi cười đáp lời.

Ước chừng sau nửa canh giờ, tiếng vó ngựa trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, xung quanh truyền đến các loại thanh âm rao hàng, bắt đầu có vẻ huyền ảo.

Thiết Kiên nhìn theo đường đi, phát hiện càng đi về hướng bên này, cửa hàng ven đường càng trở nên dày đặc, người qua lại trên đường hồi hải, so với Đàm Châu thành náo nhiệt không biết gấp bao nhiêu lần.

Điều này làm cho hắn không nhịn được nhớ lại thời gian ở Đàm Châu lúc trước, hai tay rũ xuống không khỏi hít sao xiết thành nắm đấm.

Không bao lâu, theo người lái xe hú dài một tiếng, hai con tuấn mã đang cất bước, từ từ ngừng lại.

"Đã đến, Sở đại ca!" Tiểu nha đầu đứng dậy, kéo màn xe lên, vừa cười vừa nói với Thiết Kiên.

Dứt lời, nàng nhảy xuống xe ngựa trước, chờ ở một bên.

Thiết Kiên xuống xe ngựa, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt đứng lặng một toà môn lầu mái cong hai tầng cao lớn, toàn thân được xây bằng gạch xanh, phía trên tường gạch điêu khắc nhiều Thụy Thú, trên đỉnh là ngói lưu ly hai màu vàng lục xen kẽ, nhìn vàng son lộng lẫy, cực kỳ hoa lệ.

Phía trên cửa lầu, treo một tấm biển nền đen thật lớn, bên trên viết bốn chữ to sơn vàng "Yến thị Kiếm Phô", nhìn mạnh mẽ hùng hồn, có chút bắt mắt.

Thiết Kiên cũng không lập tức đi vào trong Kiếm Phô, mà rất nhanh nhìn quanh bốn phía một cái, đánh giá cửa hàng phụ cận một hồi.

Hắn phát hiện quy mô Yến gia Kiếm Phô mặc dù không nhỏ, nhưng cũng không phải là lớn nhất, vị trí cũng không phải ngay chỗ phồn hoa nhất trên đường, xem ra hẳn là thuộc về cửa hàng trung cấp.

Thiết Kiên theo tiểu nha đầu đi lên ba bậc thang, vào trong cửa hàng. Trước mặt liền thấy một toà ảnh bích màu trắng đứng lặng cao đến nóc phòng, phía trên dùng chữ cổ triện viết một chữ màu vàng "Yến" thật lớn.

Phía trên chữ "Yến" treo một hộp kiếm chạm rồng màu đen dài đến ba thước.

Theo khe hở hoa văn chạm rồng, mơ hồ có thể thấy bên trong có một vòng sáng bạch hồng, giống như chứa một thanh bảo kiếm.

Phía dưới hộp kiếm có một án kỷ hồng mộc dài nhỏ, phía trên để trợ trợ một lư hương đồng xanh với ba chân minh thú, bên trong cắm ba cây nhang, đang từ từ tỏa ra khói xanh lượn lờ.

Thiết Kiên nhìn lại phía trong cửa hàng, chỉ thấy hai bên trong cửa hàng có một quầy hàng bằng gỗ đen cao cỡ nửa người, phía sau dựng thẳng một giá gỗ cao lớn, phía trên đặt từng thanh bảo kiếm sắc bén lớn nhỏ không đều hình dạng khác nhau.

Trước quầy hàng, đứng đầy không ít người, trong đó không thiếu công tử trẻ tuổi quần áo hoa lệ. Những người này thỉnh thoảng rí tai thì thầm, chỉ trỏ trên giá gỗ, tựa hồ đang bình luận ưu khuyết những bảo kiếm kia, nhờ hảo hữu đồng hành chọn lựa ra bảo kiếm phù hợp với mình.

"Việt Quốc chúng ta từ xưa đến nay trọng võ khinh văn, mặc dù những năm này đã có chuyển biến, nhưng đa số quan lại thương nhân đệ tử vẫn yêu thích treo phối bảo kiếm, bày ra làn gió thượng võ. Bất quá, lâu một này bán ra, đều là kiếm thông thường thể tục sử dụng, mặc dù tạo hình đẹp đẽ, nhưng chỉ hào nhoáng bên ngoài." Tiểu nha đầu nhìn những người kia một cái, hạ giọng nói với Thiết Kiên.

Thiết Kiên đã sớm nghe thấy chuyện này, nhẹ gật đầu, sau đó hỏi: "Vậy các loại pháp kiếm bán ở nơi nào?"

"Hạ phẩm pháp kiếm tại lầu hai, về phần trung phẩm pháp kiếm, đều bán ở một chỗ khác của thương hội, trước kia lão gia đích thân chủ trì bán, hiện nay đã đổi thành tiểu thư." Tiểu nha đầu nói tới chỗ này, lại nhin không được đau lòng tiểu thư nhà mình, thở dài một tiếng.

"Vậy Yển gia có thượng phẩm pháp kiếm . . ." Thiết Kiên nhin không được hỏi một câu.

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, liền im bật lại. Phải biết rằng, toàn bộ Thiên Việt Đại Lục, số lượng Linh Phẩm pháp kiếm bất quá chỉ đếm

trên đầu ngón tay. Mỗi một chuỗi xuất thế, sẽ khiến khắp nơi tranh đoạt quyết liệt. Đến thượng phẩm pháp kiếm tuy thoảng thường thấy hơn, nhưng đủ để làm vật truyền thừa của hoàng thất và các đại môn phái thế gia.

"Thượng phẩm pháp kiếm là vật tầm thường có thể nhìn thấy sao?" Tiểu nha đầu nhìn về phía Ảnh Bích, chép miệng nói." Chuôi kiếm trên ảnh bích này, so với thượng phẩm pháp kiếm cũng chỉ cách nhau một đường, coi như vật trấn điểm của Yên phủ chúng ta."

Thiết Kiên nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn về phía hộp kiếm trên ảnh bích.

"Đây là tác phẩm cao nhất hiện này của Trần đại sư, tạm gác lại chuyện ngài ấy có thể luyện chế ra thượng phẩm pháp kiếm mới hay không." Như xem thấu tâm tư Thiết Kiên, tiểu nha đầu chủ động nói ra.

Thiết Kiên gật đầu nhẹ, không nói gì nữa, cùng theo tiểu nha đầu đi ra phía sau ảnh bích.

Hai người qua một cánh cửa, đi tới hậu viện Kiếm Phô.

Vừa vào hậu viện, Thiết Kiên liền cảm thấy trước mặt tràn tới một cỗ hơi nóng.

Hắn liếc nhìn một cái, liền thấy hai bên trái phải, bài bố chính tề hai toà nhà, tổng cộng có bảy tám gian, tất cả cửa phòng đều rộng mở, từ trong không ngừng truyền ra tiếng gõ "Đinh đinh đang đang".

"Những kiếm phòng này đều là nơi dùng để đúc kiếm, lợi kiếm bình thường bán ở lầu một của Yên thị Kiếm Phô đều đến từ nơi này." Tiểu nha đầu vừa mang theo Thiết Kiên đi tới trước một cửa cuốn hình vòm tròn, vừa giải thích

Thiết Kiên nhìn xuyên thấu qua những cửa phòng rộng mở kia, thấy được từng hán tử hình thể to lớn, đang nện phôi sắt, bộ dáng

chăm chú, không kém so với luyện kiếm sư chân chính.

Xuyên qua phía sau cửa vòm cuốn, lại đi vào phía trong hơn trăm bước, phía trước xuất hiện một toà đại điện Hiết sơn màu đỏ thắm, hai bên trái phải còn phối hai gian điện thờ phụ quy mô hơi nhỏ.

"Đây chính là nơi Trần Quang đại sư luyện kiếm, bất quá ngày hôm nay không khai lò, đại sư hẳn là tại lầu nhỏ bên kia, ta mang người qua đó." Tiểu nha đầu dừng bước nhìn trong đại điện Hiết Sơn một cái, nói.

Dứt lời, nàng liền dẫn Thiết Kiên vòng qua đại điện, đi ra phía sau.

Phía sau Hiết Sơn đại điện là một tòa lâm viên nhỏ, bên trong có đủ loại hoa và cây cảnh, trong đó có vài loại kỳ hoa, khoe màu đua sắc, nhìn hết sức rực rỡ.

Tại trung tâm lâm viên, còn có một hồ nước xanh đen, diện tích không lớn, bên trong là lá cây thủy thảo màu xanh trải khắp.

Bên kia hồ nước dựng thẳng một toà lầu nhỏ ba tầng đẹp đẽ, mặc dù chỗ phố xá sầm uất, lại độc đặc yên tĩnh.

Hai người Thiết Kiên đi xuyên qua cây cầu đá uốn lượn trên hồ nước, đi tới trước lầu nhỏ, liền thấy một gã nam tử thân hình cao lớn vừa đúng lúc đẩy cửa phòng đi ra.

"Tiểu nha đầu, sao ngươi lại tới đây?" Thanh niên nam tử vừa nhìn thấy tiểu nha đầu, lập tức trên mặt xuất hiện vẻ hờn hờ, trong thanh âm tràn đầy ôn nhu.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 8: Chuyện Cũ Thần Bia

Đuôi mắt người này dần dần hẹp, sống mũi tương đối cao, bờ môi hơi dày, hơi lộ ra vẻ không tốt. Mặc dù không tính là quá mức xuất chúng, trên đầu lại có một bộ tóc dài lửa đỏ gây chú ý ánh mắt của người khác.

Mới hỏi xong, gã mới chú ý tới Thiết Kiên bên cạnh, hỏi phục lại, có chút lưỡng lự hỏi: "Vị này là. . ."

"Điều đại ca, vị này chính là Sở Phi Sở đại ca, tiểu thư phân phó đến đây theo Trần Quang đại sư học luyện kiếm để làm trợ thủ đấy." Tiểu nha đầu kéo một chút ống tay áo Thiết Kiên, vừa cười vừa nói.

Động tác của tiểu nha đầu như thế, làm khóe mắt thanh niên cao lớn kia hơi hơi co lại một chút.

"Sở đại ca, vị này chính là Diêu Bân đại ca, đệ tử đích truyền duy nhất của Trần Quang đại sư." Dứt lời, nàng lại giới thiệu cho Thiết Kiên.

"Diêu huynh, chào huynh." Thiết Kiên ôm quyền, nói.

"Không cần đa lễ." Diêu Bân lạnh nhạt trả lời một câu.

"Vậy ta giao Sở đại ca cho huynh, trong phủ còn có một số việc, ta phải về trước rồi." Tiểu nha đầu vừa cười vừa nói với hai người, sau đó khoát tay áo, cáo từ rời đi.

"Đi theo ta." Thấy tiểu nha đầu từ từ đi xa, nụ cười trên mặt Diêu Bân chậm rãi thu lại, gã không mặn không nhạt nói với Thiết Kiên.

Thiết Kiên tự nhiên đã nhận ra điểm biến hoá ấy, cũng không để trong lòng, theo sau Diêu Bân đi qua cánh cửa, dọc theo cầu thang lên lầu ba, đi tới trước một gian phòng.

"Sự phụ, tiểu thư an bài học đồ đã đến. . ." Diêu Bân gõ cửa phòng, cung kính nói.

"Vào đi." Một giọng nói hơi khàn từ trong nhà vang lên.

Diêu Bân lập tức đẩy cửa phòng ra, mang theo Thiết Kiên vào.

Vừa vào bên trong, Thiết Kiên liền thấy một gã trung niên nam tử tóc dài hơi quăn màu xanh đen, đang ngồi bên cạnh một bàn tròn sơn đỏ, tay đang cầm một quyển thư tịch màu xanh, nghiên cứu kỹ càng.

Ánh mắt y chăm chú, giống ngày đó khai linh thanh trường kiếm kia.

Nam tử này là Trần Quang, y vẫn không ngẩng đầu nhìn Thiết Kiên, cũng không nói gì, một mực đợi đến lúc xem xong trang giấy kia, mới buông quyển sách xuống, hỏi: "Nghe tiểu thư nói, người biết sơ về luyện kiếm?"

"Trước kia đã làm qua việc rèn sắt đúc kiếm, cũng đã nghe nói về chuyện luyện kiếm. Vì vậy, lúc tiểu thư hỏi ta muốn tại quý phủ làm những chuyện gì, ta liền nói như vậy." Thiết Kiên lỏng tay vào trong ống tay áo, nói.

Diêu Bân nghe lời ấy, chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, khóe miệng nhếch lên.

"A, đã nghe nói về thiên ngoại thần bùa chưa?" Trần Quang nhìn Thiết Kiên, đột nhiên hỏi.

"Chưa." Tâm Thiết Kiên như hồ nước run lên, lập tức ổn định lại, lắc đầu nói.

Nếu là một gã luyện kiếm sư, làm sao lại không nghe qua thiên ngoại thần bia? Phải biết rằng ở thế giới này, địa vị luyện kiếm sư đặc thù như vậy, là vì có khối thần bia này tồn tại.

Nhưng chuyện này đối với người bình thường lại không khác gì thiên phương dạ đàm. Tăng thêm lúc này thân ở dị quốc tha hương, xuất phát từ suy nghĩ an toàn, Thiết Kiên mặc dù biết rõ, cũng không muốn thừa nhận, tựa như chuyện hấn che giấu tên thật của mình.

"Tục truyền, một ngày vài vạn năm trước, trên bầu trời đột nhiên có Lưu Hỏa hàng thế, hóa thành một khối thiên ngoại thần bia rớt xuống mặt đất. Lúc thần bia kia rơi xuống đất, liền có một cỗ lực lượng kỳ quái từ trong sinh ra, khiến cho không gian xung quanh xảy ra kịch biến. Lâu ngày, liền tạo thành một chỗ Bí Cảnh, ngăn cách với bên ngoài." Trần Quang thấy mặt Thiết Kiên không đổi sắc, liền mở miệng nói.

Đại danh Huyền Âm Bí Cảnh tự nhiên như sấm bên tai, tâm trí Thiết Kiên cũng một mực hướng về đó. Đối với gần như tất cả luyện kiếm sư, nơi này chính là một vùng đất hành hương tha thiết ước mơ. Bất quá cơ duyên khó cầu, muốn đi vào trong đó, phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được.

Diêu Bân sớm được Trần Quang dạy dỗ, giờ phút này nghe kể vẫn xuất thần, khuôn mặt chờ mong.

"Bất quá, trước khi Bí Cảnh hình thành, cũng đã có không ít người nhìn thấy cảnh tượng thần bia. Những tiền bối kia thông qua tìm hiểu thần bia, lĩnh ngộ ra phương pháp tu luyện trường sinh. Có người thông tuệ lĩnh ngộ được phù lục, luyện đan; trong đó càng có một ít người có thiên phú dị bẩm lĩnh ngộ được Linh văn luyện khí thuật. Sau đó, liền lưu truyền rộng rãi ra, trải qua vạn năm lắng đọng diễn biến, mới có tình trạng như hôm nay." Trần Quang tiếp tục nói.

"Trần sư, trước kia ta có nghe nói đến Luyện Khí Sư, bất quá thật giống như danh khí không lớn bằng luyện kiếm sư, đây là vì sao?" Thiết Kiên ra vẻ không biết hỏi thăm.

"Kiếm là quân chủ bách binh, đứng đầu bách khí. Mặc dù tổ tiên nghiên cứu tám bia lĩnh ngộ được Linh văn luyện khí thuật, cũng trải qua dài dòng tuế nguyệt thực tiễn mới phát hiện, chỉ có kiếm khí mới có thể kết hợp hoàn mỹ với Linh văn. Theo con đường luyện chế pháp kiếm mới có thể khiến Pháp Khí sinh ra Khí Linh, từ đó đạt tới cấp độ Linh Khí. Càng về sau, mọi người thường thường chỉ nghe nói qua linh kiếm, lại chưa nghe nói qua các loại Linh đao, linh thương, linh phủ." Trần Quang nhìn hấn một cái, nói.

"Thì ra là thế." Về mặt Thiết Kiên ra về chợt hiểu.

"Chuyện luyện kiếm giống với tu hành, như leo trèo đường núi, cần còng lưng độc hành, bao nhiêu người vì thế trút xuống cả đời tâm huyết, chỉ vì để chế tạo ra một thanh tuyệt thế hảo kiếm! Tuy tiểu thư để cho người làm học đồ ta, nhưng ta vẫn khuyên người, nếu không có đại dũng khí và nghị lực, cũng đừng lãng phí thời gian nhập đạo này." Về mặt Trần Quang ngưng lại, chậm rãi nói.

"Ta một thân một mình, hoàn toàn không có gì lo lắng, kính xin sư phụ dạy ta." Thiết Kiên xoay mình khom người thi lễ một cái, cung kính nói.

"Người vẫn chỉ là học đồ, không cần tôn ta là vi sư, đoạn thời gian đầu người cứ theo học Diêu Ân đi." Trần Quang từ chối cho ý kiến nói.

"Vâng." Thiết Kiên gật đầu nhẹ đáp.

"Tốt rồi, Diêu Ân, trước sắp đặt cho hấn một chỗ ở, làm quen hoàn cảnh nơi này một chút. Ngày mai vừa vặn khai lò, thuận tiện dẫn hấn đi chuẩn bị một chút tài liệu." Trần Quang nhìn về phía thanh niên cao lớn, mở miệng sai khiến.

"Vâng, sư phụ." Diêu Ân vội cung kính lên tiếng, rồi dẫn Thiết Kiên cáo lui.

Ra khỏi tiểu lâu, Diêu Bân không nói lời nào đi ở phía trước. Thiết Kiên cũng không nói chuyện đi theo phía sau gã.

Hai người cứ như vậy một trước một sau một lần nữa xuyên qua lâm viên, trở lại trước Hiết Sơn đại điện.

Thân hình Diêu Bân vừa chuyển, đi về hướng điện thờ phụ bên trái, lấy từ trong tay áo ra một chìa khóa đồng, mở cửa điện đi vào.

Thiết Kiên theo sát phía sau, cũng bước qua cánh cửa, đi vào trong đại điện.

Vừa vào bên trong, Thiết Kiên đột nhiên dừng bước, bởi vì hắn ngửi được một cỗ mùi vị hỗn tạp không rõ.

Ánh mắt của hắn đánh giá khắp nơi, liền phát hiện trong điện bày chỉnh tề từng cái giá gỗ, phía trên đặt từng cái hộp vuông.

Phía dưới từng hộp này đều dán một mảnh giấy bạc, phía trên viết như là "Hỏa Tinh, Tiêu Thạch, Ngân Lân, Thiết Tinh. . ." Những thứ này là vật liệu cần thiết cho luyện kiếm.

Hết sức hiển nhiên, chỗ điện thờ phụ này chính là một nhà kho tồn trữ tài liệu luyện kiếm.

Diêu Bân lấy từ trong ngực ra một quyển sách lụa, cũng không giải thích gì với Thiết Kiên, chỉ một mình kiểm tra đối chiếu tìm kiếm, vừa lấy từ trên giá gỗ ra từng cái hộp vuông, thu vào trong tay áo.

Ánh mắt Thiết Kiên một mực dõi theo Diêu Bân di chuyển trong điện, nhưng trong lòng không ngừng giả tưởng suy diễn. Nỗ lực thông qua gã lấy vật liệu, tưởng tượng kết quả Trần sư muốn luyện chế một thanh pháp kiếm thế nào.

Lấy tốt vật liệu xong, Diêu Bân mang theo Thiết Kiên ra khỏi đại điện, rồi khoá cửa điện lại.

Dau đó, gã lại mở cửa Hiết Sơn đại điện ra.

"Nhớ lấy, vào để xem một chút thì được, bất kỳ vật gì cũng không được đụng vào, làm hư người sẽ không đền nổi đâu." Trước khi vào cửa, Diêu Bân liếc qua Thiết Kiên, nghiêm nghị nói.

Thiết Kiên gật đầu nhẹ, không nói gì thêm, lại theo chân gã một trước một sau đi vào đại điện.

Vừa vào cửa điện, hắn liếc nhìn một vòng liền phát hiện, bên trong điện này bày biện kỳ thực không sai biệt nhiều so với kiếm lư trong phủ thứ sử của hắn.

Cũng là giá gỗ nhỏ màu đen, cũng dài rên, lò đốt. . . Mà cả vị trí đặt, cơ hồ giống như đúc.

Diêu Bân đi lên phía trước, lấy từ trong tay áo ra những cái hộp vuông kia, bắt đầu xếp chỉnh tề trên giá gỗ màu đen.

Thiết Kiên đi thong thả tới lui trong điện, đánh giá chung quanh.

Khi hắn đi tới bên cạnh lò đốt, đột nhiên thò người ra nhìn về phía trước, nhin không được nhẹ "Ồ" một tiếng.

Chiếu theo lẽ thường, lò đốt luyện kiếm sư bất kể có đang luyện kiếm hay không, cũng sẽ không chân chính dập tắt, cho dù là đóng lò, cũng sẽ chôn mồi lửa dưới tro bụi, đợi đến lúc bắt đầu dùng thì rắc vào Hỏa Tinh, sẽ một lần nữa cháy lên.

Nhưng lò đốt nơi này, rõ ràng không giống như vậy.

Chỉ thấy bên trong chỗ lò đốt hình tròn kia, ngăn nắp, không có tích bụi, cũng không có nửa khối than củi, chỉ có một khối thiết bản hình tròn như cái nắp giếng, phía trên khắc đồ án một đầu dị thú phun lửa.

"Điều sư huynh, lò đốt này nhìn có chút kỳ quái, thực có chỗ đặc biệt sao?" Thiết Kiên nhìn như nghi ngờ hỏi.

Diêu Bân dừng động tác trên tay, liếc qua lò đốt, đáy mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, nhưng vẫn mở miệng giải thích:

"Cái này gọi là Địa Hỏa giếng, tương liên cùng một hỏa mạch dưới đất. Lúc luyện kiếm mở ra phong ấn, đưa vào một chút Hỏa Tinh làm vật dẫn, liền có thể làm địa hỏa bốc lên, để mà dung luyện vật liệu luyện kiếm."

"Thì ra là thế." Thiết Kiên tựa hồ giật mình.

Lửa luyện kiếm thế gian cũng không phải chỉ có một loại lửa than, còn có rất nhiều loại như Thiên Hỏa, Địa Hỏa và Dị Hỏa.

Nều dùng lửa than tầm thường, hỏa lực thường thường chưa tới, đôi khi căn bản không đủ để nóng chảy nhiều vật liệu khoáng thạch. Lúc này cần phải gia nhập các loại chất dẫn để đề thăng nhiệt độ hoá tinh.

Tiếp theo chính là Địa Hỏa, bình thường phải xem cụ thể phẩm chất hoá mạch, mới có thể phân biệt ai ưu ai kém. Trong trường hợp Địa Hỏa thất thường, yêu cầu khổng hoả đối với luyện kiếm sư càng thêm hà khắc.

Về phân Thiên Hỏa và Dị Hỏa, không phân chia cao thấp, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. (Chơi lửa thì đi hỏi Tiêu Viêm 😊)

"Đi." Diêu Bân đặt tất cả vật liệu lên xong, liền nói với Thiết Kiên một tiếng, quay người đi ra ngoài điện.

Ra khỏi đại điện, gã lại dẫn Thiết Kiên đi tới trước cửa điện phụ còn lại. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Lúc này, gã không lấy ra chìa khoá nữa, mà một tay đẩy thẳng cửa điện ra.

Kèm theo cánh cửa "Két.." một tiếng kéo ra, một cỗ mùi cháy có chút nóng người lập tức đập vào mặt.

Diêu Bân đứng ở cửa ra vào, làm tư thế mời với Thiết Kiên, bản thân cũng chưa vào trong.

Thiết Kiên chần chờ một chút, nhưng vẫn đi lên phía trước, tiến nhập vào điện thờ phụ.

Vừa vào trong, hần liền thấy chỗ chân tường phía trước, chất một đồng than củi lớn tối như mực.

Bên cạnh than củi còn có từng đồng nhỏ lẫn lộn đủ thứ, trong đó vừa có một ít tro tàn đã đốt xong, lại có thật nhiều phấn sắt trộn lẫn tạp chất màu đen, còn có một đồng nhỏ kiếm phôi luyện chế thất bại
...

Tại góc tường, thậm chí còn có một khối thiết châm sứt mẻ, phía trên đã đoạn đi một góc, và lại phủ một tầng bụi, hiển nhiên là vật đã bị vứt đi không dùng từ lâu.

"Diêu sư huynh, lúc trước không phải nói có Địa Hỏa giếng để dùng, sao nơi này còn chuẩn bị nhiều than củi như vậy?" Thiết Kiên nhìn nhìn một chút, bỗng nhiên hỏi.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 9: Quan Sát Luyện Kiểm

"Hoả mạch dưới đất Việt Kinh, chỉ là một nhánh hoả mạch phụ cận Hoả Vân sơn mạch, bởi vì nguyên nhân dòng chảy hoả mạch không quá ổn định." Diêu Bân có vẻ không đếm xỉa tới, giải thích.

Thiết Kiên gật đầu nhẹ, trong lòng biết dòng chảy hoả mạch kỳ thực chính là chu kỳ di chuyển của hoả mạch dưới lòng đất, lúc mạnh lúc yếu, đôi khi xuất hiện tình huống hỏa lực hết sức suy yếu, so với lửa than còn không bằng.

Những thứ than củi này, đại khái là để sử dụng ngay lúc đó.

"Sở Phi, Kiếm Phô bên này không thể so được với thương hội hoặc là Yên phủ, không có nhiều phòng xá thoải mái để chịu. Sự phụ ngài ưa thích thanh tĩnh, tiểu lâu bên kia có hai người chúng ta cư trú đã đủ rồi, người trước cứ ở chỗ này đi." Diêu Bân đứng ở ngoài cửa, chậm rãi nói.

Thiết Kiên nghe vậy sửng sốt, căn phòng này ngoại trừ những vật hỗn tạp kia, trong phòng căn bản không có giường bàn ghế các loại đồ vật thông thường, thì cư trú thế nào?

"Giường bàn ghế ta sẽ phân phó người chuyển tới, người không cần lo lắng." Như đoán được suy nghĩ của Thiết Kiên, Diêu Bân lại bổ sung.

"Làm phiền rồi." Thiết Kiên trầm ngâm một lát, gật đầu đáp.

Nếu lúc trước, hẳn là nhi tử Thứ sử, còn là thiếu niên thiên tài tu hành và luyện kiếm, tư chất hơn người, có lẽ đối với hết thảy trước

mắt sẽ có chút khúc mắc. Nhưng thời gian vừa rồi trải qua rất nhiều chuyện, làm cho tâm trí Thiết Kiên bắt đầu trưởng thành hơn.

Ước chừng sau nửa canh giờ, bọn tiểu nhị Kiếm Phô đưa đến giường và bàn ghế, cũng giúp quét dọn nửa ngày, cuối cùng chỉnh đốn nơi này tạm thời có thể ở được.

Bất quá, những thứ vật hỗn tạp kia vẫn như cũ không được đem vứt bỏ.

Chiều theo lời Diêu Bân nói, những thứ phế liệu này cũng là tài nguyên Yên thị Kiếm Phô, không thể tùy ý xử trí.

Đối với cái này, Thiết Kiên cũng căn bản thờ ơ, hôm nay chuyện hấn lo nghĩ, chính là khôi phục thương thế, nâng cao tu vi, sớm ngày tìm ra tin tức người nhà.

Lúc chạng vạng tối, Thiết Kiên ra khỏi Yên thị Kiếm Phô, dạo qua một vòng gần như toàn bộ cửa hàng phường thị bán đan dược.

Hắn phát hiện trên phố mua bán, phần lớn đều là đan dược nâng cao tu vi, phụ trợ tu luyện, đan dược đủ trợ giúp mình tu bổ đan điền, khôi phục Pháp lực cũng chỉ có một loại.

Kỳ danh "Bổ Nguyên Đan", giá cả cực kỳ đắt đỏ, giá tiền có thể so với một thanh trung phẩm pháp kiếm.

Lấy tình trạng hiện tại nghèo khổ quần bách, căn bản hấn không có khả năng mua sắm.

Ban đêm, Thiết Kiên nằm ở trên giường ở điện thờ phụ, một tay gối ở sau ót, một tay để ở trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve miếng túi thơm hình kiếm kia, ngửi ngửi mùi hương nhàn nhạt trong đó truyền ra, lâm vào trầm tư. Một lát sau, hấn đột nhiên xoay mình ngồi dậy, trong tay nắm chặt miếng túi thơm kia, trong lòng đã có một quyết định.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Ngày hôm nay Trần Quang đại sư muốn khai lò luyện kiếm, Thiết Kiên dậy thật sớm, đợi tại cửa đại điện.

Không bao lâu, Diêu Bân từ trong lâm viên đi ra, nhìn thấy Thiết Kiên liền sửng sốt một chút, lập tức gã thoáng gật đầu, điềm nhiên như không có gì đi tới mở cửa đại điện.

Hai người vào trong đại điện luyện kiếm, chờ một lát, liền thấy Trần Quang đã thay một bộ quần áo ngắn tay từ ngoài điện đi vào.

Y liếc qua Thiết Kiên vẫn như cũ là bộ trường bào, trong mắt hiện lên vẻ không vui, nói: "Nếu như trước kia đã rèn kiếm, sao không biết thay quần áo cho phù hợp?"

Diêu Bân nghe vậy, chỉ nhìn Thiết Kiên một cái, khóe miệng hơi nhếch lên vài phần, không nói gì.

"Quý phủ lúc trước không chuẩn bị, ta cũng tới vội vàng, không có quần áo để thay." Thiết Kiên cúi đầu nhìn nhìn, cười khổ nói.

"Vậy hôm nay cứ đứng ở ngoài quan sát đi, cũng không cần hỗ trợ gì cả. Nếu có gì nghi hoặc, đợi lúc sau hãy hỏi Diêu Bân." Về mặt Trần Quang hơi trì hoãn, nhàn nhạt nói.

"Vâng." Thiết Kiên lập tức đáp.

Trần Quang nghe vậy, không nhìn hắn nữa, gật đầu nhẹ với Diêu Bân.

Diêu Bân lập tức quay người đi về hướng lò đốt, cầm lấy từ bên cạnh một thiết câu thật dài, móc lấy miếng sắt hình tròn trong lò đốt, kéo sang bên cạnh.

Kèm theo một thanh âm ma sát vang lên, bên trong lò đốt lập tức có một cỗ hơi nóng mắt thường thấy được từ phía dưới vọt lên.

Trần Quang đi tới bên cạnh lò đốt, giơ bàn tay ra cảm thụ nhiệt độ một chút, tiếp đó lấy từ trên giá gỗ ra một cái hộp vuông màu đỏ, lấy từ trong ra một ít bột phấn Hỏa Tinh, cân nhắc phân lượng, ném xuống dưới lò đốt.

Chỉ nghe "Phụt" một tiếng!

Một cỗ sóng khí càng thêm nóng rực phóng lên cao, ngay sau đó liền có một đạo ánh sáng màu đỏ từ bên trong lò đốt sáng lên.

Thiết Kiên đi tới vài bước nhìn vào, chỉ thấy cuộn cuộn nham thạch đỏ sậm nóng chảy từ trong giếng Địa Hỏa phun ra, chảy vào bên trong lò đốt.

Không nhiều không ít, hoàn toàn lấp đầy lò đốt, lại thủy chung không có nửa điểm tràn ra.

Lúc này, Diêu Bân đã sớm dùng thiết giáp quấn chặt lấy chén đá dùng để dung luyện, gác ở phía trên lò đốt.

Trần Quang bắt đầu lấy từ trên giá gỗ các loại vật liệu, đưa vào trong chén đá, hai mắt y sáng ngời, vẻ mặt chăm chú, giống như ngày đó khắc kiếm Khai Linh.

Ba người chỉ lo luyện kiếm, rất nhanh đã trôi qua nửa ngày.

"Keng! Keng! Keng. . ." Trong đại điện, Diêu Bân đầu đầy mồ hôi mang theo một khối phôi sắt thô hình kiếm, đặt ở trên đài rèn. Trần Quang thì tay cầm một thanh đại chùy màu đen, không ngừng gõ lên trên.

Quần áo trên người y cũng đã ướt sũng, toàn bộ người như là vừa mới vớt trong nước ra.

Thiết Kiên đứng ở một bên, chỉ quan sát, nhưng đối với trung niên luyện kiếm sư trước mắt, có vẻ lau mắt mà nhìn.

Từ ba động pháp lực trên người Trần Quang truyền ra, ít nhất y cũng là một gã Luyện Khí kỳ tầng sáu trở lên, tu vi thậm chí khả năng đạt tới Luyện Khí tầng bảy, thậm chí tầng thứ tám.

Lại nói tiếp, Thiết Kiên ban đầu bắt quá chỉ là Luyện Khí kỳ tầng năm, tự nhiên không cách nào phán đoán chuẩn xác.

Nếu dựa theo luyện kiếm sư bình thường, giờ phút này kiếm phôi đã có thể dừng, hoàn toàn không tiếp tục gõ nữa. Nhưng Trần Quang lại bất đồng, cố chấp rèn luyện đến mức tốt nhất, vẫn không chịu dừng tay.

Đúng lúc này, Thiết Kiên đột nhiên giật mình, bên tai liền vang lên "Rắc" một tiếng giòn vang!

Khối kiếm phôi đã thành hình kia, bởi vì rèn luyện quá mức, cuối cùng đứt gãy ra.

Diêu Bân thấy thế, vẻ mặt hoảng hốt, tay cũng không khỏi run lên một chút, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

"Quan lô."

Vẻ mặt Trần Quang không thay đổi, kẹp lên kiếm phôi đứt gãy, đưa tới trước mặt cẩn thận kiểm tra.

"Số lượng tinh phần hỗn tạp như thế nên bớt chút, tính bền dẻo không đủ, mặc dù tạm thời có thể Khai Linh, sợ cũng khó đạt tới cấp độ trung phẩm pháp kiếm." Y nhìn chỗ đường đứt gãy, tự lẩm bẩm.

Sau đó, y lấy từ trong ngực ra một tờ giấy màu xanh cùng một bút than, để sách trên đài rèn viết.

"Được rồi, chỉnh đốn một chút đi." Sau một lát, Trần Quang thu hồi giấy bút, nói với Diêu Bân.

Dứt lời, y liền xoay người ra khỏi đại điện, đi về phía tiểu lâu.

Thiết Kiên đi tới bên cạnh cái giá Ô Mộc, hỗ trợ sửa soạn lại những tài liệu kia. Kết quả tay hấn mới vừa chạm vào hộp đựng Hỏa Tinh, liền bị Diêu Bân nghiêm nghị quát bảo ngưng lại.

"Chớ lộn xộn! Người đi dọn dẹp tro tàn bên trong lò đốt là được, những vật kia để ta thu." Diêu Bân nói xong thì cơ thể thoáng một cái, ngăn Thiết Kiên một bên, căn bản không để cho hấn tiếp xúc những cái hộp kia.

Thiết Kiên không hề gì cười cười, cầm lấy một cái cái khoan sắt tới bên cạnh lò đốt, dọn dẹp cặn bã nham thạch nóng chảy đã nguội bám trên bốn vách tường lò đốt.

Dọn dẹp xong, Diêu Bân bên này cũng đã thu vật liệu xong rồi.

"Đem phế phôi kia đến trong phòng của người đi." Diêu Bân nhìn Thiết Kiên bên này một cái, phân phó.

Thiết Kiên liền kẹp hai đoạn phôi kia lên, đặt trong thùng sắt bên cạnh, mang đi theo Diêu Bân ra khỏi đại điện.

Hai người vừa ra cửa, Diêu Bân lập tức quay người khoá cửa điện lại, rồi đi đến nhà kho điện thờ phụ.

Thiết Kiên nhìn gã một cái, lắc đầu, cũng quay người đi đến căn nhà nhỏ bé điện thờ phụ của mình.

...

Mỗi ngày cứ thế, lại qua hơn một tháng.

Thương thế Thiết Kiên đã hoàn toàn khôi phục, nhưng tình huống đan điền lại không cải thiện chút nào.

Thời gian này Trần Quang cũng mấy lần khai lò luyện kiếm, bởi vì đủ chuyện lúc trước, ấn tượng của Trần Quang đối với Thiết Kiên tựa hồ không được tốt lắm. Tăng thêm Diêu Bân vốn nhập môn trước Thiết Kiên, cho nên mỗi lần luyện kiếm, đều để cho Diêu Bân phụ trợ chính, cực ít để cho Thiết Kiên tham dự vào.

Thiết Kiên cũng không để chuyện này trong lòng, trái lại ở một bên chuyên tâm quan sát, càng có thời gian nghĩ lại bản thân chưa đủ trải nghiệm.

Trải qua quan sát, hắn mới phát hiện, trước kia hắn tự cho là có kỹ xảo, trên thực tế đối với luyện kiếm vẫn là vô ích.

Trong quá trình quan sát luyện kiếm ở đây, thường thường hắn suy nghĩ làm thế nào thúc đẩy luyện chế cho dễ thành công. Mà Trần Quang thì không như vậy, y luyện chế mỗi một bước đều tận lực làm đến mức tận cùng, phải luyện chế ra pháp kiếm khi sử dụng phải cứng cáp bền bỉ hơn, càng thêm sắc bén, nhanh và tiện.

Vì thế, y thậm chí căn cứ sự khác nhau của người đến Kiếm Phô tìm kiếm, thiết kế kiếm phù hợp với chiều dài và sức nặng của người sử dụng pháp kiếm, lúc Minh văn Khai Linh càng cực kỳ thận trọng, phải làm cho kiếm luyện ra phù hợp với người sử dụng sau này.

Cũng chính vì vậy, dẫn đến xác suất thành công pháp kiếm của Trần Quang không cao, thậm chí so với Thiết Kiên tự mình làm còn thấp hơn không ít.

Bất quá dù vậy, người đến Yến thị Kiếm Phô cầu kiếm, vẫn nối liền không dứt.

Bởi vì Trần Quang không coi trọng Thiết Kiên, lại thêm Diêu Bân mang theo vài phần địch ý với hắn, vì vậy bất luận là trong quá trình luyện kiếm, hay là luyện kiếm xong, hắn đều không có cơ hội tiếp xúc với những tài liệu luyện kiếm kia.

Thời gian qua tiểu nha đầu cũng đến gặp hắn mấy lần, đưa tới cho hắn nhiều quần áo và đồ dùng các loại. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Đối với hoàn cảnh cư trú của Thiết Kiên, tiểu nha đầu bất mãn hết sức, thậm chí còn tranh cãi với Diêu Bân một lần, về sau nhờ Thiết Kiên khuyên giải mới thôi.

Cuối cùng dẫn đến kết quả là, ánh mắt Diêu Bân nhìn Thiết Kiên càng thêm u ám, gần như ngăn cản hắn cơ hội tiếp xúc với tài liệu luyện kiếm và giếng Địa Hỏa.

Ban đầu kế hoạch của hắn là dự định luyện chế mấy chuỗi pháp kiếm, đổi lấy đan dược tu bổ đan điền, mãi một mực không cách nào hoàn thành.

Một ngày này, Trần Quang lại một lần luyện kiếm thất bại, Thiết Kiên mang theo hai đoạn kiếm phôi đứt gãy trở về phòng của mình, tiện tay ném vào đồng phế liệu kiếm phôi kia.

"Boong" một tiếng vang.

Hai đoạn kiếm phôi rơi trên đồng phế liệu như sườn núi nhỏ, trượt xuống dưới hơn một xích mới ngừng lại.

Thiết Kiên nghe thanh âm này, trong lòng đột nhiên khẽ động, vội vàng đi tới, ngòì xồm xuống bắt đầu gạt đồng phế liệu này ra.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 10: Tàn Phôi Luyện Kiểm

Chỉ thấy Thiết Kiên thỉnh thoảng lại rút một đoạn kiểm phôi từ trong đồng phế liệu ra, sau khi hẩn cẩn thận xem xét, có cái thì tiện tay ném qua một bên, còn có cái thì hẩn xếp thật ngay ngắn ở cạnh chân mình.

Nửa ngày sau, hẩn đã chọn được hơn hai mươi đoạn kiểm phôi từ trong đồng phế liệu, tiếp theo hẩn lại phân loại thành ba đồng.

“Nếu như không có tài liệu nào dùng được, ta cũng chỉ có thể thử sức với các người một lần xem sao.” Thiết Kiên nhìn những đoạn kiểm phôi trước mặt, tự mình lẩm bẫm.

Giờ phút này nếu có luyện kiểm sư khác ở đây, chắc chắn họ sẽ liên tục lắc đầu, thậm chí còn khinh thường.

Phải biết rằng, những tài liệu bên trong kiểm phôi, trải qua quá trình luyện chế, đã xảy ra biến hóa cực lớn. Thậm chí ngay cả những thuộc tính cơ bản của chúng cũng không giữ lại được, nếu dùng những thứ phế liệu như vậy để luyện chế lại pháp kiếm, xác suất thành công chỉ sợ sẽ thấp đến đáng thương.

Chỉ có điều, hiện nay Thiết Kiên nghèo kiết xác, gần như chỉ có hai bàn tay trắng, hẩn căn bản không có biện pháp nào khác, cũng chỉ có thể kiên trì thử một lần, xem liệu mình có may mắn thành công luyện chế ra một thanh pháp kiếm hay không.

Cho dù chỉ là một thanh pháp kiếm hạ phẩm cấp thấp nhất, cũng giúp hẩn có thể lập tức đổi lấy sơ bộ tài nguyên cần thiết.

Ngay khi quyết định xong, Thiết Kiên không còn bất kì chút do dự nào nữa, hấn bắt đầu tính toán thực hiện việc này ra sao.

Điều Bản canh giữ Địa Hỏa giếng phi thường nghiêm mật, chắc chắn hấn không thể nào sử dụng được, mà những kiếm phòng bình thường phía trước có lò lửa có thể dùng, nhưng nếu không có Hỏa Tinh Phần làm vật dẫn cháy, nhiệt độ căn bản không thể đạt tới mức có thể luyện được kiếm phôi.

Huống hồ, những cửa hàng phía trước cùng nằm trên con phố lại quá gần, một khi mượn dùng, khó bảo đảm sẽ không bị phát hiện, đến lúc đó sẽ sinh ra rất nhiều phiền phức.

Nghĩ tới đây, Thiết Kiên vô thức xoa xoa đôi bàn tay, đi tới đi lui trong phòng vài vòng.

Sau một lát, hấn quay đầu quét mắt về phía góc phòng của mình, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng khá táo bạo.

...

Vào giữa lúc đêm khuya.

Yến Thị Kiếm Phôi hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có đèn đuốc ở một gian điện thờ phụ trong sân của đại điện Hiết Sơn vẫn sáng.

Chỉ thấy bên trong gian phòng, chẳng biết từ lúc nào đã có một cái hố vuông vức rộng tầm ba thước được đào lên, bên trong hố chất đầy than củi. Mà gạch đá cùng bùn đất bị đào lên được xếp ở xung quanh, tạo thành một cái lò giản dị hình vuông.

Khối thiết châm tàn tạ lúc trước đặt ở góc phòng cũng bị Thiết Kiên đưa đến đặt bên cạnh lò.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh thiết châm, những vật dụng như chén đá, khuôn đúc, chùy rèn đã được sắp đặt chỉnh tề. Tất cả những thứ này đều là lúc chiều, hấn tới kiếm thất yêu cầu.

Chú kiểm sư ở đó, biết rõ hần là học đồ của Trần Quang đại sư, tự nhiên không dám chậm trễ, chuẩn bị tất cả tưm tất đầy đủ cho hần.

Lúc này, Thiết Kiên đang mặc bộ quần áo thô tay ngắn, khom người, nhặt khoảng mười khối than củi từ đồng than bên cạnh, ném vào trong lò.

Rồi sau đó, hần lại lấy ít cỏ khô mồi, châm lửa đốt, sau đó nhét vào trong lò, rồi đưa than củi sát lại gần.

Từng sợi khói trắng xóa bốc lên, sau đó một ngọn lửa chậm chậm sinh ra. Thiết Kiên đập nát hai đoạn kiểm phôi đứt rời, sau đó đưa vào trong chén đá, bỏ vào lò đốt.

Tiếp đó, hần cẩn thận từng li từng tí lấy một bọc giấy nho nhỏ màu vàng từ trong ngực mình, từ từ mở ra. Bên trong lộ ra một chút bột phấn màu đỏ nhạt, đó chính là Hỏa Tinh phấn, dùng để dẫn cháy.

Số lượng của Hỏa Tinh phấn rất ít, ước chừng chỉ bằng cái móng tay, tất cả đều do hần tích góp trong khoảng thời gian này, thừa dịp Diêu Bân không chú ý, lén gom từ cạnh lò sau khi Trần Quang đại sư luyện kiếm xong, ngoài ra hần cũng thu nhặt Hỏa Tinh phấn rơi vãi trên giá gỗ mới được từng ấy.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hần ném cả Hỏa Tinh phấn lẫn bọc giấy vào trong lò.

“Oanh” một tiếng vang lên!

Một mảng Liệt Diễm đỏ đậm bùng lên, thoáng chốc đã nuốt trọn chén đá vào trong, sau đó kịch liệt thiêu đốt.

Chỉ vài giây sau, chén đá đã bị Liệt Diễm hùng hực trong lò nung đỏ rực lên, những mảnh kiểm phôi vỡ bên trong chén đá cũng bắt

đầu bị nung nóng chảy. Thiết Kiên thấy vậy mới âm thầm thở dài một hơi.

Sau một lát, những mảnh kiếm phơi vỡ trong chén đá đã nóng chảy hơn phân nửa, chỉ còn phần phía trên dù đã bị nung đỏ nhưng vẫn cứng rắn, chưa tan chảy.

Thiết Kiên đang quay người lại để lấy thiết giáp và khuôn đúc, bỗng nhiên hỏa diễm bên trong lò chọt run lên, từ từ yếu đi, nhiệt độ bên trong phòng cũng giảm dần.

Tùng đó Hỏa Tinh phần rớt cuộc vẫn không thể chèo chống đến lúc dung luyện hoàn thành, toàn bộ đã cháy hết rồi. Đối với chuyện này, mặc dù Thiết Kiên sớm đã có chuẩn bị, nhưng trong nội tâm vẫn có chút tiếc nuối.

Hắn hít sâu một hơi, trong miệng đột nhiên quát khế một tiếng, cả khuôn mặt đỏ bừng lên, sau đó hắn dùng tay đấm thẳng vào ngực mình.

"Phanh, phanh, phanh. . ."

Những tiếng trầm đục liên tục vang lên, cú đấm sau lại mạnh hơn cú đấm trước, lần lượt nện thẳng vào ngực hắn.

"Đi ra a, đi ra cho ta a. . ." Thiết Kiên cắn chặt hàm răng, trong lòng phát ra tiếng hét.

Trong lúc bắt chọt, ngực của hắn bên trong đột nhiên truyền ra "bành" một tiếng vang, thanh âm không thể so với hắn đánh đấm bản thân lớn hơn, nhưng lại giống như đến từ sâu trong tâm hồn, khiến cả người hắn đều đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, một cỗ cảm giác khô nóng khó chịu lan ra khắp người hắn, tất cả da dẻ trên người hắn đều chuyển thành màu đỏ khô.

Không đợi cho hắn kịp sinh ra phản ứng, một cảm giác bị thiêu đốt kịch liệt sinh ra từ tim hắn, dọc theo kinh mạch bên trong người chảy về phía lò.

“Phốc” một tiếng vang nhỏ.

Một ngọn lửa màu vàng đột nhiên bắn ra từ ngón tay giữa của hắn, hóa thành sóng lửa to tầm một trượng, đem toàn bộ lò nuốt vào trong, thoáng cái đã vọt tới mặt tường phía sau.

Thiết Kiên trong lòng kinh hãi, tâm thần vội vàng thu lại, sóng lửa tuôn ra trên tay cũng lập tức co vào, hóa thành một đoàn Kim Diễm lớn tầm một thước, tụ lại trong lò.

Lần trước, lúc hắn sử dụng ngọn kim sắc hỏa diễm này, là trong thời khắc sinh tử vô ý thức mà tự sinh ra, lúc này hắn cố hết sức dùng tâm niệm vận dụng ngọn di hỏa này mới phát hiện, nó lại cùng tâm ý của hắn tương thông, hắn điều khiển bắt đầu có chút thuận tay.

Mà ngọn lửa này có nhiệt độ cực cao, thực sự hơi chút khủng bố. Vừa rồi chỉ vô tình bộc phát trong thoáng chốc, đã đem vách tường phía trước đốt cháy tạo ra một vết nứt để khiến người khác chú ý, nếu hắn không kịp thời khống chế, chỉ sợ cả cái điện thờ phụng này có thể đã bị nó đốt sạch rồi.

Vừa vận mấy hơi thở thời gian về sau, kiếm phiêu bên trong chén đá đã hoàn toàn nóng chảy, hóa thành một ly đỏ đậm như máu.

Thiết Kiên lắc lắc tay, muốn thu hồi ngọn hỏa diễm ở ngón tay giữa, nhưng chỉ là dẫn tới sóng lửa một hồi bất ổn, lại cũng không có tác dụng gì, hắn lại thử đem năm ngón tay hợp lại thành nắm đấm, những vẫn là vô tích sự.

Lúc này, trong đầu của hắn đột nhiên cảm thấy một hồi choáng váng, toàn bộ người cũng không khỏi lảo đảo một chút.

Pháp lực ở trong thể nội kinh mạch vốn cũng không nhiều, lại sử dụng Dịch Hỏa nên tiêu tán rất nhanh. Nếu như không dừng lại, chỉ sợ sẽ tiêu hao hầu như không còn, sẽ khiến hấn mất lực khống chế rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Nếu như vậy, lần luyện kiếm này khả năng cao sẽ thất bại. Mà muốn lần nữa gom đủ tài liệu, cũng không biết phải chờ tới khi nào.

Trong lòng của hấn lo lắng vạn phần, nhưng vẫn cố gắng bắt bản thân duy trì tỉnh táo, hấn thử nghiệm lấy tâm thần trấn an luồng Kim Diễm đang hùng hực bốc cháy kia, một lần lại một lần, không ngừng kêu gọi nó trở lại trong cơ thể mình.

Cuối cùng, ngay lúc ý thức của Thiết Kiên đã có chút mơ hồ, luồng kim sắc hỏa diễm khẽ run lên, bộ dáng giống như hài tử ra ngoài ham chơi, lưu luyến co vào vào ngón giữa, trở lại trong cơ thể của hấn.

Thiết Kiên thoáng ổn định lại cơ thể, tạm thời đứng vững thân hình, lau mồ hôi trên trán, ngoài miệng tuy thở dốc, nhưng lại không che giấu được sự hưng phấn trong nội tâm.

Hấn lấy lại bình tĩnh, hơi chút điều tức. Sau đó, chậm rãi gấp chén đá ra, sau đó đem chất lỏng bên trong cẩn thận từng li từng tí đổ vào khuôn đúc.

Thừa dịp luồng dịch lỏng chưa nguội, Thiết Kiên móc ra một mảnh màu vàng phù lục từ trong lòng ngực, dán ngay chính giữa phòng. Chỉ thấy màu vàng đất hào quang chợt lóe tức thì, phù lục biến mất không thấy gì nữa, mà toàn bộ cái gian phòng lại đột nhiên giống như cùng bên ngoài ngăn cách.

Nhìn tờ phù lục biến mất, Thiết Kiên lắc đầu cười khổ, tờ Cách Âm phù cấp thấp nhất này gần như lấy hết tất cả tài sản của hấn. Hấn hôm nay có thể nói, hấn đã chân chính trở thành người vô sản, không một đồng xu dính túi.

Kiểm phôi từ từ ngưng tụ thành hình, Thiết Kiên dùng kim kẹp giữ chặt, sau đó cầm búa rèn lên, sau đó hấn bắt đầu nện xuống những nhát búa “đinh đinh, đang đang”.

Ánh trăng hạ xuống phía Tây. Thời gian đã trôi qua nửa đêm, bên trong điện thờ phụ tiếng búa nện mới dừng lại.

Thiết Kiên toàn thân mồ hôi đầm đìa, toàn bộ người như một bãi đồng bùn nhão ngồi bệt xuống tựa vào mép tường, trong tay hấn đang cầm một thanh đoản kiếm dài chừng hai thước, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đoản kiếm vẫn chỉ là kiếm phôi, cũng chưa được Khai Linh, nhưng thân kiếm lại hết sức sáng bóng, phía trên có ngân quang rạng rỡ chớp động, nhìn sơ qua có chút bất phàm.

"Không thể tưởng được kiếm phôi này, sau khi được dị hỏa của ta dung luyện lại lần thứ hai, phẩm chất có thể tăng lên nhiều như vậy. Đáng tiếc chỉ là dùng bình thường nước suối để tôi kiếm, nếu không quá trình thực hiện Khai Linh tiếp theo, cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều." Thiết Kiên khoe miệng khế mỉm cười, tự mình lẩm bẩm.

Bất quá vừa nhắc đến Khai Linh, hấn liền lại có chút đau đầu. Kiếm phôi Khai Linh, là bước cuối cùng để trở thành pháp kiếm, cực kì trọng yếu.

Chẳng những quyết định kiếm phôi có thể trở thành pháp kiếm hay không, mà còn quyết định phẩm chất của pháp kiếm sau khi tạo thành. Nhưng nếu muốn tiến hành Khai Linh, cần phải có Khai Linh đao khắc.

Loại đao khắc này, bình thường dùng thanh đồng chế tạo thành, ở trên cần khảm nạm Nguyên Thạch, mới có tác dụng trong lúc khắc minh văn. Chỉ cần sử dụng pháp lực của bản thân đem linh lực trong Nguyên Thạch nhập vào thân kiếm, tạo thành loại thuộc tính mong muốn gia tăng thêm cho pháp kiếm.

Giống như, lúc trước Trần Quang tiến hành Khai Linh cho bảo kiếm của tên võ sĩ kia, lão sử dụng chính là Hỏa Nguyên thạch, cho nên thanh kiếm kia liền có được thuộc tính nóng bỏng.

Có thể nói, Khai Linh có liên quan đến thuộc tính tăng thêm cũng như phẩm chất của pháp kiếm, nhưng hiện nay hấn căn bản không có Khai Linh đao khắc.

Toàn bộ Yến thị Kiếm Phô, chỉ sợ cũng chỉ có Trần Quang cùng Diêu Bân trên thân hai người đó có vật này, nhưng hấn cũng chẳng có cách nào mượn dùng được.

"Chẳng lẽ chỉ có thể thử một chút biện pháp kia sao?" Thiết Kiên lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói.

Vừa dứt lời, hấn liền nhích cơ thể lại gần phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ước chừng một canh giờ trôi qua, cặp mắt của hấn đột nhiên mở ra, hấn đem kiếm phôi vắt ngang trên gối, mạnh mẽ chấn chỉnh tinh thần, thở ra một hơi thật mạnh.

Rồi sau đó, hấn giơ một ngón tay lên, mạnh mẽ thúc giục pháp lực rải rác trong cơ thể, tụ về phía đầu ngón tay trở.

Chỉ thấy kia phía trên ngón trở, từng sợi pháp lực đang hội tụ nhẹ nhàng, thời gian dần trôi qua, chúng bắt đầu hóa thành một điểm sáng màu đỏ lớn chừng hạt đậu, hơi hơi chớp động.

Hấn dùng tay trái đem đoạn kiếm kiếm phôi đặt trên đầu gối, ngón trở phải điểm tại trên thân kiếm, bắt đầu khắc họa.

Kèm theo một hồi thanh âm rất nhỏ vang lên, Thiết Kiên trong miệng không khỏi hí...iiiiii vài tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 11: Tấn Thăng Trung Cấp

Loại bí thuật này có độ khó cao, dùng pháp lực bao bọc đầu chỉ, khiến nó như đao khắc, dùng minh khắc phù văn trên kiếm. Trước đây hẳn chỉ nghe sư phụ Ninh Kham nói, mặc dù cũng từng luyện tập qua mấy lần, nhưng chưa từng dùng trên pháp kiếm.

Bởi vì dùng bí thuật này Khai Linh, cũng có yêu cầu pháp lực, tu vi với luyện kiếm sư. Căn bản luyện kiếm sư Luyện Khí Đại viên mãn, thậm chí Trúc Cơ trở lên mới có thể bảo đảm khắc ra phù văn một mạch quán thông, bảo đảm hiệu quả linh tính của phù văn.

Hôm nay Thiết Kiên trọng thương chưa lành, chỉ vện vện là Luyện Khí kỳ tầng ba, khó khăn trong đó có thể đoán được.

Vừa vận mới khắc hoạ vài nét bút, hẳn không thể không ngừng lại.

Thứ nhất là vì đầu ngón tay đau nhói không thể nào chịu đựng, thứ hai là vì vết khắc trên thân kiếm thực sự cạn đến không đáng kể, căn bản không có nửa điểm tác dụng.

Thiết Kiên xoa nhẹ ngón trở bị bỏng, bắt đác dĩ thờ dài.

Hắn chậm rãi đứng dậy, kéo lấy cơ thể mệt mỏi, ngồi vào bàn tròn bên cạnh, nhắc lên ấm trà rót cho mình một chén nước.

Đang lúc hẳn nâng chung trà lên uống, ánh mắt rơi vào ngọn đèn trên bàn, không nhìn được thất thần giây lát.

Đột nhiên, lông mày hắn nhíu lại, cũng bất chấp đang uống nước, vội vàng ném chén trà, một lần nữa ôm kiếm phơi để trên gối.

Chỉ thấy Thiết Kiên một lần nữa giơ lên ngón trỏ, phía trên đầu chỉ sáng lên hào quang, một ngọn lửa màu vàng nhỏ như hạt đậu, đột nhiên từ chỗ đầu ngón tay xông ra.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, từ từ đờ ngón tay xuống, đặt trên thân kiếm, chậm rãi khắc hoạ.

Lúc này, trên ngón tay mặc dù có cảm giác rất bỏng truyền đến, nhưng không trì trệ khó đi như trước, tốc độ khắc hoạ thậm chí còn nhanh hơn vài phần so với trước kia hắn dùng đao khắc Khai Linh.

Bất quá, lúc này Thiết Kiên cũng không thoải mái, thể nội vốn còn thừa pháp lực không nhiều lắm đang nhanh chóng tiêu hao, trong đầu lại có từng cảm giác nặng nề truyền đến, hắn chỉ có thể nghiền răng cố nén không để cho mình bất tỉnh.

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, giống như trải qua mấy năm, trên thân kiếm, một đao phù văn rõ ràng đang từ từ hình thành dưới đầu chỉ Thiết Kiên.

Đến cuối cùng, trước mặt Thiết Kiên là một mảnh mờ nhạt, pháp lực trong cơ thể hắn đã hoàn toàn khô kiệt. Khắc hoạ phù văn cuối cùng trên thân kiếm đã xong, ngón tay hắn khẽ run lên, Kim Diễm hoàn toàn dập tắt, toàn bộ cơ thể cũng hoàn toàn thoát lực, nghiêng qua bên phải một cái, ngã xuống dưới bàn, ngất đi.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Một tia nắng từ khe hở cửa sổ rọi vào, chiếu rọi trên cái bàn tròn trong phòng.

Thiết Kiên còn đang mê man dưới bàn tròn, bị hào quang chiếu ngay con mắt, mí mắt hơi rung rung mấy cái, từ từ tỉnh lại.

Hắn mờ mịt xoa nhẹ cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng sờ qua bên hông.

Chuôi đoản kiếm màu trắng bạc được hắn nắm ở trong tay.

Cẩn thận quan sát nửa ngày, trên mặt Thiết Kiên lộ vẻ cuồng hỉ.

"Thành công! Thực sự thành công!"

Chỉ thấy trên thân kiếm mờ hồ có ánh quang chảy xuôi tới gần đốc kiếm, một đạo Linh văn như ẩn như hiện.

Thiết Kiên thử chậm rãi đưa pháp lực không nhiều lắm vào trong pháp kiếm, chỉ thấy đạo Linh văn trên pháp kiếm chậm rãi sáng lên, hoả diễm màu vàng sáng lập tức bao trùm thân kiếm, toàn bộ nhiệt độ trong phòng cũng theo đó từ từ lên cao.

Hắn giơ pháp kiếm lên, chém tới một góc thiết châm. Mũi kiếm chạm đến, lập tức gọn gàng linh hoạt cắt cạnh góc thành hai đoạn, lộ ra vết cắt kim loại màu ngăm đen. Mà tiết diện hai bên cho cảm giác bị nhiệt độ cực cao làm cho tan chảy.

Thành công! Hai con người Thiết Kiên lập tức hiện lên một luồng tinh mang.

Kiểm tra một thanh pháp kiếm đạt tới phẩm cấp gì, phương pháp đơn giản nhất chính là xem cấp bậc phù văn khắc hoạ và tính hoàn chỉnh của nó. Giống lúc trước Trần Quang khai linh kiếm cho võ sĩ bảo vệ đoàn xe, khắc vền vẹn là hỏa hệ cấp thấp nhất "Cử Hỏa phù văn". Mà lúc này trên đoản kiếm, hiện ra là một đạo hỏa hệ cấp hai "Lưu Hỏa phù văn" hoàn chỉnh, khiến cho kiếm này bất ngờ đạt tới trung phẩm pháp kiếm.

Kỳ thực trước khi luyện kiếm lần này, Thiết Kiên chần chờ liên tục, thủy chung vẫn không thể ra quyết định. Rốt cuộc là tìm ổn định luyện chế ra một thanh pháp kiếm cấp thấp? Hay là ra sức đánh cược một lần, ép tất cả tiềm lực của mình để đột phá bản thân?

Sự thật chứng minh, hắn đã thành công!

"Xem ra Dịch Hỏa này có thể nâng cao phẩm chất pháp kiếm, và đề cao tỷ lệ luyện chế thành công, tăng cao thật lớn khó có thể tưởng tượng." Cuối cùng Thiết Kiên nhờ vào lần luyện chế cực hạn này, một lần hành động bước vào hàng ngũ trung cấp luyện kiếm sư. Hắn không cách nào đề xuống kinh hỉ trong lòng, các loại ý nghĩa hỗn loạn điên cuồng tuôn ra.

"Ầm ầm ầm!"

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.

Thiết Kiên kinh ngạc, phục hồi tinh thần lại, hắn cuống quýt đứng dậy dứt đoạn kiếm vào trong đồng than củi. Sau đó thoáng sửa sang lại một chút quần áo của mình, lúc này tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy Diêu Bân đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt có chút không vui nói: "Thiết Kiên, ngày hôm nay khai lò, người không biết sao?"

"Thật có lỗi, ta. . ." Thiết Kiên lộ vẻ áy náy.

"Nếu người không chuẩn bị cho tốt, cũng không cần đến nữa!" Diêu Bân cắt ngang lời Thiết Kiên, tiếp theo ánh mắt quét qua trong phòng của hắn, rồi hai tay chấp sau lưng, quay người rời đi.

Thiết Kiên cười gượng, cũng không giải thích, vội vàng rửa sơ mặt, nhanh chóng chạy đến đại điện luyện kiếm.

. . .

Bởi vì tiêu hao thật lớn, ngày hôm đó luyện kiếm, tinh thần Thiết Kiên quả thực có chút uể oải.

Luyện kiếm xong, Thiết Kiên tự mình trở về phòng, lúc này ngã chổng vó trên giường, vùi đầu ngủ một giấc thật sâu.

Đến lúc nhá nhem tối, hắn mới ngủ no tỉnh lại, rút thanh đoản kiếm từ trong đồng than củi ra, thí nghiệm một phen xong, dùng một đoạn vải gai bao nó lại.

Sau đó, hắn thay đổi quần áo, cột đoản kiếm vào cánh tay trong tay áo, ra khỏi phòng, đi ra ngoài Kiếm Phô.

Rời khỏi Kiếm Phô, hắn đi dọc theo đường về hướng đông.

Chân trời chiều đã bắt đầu rơi xuống phía tây núi, trên đường phố đã bắt đầu trở nên lờ mờ, người đi đường cũng ít hơn rất nhiều so với ban ngày.

Cửa hàng buôn bán hai bên đường từ từ trở nên vắng vẻ, một phần tửu lâu tiệm cơm nhộn nhịp đã treo lên màn trướng, đốt sáng đèn lồng, từ từ trở nên náo nhiệt.

Ngửi ngửi bên đường truyền đến mùi thơm rượu và thức ăn, Thiết Kiên nuốt nước bọt, trong bụng nhịn không được kêu ột ột. Tuy hắn cũng là người tu hành, nhưng còn chưa đạt tới trình độ Tích Cốc không ăn. Từ xế chiều hôm qua đến giờ, hắn vẫn chưa uống nước, chưa ăn hạt cơm nào, quả thực rất đói bụng.

Bất quá, trên người Thiết Kiên vài xu cũng không có, giờ phút này cũng chỉ có thể nghe mùi hương thấy đói, nhìn mà than thở.

Đi ước chừng nửa khắc đồng hồ, đã sắp ra khỏi khu vực phố hoa nhất trên đường, Thiết Kiên tới trước một cửa hàng tên là "Tôn thị Kiếm Phô" mới ngừng lại.

Cửa hàng này cách cửa hàng Yên thị khá xa, nhìn quy mô cũng là số một số hai quanh đó, muốn tới làm sinh ý quả nhiên không sai.

Thiết Kiên không chần chừ quá lâu, đi đến thềm đá, vượt qua cửa tiến vào bên trong.

Bên trong Kiếm Phô này bày biện khá tương tự Yến thị Kiếm Phô, chỉ là ít đi đạo ảnh bích cao lớn kia, cùng pháp kiếm treo ở phía trên.

Lúc này trong cửa hàng cũng không có khách nhân khác, chỉ thấy một gã quản sự trung niên nam tử, đang la mắng vài tên tiểu nhị.

Vừa thấy Thiết Kiên vào điểm, trung niên quản sự lập tức thu hồi sắc mặt giận dữ, khuôn mặt tròn béo thay đổi thành nụ cười ấm áp, chạy ra đón chào.

"Vị quý khách kia, ngài đang cần gì?" Trung niên quản sự mở miệng hỏi.

Lúc nói chuyện, gã đồng thời quánh giá Thiết Kiên từ đầu đến chân mấy lần, xem quần áo rõ ràng bản hàn đến cực điểm, nhưng khí chất thần thái lại mang theo một loại cảm giác nói không nên lời, trong lúc nhất thời cũng phán đoán không chính xác.

"Bán kiếm." Thiết Kiên gọn gàng nói.

Trung niên quản sự nghe vậy có chút kinh ngạc, nhưng vẻ mặt rất nhanh liền khôi phục tự nhiên. Gã mở miệng cười hỏi: "Vị công tử này, Kiếm Phô chúng ta chính là nơi bán ra bảo kiếm, người sao lại đến đây bán kiếm vậy?"

"Trung phẩm pháp kiếm, có thu hay không?" Thiết Kiên không dài dòng với gã, nói thẳng.

Trung niên quản sự nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo tròn mắt hơi chuyển, khẽ mỉm cười nói: "Công tử xin mời đi theo ta."

Gã gọi một tên tiểu nhị đến phân phó chăm sóc cửa hàng, lúc này mới dẫn Thiết Kiên lên lầu hai, vào một gian nhà thất.

Sau khi Thiết Kiên ngồi xuống, liền có thị nữ dâng lên hoa quả tươi trà thơm.

"Trác Khê quận Mao Tiêm sau mưa, phẩm chất thượng giai. . ." Thiết Kiên tiếp nhận, chỉ liếc qua lá trà trong chén, thuận miệng nói ra. Loại lá trà này sinh tại Việt Quốc, vùng phía nam Trác Khê quận, ngắt lấy sau cơn mưa là tốt nhất. Thiết Kiên vốn không rành đạo trà này, nhưng phụ thân Thiết Thụ hết sức ưa thích, cho nên cũng biết đại khái.

"Công tử hảo nhãn lực. . ." Trung niên quản sự tự đáy lòng tán thưởng một tiếng, trong lòng bắt đầu tin tưởng, người này vốn là đệ tử nhà giàu không thể nghi ngờ.

"Tốt rồi, nói chính sự đi." Thiết Kiên không tiếp tục uống trà, đặt chén trà xuống, sau đó mở miệng nói ra.

"Các người lui xuống trước đi." Trung niên quản sự vừa cười vừa nói: "Kính xin công tử xuất pháp kiếm ra trước, để ta giám định và thưởng thức một chút."

Đợi thị nữ ly khai nhã thất xong, Thiết Kiên lấy đoản kiếm trong tay áo ra, để lên bàn.

Trung niên quản sự mở bao vải gai bao bọc ra, liếc mắt liền thấy một chuỗi đoản kiếm không vỡ.

Hai mắt gã hơi hơi ngưng tụ, cầm đoản kiếm bắt đầu đánh giá, chỉ nhìn một cách đơn thuần, rồi tay nắm chặt chuỗi kiếm, im lặng vận chuyển pháp lực thể nội vào.

Chỉ thấy phù văn khắc trên thân kiếm đột nhiên sáng lên, một luồng sáng đỏ nhạt bao trùm toàn bộ thân kiếm, từ trong truyền ra cuộn cuộn sóng nhiệt.

Lông mày Thiết Kiên chau lên, vị quản sự béo trước mặt này, lại là một gã tu sĩ Luyện khí kỳ cảnh giới không kém gì hắn.

Thoáng kiểm tra một chút, trung niên quản sự liền buông lỏng bàn tay ra, đặt đoản kiếm lại trên bàn.

"Công tử, kiếm này đích xác là trung phẩm pháp kiếm không thể nghi ngờ, không biết muốn bán bao nhiêu?" Gã mỉm cười, mở miệng hỏi.

"Các nhà báo giá đều khác nhau, không biết Tôn thị Kiếm Phô các người ra giá bao nhiêu?" Lúc này Thiết Kiên nâng chén trà lên khẽ nhấp một cái, không nhanh không chậm nói.

"Chiếu theo giá thị trường Việt Kinh . . . Khoảng nghìn lượng hoàng kim. Tôn thị Kiếm Phô chúng ta nguyện ý tăng giá thêm trăm lượng, để bày tỏ thành ý." Trung niên quản sự nghe vậy, suy nghĩ một chút, ra giá.

Thiết Kiên nghe xong, cũng không nói lời nào, chỉ là chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, hai tay nắm hai đầu vải gai, một lần nữa bao lại đoản kiếm.

"Công tử vậy là ý gì?" Trung niên quản sự vội vàng hỏi.

"Một nghìn một trăm lượng? Chẳng lẽ các hạ cho rằng ta chưa trải sự đời sao?" Thiết Kiên cười lạnh một tiếng nói.

"Công tử nếu không hài lòng, chúng ta còn có thể thương lượng lại một chút. . ." Trung niên quản sự ngăn trước người Thiết Kiên, trên mặt chất đầy nụ cười nói.

"Nếu như chường quây người vẫn không hề có thành ý báo giá, cuộc làm ăn này cũng không cần nữa! Mặc dù đều là trung phẩm pháp kiếm, cũng có phân chia ưu khuyết, chuỗi trung phẩm pháp kiếm này của ta cũng là loại thượng phẩm." Thiết Kiên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Cái này . . . Hay để ta nhìn kỹ thêm một chút, vừa rồi sợ là có chút nhìn lầm, công tử chớ trách." Trung niên quản sự nghe vậy, trên mặt mang theo vẻ tươi cười áy náy, nói.

Thiết Kiên lập tức buông vải gai ra, một lần nữa ngồi trở lại.

"Ta là người không thích tính toán chi li, người lại báo một lần với ta, chỉ một lần, nếu không được, lần này giao dịch liền thôi đi."

Trung niên quản sự cầm đoản kiếm lên, lại nhìn một chút, cúi đầu trầm tư giây lát, mở miệng nói: "Phẩm chất kiếm này hoàn toàn chính xác thượng giai, bất quá hình dạng nhỏ bé, thích hợp nữ tử sử dụng hơn, lúc bán có nhiều hạn chế, ta có thể làm chủ đưa ra giá tiền cao nhất. . . Vậy hai nghìn năm trăm lượng hoàng kim."

Thiết Kiên trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Trung niên quản sự nghe vậy, lập tức móc từ trong ngực ra một tờ kim phiếu, thanh toán xong phí tổn, sau đó trân trọng thu thanh đoản kiếm này vào.

Thiết Kiên thu vài tấm Đại Ngạch kim phiếu vào ngực, ra khỏi Tôn thị Kiếm Phô. Trung niên quản sự tươi cười tiễn đến ngoài cửa.

"Công tử đi thông thả. Ngày sau nếu như còn có yêu cầu gì, cứ tới đây, tại hạ bảo đảm nhất định cho công tử một cái giá hài lòng." Trung niên quản sự ý cười đầy mặt, cung kính nói.

Thiết Kiên không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ, lập tức cáo từ rời đi.

Chờ thân ảnh hắn đi xa, nụ cười trên mặt trung niên quản sự từ từ lãnh đạm xuống, lắc đầu lẩm bẩm: "Nếu không phải cố kỵ. . . Hừ. . ."

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 12: Bán Kiếm Chữa Thương

Sau khi Thiết Kiên rời khỏi, liền chạy thẳng đến "Dưỡng tâm các" là cửa hàng đan dược lớn nhất trong Việt Kinh, trải qua một phen cò kè mặc cả, hao tổn ước chừng hai nghìn lượng hoàng kim, mới mua được một chai "Bổ Nguyên đan".

Hắn cất đan dược một cách cẩn thận vào trong ngực, tâm tình cũng đã tốt hơn nhiều, rồi tìm một tửu lâu gần đó, kêu một bàn đầy đồ ăn, để ăn cho thỏa thích. Sau đó hắn vuốt cái bụng căng tròn, cảm thấy mỹ mãn thì mới lên đường trở về Yên thị Kiếm Phô.

...

Ban đêm.

Đèn bên trong phòng đã tắt, Thiết Kiên khoanh chân ngồi thẳng trên giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua khe hở, chiếu lên trên gương mặt của hắn, làm ánh mắt của hắn càng thêm ngưng trọng lên.

Trong tay của hắn, giờ phút này đang nắm chặt một cái bình sứ bạch ngọc, bên trong là Bổ Nguyên đan vừa mua vào ban ngày .

"Hy vọng sẽ có ích." Thiết Kiên than nhẹ một tiếng.

Dứt lời, hắn mở nắp bình ra, trong đó bình tổng cộng có ba viên đan dược. Hắn dốc ngược bình lại, đổ ra một viên đan dược màu vàng óng, lập tức một cỗ mùi thuốc nhàn nhạt như mùi bạc hà xuất hiện.

Sau khi đánh giá một chút, Thiết Kiên vươn tay, ném viên đan dược vào trong miệng, nuốt xuống.

Đan dược vào bụng, một cỗ mát lạnh lập tức thuận theo cổ lên tới đầu, sau đó rời khỏi đi đến bụng và tiến nhập đan điền của hắn.

Theo dược lực của Bồ Nguyên từ từ tan ra, bên trong đan điền của Thiết Kiên, đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn như kim đâm. Làm cho hắn nhin không được phải hít một hơi lạnh, trên trán cũng bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn cỡ hạt đậu.

Hắn hít sâu một hơi, vội vàng nhắm mắt xem xét bên trong cơ thể.

Được lực của Bồ Nguyên đan hóa thành linh dịch màu vàng nhạt, như là tia nước nhỏ, chảy qua trong đan điền tàn tạ của hắn. Nó khiến cho đan điền vốn rách nát, khô cạn như là nắng hạn lâu ngày được cơn mưa, phát ra thanh âm “Xì xì” rất nhỏ.

Cùng lúc đó, những luồng pháp lực ở lung tung trong kinh mạch, cũng trở nên rục rịch, vậy mà tự hành ngưng tụ lại một chỗ, chậm rãi tụ tập về phía đan điền.

Linh dịch màu vàng và Pháp lực tụ tập chung một chỗ, hóa thành một cỗ lực lượng hết sức kỳ lạ, sau đó bắt đầu tu bổ bên trong đan điền của hắn từng chút một.

Trong đan điền, đóa hỏa diễm màu vàng nhạt vẫn an tĩnh chấp chờn, từ đầu đến cuối không có chút phản ứng, giống như mọi việc ở xung quanh đều không có bất cứ quan hệ nào với nó.

Thiết Kiên thấy vậy thì hơi yên lòng. Tuy nói kinh mạch đau nhức kịch liệt khiến cho đầu hắn đầy mồ hôi lạnh, nhưng khóe miệng vẫn không nhin được mỉm cười.

Tiếp đó, hắn ngồi thẳng hai tay đặt trên gối, trong lòng lặng lẽ niệm khẩu quyết bắt đầu tu luyện.

Trong hư không, từng sợi thiên địa linh khí mỏng như tơ, rất nhỏ khó có thể thấy, đang chậm rãi tụ tập về phía Thiết Kiên. Một số ít trong chúng tiến vào trong đan điền, giúp hấn không ngừng chữa trị.

.....bản dịch tại Bạch ngọc sách

Hấn hô hấp thổ nạp cả đêm, rất nhanh đã đến sáng ngày thứ hai.

Lúc này Thiết Kiên vẫn bảo trì tư thế Nhập Định, mặc dù quần áo toàn thân và đệm giường đã bị mồ hôi thấm ướt, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, còn chưa tỉnh lại.

Đến khi mặt trời lên cao, mí mắt hấn mới run lên, chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy trong đôi mắt kia thần quang nội liễm, so với trước càng thêm sáng ngời.

Thiết Kiên ổn định lại tinh thần, sau đó xuống giường, lắc nhẹ cổ tay và mắt cá chân, thì cảm thấy toàn thân đều sáng khoái, nhẹ nhàng vô cùng.

Bàn tay hấn tại trong hư không khoa tay múa chân một hồi, thì một cái hỏa cầu đỏ đậm lớn chừng nắm đấm lập tức hiện ra. Nó ở trong lòng bàn tay hấn "Phốc phốc" nhảy lên, khi hai tay chập lại, hỏa cầu liền tự mình tiêu tán không còn chút dấu vết.

"Mặc không khôi phục hoàn toàn, nhưng cuối cùng có thể tích góp được một ít Pháp lực." Thiết Kiên có chút hài lòng.

Dứt lời, hấn nhặt bình sứ bạch ngọc lên, lắc một cái, nói tiếp: "Còn có hai viên đan dược, chắc là đủ để khôi phục."

Hấn giơ tay lên vừa định cất bình ngọc vào trong ngực, liền nghe thấy được trên người mình nồng nặc mùi mồ hôi, đến mức không chịu đựng nổi, đành vội vàng đi tắm rửa và thay một bộ quần áo khác.

Mấy ngày sau đó, Thiết Kiên chọn lấy hai ngày Trần Quang không ra lò luyện kiếm, để phục dụng hai viên đan dược còn lại, cuối cùng cũng chữa trị đan điền khỏi hẳn hoàn toàn.

Chỉ là tu vi của hắn tạm thời vẫn là Luyện Khí kỳ tầng ba, không có biến hóa gì.

Đối với việc này, Thiết Kiên cũng không quá lo lắng, chỉ cần đan điền khôi phục, thì tu vi sẽ trở lại như cũ.

Hơn hai mươi ngày sau.

Thiết Kiên tại Yến thị Kiếm Phô một mặt tu luyện, mặt khác tiếp tục làm học đồ chỗ Trần Quang.

Ban ngày hắn vẫn không có cơ hội tự mình tham dự luyện kiếm, chỉ khi ban đêm, mới có thể dùng phế kiếm phôi hư của Trần Quang để tự luyện tập.

Thế nhưng, Thiết Kiên cũng không lấy toàn bộ kiếm phôi hư để luyện kiếm, mà chỉ lấy ra số lượng vừa đủ luyện thành hai thanh pháp kiếm, liền ngừng lại dịch truyện ở bạch ngọc sách.

Sở dĩ như vậy, là vì lấy kiếm phôi hư luyện kiếm xác suất thành công cũng không quá cao. Lúc trước hắn cũng đã tiêu hao gần như phân nửa số phế liệu, nếu lại tiếp tục sử dụng nữa, sợ rằng sẽ làm Diêu Bân chú ý.

Còn một nguyên nhân nữa là, khi Thiết Kiên lấy kiếm phôi hư của Trần Quang luyện kiếm, không thể nào cho thêm tài liệu khác vào, chỉ có thể tiến hành tại phạm vi đã định kia. Hắn thật sự bị hạn chế quá nhiều, nên đối với việc nâng cao kỹ nghệ luyện kiếm cũng không có quá nhiều tác dụng.

Khi đan điền hoàn toàn khôi phục, bản thân cũng bước vào luyện kiếm sư trung cấp, Thiết Kiên tất nhiên có mục tiêu lớn hơn nữa.

Dựa vào Dịch Hỏa trong cơ thể, hắn muốn thử, luyện chế ra một thanh thượng phẩm pháp kiếm.

Nhưng mà, không bột đồ gột nên hồ, hiện nay theo tình hình kinh tế của hắn, thì tài liệu gì cũng đều không có. Hắn chỉ có thể đợi mấy ngày nữa lại đi tìm một cửa hàng khác, lấy pháp kiếm mình luyện chế được bán đi.

Tuy hai thanh pháp kiếm sau này chỉ là hạ phẩm, nhưng bán đi, lại dùng tiền đó mua sắm tài liệu cần thiết để luyện kiếm thì cũng dư giả.

Mà mỗi thù diệt môn kia, Thiết Kiên một khắc cũng không quên. Chỉ cần hắn có thời gian rảnh rỗi, lại đi Dịch Trạm hoặc là tiêu cục để tìm hiểu về Tấn quốc và tin tức về phụ thân Thiết Thụ của mình. Hiện giờ trong lòng hắn nghe được hai chữ Tấn quốc vẫn cảm thấy thương tâm, nhưng đáng tiếc mấy tháng qua cũng không tìm hiểu được tin tức gì.

Luyện kiếm, bán kiếm, mua tài liệu. . . Rèn luyện kỹ nghệ, lập đi lập lại theo vòng tuần hoàn, ngày lại qua ngày. . .

Một ngày kia, Yên Tử rất lâu chưa từng xuất hiện, không biết vì sao đột nhiên mang theo tiểu toán bàn đi tới Kiếm Phô. Thần sắc của hai người đều có chút ngưng trọng, lại vội vàng chạy thẳng tới hậu viện của tiểu lâu.

Hai người tới cũng vội vàng mà đi cũng như vậy, chỉ ở tiểu lâu lưu lại chừng nửa khắc đồng hồ, liền quay trở về Yên gia.

Hai nữ tỳ trong đình viện trùng hợp gặp được Thiết Kiên, cũng chỉ là lên tiếng chào hỏi, căn bản không có dừng bước.

Vẫn là tiểu toán bàn sau khi đi mấy bước, xoay người lại lộ ra nụ cười ái ngại với Thiết Kiên.

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, Diêu Bân tới báo cho Thiết Kiên, nói sự phụ phải bế quan một đoạn thời gian, nên tạm thời kiểm lư sẽ không khai lò.

Thiết Kiên đối với việc này mặc dù cảm giác có chút kỳ quái, lại cũng không quá để ý trong lòng. Chỉ là xế chiều, khi hắn đi phường thị mua sắm tài liệu luyện chế thượng phẩm pháp kiếm, lại đụng phải một chút phiền toái.

Từ xế chiều đến tối mới trở về, Thiết Kiên gần như đều đi qua toàn bộ thương hội bán tài liệu luyện kiếm ở đông thành mấy lần. Các tài liệu khác hắn đều mua được đầy đủ, nhưng chỉ có loại tài liệu quan trọng nhất, là quặng đồng tinh thì không thể mua được.

Nghe một vị chưởng quỹ nói của thương hội kia nói, gần đây quặng mỏ ở Tây Hữu Sơn, nơi gần Việt Kinh nhất đã xảy ra sự cố. Dẫn đến việc đường hầm bị phong ấn đóng hơn phân nửa, nên lượng sản xuất quặng đồng tinh chuyên cung cấp cho hoàng thất cũng không đủ dùng, thành ra không có dư giả mà đưa ra ngoài chợ nữa

Mặc dù giá cả của nó đã tăng vọt mười mấy lần, nhưng vẫn là vật khó cầu.

Cuối cùng, vị chưởng quầy kia thấy Thiết Kiên tại cửa hàng mua không ít tài liệu, liền chỉ cho hắn một con đường sáng.

Quặng mỏ Tây Hữu Sơn mặc dù phong bế, nhưng Tây Hữu Sơn cũng không có bị phong kín, nơi sản xuất quặng đồng tinh cũng không phải chỉ ở mỗi quặng mỏ, chỉ có điều hơi phân tán nên rất khó tìm.

Những năm gần đây, số người lên núi tìm vận may bằng cách đào quặng mỏ cũng không ít, thậm chí từ từ tạo thành một loại nghề nghiệp mới.

Bọn họ gọi mình là "Kẻ đãi vàng", chuyên tìm tòi các loại khoáng thạch để buôn bán.

Những người này cũng có số ít thật sự gặp vận may, đào được khối quặng đồng tinh lớn như đầu người, kết quả sau một đêm trở thành hình tượng cho toàn bộ kẻ đãi vàng nơi theo.

Kỳ ngộ, tự nhiên cũng kèm theo mạo hiểm.

Tây Hữu Sơn bên trong, trừ quặng mỏ bị triều đình Việt Quốc khai phá, các khu vực khác đều bị rừng rậm nguyên thủy bao trùm. Ở đó thường có số lượng lớn Yêu thú hung dữ hoạt động, một khi phát hiện có người xâm nhập, liền sẽ chủ động công kích, không chết không thôi.

Cho nên mỗi một năm, đều có đại lượng kẻ đãi vàng chết ở trong rừng rậm Tây Hữu Sơn, nhưng dù vậy, vẫn có thật nhiều người nối bước nhau đi vào trong đó.

Hôm nay quặng đồng tinh giá cả lại tăng vọt, số người đi vào trong đó càng là gia tăng gấp bội.

Mà hôm nay, Thiết Kiên cũng tính toán vào trong núi để thử thời vận.

...

Nửa tháng sau, ở Tây Hữu Sơn.

Trên không của một mảnh sơn lâm xanh um tươi tốt, một con chim màu xám vỗ cánh phành phạch, từ trong rừng rậm bay ra.

Trong rừng, khói bụi nổi lên bốn phía, không ngừng có tiếng thú rống truyền đến.

Một con Yêu lang lông xám dài đến bốn thước, sau lưng mọc lên gai, đang chạy như điên. Nó không ngừng bỏ nhào trong rừng, nổ

lực vồ lấy một gã thanh niên mặc trang phục màu đen ở phía trước.

Nam tử này có chút cường tráng, bắp tay phồng lên, màu da hơi ngăm đen, khuôn mặt còn chút ngây thơ.

Đúng là Thiết Kiên tới chỗ này để "Đào kim" tại bạch ngọc sách.

Chỉ thấy hắn dùng cả tay và chân, tại trong rừng chạy trốn, hết sức linh hoạt, mỗi lần tới thời khắc máu chót đều có thể từ móng vuốt sắc bén của Yêu lang tránh đi.

Ngược lại Yêu Lang chỉ lo đuổi theo, không ngừng đụng vào mấy cây cỏ thụ.

Có câu là "Đồng đầu thiết cốt eo đậu hũ", Thiết Kiên mới từ một nhánh của gốc cây cỏ thụ bay vút lên, Yêu Lang liền theo sát tới, "Rắc" một tiếng giòn vang. Nó va mạnh vào làm chạc cây bị chia năm xẻ bảy, mảnh gỗ vụn bay tứ tung khắp nơi.

Thiết Kiên vừa xuống đất, sau lưng liền có một tiếng gió sắc nhọn đánh tới.

Thiết Kiên vội vàng nghiêng cổ tránh, một cái gai xám dài đến hai thước, sát cổ của hắn lướt qua, rồi đụng vào một gốc cây cỏ thụ.

"Vốn không muốn tính toán với ngươi, nhưng cứ muốn ép ta!" Thiết Kiên sờ lên cổ, nộ khí dần tăng lên. Hắn quay đầu, trừng mắt nhìn Yêu Lang, hừ lạnh một tiếng, ngón tay đặt lên đoản kiếm bên hông.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 13: Sát Lang Được Bảo

Yêu Lang thấy bộ dạng này của Thiết Kiên, lùi lại lấy đà rồi khi thể lao tới trước, trừng đôi mắt màu vàng sẫm, hạ thấp cơ thể, bắt đầu chạy vòng quanh hắn.

Hồi nãy, Thiết Kiên ở trong một khe suối cách đây mấy dặm, phát hiện một khối tinh thể to cỡ bàn tay. Khi hắn định đi nhặt, lại đụng phải đầu lưng sắt Yêu Lang này đến bên dòng suối uống nước.

Kết quả hai bên mới liếc nhau một cái, liền biến thành tình trạng người đuổi ta chạy hiện tại.

"Rống!" Từ trong miệng Yêu Lang phát ra một tiếng hú trầm thấp, thân hình không còn nhảy vồ tới giống lúc trước, trái lại dán sát mặt đất lao vọt vào Thiết Kiên.

Ánh mắt Thiết Kiên ngưng lại (tập trung), "Rẹt" một tiếng, rút đoản kiếm đeo bên hông ra, đâm mũi kiếm thẳng về phía Yêu Lang.

Đôi mắt con thú chột lóe hung quang, thân hình lao nhanh tới, vào thời điểm sắp lao tới gần, đột nhiên dừng lại.

Bộ lông sau lưng đột nhiên mở ra, hai cây gai nhọn tăng tốc lao vọt tới trước, tốc độ tăng nhanh gấp đôi so với một kích vừa rồi, "vù vù" bắn từ dưới lên, bắn thẳng tới mặt Thiết Kiên.

Thiết Kiên lập tức lui về phía sau một bước, cổ tay run lên, đoản kiếm trong tay sáng lên một mảnh quang mang đỏ đậm, lác mạnh người, vẽ ra một đạo cánh cung màu đỏ nhạt, chém rụng 2 cây gai nhọn đang lao tới của Yêu Lang.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn khua vẽ một hồi trong hư không, một hỏa cầu lớn chùng quả đấm màu đỏ đậm, lập tức bắn mạnh ra, ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung kỳ quái, đánh hướng Yêu Lang.

Sau khi chữa trị đan điền, trải qua nửa tháng tu luyện, Pháp lực trong cơ thể hắn đã khôi phục không ít, cảnh giới cũng đã khôi phục được Luyện Khí kỳ tầng 4, đã có thể sử dụng thuật pháp thành thạo.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng.

Yêu Lang cũng lắc eo tránh né, hỏa cầu đánh lên một góc cây cổ thụ, lập tức đốt thành 1 lỗ thủng.

Thiết Kiên cười lạnh một tiếng, dưới chân sáng lên một quang mang đỏ đậm, tiến về phía trước 1 bước, toàn bộ cơ thể liền lướt ngang khoảng cách mấy trượng, tiếp theo hai chân giẫm mạnh lên trên một góc cây đại thụ, cơ thể tựa một thanh phi đao, trực tiếp bắn thẳng về phía đầu Yêu Lang kia.

Lần này tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt hắn đã lách mình tới bên hông Yêu Lang, tay nâng kiếm, chém xuống dưới cổ Yêu Lang.

Tất cả gai trên lưng Yêu Lang, toàn bộ nghiêng về phía trước, giống như một hàng thép gai dày đặc bảo vệ phần cổ.

Thiết Kiên hạ mũi kiếm xuống, chém lên gai xương, lập tức văng lên một mảnh hoả tinh đỏ đậm.

Đoạn kiếm được này cỡ đại lực phản chấn đập vào, hai cây gai xương của Yêu Lang cũng bị chém gãy.

Không chờ Thiết Kiên xuất ra kiếm thứ hai, Yêu Lang đã xoay thân, giương cái miệng lớn to như chậu máu cắn hướng về phía eo của hắn.

Thiết Kiên vội điể nhẹ mũi chân xuống đất, thân hình lập tức lùi nhanh về phía sau, nhưng một mảnh góc áo trước người vẫn bị Yêu Lang cắn xuống.

Hắn khẽ rùng mình, quả thực không nghĩ tới gai của Yêu Lang này cứng đến không ngờ, cả trung phẩm pháp kiếm một lần chỉ có thể chặt đứt 2 cây.

Sau khi Yêu Lang bị cắt đứt 2 cây gai, một đám lông trên lưng run run giãy lất, đã có 2 cây gai màu hồng mới tinh, từ vị trí cũ mọc ra.

"Ô ô ô. . ." Yêu Lang trong mắt đầy vẻ cảnh giác, ánh mắt thủy chung không rời Thiết Kiên, trong cổ họng phát ra trện trện tiếng tru gào khàn khàn.

Cơ thể Thiết Kiên hơi nghiêng về phía trước, hỏa quang dưới chân lần nữa sáng lên, thân hình đột nhiên vọt tới trước, đoản kiếm trong tay phù văn sáng rực, một đạo hỏa diễm đỏ đậm từ trong đó cuộn ra, bổ dọc xuống Yêu Lang.

Lúc này Yêu Lang không dùng gai chống đỡ, mà là uốn éo eo, nhảy mạnh về phía bên cạnh tránh né.

Nhưng nó vừa mới nhảy ra khoảng cách hơn một trượng, bốn chân mới vừa chạm đất, phía dưới đột nhiên có một đạo quang mang đỏ đậm bùng sáng lên.

Một tấm Liệt Hỏa Phù cấp thấp nhất "Oanh" một phát, bạo phát ra một đoàn quang diễm đỏ đậm, nổ tung.

Yêu Lang phát ra một tiếng gào rú, hỏa quang kinh khí lao tới thân thể nó, không tự chủ được bay lên né đòn.

Khóe môi Thiết Kiên nhếch lên 1 nụ cười, đã sớm nhún người nhảy lên, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, hỏa diễm lượn quanh thân kiếm, mũi kiếm hướng xuống, trùng điệp đâm về đầu của Yêu Lang.

"Phốc" vang một tiếng.

Hỏa diễm từ đoản kiếm trực tiếp đâm xuyên qua đầu lâu cứng rắn nhất của Yêu Lang, ghim vào trong lòng đất.

Sau khi rơi xuống đất, Thiết Kiên càng không thể bỏ qua, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, xoay tròn thanh đoản kiếm.

Thân thể Yêu Lang co quắp kịch liệt mấy cái, bộ lông cao ngất trên người từ từ mềm rũ, quang mang trong con ngươi màu ó vàng từ từ ảm đạm, hoàn toàn đánh mất sinh cơ.

Thiết Kiên thềm thở dài một hơi, nhưng vào thời điểm đang muốn rút đoản kiếm, một màn quỷ dị xuất hiện.

Sợ hỏa diễm kim sắc trong đan điền hấn đột nhiên hơi nhúc nhích, nơi tâm tạng cũng liền sau đó sinh ra một loại cảm giác nóng như lửa. Mà quanh thân Yêu Lang kia lại sáng lên từng điểm quang mang màu lam nhạt, lơ lửng trên không, trong hư không cách thân thể hơn một xích ngưng tụ thành một hư ảnh Yêu Lang màu lam nhạt.

"Đây là. . . Yêu hồn?" Thiết Kiên hoàn toàn không nghĩ tới, có chút kinh ngạc.

Yêu thú có yêu hồn, nhân tộc bình thường có sinh hồn, còn người tu luyện có pháp hồn, cái này cũng không hiếm lạ.

Bất quá, dù là Yêu thú hay nhân tộc, sau khi sinh mệnh biến mất, yêu hồn, sinh hồn và pháp hồn, đều sẽ tự động tiêu tán, giống như trước mặt ngưng tụ không tán, đúng là hiếm thấy.

Không, phải nói tuyệt đối hiếm thấy!

Tại thời điểm Thiết Kiên về mặt kinh ngạc, chỉ thấy trên thanh đoản kiếm đang nắm chặt trong tay, phù văn tự mình phát ra quang

mang, hỏa diễm kim sắc bao trùm bên trên, cũng từ trong đó sinh ra 1 cỗ lực hút quỷ dị.

"Phốc" vang một tiếng nhỏ.

Đạo hư ảnh Yêu Lang ngưng tụ không tản đột nhiên tán loạn, như một loại sương mù trào vào thanh đoản kiếm.

Ngay sau đó, Thiết Kiên liền cảm thấy lòng bàn tay một hồi nóng rực, một dòng nước ấm nhả chảy ào vào trong, lưu chuyển phi tốc thuận theo kinh mạch trong cơ thể hắn, trực tiếp đi vào trong đan điền của hắn.

Thiết Kiên kinh hãi, vội khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt quan sát bên trong cơ thể.

Chỉ thấy một màn sương mù màu lam lơ lửng bên trong đan điền của hắn, giống như một đám mây mờ nhạt, lang thang vô định.

Hỏa diễm kim sắc ở phía dưới, đột nhiên chợt lóe, một luồng tia lửa kéo dài lên trên, lập tức thấp sáng đám mây mờ, hóa thành một đoàn hỏa diễm màu lam nhạt.

"A.... ."

Bên trong đan điền của Thiết Kiên lập tức truyền đến một trận bồng rát, trong miệng không kịp được phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nhưng ngay sau đó, đám mây mờ lập tức bốc cháy gần hết, hóa thành từng sợi Pháp lực tinh thuần, lập tức lấp đầy đan điền của hắn.

Theo một cảm giác căng phồng truyền đến, bên trong đan điền truyền tới một trận ngân vang, tựa hồ có vật gì đó đột nhiên vỡ vụn.

"Làm sao có thể? Đây là. . ."

Hai mắt Thiết Kiên bỗng nhiên mở ra, trong mắt toát lộ vẻ vui mừng.

Ngay trong khoảnh khắc đó, tu vi của hắn từ Luyện Khí kỳ tầng 4, một lần nữa khôi phục lại tầng 5.

Dù kinh hãi, hắn vẫn không dám chủ quan, sau khi ổn định một chút tâm thần, vội vàng nhắm mắt ngồi xuống, bắt đầu củng cố cảnh giới.

Sau nửa ngày, Thiết Kiên chậm rãi mở to mắt, sau khi xác nhận trên người không có điều gì bất ổn, vẫn có chút không dám tin.

Hắn thực sự nghĩ không ra, vì sao mình có thể thôn phệ yêu hồn con Yêu Lang này, đồng thời chuyển hóa thành Pháp lực?

"Chẳng lẽ là vì chuỗi pháp kiếm này?" Hắn rút đoản kiếm ra khỏi đầu của Yêu Lang, tỉ mỉ đánh giá.

Vừa rồi trên thanh kiếm xác thực xuất hiện dị trạng, yêu hồn con Yêu Lang kia cũng đích xác thông qua đoản kiếm này, lưu chuyển vào trong cơ thể của hắn.

Bất quá, thanh kiếm này do đích thân thân hắn luyện chế, ngoại trừ dùng Dị Hỏa của mình dung luyện với Khắc Phù Khai Linh, đâu có chỗ nào đặc biệt.

"Chẳng lẽ là . . . là vì Dị Hỏa của ta?" Trong lòng Thiết Kiên khẽ giật mình.

Suy tư sau một lát, khóe miệng của hắn đột nhiên hơi cong lên, lại vừa cười vừa lầm bầm: "Mặc kệ nó, dù sao không phải là chuyện xấu. Cùng lắm nán lại Tây Hựu Sơn này thêm một gian, hảo hảo nghiệm chứng là được."

Giải quyết xong vấn đề của bản thân, ánh mắt Thiết Kiên lại chuyển về phía Yêu Lang, trong lòng không khỏi sinh ra một chút

nghi hoặc.

Con Yêu Lang này không chỉ có gai xương cứng cỏi hơn gấp mấy lần so với Thiết Bối(lưng sắt) Yêu Lang bình thường, mà còn có năng lực tái sinh không tầm thường, điều này thật bất thường.

Nghĩ tới đây, Thiết Kiên lập tức nắm chặt đoản kiếm trong tay, một lần nữa chém xuống đầu của Yêu Lang, hai ba lần liên tục liền kia tách nó ra làm hai.

Hắn nín thở tập trung suy tư sợ bỏ sót thứ gì, dùng kiếm tìm kiếm trong đầu của Yêu Lang, tìm kiếm cả nửa ngày, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

"Còn tưởng trong cái đầu này bất ngờ ngưng tụ ra Yêu Đan dị loại. . . Mà thôi, xem ra là suy nghĩ nhiều." Thiết Kiên thu hồi đoản kiếm, có chút thất vọng.

Đang lúc hắn đứng dậy, định trở về khe nước tìm lại khối quặng xích đồng tinh kia, khoe mắt lại đột nhiên liếc về phần bụng có chút phồng lên của Yêu Lang.

Hắn có chút chưa từ bỏ ý định ngòi xỏm xuống, lấy đoản kiếm đâm vào phần bụng Yêu Lang, rạch nhẹ từ trước tới sau một cái, một đồng tâm can phèo phổi lập tức phun vọt ra.

Tình cảnh máu tanh thế này, khiến chính Thiết Kiên cũng có chút buồn nôn.

Nhưng mà đúng lúc này, hắn đột nhiên chú ý tới dạ dày của Yêu Lang, đột nhiên phồng cực to, đồng thời mặt ngoài lồi lõm không hợp lẽ thường, bên trong rõ ràng đang ẩn giấu dị vật.

Hắn nắm đoản kiếm, rạch nhẹ dạ dày một cái, một khối vật thể u hắc phản chiếu sự sáng bóng của kim loại, chậm chậm lộ ra.

"Đúng là vật này?" Thiết Kiên không tự chủ được kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy vật kia to cỡ đầu của con chó, dáng dấp cổ quái lờm chờm, thoạt nhìn giống một than hòn màu đen, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện, vật này mặt ngoài phản xạ quang mang màu vàng, bên dưới quang mang còn sinh từng hoa văn kim ti hình gân lá.

Thiết Kiên kìm nén vui sướng trong lòng, từ trong lòng ngực lấy ra một miếng vải tơ lụa, miệt mài vật đó ra khỏi trong dạ dày Yêu Lang bỏ vào miếng vải. Sau đó đứng lên chạy như bay tới bên bờ suối.

Sau khi trở lại bên bờ suối, hắn lập tức thả khối hắc thiết cổ quái vào trong nước, tỉ mỉ kỳ cọ.

Đống chất lỏng sền sệt trên khối đá được dòng nước cọ rửa sạch sẽ, từng sợi đường hoa văn kim ti lộ rõ dưới ánh mặt trời, khúc xạ trong đáy nước bùn, chiếu ra một tấm kim vồng sáng loáng, thoạt nhìn hết sức kỳ lạ.

"Quả thật là Kim Văn U Thiết, hèn gì thể chất của con Yêu Lang kia lại phát sinh biến hóa. Xem ra Tây Hữu Sơn này đã thành một khối phúc địa của ta, tạm thời khoan hãy quay về. . ." Thiết Kiên hắc hắc một tiếng, nghĩ thầm.

Lập tức, hắn thả người nhảy vào trong dòng suối, nhặt khối hắc thiết lên lại, lấy một đoạn vải dài bọc lại, cột vào sau lưng. Tiếp đó men theo bờ suối đi lên phía trên, sau khi tìm ra kia khối quặng xích đồng tinh kia, mới một lần nữa đi lên bờ.

Thiết Kiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, phát hiện đã sẩm tối liền quay người đi về phía khu rừng sâu ở phía tây.

...

Cứ như vậy hơn 2 tháng đã trôi qua.

Bên trong Tây Hữu Sơn, trong một huyệt động bí ẩn.

Một con yêu hùng lông xanh cao hơn hơn một trượng sau lưng mọc gai xương, khóe miệng rướm máu đỏ gục trên vách đá của huyệt động, hai mắt hào quang âm đạm, đã đánh mất sinh khí.

Phía dưới cự trảo của yêu thú, trên đầu Thiết Kiên cột dây cột tóc màu đỏ, hai tay nắm chặt một thanh đoản kiếm lóe lên hồng quang, đâm nghiêng vào bộ ngực của nó.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 14: Dịch Hỏa Phệ Hồn

Quần áo trên người Thiết Kiên hơi rách nát, trên mặt cũng có vài vết máu, thoạt nhìn dáng vẻ có chút thê thảm, nhưng thần sắc vô cùng kiên nghị, trong mắt lóe ra quang mang sáng ngời.

Chỉ thấy bên ngoài thân thể của yêu gấu ngưng tụ những đốm sáng nhỏ màu xanh, dần dần tập hợp thành một đạo hư ảnh yêu hồn màu xanh đen, quang mang nối tiếp tản ra, hóa thành một làn sương mù tràn vào trong thanh đoản kiếm.

Thiết Kiên chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rực như lửa, một cỗ nhiệt lưu theo đó tràn vào trong cơ thể, lập tức buông chuôi kiếm, khoanh chân ngồi xuống.

Bên trong đan điền, một đoàn kim sắc hỏa diễm phòng lớn một vòng rõ rệt, nhanh chóng thiêu đốt đoàn yêu hồn mới tràn vào, khiến cho nó bốc cháy dữ dội, tiếp đó hóa thành từng sợi từng sợi pháp lực tinh thuần, tràn ngập toàn bộ đan điền.

Một cảm giác căng tràn tự nhiên sinh ra, trong đan điền lập tức phát xuất một tiếng vang nhỏ.

Hai mắt Thiết Kiên đột nhiên mở ra, trong mắt đầu tiên hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng chẳng mấy chốc lại biến thành bộ dáng ưu sầu.

"Tầng 8." Thiết Kiên tự lẩm bẩm.

Hắn cũng thật không ngờ, chỉ trong thời gian 2 tháng ngắn ngủi, chỉ bằng cách liệt sát yêu thú rồi cắn nuốt yêu hồn, pháp lực của

hắn lại tăng nhanh vùn vụt đến vậy, bây giờ đã đạt đến Luyện khí kỳ tầng 8.

Thiết Kiên trầm nghĩ, lẽ nào dị hỏa căn nuốt yêu hồn thật sự không có bình cảnh?

Trong khoảng thời gian trở lại đây, hắn phát hiện cảnh giới càng tăng, lúc dị hỏa căn nuốt yêu hồn, ngoại trừ càng ngày càng đòi hỏi yêu thú đẳng cấp cao hơn, lại không có bất kỳ trở ngại, biến hóa nào.

Chỉ cần căn nuốt yêu hồn đủ mạnh hoặc đủ nhiều, pháp lực chuyển hóa có thể tích góp từng tí một tới trình độ nhất định, là hắn có thể thuận lợi tăng cao tu vi cảnh giới, cứ như căn bản không có hạn chế gì đáng nói. Bất quá càng như vậy, trong lòng Thiết Kiên càng thâm sâu nào, từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy dị hỏa trên người mình không thể nào nghịch thiên đến thế, tương lai chắc chắn sẽ có đại bình cảnh một hắn không cách nào vượt qua đang chờ hắn.

Nhưng giờ bảo hắn buông tha phương thức này, đương nhiên cũng không có khả năng, hắn mang mối thù diệt môn, đang cần phải nhanh chóng tăng cao tu vi của bản thân, thật sớm ngày trở về Đại Tấn, đoạt lại mọi thứ hắn đã đánh mất.

Sau khi ngồi xếp bằng một lúc, Thiết Kiên thu hồi tâm tư rối loạn, đứng dậy, duỗi tay nắm chặt pháp kiếm vẫn cắm trong ngực yêu gấu, kéo mạnh ra phía ngoài.

Chỉ nghe một tiếng “két” vang lên!

Thanh đoản kiếm này đã theo hắn nhiều ngày, lại gãy đoạn còn 1 nửa, còn thi thể của yêu gấu bị ảnh hưởng bởi cỗ lực lượng này, cũng về ngã âm về phía trước.

Ánh mắt Thiết Kiên quét qua, liền thấy nửa thanh đoản kiếm đang cắm chặt thấu xương sau lưng yêu gấu.

Trong 2 tháng này, hắn liên tục chém giết yêu thú, thanh pháp kiếm này căn bản không có thời gian bảo dưỡng, tu sửa, lúc gặp phải đầu yêu gấu tương đương Luyện khí kỳ tầng bảy này, rốt cục không chịu nổi đã gãy.

"Có thanh trung phẩm pháp kiếm này của ta chôn cùng người, người cũng coi như chết có ý nghĩa." Thiết Kiên cười khổ một tiếng, khom lưng đặt thanh tàn kiếm ở bên cạnh yêu gấu.

Pháp kiếm gãy lìa bởi vì đã khắc qua phù văn, tuy vẫn có thể tiến hành tu bổ, cũng đã không còn cách nào tiến hành luyện chế lần nữa, đồng thời độ khó khi tiến hành tu bổ không thua gì luyện chế lần nữa, vì vậy Thiết Kiên trực tiếp lựa chọn vứt bỏ.

Hắn xoay người đi đến một góc nham bích, khom lưng nhặt từng cái bọc lên.

Sau khi mở ra kiểm tra, phát hiện khối Kim Văn U Thiết và mấy khối lớn xích đồng quang chừng quả trám đều còn ở bên trong, hắn liền cột lại thật chặt, buộc vào sau lưng, đi đi nhanh ra ngoài động.

Mấy ngày sau. Một cỗ xe ngựa màu đen phi nhanh rồi dừng ở bên ngoài đại môn Yến thị kiếm phô*.

*phô: cửa hàng

Thiết Kiên gió bụi mệt mỏi, vén tấm màn xe ngựa, từ trong buồng xe lộ thân ra.

Hắn nhảy xuống xe, sau khi trả tiền cho người mã phu già, liền đi đến cửa của kiếm phô. Thiết Kiên chỉnh sửa sơ qua quần áo trên người, nắm thật chặt hành lý sau lưng, cất bước đi vào.

Đi vào trong tầng thứ hai của tiểu lâu, hắn kinh ngạc dừng bước, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Lúc này đang vào buổi trưa, là thời điểm kiếm phở làm ăn tốt nhất, nhưng trong tiệm rất vắng vẻ, có rất ít khách hàng.

Vài tên tiểu nhị của kiếm phở cũng đều về mặt lò đờ vô thần, thần sắc không phấn chấn. Trông thấy Thiết Kiên trở về, nhao nhao lên tiếng chào hỏi hân, kể đó mọi người tụ lại một chỗ, xì xào to nhỏ.

Nghi ngờ trong lòng Thiết Kiên bộc phát, liền vòng qua bức tường phù điêu ở cổng, đi gấp về phía Hiết Sơn đại điện. Thời điểm đi ngang qua 8 gian kiếm thất, phát hiện bên trong chỉ có 3 gian đang làm việc, còn có tiếng rền truyền ra, mấy gian khác đều đóng chặt cửa, không hề có tiếng động nào.

Sau đó Thiết Kiên băng qua khoán môn*, lại tiếp tục đi hơn một trăm bước, mới vừa vào Hiết Sơn đại điện, trước mặt xuất hiện 2 đạo nhân ảnh đang đi tới.

*khoán môn: cửa nhỏ có hình vòm tròn, xây ở sườn của tòa kiếm phở, có cầu thang dẫn xuống phía dưới chỗ của thợ luyện kiếm

Một người trong đó thân hình cao lớn, tóc đỏ, chính là Diêu Ân.

Mà người còn lại vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, trên đầu thắt hai bím tóc hình đuôi ngựa, dáng dấp thanh tú, chính là Tiểu Toán Bàn.

"Sở đại ca, huynh đã về?" Mới vừa nhìn thấy Thiết Kiên, Tiểu Toán Bàn lập tức vui mừng kêu một tiếng, bước nhanh tới đón.

Thiết Kiên cũng gật đầu cười với nàng.

Diêu Ân thấy một màn như vậy, nguyên bản nụ cười đang treo trên mặt, nhất thời u ám.

"Hai tháng nay người chạy đi đâu? Thật coi kiếm phở là tư trách của người, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?" Trong mắt Diêu Ân ngập tràn lửa giận, cao giọng quát.

"Trần Quang đại sư bế quan, ở lại Kiếm Lư cũng không có gì làm, ta liền cáo biệt tiểu thư, đi ra ngoài một chuyến." Thiết Kiên nghe vậy, thần tình không chút biến hóa, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

"Điều đại ca, huynh nổi giận như vậy làm chi? Chuyện Thiết đại ca xin nghỉ ta cũng biết, tiểu thư cũng đã đồng ý." Tiểu Toán Bàn thấy thế, hơi bất mãn nói.

"Nhưng ..." Diêu Bân càng tức giận hơn, còn định nói thêm, lại bị Tiểu Toán Bàn mở miệng cắt ngang.

"Huynh không phải đang định đi mua đan dược giúp Trần Quang đại sư sao, đừng nhiều lời nữa, nhanh đi a." Tiểu Toán Bàn thúc giục.

Diêu Bân nghe vậy hơi kiềm lại, chần chờ nói: "Không phải muội nói sẽ đi cùng ta sao?"

"Không phải Sở đại ca đã trở về rồi sao, đúng lúc ta có chút việc muốn nói với huynh ấy, thật có lỗi." Tiểu Toán Bàn thờ ơ trả lời.

"Được, được rồi." Diêu Bân bị từ chối khéo, hung hăng trừng mắt với Thiết Kiên, bắt đắc dĩ xoay người, đi về phía tiền viện của kiếm phủ.

Thiết Kiên nhìn thấy màn này, trong lòng không khỏi than thầm, chợt thấy có phần đồng tình với Diêu Bân.

"Sở đại ca, huynh đừng tính toán với hắn. Gần đây kiếm phủ xảy ra một vài chuyện, tâm tình của mọi người đều không tốt." Tiểu Toán Bàn thấy Thiết Kiên lộ vẻ suy tư, cho rằng hắn vẫn còn để ý việc khi nãy, vội nói.

"Muội vừa mới nói muốn đi mua đan dược cho Trần Quang đại sư, phát sinh chuyện gì? Trần đại sư bị làm sao à?" Thiết Kiên hỏi.

Tiểu Toán Bàn nghe vậy, do dự một lúc, rồi nói: "Dù sao cũng không phải là bí mật gì, nói cho huynh biết cũng được. Mấy ngày trước Trần Quang đại sư thử luyện chế thượng phẩm pháp kiếm, lúc khắc phù Khai Linh bị phản phệ, bản thân bị trọng thương."

"Sao lại có chuyện này được?" Thiết Kiên thất kinh.

Luyện kiếm sư luyện chế pháp kiếm, gặp phản phệ bị thụ thương tuy không phải chuyện phổ biến, nhưng cũng không hiếm thấy. Bất luận là ở giai đoạn "Dong đoán*" hoặc là "Khai Linh", đích thực đều tồn tại nguy hiểm nhất định.

*Dong đoán: nấu chảy kim loại rồi rèn thành kiếm

Ví dụ, Lúc "Dong đoán" nếu phạm sai lầm ở khâu cho thêm vật liệu kết hợp, thì có thể khiến dong dịch* bạo tạc, khiến luyện kiếm sư bị thương.

*dong dịch: kim loại dạng lỏng nóng chảy

Nếu ở phân đoạn "Khai linh" gặp phản phệ, thì hơn phân nửa là do năng lực của luyện kiếm sư không đủ, gắng gượng khắc vân những phù văn vượt xa khả năng khống chế của mình.

"Trần Quang đại sư dầu gì cũng là một vị luyện khí sĩ cao cấp, lấy tu vi của cùng thủ đoạn luyện kiếm của hắn, không xuất hiện biến cố như vậy mới đúng." Thiết Kiên nghe vậy, không khỏi ưu tư.

"Nếu như lúc bình thường, xảy ra sự cố như vậy ngược lại cũng không sao, cứ để Trần Quang đại sư nghỉ ngơi cho khỏe là được. Nhưng mà chuyện này lại cứ xảy ra vào lúc này." Khuôn mặt của Toán Bàn hiện lên vẻ u sầu, than thở.

"Lúc này thì sao?" Thiết Kiên nghi ngờ nói.

"Hơn 2 tháng trước, Tôn gia lấy có chúng ta nợ tiền bọn họ, bức bách tiểu thư gả cho thiếu chủ của Tôn thị - Tôn Dương. Sau khi bị

tiểu thư cự tuyệt, bọn họ lợi dụng danh nghĩa của kiếm phôi Tôn thị, khiêu chiến năng lực luyện kiếm của kiếm phôi Yến thị chúng ta, thời gian là một tháng sau." Tiểu Toán Bàn chậm rãi nói.

"Tôn thị kiếm phôi?"

Nghe được cái tên này, Thiết Kiên lập tức nhớ đến kiếm phôi lần trước mình đem bán thanh trung phẩm pháp kiếm.

"Cái khiêu chiến luyện kiếm này, thắng thua làm sao tính? Có phải chỉ cần bên ta thắng lợi, là được miễn trả nợ?" Thiết Kiên trầm ngâm chốc lát, nhún vai hỏi.

"Nếu chúng ta thua, tiểu thư phải gả cho tên ngụy quân tử Tôn Dương của Tôn gia. Không chỉ có như vậy, một khi thua, kiếm phôi của Yến thị cũng thành của hồi môn nhập vào Tôn gia." Tiểu Toán Bàn sắc mặt đau khổ, lo lắng nói.

"Cái này rõ ràng là thủ đoạn lấy nhỏ đánh lớn của Tôn gia, sao tiểu thư nàng vẫn đáp ứng?" Tuy trong lòng đã biết đáp án, Thiết Kiên vẫn nhin không được hỏi.

"Tiểu thư nàng cũng không còn cách nào! Nếu như bắt buộc phải trả tiền cho Tôn gia, chúng ta cũng chỉ có thể đồng thời bán hết cả cửa hàng kiếm phôi và hai cửa hiệu khác của gia tộc, mới có thể trả đủ. Đến lúc đó toàn bộ tổ nghiệp của Yến gia coi như mất sạch." Tiểu Toán Bàn thở dài một tiếng, nói.

"Lúc trước Trần Quang đại sư bề quan, thử luyện chế thượng phẩm pháp kiếm, chính là vì khiêu chiến luyện kiếm lần này?" Thiết Kiên nhíu mày hỏi.

"Đúng, đáng tiếc thất bại. Đến lúc đó hẳn có thể ra trận được hay không cũng là vấn đề." Mặt của Tiểu Toán Bàn đầy u sầu.

Thiết Kiên nghe vậy, khẽ vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

Tiểu Toán Bàn chứng kiến bộ dáng này của hắn, nhin không được cười khổ một tiếng, nói: “Muội và huynh nói chuyện này để làm gì, huynh đến nơi này học nghề chưa được bao lâu, cũng không giúp được gì, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

Thiết Kiên cười lắc đầu, không có giải thích quá nhiều.

"Sở đại ca, lần này huynh ly khai lâu như vậy, đã đi một nơi rất xa sao?" Tiểu Toán Bàn quan sát một chút hành lý sau lưng hắn, hỏi.

"Ân, đi nơi rất xa, lượm lặt được vài thứ." Thiết Kiên hàm hồ nói rằng.

"Sở đại ca đường xa trở về, nhất định mệt sắp chết rồi, nghỉ ngơi thật tốt a!" Tiểu Toán Bàn lòng đầy ưu lo đứng lên, hai người tạm biệt nhau, sau đó mỗi người mỗi ngả.

Thiết Kiên đi tới trước cửa điện mình ở, mở cửa khóa, đi vào.

Đồ vật bày biện trong phòng không bị dịch chuyển cái nào, bếp lò lần trước làm xong vẫn đang chôn vùi dưới đống than củi, không có bị dấu vết bị động tới.

Hắn hơi yên lòng một chút, tháo hành lý xuống đặt lên bàn, sau khi ngồi xuống, một tay chống trán, rơi vào trầm tư.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 15: Tam Tài Pháp Kiểm

Tôn gia lần này ra tay với Yến gia, thời điểm quá mức trùng hợp, ngay lúc Yến gia vừa mới đổi chủ không bao lâu, lúc trước lại tồn thất một đồng hàng hóa lớn, chính là thời điểm trong ngoài đều gặp khó, nhìn thế nào cũng thấy có mùi âm mưu.

Lúc trước phụ thân của Yến Tử đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, thương đội của Yến gia lại gặp tập kích, có lẽ mọi chuyện đều có chút liên quan đến Tôn gia này.

"Thật sự là họa vô đơn chí!" Thiết Kiên nhin không được thờ dài một tiếng.

Ngoài ra, tên luyện kiếm sư kia của Tôn gia xem ra cũng không phải loại dễ ăn, nếu không phải như vậy, Trần Quang đại sư há lại nóng lòng luyện chế thượng phẩm pháp kiếm.

Hôm nay Trần Quang đại sư bị thương, Yến gia lần này sợ là thật lành ít dữ nhiều.

Vừa nghĩ tới lúc mới gặp gỡ Yến Tử, khi đó nàng mặc một bộ đồ màu trắng mỉm cười dịu dàng, trong lòng Thiết Kiên bất giác có chút không ổn.

"Thượng phẩm pháp kiếm. . . Không bằng ta làm thử xem a. . ."

Hắn lẩm bẫm tự nói một tiếng, trong đôi mắt phát ra một vòng sáng rực rỡ.

. . .

Ban đêm.

Trên tiểu lâu ở hậu viện của Kiếm Phô, mặt Trần Quang trắng bệch, trên người khoác một chiếc áo khoác trắng như tuyết, dựa vào lan can nhìn về vàng trắng tròn trên bầu trời bao la, trong mắt hiện lên đầy vẻ sầu lo.

"Sư phụ, người nên sớm nghỉ ngơi a. . ." Ở sau lưng, Diêu Ân hơi lo lắng nói.

Trần Quang nghe vậy, chậm rãi thu hồi ánh mắt, khước mắt tựa hồ khẽ liếc về tiền viện của Hiết Sơn đại điện, còn có một vài ngọn đuốc đang cháy rực, hơi sững sờ, rồi không để ý nữa, đem ánh mắt dời về trong phòng.

Hắn nhìn người đệ tử đã đi theo mình hơn 5 năm, ánh mắt lóe lên, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Thiên tư đúng là vẫn còn kém, tới tận bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế hạ phẩm pháp kiếm mà thôi, hơn nữa xác xuất thành công thấp đến đáng thương.

Trần Quang mặc dù không nói rõ điều gì, Diêu Ân vẫn từ sâu trong đáy mắt của sư phụ mình, thấy được một tia thất vọng, trong lòng có chút căng thẳng, nhịn không được nảy sinh cảm giác bi thương.

Giờ phút này, trong điện thờ phụ của Hiết Sơn đại điện, đang có trận trận thanh âm búa rền không ngừng vang lên.

Giờ phút này trong tay thuận của Thiết Kiên đang cầm một cây búa rền sắt màu đen, một tầng quang mang đỏ đậm bao bọc phía trên cây búa, không ngừng dùng búa nện xuống cái đe sắt, làm bắn tung tóe cả mảng lớn hoả tinh. Mà ở phía trên cái đe sắt, một khối kiếm phôi dài mảnh đã từ từ thành hình.

Ước chừng sau khoảng nửa khắc*, chỉ nghe "Xoẹt" vang một tiếng.

*nửa khắc=15 phút

Bên cạnh cái đe sắt một thùng gỗ đựng đầy dịch thể màu đỏ đậm, liên tục tỏa ra luồng khí màu trắng.

Trong tay Thiết Kiên cầm lấy một thanh kiếm phôi dài đến 3 thước màu đỏ sậm, từ từ nhấc nó ra khỏi thùng gỗ.

Dịch thủy dính trên kiếm phôi nhanh chóng bốc hơi, hóa thành những làn hơi trắng rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hắn tự tay lau lau mồ hôi trên trán, trở lại ngồi bên bàn tròn, đặt kiếm phôi nằm ngang trên đầu gối, từ trên bàn cầm lấy một thanh đao khắc Khai Linh mới tinh, bắt đầu khắc họa trên kiếm phôi.

Theo động tác tay không ngừng biến hóa, hào quang của tinh thạch đỏ sậm trên chuôi thanh đao khắc nhanh chóng trở nên ảm đạm. Cũng tương ứng theo đó, kiếm phôi màu đỏ sậm tức thì từng điểm một, hiện ra một đường hoa văn hỏa diễm tương đối phức tạp.

Hoa văn này tên là "Diễm Linh phù văn", là một loại phù văn tam cấp phẩm chất tương đối cao, so với "Lưu Hỏa phù văn" lúc trước Thiết Kiên từng khắc họa cao hơn hẳn một bậc, đương nhiên cũng khó khắc phức tạp hơn gấp mấy lần.

Về mặt Thiết Kiên chăm chú, ánh mắt nhìn chăm chăm vào điểm khắc phù, động tác trên tay cực kỳ ổn định, gần như ngay cả nửa điểm dư thừa run rẩy cũng không có.

Nhưng ngay vào lúc đã minh khắc được một nửa đường hoa văn hỏa diễm, đột nhiên quang mang sáng ngời, trở nên vô cùng nóng bỏng.

Chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang dội.

Đạo Phù vẫn trên kiếm phôi đột nhiên nổ tung, thanh âm mặc dù không lớn, lực lượng trùng kích từ trong tuôn ra lại rất mạnh.

Thiết Kiên thâm nghĩ một tiếng "không tốt", trên người nhất thời sáng lên một tầng quang mang đỏ đậm.

Linh quang hộ thể của hắn vừa mới phóng thích, cỗ lực lượng khổng lồ cũng đã trùng kích đến, đánh mạnh lên cơ thể của hắn, cả người bay ra ngoài, đập bốp bốp lên trên đồng than củi.

Còn thanh kiếm phôi này thì rớt xuống đất, phát ra một âm thanh thanh thúy, đứt gãy.

Thiết Kiên chịu đựng cơn đau kịch liệt khắp cơ thể, bò đứng dậy, xoay người nhất thanh kiếm phôi đứt rời lên, tỉ mỉ tra xét.

Chợt nhìn lại, hắn phát hiện điểm đứt gãy trên kiếm phôi cũng không ngay ngắn, đường hoa văn đứt gãy chủ yếu là dọc theo Diễm Linh phù vẫn.

Cũng may đã tu luyện đến Luyện Khí kỳ tầng 8, nếu không bị giông 1 phát này, chỉ sợ cũng rơi vào kết cục bị thương nặng. Thiết Kiên xoa nhẹ bộ ngực có chút khó chịu, cười khổ một tiếng. Giờ hắn mới giật mình hiểu được, vì sao lúc trước Trần Quang muốn rèn đúc kiếm phôi ngày càng tốt hơn, tìm kiếm lò rèn phẩm chất tốt nhất, nguyên lai chính để tiến hành một bước khắc phù Khai Linh này.

Chỉ có kiếm phôi đủ cứng bền bỉ đạt tới yêu cầu để rèn thượng phẩm pháp kiếm, mới có thể chịu đựng nổi khi mình khắc phù văn đẳng cấp cao, nếu không cho dù liên tục đổi kiếm phôi, Nguyên Thạch trên đao khắc Khai Linh cũng nhất định sẽ bạo nổ.

"Chẳng lẽ lại phải dựa vào Di Hỏa đến gia tăng phẩm chất của kiếm phôi?" Thiết Kiên lẩm bẩm rồi lắc đầu, cái loại thống khổ kinh mạch thiêu cháy này, nếu không phải thực sự không có cách nào, hắn thật không muốn tùy tiện thử nghiệm.

"Tối nay xem ra là không thể tiếp tục, đợi đến đêm mai lại thử một lần. Thực sự không được. . ." Đem kiếm phôi đứt gãy đặt ở một bên, rảo bước đi tới cạnh giường, chậm rãi nằm xuống.

Sau lần đó, liên tục trong mấy đêm, bên trong điện thờ phụ, đều luân phiên vang lên tiếng nổ trầm muện cùng tiếng hét thảm cổ kim nén.

Vào một buổi sáng sớm hơn nửa tháng sau, trên chân trời xa xa đã nổi lên màu trắng bạc*(hừng đông), trong sân Hiết Sơn đại điện, lại vang lên trện trện tiếng cười không kìm được.

Chỉ thấy ở giữa điện thờ phụ, Thiết Kiên mặt đầy mồ hôi, ngồi liệt dưới chân tường, trong mắt tràn đầy niềm vui mừng.

Giờ phút này toàn thân hần chảy mồ hôi ròng ròng, nhẹ nhàng xoa nắn ngón trở phải có chút ửng đỏ, liếc qua thứ vừa ném bỏ ở bên cạnh, một thanh Khai Linh khắc đao đã hỏng, chậm chậm đều chỉnh nhịp tinh đang đập loạn xạ.

Trải qua nhiều ngày không ngừng thử nghiệm, trải qua bao thất bại, sau khi lãng phí phần lớn tài liệu vừa thu thập, Thiết Kiên cuối cùng luyện chế được ba thanh trường kiếm mỏng manh hình dáng tương đồng, thuộc tính lại hoàn toàn bất đồng.

Trong đó một thanh - thân kiếm trong suốt như tuyết, lại lạnh như băng tinh, đặt ở nơi nào cũng sẽ có từng luồng từng luồng hàn khí tràn ra, một thanh kiếm khác thì đỏ rực như lửa, mặt ngoài mơ hồ có hỏa diễm bay lên, thanh cuối cùng thì thân kiếm xanh đậm, phía trên có thanh phong vờn quanh.

Chúng nó mặc dù thuộc tính hoàn toàn không giống nhau, nhưng để ở chung một chỗ lại cũng không hề có bất kỳ xung đột, trái lại hỗ trợ lẫn nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác hợp thành một thể.

Nhìn pháp kiếm vừa được luyện chế thành, cho dù tâm trí Thiết Kiên kiên định, cũng không kìm nén được niềm vui trong lòng.

Hắn nhẹ nhàng đưa Pháp lực vào 3 thanh pháp kiếm, trong Thiên Điện dị tượng lập tức thay nhau xuất hiện. Trong đó những cơn lốc màu xanh đang gào thét, diễm hỏa màu hồng lập tức bộc phát, đã vậy trong lửa còn lóe ra nhiều vô số tinh thể óng ánh, chính là cực hàn chi băng mà thanh Băng Tinh Kiếm này tản mát ra.

Thiết Kiên dùng sức vung pháp kiếm trong tay về phía hư không, chỉ thấy diễm hỏa, hàn băng, gió cuốn, ba thứ luân phiên xuất hiện. Trong lúc nhất thời trong phòng kiếm khí tùy ý tung hoành, cắt chém trong không khí phát ra nhiều vô số tiếng rít bén nhọn, một mảnh thiên địa nho nhỏ này tựa hồ thì đều sắp bị cắt ra.

"Phanh!" một tiếng, toàn bộ Thiên Điện quanh quẩn lên một tiếng vang thật lớn, thật giống như hạn lôi* đánh vào mặt đất, khiến cho tám Cách Âm phù ở giữa nóng lạnh đan xen tan thành tro bụi.

*hạn lôi: sét đánh giữa trời nắng

Mà Thiết Kiên cũng bị lực phản chấn này trực tiếp kích văng ra mấy bước, khóe miệng chảy 1 ngụm máu.

Thiết Kiên không lo ngược lại vui mừng.

Vì luyện chế ba thanh pháp kiếm này, tại thời điểm Thiết Kiên dung luyện tài liệu, vận dụng Dị Hỏa trong thể nội, loại bỏ toàn bộ tạp chất trong tài liệu. Sau khi thành phôi mỗi lần rèn, hắn đều lấy pháp lực bao bọc búa rèn, dung nhập Pháp lực bản thân, từng giọt từng giọt vào trong thân kiếm.

Bởi vậy, 3 thanh kiếm phôi pháp kiếm đều có được tính bền dẻo tuyệt hảo, cho nên thời điểm lựa chọn phù văn để minh khắc, Thiết Kiên liền trực tiếp lựa chọn bao gồm 3 loại phù văn phẩm chất cực cao trong đó có "Diễm Linh phù văn", luyện chế thành bộ ba "Tam Tài pháp kiếm".

Trong 3 thanh pháp kiếm, bất kỳ thanh nào, tách riêng ra ngoài đều là thượng phẩm pháp kiếm phẩm chất cực tốt, mà kết hợp lại với nhau, tức thì có thể thi triển Tam Tài kiếm trận, khiến cho uy lực đại tăng.

Nếu như người sử dụng kiếm có thể vận dụng hợp lý, thúc giục băng - hỏa - phong 3 loại thuộc tính đến mức tận cùng, thậm chí Thiết Kiên tin tưởng uy lực của nó rất có thể không thấp hơn cực phẩm pháp kiếm trong truyền thuyết.

Nhìn giữa khe cửa sổ đã có ánh nắng sớm chiếu vào, Thiết Kiên mới ngồi dậy.

Hắn lấy ra một vỏ kiếm làm bằng gỗ mun đã chuẩn bị sẵn, so với vỏ kiếm bình thường có vẻ dày hơn một chút, phía trên không có hoa văn trang trí, nhìn có phần chất phác tự nhiên.

Rồi sau đó, hắn đặt ba thanh kiếm kề lên nhau, tam trọng phù văn trên thân kiếm cùng lúc sáng lên, thân kiếm hoà hợp lại với nhau, hóa thành một thanh trường kiếm 3 màu có chút cổ quái.

Thiết Kiên trên dưới đánh giá một chút trường kiếm 3 màu, hài lòng nhẹ gật đầu, sau khi bỏ vào trong vỏ kiếm, giấu ở giường dưới giường của mình.

Rồi sau đó, hắn lại dọn sạch sẽ tro tàn bên trong lò than, lấy than củi tới che lại.

Sau khi cẩn thận rửa sạch hết những dấu vết khác, Thiết Kiên mới lột tẩm thân mệt mỏi lên giường.

Không bao lâu, liền có một hồi tiếng ngáy đều đặn rất nhỏ, vang lên trong phòng.

Mấy đêm liên tiếp luyện kiếm, bất luận là thể lực, pháp lực, còn là tâm thần của Thiết Kiên đều đã tiêu hao cực lớn, giấc ngủ này kéo dài suốt một ngày một đêm. Đợi đến sáng sớm ngày thứ hai, phải

vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập, mới đánh thức hấn từ trong giấc ngủ.

Thiết Kiên xoa nhẹ đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, từ trên giường đứng dậy mở cửa phòng.

Chợt ánh mặt trời có phần chói mắt từ ngoài chiếu vào, hấn vô thức đưa lên tay che lại đôi mắt.

Nhìn ngược chiều ánh sáng, thì trông thấy Tiểu Toán Bàn đang đứng ở ngoài cửa, trên mặt hơi kinh ngạc nhìn hấn, hiển nhiên là không ngờ hấn đến giờ này còn chưa chịu dậy.

"Sở đại ca, giờ là lúc nào rồi mà huynh vẫn ngủ được!"

"Ra là Tiểu Toán Bàn a, làm sao vậy? Lại có chuyện gì phát sinh sao?" Thiết Kiên mở miệng hỏi.

"Hôm nay chính là ngày Tôn gia khiêu chiến luyện kiếm, Thiết đại ca huynh quên rồi sao?" Tiểu Toán Bàn yếu ớt hỏi.

Thiết Kiên lập tức giật mình một cái, nhất thời hoàn toàn thanh tỉnh.

"Sao, giờ phải lên đường sao?" Hấn mở miệng hỏi.

"Ừ, tiểu thư đi tiểu lâu bên kia đón Trần Quang đại sư, bảo muội thuận tiện gọi huynh." Tiểu Toán Bàn nhẹ gật đầu.

"Cô nương đợi chút." Thiết Kiên nói một câu, lập tức "đùng" một tiếng khép cửa phòng lại.

Sau một lát, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Tiểu Toán Bàn, cửa phòng lại mở ra lần nữa, lúc này Thiết Kiên đã thay một bộ đồ bằng vải thô ngắn tay sạch sẽ.

Lúc này, 3 người Trần Quang cũng đã xuyên qua lâm viên cỡ nhỏ, đi ra từ một khoản môn.

Thiết Kiên liếc mắt liền thấy được Yến Tử đi ở bên trái.

Hôm nay Yến Tử mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, thân thể mảnh mai, đường cong lả lướt, mái tóc đen dài như thác nước được buộc lên, lên đỉnh đầu cột thành một búi tóc, đâm mấy cái châu trâm (cài tóc) màu trắng bạc, toàn thân trông giống như một đóa Tuyết Liên hoa băng thanh ngọc khiết.

So với lần trước gặp mặt, Thiết Kiên cảm thấy Yến Tử lúc này tựa hồ ít đi vài phần khí tức thiếu nữ, trong cử chỉ thần thái lại nhiều thêm vài phần ung dung bình tĩnh, nhưng ở sâu trong đáy mắt lại mơ hồ có chút ưu sầu.

Mà ở bên cạnh, trên người Trần Quang khoác một chiếc áo khoác màu đen, sắc mặt nhìn qua có hơi trắng bệch, tựa hồ lần trước bị thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Ánh mắt của hắn thấp rất thấp, hình như tâm sự khá nặng nề.

Về phần Diêu Bân đi theo sau 2 người, lại trừng mắt nghiền răng nhìn Thiết Kiên và Tiểu Toán Bàn, trong ánh mắt đã bắn ra tia lửa. Nếu không phải có 2 người Trần Quang ở đây, chỉ sợ đã xông lên giáo huấn tên gia hỏa khiến người chán ghét này.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 16: Giương Cung Bạt Kiếm

"Bái kiến tiểu thư, Trần đại sư, Diêu sư huynh." Thiết Kiên không chút quan tâm, tiến lên thi lễ, chào hỏi.

Yến Tử nhẹ mím cười, hướng hẳn khế gật đầu.

Còn Trần Quang và Diêu Bân thì một người không nghe thấy, một kẻ làm bộ không nghe thấy.

"Đi thôi, xe ngựa đã ở bên ngoài cửa hàng, chờ đưa chúng ta đi Công Tào Tư." Yến Tử mở miệng nói.

Mọi người liền cùng rời khỏi kiếm phủ, chia ra ngồi lên 2 chiếc xe ngựa, chậm rãi chạy về hướng Thành Bắc hoàng cung.

Yến Tử và Trần Quang ngồi chung một chiếc xe ngựa, đi ở phía trước, ba người Thiết Kiên thì ngồi trên một chiếc khác, đi theo phía sau.

Bên ngoài thùng xe truyền đến trện trện tiếng vó ngựa lộp cộp, bánh xe lăn tròn chuyển động.

"Tiểu Toán Bàn, giờ chúng ta sắp đi đâu?" Thiết Kiên mở miệng hỏi.

"Vừa rồi không nghe tiểu thư nói sao? Đi Công Tào Tư." Không đợi Tiểu Toán Bàn trả lời, Diêu Bân đã lạnh lùng nói.

Tiểu Toán Bàn nghe vậy, trừng mắt nhìn gã một cái, giải thích: "Công Tào Tư là cơ quan luyện kiếm dành riêng cho hoàng thất Việt Quốc, được xem như tổ chức quan quyền đứng đầu quốc nội, có

Linh Kiếm Sư chấp chưởng. Một khi quốc nội có các gia tộc hơi lớn tiến hành tỷ thí luyện kiếm, sẽ mời Công Tào Tư tới làm trọng tài chủ trì.”

Thiết Kiên nghe vậy liền hiểu, Tấn Quốc của hắn cũng có cơ quan như vậy, chỉ bất quá tên là "Chú Tào Các", do quốc sư của Tấn Quốc hiện nay là Phong Thanh Tử chưởng quản, mà người này chính là sư phụ của Ninh Kham, cũng chính là của sư phụ của hắn. Vừa nghĩ đến đây, Thiết Kiên không khỏi cảm thấy một hồi sợ hãi đau nhức trong lòng.

"Chẳng lẽ lần tỷ đấu này, sẽ có Linh Kiếm Sư tới làm trọng tài sao?" Thiết Kiên thốt lên, bỗng nhiên hắn nghĩ đến có thể nhìn thấy một vị Linh Kiếm Sư, nhất thời trong lòng nổi sóng lớn.

"Mơ đi, Tư Đồ Hạo đại sư há sẽ tham gia loại chuyện này? Nếu như là tỷ đấu giữa các đại luyện kiếm sư, có lẽ còn có thể." Diêu Bản nghe vậy, khinh thường nói.

"Bất quá dù sao cũng không phải hoàn toàn không có quan hệ gì với Tư Đồ đại sư, bởi vì trọng tài lần này, chính là con trai độc nhất của Tư Đồ đại sư - Tư Đồ Nhiên, cũng là một vị luyện kiếm sư khá nổi tiếng." Tiểu Toán Bàn bổ sung.

"Thì ra là thế. Được rồi, luyện kiếm sư của Tôn gia là dạng gì? Lợi hại lắm sao?" Thiết Kiên gật đầu, chuyển đề tài hỏi.

"Luyện kiếm sư của Tôn gia tên là Cừu Bá Thiên, nghe nói Tôn gia vì muốn lưu hắn lại, đã tìm cho y 17-18 nha hoàn thông phòng*1, trong đó còn có mấy cô là đầu bài của Uyên Ương Lâu và Lan Quế Phờng". Tiểu Toán Bàn có chút căm ghét nói.

Dứt lời, nàng bỗng thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Tuy y nhân phẩm không tốt cho lắm, nhưng thuật luyện kiếm lại rất lợi hại, trước đây năng lực ngang bằng Trần Quang đại sư. Nhưng sau này không biết y đạt được kỳ ngộ gì, thuật luyện kiếm đột nhiên tăng cao một đoạn, nghe nói đã có thể luyện chế thượng phẩm pháp kiếm."

"Nếu nói như vậy, lần tỷ thí này chẳng phải chúng ta nhất định sẽ thua?" Thiết Kiên nghe vậy, cau mày nói.

"Thôi lắm, sự phụ sao có thể thua y?" Diêu Bân nghe vậy, nhin không được cả giận nói.

"Ài, cũng chỉ có thể xem vận khí, dù sao luyện chế thượng phẩm pháp kiếm xác suất thất bại rất cao, vạn nhất lần này hẳn thất bại, chúng ta vẫn còn cơ hội chiến thắng." Tiểu Toán Bàn thở dài.

Trong lúc 3 người người một lời ta đáp một câu, xe ngựa chậm rãi chạy qua từng con đường, cuối cùng đi tới trước cửa cung Thành Bắc. Đó là một quần thể cung điện chiếm diện tích cực lớn, chỉ thấy nơi đây nhà phòng ốc liên miên, khắp nơi đều vàng son lộng lẫy, hiển thị rõ khí chất của hoàng gia, đây chính là thứ thế gia đại tộc trong kinh không thể so bì.

Khi chỉ còn cách cung điện Chính Dương Môn chừng mấy trăm trượng, hai cỗ xe ngựa liền chậm rãi chuyển hướng, chạy về phía tây hoàng cung.

Chạy về phía tây chừng nửa khắc đồng hồ, xe ngựa cuối cùng dừng ở dưới tán một gốc cây hòe lớn cao hơn trăm trượng.

Dưới bóng cây, sớm có mấy tên nam tử cao lớn mặc trang phục thị vệ đại nội đứng tựa vào kiếm, vừa thấy mấy người từ trên xe bước xuống, lập tức chạy tới chào đón.

"Trần đại sư, Yến hội trưởng, chúng tôi phụng mệnh ở đây nghênh đón." Cầm đầu một gã nam tử râu ngắn liền ôm quyền, mở miệng nói.

"Làm phiền rồi." Yến Tử lập tức vén áo thi lễ."Không biết Tôn gia...?"

"Người của Tôn gia đã đến, chư vị xin mời đi theo ta." Nam tử râu ngắn sau khi nói xong này, quay người dẫn đường, đi về phía

trước.

Thiết Kiên và Diêu Bân tức thì ôm xuống 2 rương gỗ màu đen từ trên xe ngựa, bên trong chứa rất nhiều tài liệu chuẩn bị cho lần luyện kiếm hôm nay. Bọn họ chia nhau mỗi người ôm 1 thùng, bên cạnh còn có Tiểu Toán Bàn đi theo, cùng đi ở phía sau hai người Trần Quang và Yên Tử.

Mấy tên thị vệ còn lại, tức thì đi theo sau lưng mọi người, cùng vị trưởng thị vệ kia đồng thời kẹp mọi người ở chính giữa, đi về phía trước.

Đi mấy trăm bước dọc theo một quảng trường, mọi người xa xa thấy được một tòa môn lâu hùng vĩ cao chừng hai trượng, tường đỏ ngói xanh, mái hiên cao vút, ngói xồm trên mái hiên có rất nhiều pho tượng dị thú như Bá Hạ trừng mắt, Bò Lao, trông rất sống động.

Chính giữa môn lâu treo một tấm biển thật lớn, phía trên viết 3 chữ triện thật lớn "Công Tào Tự".

Đi vào trong cửa chính, trước mặt chính là một quảng trường đá trắng hết sức rộng rãi, chính giữa có một lối đi dành cho người đi bộ, hai bên tức thì tất cả dựng thẳng có mười mấy pho tượng cao lớn bằng mẽ kim loại đúc thành, hoặc bằng đá điêu khắc.

Thiết Kiên nhìn những pho tượng dùng để thử kiếm này, nhìn thấy mặt trên không có chỗ nào không có vết kiếm, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Đều nói Việt Quốc sùng võ thượng kiếm, thế này cũng đủ nhìn ra được.

Phần cuối đường dành cho người đi bộ, là một tòa đại điện có mái hiên rất lớn, cột trụ hành lang cao ngất, cửa điện mở rộng.

Sau khi dẫn người tới, nam tử râu ngắn kia liền dẫn đám thị vệ đứng ở hai bên cửa điện, đảm nhận trách nhiệm bảo vệ.

Đám người Yến Tử tạ ơn một câu, sau đó lập tức tức vượt qua cửa điện, vào trong.

Vừa tiến vào đại điện, Thiết Kiên nhìn thấy phía trên chính đường đại điện, có 7-8 bóng người, đang ngồi trên một dãy ghế thái sư phía bên trái, cười nói vui vẻ.

Mà ở trên chủ vị của điện thờ, một vị trung niên nhân mặt tròn dáng người hơi mập đàng hoàng đỉnh đạc đang ngồi, trên người mặc một kiện cẩm bào thêu đầy đường hoa văn kim tiền đồ thắm, nhìn giống như một vị phú ông giàu sụ cớm áo không lo.

Ở sau lưng gã có một gã văn thư mặc áo bào xanh và một người tôi tớ mặc quần áo thô.

Vừa thấy đám người Yến Tử đi vào, tiếng người nói chuyện từ dãy ghế thái sư phía bên trái đại điện nhỏ lại, nhìn sang bên này.

"Bái kiến Tư Đồ đại sư." Yến Tử trên mặt hoàn toàn không có dị sắc, thi lễ, nói.

"Yến hội trưởng, Trần đại sư, hạnh ngộ hạnh ngộ." "Phú ông giàu sụ" tên là Tư Đồ Nhiên đứng dậy, cười nói.

Trần Quang, Thiết Kiên, Diêu Bân, Tiểu Toán Bàn cũng chào mọi người.

Duy chỉ có một gã đại hán da đen mặc cẩm bào màu tím ngồi trên ghế thái sư phía bên trái gần với chủ vị nhất, lại không hề đứng dậy, chỉ tùy ý chấp tay báo đã biết liền thôi.

Người này chính là Cừu Phách Thiên, chính là gã luyện kiếm sư của Tôn gia mà Tiểu Toán Bàn đã kể.

Chỉ thấy người này tướng mạo báo đầu hoàn nhãn*, đầu lông mày còn có một vết sẹo bị chém, nhìn thấy có vài phần hung dữ sát khí. Ánh mắt của hắn không nhìn những người khác, chỉ nhìn chằm

chằm vào Trần Quang, khoe miệng nở một nụ cười đều, có vài phần khiêu khích.

*báo đầu hoàn nhãn: chỉ sự hùng tráng, mạnh mẽ và hung ác, tiêu biểu cho câu này là Trương Phi

Trần Quang cứ như căn bản chưa hề nhìn thấy Cừu Phách Thiên, sau khi hành lễ với Tư Đồ Nhiên, liền đi theo đám Yến Tử ngồi ở phía bên phải đại điện.

Lúc này, một gã công tử ca trẻ tuổi đang ngồi ở đối diện đứng lên, mở quạt xếp trong tay, đu đưa nhẹ nhàng đi tới chỗ bọn họ. Hắn mặc một bộ gấm bào màu trắng đẹp đẽ, dáng người cao gầy, mặt mũi rất đẹp, mới nhìn cũng có chút phong lưu tiêu sái.

Thiết Kiên đánh giá trên dưới vài lần, liền không khó đoán ra thân phận của hắn, hơn phân nửa chính là thiếu chủ Tôn Dương của Tôn thị.

Chỉ thấy Tôn Dương mở quạt ra phẩy phẩy vài cái, đi lên trước, thi lễ với Yến Tử, nói: "Yến cô nương, đã lâu không gặp, gần đây vẫn tốt chứ?"

"Đã phiền Tôn công tử nhớ đến, hết thấy mạnh khỏe." Yến Tử hơi hạ thấp người, mặt không biểu tình trả lời.

"Nghe nói chuyện hàng lần trước đi tới biên giới Tấn quốc, Yến gia tổn thất một lượng lớn Bột Hỏa Tinh và trăm cuộn gấm Lăng Vân, chỉ riêng đồng này cũng đã hao tổn không ít tiền tài rồi. Những thúc bá thế hệ trước của Tôn gia, đối với khoản tiền các người còn nợ quả thực có chút không yên lòng, cho nên mới thúc giục gấp như vậy, kính xin Yến cô nương thứ lỗi." Tôn Dương tiếp tục nói.

"A? Chuyện đoàn xe của Yến gia bị tập kích, ta đã nghiêm lệnh không được truyền ra bên ngoài, cụ thể tổn thất cũng chỉ có người Yến gia ta rõ ràng, xin hỏi Tôn công tử làm sao biết được?" Ánh mắt Yến Tử lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Ha ha ha. . . Thiên hạ nào có tường không lọt gió, hướng chi sự kiện kia cũng không tính là chuyện nhỏ, truyền ra vài tin tức nho nhỏ vụn vặt, cũng là tình huống bình thường." Tôn Dương âm ờ nói.

Dứt lời, hắn lại đi đến gần Yến Tử hơn một chút, xoay nhẹ giới chỉ màu trắng bạc đeo trên ngón trỏ, quang mang chớp chớp hiện lên.

Ngay sau đó, trong lòng bàn tay bỗng hiện ra một chiếc hộp màu nước sơn đỏ thẫm dài 2 thước. Tôn Dương cười toe toét, hai tay cầm chiếc hộp màu nước sơn đỏ thẫm, mở miệng nói: "Yến cô nương, vài ngày trước, trong Kiếm Phô thu một thanh trung phẩm pháp kiếm, hình dạng hơi ngắn, trọng lượng tương đối nhẹ, thích hợp cho nữ tử sử dụng. Ta lập tức muốn đem tặng cho cô nương, tạm thời cứ cho là vật đính ước giữa ta và nàng."

Nói xong, hắn mở chiếc hộp màu sơn đỏ thẫm ra, bên trong lộ ra một thanh đoản kiếm màu trắng bạc kết hợp với vỏ kiếm đẹp đẽ.

Thiết Kiên liếc nhìn vào trong hộp, tập trung quan sát, nơi khóe môi không khỏi nở một nụ cười, kiếm này chính là thanh trung phẩm pháp kiếm hắn dùng tàn phôi luyện chế.

"Chẳng lẽ Tôn công tử có bệnh? Giữa ta và người không chút tình cảm, sao có đính ước?" Yến Tử căn bản không nhìn tới đoản kiếm, cười lạnh nói.

"Không đính ước thì không đính ước, tạm thời cứ coi như quà tặng bình thường giữa bằng hữu, thế nào? Nàng cứ xem phẩm chất của thanh kiếm này rồi hãy nói. . ." Tôn Dương nghe vậy, cũng không tức giận, tiếp tục cười nói.

Dứt lời, hắn liền "Két két" một tiếng, rút ra một nửa đoản kiếm.

Chỉ thấy trên thân kiếm lộ ra ánh sáng màu bạc óng ánh tràn đầy, phía dưới đốc kiếm*2 hiện ra nửa đường "Lưu Hỏa phù văn", nhìn

có vẻ rất bất phàm, ngay cả Trần Quang cũng nhìn không được dờ mắt nhìn qua.

Sau khi Tiểu Toán Bàn chứng kiến chuỗi đoản kiếm này, hai mắt không khỏi sáng lên, hiển nhiên hết sức ưa thích, khi ánh mắt nhìn vào kẻ cầm kiếm Tôn Dương, sắc mặt vẫn không khỏi trầm xuống, thấp giọng nói:

"Chồn chúc tết gà, nhất định không có lòng tốt. Đám Tôn gia các người làm những sự tình bản thủ với Yến gia chúng ta, đừng tưởng rằng không có ai biết, lão gia chúng tôi chết cùng. . ."

"Im ngay!" Yến Tử đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của Tiểu Toán Bàn.

Tiểu Toán Bàn thấy trên mặt của tiểu thư đã có một tia tức giận, nhất thời câm như hến.

"Tiểu tỳ lỗ mǎng, là do ta quản giáo không nghiêm, thứ lỗi." Yến Tử vẻ mặt khôi phục như cũ, lạnh nhạt nói.

"Yến cô nương quá lời, xin hãy nhận thanh đoản kiếm này." Tôn Dương cười cười, đem kiếm rút lại vào vỏ nói.

Yến Tử vẫn như cũ không hề nhúc nhích, đang muốn mở miệng từ chối, bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Tiểu thư, nếu như hấn đã trước mặt mọi người nói như vậy, tạm thời nhận cũng không sao."

*1nha hoàn thông phòng: là nha hoàn được sủng ái nhất, bởi vì phòng ngủ của cô ấy thông với phòng ngủ của chủ nhân nên buổi tối rất dễ hầu hạ chủ nhân. Nha hoàn thông phòng(thời trẻ) dễ dàng trải qua niềm vui chuyến khuê phòng, dễ trưởng thành, dễ được chủ ân ứ hự. Ở TQ cổ, vị trí của nha hoàn thông phòng vẫn kém tiểu thiếp, chỉ sau khi qua thủ tục giấy tờ, có danh phận, thì nha hoàn thông phòng mới thành tiểu thiếp.

*2đốc kiếm: phần giữa lưỡi kiếm và cán kiếm, có hình tròn(kiếm nhật),

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 17: Lâm Ngụy Ra Trận

Người nói chính là Thiết Kiên, sờ dĩ bảo Yến Tử nhận vật này, không vì gì khác, mà là vì thanh đoản kiếm này là thứ lúc trước sau khi hắn luyện thành, đã bán nó cho Tôn thị Kiếm Phô.

Yến Tử trong lòng có hơi kinh ngạc, trầm ngâm chốc lát, vẫn chậm rãi mở miệng nói: "Nếu như Tôn công tử thịnh tình như vậy, ta cự tuyệt nữa thì thật vô tình, từ chối thật bất kính."

Tôn Dương nghe vậy, hơi kinh ngạc, hiển nhiên lúc trước hắn cũng không cho rằng Yến Tử sẽ nhận vật này, sau một chút do dự, nụ cười trên mặt tươi dần, đưa chiếc hộp có màu nước sơn đỏ thẫm tặng tới.

Sau khi Yến Tử nhận lấy, nói một câu cảm tạ, liền tiện tay đưa cho Tiểu Toán Bàn.

"Ha ha ha ha. . . ta thấy tình cảm của Tôn công tử đối với Yến cô nương rất chân thành, hà tất còn phải thi đấu làm gì? Nếu hai nhà có thể thân lại càng thân, há chẳng phải mọi người đều vui? Nam có tài nữ có dung mạo, có thể xem như một đoạn giai thoại của Việt Quốc ta a!" Ngồi ở chủ vị Tư Đồ Nhiên cười vang nói.

"Tư Đồ đại sư nói đùa, không biết thủ tục luyện kiếm này, là an bài như thế nào?"

Tôn Dương mặt lộ vẻ vui mừng, đang muốn tiếp chuyện nói cái gì đó, lại bị Yến Tử trực tiếp đổi chủ đề.

"Giống như trước kia, tài liệu tự chuẩn bị, luyện chế ngay tại chỗ, tỷ thí ngay đây. Bất quá trước đó, cần song phương từng người ký

tên đồng ý trên Khế Trọng*(bản cam kết) mới được. Không biết hai vị có dị nghị gì không?" Tư Đồ Nhiên sau khi nghe xong, trịnh trọng giải thích.

"Yến gia đương nhiên không có dị nghị." Yến Tử nhẹ gật đầu nói.

Tôn Dương thấy vậy, đành phải đem lời đã đến bên miệng nuốt trở vào, cũng gật đầu ra hiệu không có ý kiến.

Rồi sau đó, tên kia vẫn thư áo xanh đứng tùy tùng phía sau lưng Tư Đồ Nhiên, lập tức lấy 2 phần khế trọng giống như đúc ra, chia ra giao cho Yến Tử và Tôn Dương.

Sau khi Yến Tử và Tôn Dương tự mình tiếp nhận khế trọng, từng người kiểm tra thực hư một lần, sau đó lại đổi cho nhau kiểm tra thêm lần nữa.

Sau khi xác nhận không sai, lúc này từng người ký tên, cũng đóng ấn của riêng mình.

"Tốt! Nếu như khế trọng đã ký, lập tức có hiệu lực, không được đổi ý. Bên trong điện thờ phụ hai bên đại điện đã chuẩn bị xong lò Địa Hỏa, mời hai vị đại sư chuẩn bị sẵn sàng nhập thất luyện kiếm a." Tư Đồ Nhiên đứng dậy, cười tuyên bố.

Cừu Phách Thiên nhìn Trần Quang một cái, đứng dậy đi về phía một đạo cửa hông ở bên trái điện, ở trên hàng ghế chót bên trái lập tức có 2 người trẻ tuổi đứng lên đi theo, trong tay cầm 2 cái rương gỗ màu đen.

Trần Quang cũng lập tức đứng dậy, mang theo Thiết Kiên và Diêu Bân đi về phía bên phải điện thờ phụ. Phía trên mép cửa điện thờ phụ, mỗi bên đều dán một phù chỉ màu vàng nhạt, phù văn ở trên đó đã có chút mờ nhạt không rõ, nhưng vẫn có Linh khí tàn dư nhàn nhạt phát ra.

Thiết Kiên đi tới cửa, vô thức dừng bước, nhìn qua phù chỉ.

"Đây là Thám Kiếm Phù chỉ có ở Việt Quốc ta, phòng ngừa chúng ta mang theo pháp kiếm đã luyện chế sẵn tiến vào." Trần Quang cuối cùng mở miệng, thanh âm vẫn có chút khàn khàn.

Ba người một trước hai sau, cứ như vậy đi vào điện thờ phụ, đóng cửa điện lại.

Yến Tử nhìn bóng lưng ba người rời đi, sự lo lắng trong đôi mắt đẹp dịu dàng càng thêm đậm đặc nặng nề.

"Chuyện luyện kiếm, không thể xong trong chốc lát, 'Việt Tiên Hương' của Công Tạo Tư chúng ta không tệ, hai vị không ngại phẩm trà từ từ đợi, chờ hai vị đại sư tin tốt lành." Tư Đồ Nhiên cười nói.

Người đầy tớ mặc quần áo thô ở sau lưng nghe vậy, lập tức quay người vào trong Nội Đường, đi pha trà cho mọi người.

"Vậy xin đa tạ." Lúc Yến Tử quay người lại, vẻ mặt đã khôi phục như cũ, cười nói.

Khóe miệng Tôn Dương ẩn chứa nụ cười, ánh mắt bắt đầu du ngoạn trên người nàng.

Trong điện thờ phụ phía bên phải, nham thạch nóng chảy bên trong lò Địa Hỏa liên tục trào lên, rất nhanh trào đầy hơn phân nửa lò dung nham.

Trần Quang liếc nhìn nham thạch nóng chảy bên trong lò, cởi chiếc áo khoác trắng như tuyết trên người, lộ ra một bộ quần áo ngắn thích hợp luyện kiếm. Sau đó lấy ra một cái bình sứ bạch ngọc, đổ ra một viên đan màu đen, một mùi có chút cay độc nhất thời truyền ra.

Thiết Kiên ở cách đó không xa, mũi hơi nhú, sắc mặt biến hóa, muốn nói gì đó, song cuối cùng cũng không mở miệng.

Loại đan dược này hẳn từng thấy qua, tên là "Chấn Khí Đan", trên người của mỗi vệ binh cấp bậc Thống Lĩnh trong Thiết Phủ mỗi lần ra ngoài chấp hành nhiệm vụ lúc đều có thể nhận một viên.

Tuy nói viên đan này có thể tạm thời áp chế thương thế, có tác dụng nâng cao tinh khí, nhưng một khi dược hiệu không còn, sẽ tạo cho người phục dụng tổn thương lớn hơn. Cho nên không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, không ai nguyện ý phục dụng.

Nhưng Trần Quang chỉ hơi nhíu mày, ngẩng cổ lên, nuốt đan dược cái ực.

Thiết Kiên nhìn cảnh này, trong lòng không tìm được nảy sinh một chút tôn trọng đối với Trần Quang người này.

Rất nhanh, trên gương mặt của Trần Quang nổi lên một vòng ửng hồng không bình thường, tinh khí thần toàn thân cũng khôi phục một chút, nhìn không khác với lúc chưa bị thương.

Trong miệng hắn thở ra 1 ngụm khí đục, dùng kim sắt kẹp lấy cục đá để dung luyện.

Thiết Kiên vội vàng đi lên phía trước, chủ động nhận lấy kẹp sắt, vững vàng nắm trong tay.

Trần Quang nhìn Thiết Kiên một cái, cảm giác hình như hôm nay hắn ta có chút khác thường. Bất quá giờ phút này phải chăm chú luyện kiếm, không thể phân tâm, cũng không suy nghĩ nhiều, liền quay người đi lấy tài liệu luyện kiếm. Điều Bản đang định tiếp nhận, thấy một màn như vậy, cũng chỉ đành đứng ở một bên.

Trước tiên Trần Quang từ bên trong rương gỗ màu sơn đen, lấy ra một khối Tinh Thạch màu đỏ thắm to cỡ đầu chó, bỏ vào trong cốc đá.

Thiết Kiên chứng kiến khối Tinh Thạch này, thâm nghĩ, một khối quặng đồng tinh lớn như vậy trên thị trường cũng có giá trên trời,

xem ra Yến gia vì khiêu chiến luyện kiếm lần này, thật sự đã bỏ hết vốn liếng.

Hắn dúi cốc đá vào bên trong lò, dùng nhiệt độ của nham thạch nóng chảy bắt đầu dung luyện.

Thời gian dần dần trôi đi, cốc đá trong lò dung nham bị đốt đến đỏ rực trong suốt, quặng đồng tinh bên trong cũng bắt đầu từ từ nóng chảy.

Trần Quang thấy thế, trong tay một mặt không ngừng chộp lấy các loại tài liệu phụ, đưa vào trong cốc đá, một mặt hai mắt căng thẳng nhìn chăm chăm vào hồ dung nham để đề phòng biến cố phát sinh.

Ngay tại thời điểm toàn bộ tài liệu cũng bắt đầu nóng chảy dung hợp, một màn ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện.

Chỉ thấy từ trong lò dung nham truyền đến trận trận thanh âm "Ừng ực" nặng nề, nham thạch nóng chảy đang phun trào bồng từ từ chìm xuống, rất có khả năng hoàn toàn rút về.

"Nguy rồi! Là Địa Hỏa thủy triều, sao lại vào lúc này?" Vẻ mặt Trần Quang đại biến, kinh sợ kêu lên.

Lúc này chính là thời cơ quan trọng để nấu chảy tài liệu, một khi mất đi hỏa lực, dung luyện chắc chắn thất bại, kiếm này cũng không cần luyện nữa.

Tâm Trần Quang đập dữ dội, vội vàng quay người, cũng bất chấp lãng phí bao nhiêu, lập tức từ bên trong rương gỗ lôi ra một đồng lớn bột Hỏa Tinh, ném mạnh vào bên trong hồ dung nham.

"Oanh" trầm đục một tiếng.

Một đám hỏa diễm lớn đỏ đậm nhảy lên một chút, tạm thời bổ sung hỏa lực còn thiếu.

"Nhanh, mau thêm chút than củi." Thiết Kiên vội hô.

Diêu Bân như một con ruồi không não, lòng vòng tại chỗ 2 vòng, mới phát hiện ở bên cạnh mình chắt 1 đồng than củi được xếp đặt chỉnh tề, lập tức vội vã khom lưng rút ra mấy cây, nhét vào bên trong lò lửa.

Nhìn thấy hỏa diễm trong lò từ từ ổn định, tâm thần của Thiết Kiên vẫn không thể thanh tĩnh.

Chiếu theo kinh nghiệm mấy đêm trước hẳn luyện kiếm, loại trình độ dung luyện này, cũng không thể loại bỏ hết toàn bộ căn bã, kiếm phôi luyện chế ra hơn phân nửa còn có tỳ vết, vô cùng có khả năng dẫn đến Khai Linh sau đó thất bại.

Suy tư sau một lát, hẳn liếc xéo về Trần Quang và Diêu Bân ở bên cạnh.

Mắt thấy người phía trước mặt mày chuyên chú nhìn chăm chăm vào cốc đá, kẻ đứng sau thì vẫn chưa phục hồi tinh thần sau tình huống nguy hiểm trước đó. Tâm thần hẳn khẽ động, một ngọn hỏa diễm màu vàng nhạt thật nhỏ liền từ đầu ngón tay bay ra, hòa nhập vào trong lò dung nham.

Đã có cỗ Kim Diễm này gia nhập, nhiệt độ trong lò dung nham đột nhiên tăng cao, tài liệu bên trong cốc đá cũng hoàn toàn tan chảy.

Sau một lát, Thiết Kiên lấy dung dịch thể bên trong cốc đá đổ vào trong khuôn đúc, đợi nó từ từ nguội lại rồi ngưng kết.

Sau khi ngưng tụ thành thiết phôi, không chờ bên ngoài hoàn toàn nguội lạnh, Trần Quang liền kéo phôi nằm lên trên bệ rèn.

Lúc này đây, Diêu Bân lập tức theo tới, dùng kim sắt giữ chặt phôi sắt, để cho Trần Quang bắt đầu nện búa.

Thiết Kiên rỗi rãnh, liền thỉnh thoảng cho thêm mấy cây than củi vào trong lò, duy trì nhiệt độ trong lò không giảm.

Ba người đều không nói một lời, chỉ có tiếng búa đút chất binh đút quăng vang lên, quanh quẩn bên trong điện thờ phụ.

Khoảng chừng 3 canh giờ sau, trên bệ rèn hoả tinh vắng khắp nơi, một kiếm phôi đỏ đậm dài khoảng 3 thước cơ bản thành hình.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Trần Quang vốn đang ra sức rèn kiếm phôi, đột nhiên trên mặt dâng lên một vòng ửng hồng rất không bình thường, ngay sau đó, thì "phụt" một tiếng, phun mạnh một ngụm máu tươi.

Máu tươi rơi lên trên kiếm phôi, một cỗ khói trắng lập tức bốc lên.

Thân hình lay động một hồi, búa rèn trong tay cũng thiếu chút nữa rớt xuống. Thiết Kiên thấy thế, vội vàng đi lên trước, từ sau lưng đỡ lấy Trần Quang.

"Suỵ phụ!" Sắc mặt của Diêu Bân cũng biến đổi, vội vàng kêu lên.

Trần Quang lắc lắc đầu, mấy lần muốn nâng búa rèn chùy lên lại, nhưng căn bản không sử dụng được chút sức lực nào, cuối cùng chỉ có thể rung cổ tay, đưa búa rèn về phía Diêu Bân.

"Con tới. . ."

Diêu Bân nghe vậy, không khỏi chần chờ.

Trận tỷ thí luyện kiếm quan trọng như vậy, một tên luyện kiếm sư giỏi nhất chỉ có thể luyện chế hạ phẩm pháp kiếm như hấn, sao làm cho nổi?

"Mà thôi. . ." Trần Quang thấy Diêu Bân do dự, không chịu nhàn búa, trong mắt không khỏi toát ra thất vọng và bất lực.

Đúng vào lúc này, bên cạnh của hắn đột nhiên có một bàn tay duỗi ra, năm ngón tay nắm chặt, vững vàng bóp chặt cây búa rèn kiếm này.

"Để con." Thiết Kiên thở dài, trầm giọng nói.

Hắn đỡ Trần Quang ngồi sang 1 bên, sau đó trở lại bên bệ rèn, vung cây búa lớn màu đen, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diêu Bân, đập mạnh xuống.

"Keng" vang một tiếng! Một đám lớn hoả tinh nhất thời bắn văng khắp tứ phía.

Trần Quang vẻ mặt vô cùng uể oải, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Thiết Kiên, lại trở nên đặc biệt sáng rực.

Sau hồi lâu, quần áo của Thiết Kiên đều đã ướt đầm.

Hắn đang cầm một thanh Tam Xích Kiếm* phôi lỏng lánh xích mang(ánh sáng màu đỏ), đi tới Trần Quang bên cạnh, đưa tới trước mặt hắn.

"Trần đại sư, người xem một chút, cũng được chứ?"

*tam xích: 3 thước

Ngón tay của Trần Quang khẽ run, nhẹ nhàng mơn trớn thân kiếm, giống như đang âu yếm vuốt ve chải chuốt mái tóc xanh của nữ tử, động tác nhu hòa đến cực điểm.

"Tốt! Kiếm văn tinh mịn đều đặn, lực đánh và mức độ đều vừa đủ, so với lúc ta luyện chế kiếm phôi còn giỏi hơn nhiều, kiếm này phải khắc thượng phẩm phù văn mới xứng." Trần Quang có chút kích động nói.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 18: Liễu Âm Hoa Minh

(Vẫn còn hi vọng)

Trần Quang vừa nói dứt câu, thần sắc của lão lại có chút mất mát.

"Đáng tiếc bệnh cũ của ta tái phát, cộng với hồi nãy phục dụng Chấn Khí đan, lúc này thương thế nặng hơn, đã vô lực Khai Linh cho nó. Lấy năng lực của Diêu Bân, không đủ để mình khắc thượng phẩm phù văn, người. . ." Trần Quang nói đến đây, ánh mắt nhìn về phía Thiết Kiên, trong mắt hiện lên một vẻ mong chờ.

Đến lúc này, nếu như lão còn chưa nhìn ra Thiết Kiên vốn là luyện kiếm sư, vậy hẳn cũng ủng hộ công lẫn lộn trong ngành luyện kiếm suốt mấy chục năm, mặc dù hẳn cũng không rõ năng lực của Thiết Kiên, đến mức đạt được trình độ nào, nhưng trong lòng vẫn không khỏi dấy lên hy vọng.

"Người thấy Diễm Linh phù văn thế nào?" Thiết Kiên thở dài, nói thẳng.

"Người biết khắc phù văn này?" Trần Quang nghe vậy, nhất thời có chút động dung.

Thiết Kiên im lặng hơi gật đầu.

"Cứ dùng phù văn này." Trần Quang ngả người ra sau, một nụ cười hiện ra trên mặt, gật đầu nói.

Diêu Bân nhìn thấy cảnh tượng này, ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), kinh ngạc, đổ kỵ, xấu hổ và giận dữ, trong nhất thời

rất nhiều cảm xúc xông lên đầu.

Thiết Kiên không nói gì thêm, tiếp nhận một cây dao găm thanh đồng từ tay Trần Quang, khoan chân ngồi xuống, đặt trường kiếm ngang đầu gối, bắt đầu cẩn thận khắc họa.

Tuy nói lúc trước hắn từng khắc họa phù văn này vài lần, nhưng cũng chỉ từng khắc họa thành công trên Tam Tài pháp kiếm, đồng thời còn dùng Dịch Hỏa của mình để khắc họa, vì vậy lúc này trong lòng hắn cũng không mấy tự tin.

Nhưng đã đến nước này, cũng hết cách, điều kiện tiên quyết là không được bại lộ Dịch Hỏa, cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

...

Bên ngoài điện thờ phụ, sắc trời dần ảm đạm, trong đại điện cũng đốt đuốc, sáng rực một mảnh.

Chỉ nghe "Két.." một tiếng.

Cánh cửa bên trái điện thờ phụ từ từ mở ra, Cừu Phách Thiên mặc áo bào tím, ý cười đầy mặt, trong tay cầm một thanh pháp kiếm màu tím nhạt rộng cỡ ba ngón tay, dài hơn 3 thước*, đi ra.

*3 thước=1,2 mét

Mọi người thấy thế, lập tức nhao nhao đứng lên, nhìn về phía thanh trường kiếm.

Chỉ thấy hoa văn màu tím trải rộng trên thân kiếm, ánh quang nội liễm, phía dưới đốc kiếm có khắc đồ án trùng mắt, mình khắc một đạo phù văn hình cung có chút phức tạp, thoạt nhìn rất bất phàm.

"Pháp kiếm của Tôn thị Kiếm Phô đã thành, kính xin Tư Đồ đại sư đánh giá." Tôn Dương "Phạch" hợp lại quạt giấy, làm một tư thế

xin mời, cười nói.

"Cừu đại sư quả thật kỹ pháp thuần thực, nhanh như thế đã luyện chế thành công." Tư Đồ Nhiên cũng cười nói.

Yến Tử thấy thế, mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng không khỏi có chút trầm xuống.

Tiểu Toán Bàn thăm mắng chửi lão thiên gia, rõ ràng mình một mực khổ cầu, cầu cho Cừu Phách Thiên luyện kiếm thất bại, cản trở bị thương, tốt nhất bị thương nặng không trị nổi. Nhưng kết quả, hắn vẫn đã luyện thành.

Tư Đồ Nhiên đưa tay tiếp nhận thanh pháp kiếm màu tím nhạt, lấy tay ước lượng sức nặng, lập tức hài lòng gật đầu.

Rồi sau đó, hắn một tay nắm chặt chuôi kiếm, tay còn lại đầu ngón trở cùng ngón giữa được xích mang bao bọc, nắm bắt thân kiếm rồi kéo xuống dưới.

Chỉ thấy trường kiếm màu tím khẽ run, lập tức ngoặt xuống phía dưới thành một đường cong.

Khi ngón tay đang bẻ thân kiếm rời ra, thân kiếm lập tức phát ra một hồi rung động trong trẻo mãnh liệt, rất nhanh khôi phục nguyên trạng.

Tư Đồ Nhiên một tay cầm kiếm, trong lòng bàn tay hào quang sáng ngời, rót một luồng Pháp lực vào bên trong pháp kiếm.

Chỉ thấy phù văn hình cung trên trường kiếm màu tím đầu tiên là lóe lên, tiếp đó ánh sáng tím trên toàn bộ thân kiếm sáng rõ, từ trong truyền ra từng cỗ một hung dữ sát khí khiến người ta có chút kinh hãi.

"Tài liệu chủ yếu để Chú Luyện thân kiếm tuy là Thiết Tinh thượng đẳng, nhưng phụ liệu thêm vào trong đó thì có chút đặc biệt,

có một loại quan trọng, hẳn là Tử Vân Mẫu a?" Tư Đồ Nhiên thu hồi Pháp lực, cười hỏi.

"Không hổ là Tư Đồ đại sư, hảo nhãn lực!" Cừu Phách Thiên nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc, mở miệng nói.

"Cũng không phải là nhãn lực của ta tốt, chỉ là gia phụ từng nhắc qua, Tử Vân Mẫu có khả năng thu thập năng lượng, có thể trợ giúp pháp kiếm thu nạp nhiều loại khí tức như hung khí, huyết tanh, âm hàn, nóng rực, từ đó gia tăng lực công kích của pháp kiếm. Kiếm này có hung sát khí cường hãn như vậy, chắc hẳn đã tôi luyện trong huyết dịch của một con hung thú nào đó?" Tư Đồ Nhiên cười cười, tiếp tục nói.

"Đúng vậy, thanh kiếm 'Tử Khí' này, dịch thể được lựa chọn để tôi hỏa chính là huyết dịch của Phúc U, cho nên trên mũi kiếm còn tồn lưu độc dịch của loài rắn này. Cho dù là tu sĩ, một khi bị kiếm này phá vỡ Linh quang hộ thể, cũng sẽ lập tức trúng độc, nếu không thể kịp thời giải cứu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Cừu Phách Thiên vẻ mặt kiêu căng, có chút tự đắc.

"Không hề nghi ngờ, kiếm này đã đạt tới cấp độ thượng phẩm pháp kiếm." Tư Đồ Nhiên nghe vậy, cũng có chút tán thưởng gật đầu nói.

Nghe được câu kết luận chắc chắn của hắn, Tôn Dương nhất thời vui vẻ ra mặt, mở ra quạt xếp, thâm ý nhìn về phía Yến Tử.

Vẻ mặt Yến Tử rất bình tĩnh, nhưng đôi tay buông thõng ở sau lưng lại từ từ siết lại thật chặt.

Tiểu Toán Bàn ở sau lưng nàng, hốc mắt đã đỏ lên, tức giận tới mức dậm chân.

Chủ tớ hai nàng tinh thần chán nản, so với đám người Tôn gia cực kỳ thỏa mãn, đối lập hết sức rõ rệt.

"À quên, Trần đại sư còn chưa đi ra? Ai nha, lúc trước nghe nói lão bị thương nặng chưa lành, sẽ không phải là ở trong đó bệnh cũ tái phát, đã chết ở bên trong a?" Cừu Phách Thiên đến lúc này ngông cuồng ra mặt, ánh mắt không thêm che giấu liếc ngang liếc dọc trên người Yến Tử.

"Hừ, rượu ngon cần thời gian cất, thứ tốt cần thời gian luyện. . . Người luyện xong nhanh cũng không nhất định luyện tốt, Trần Quang đại sư lát nữa ra ngoài, nhất định thắng người." Tiểu Toán Bàn che ở trước người tiểu thư nhà mình, hừ lạnh một tiếng, nói.

Bất quá, nàng nói lời kiên cường, trong nội tâm lại không nắm chắc được gì.

Trần Quang đại sư, thật có thể luyện được thanh kiếm đánh bại Cừu Phách Thiên sao?

Thời gian từ từ trôi qua, bên ngoài sắc trời đã tối hẳn, cửa chính bên phải điện thờ phụ lại vẫn đóng chặt.

Tất cả mọi người trong điện đã không còn kiên nhẫn để đợi nữa.

"Yến cô nương, không biết Trần đại sư của quý phu đến tột cùng luyện được kiếm gì, sao đến bây giờ còn chưa ra?" Tôn Dương tựa hồ nắm chắc thắng lợi trong tay, cố ý hỏi.

Yến Tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bình tĩnh phẩm trà, tạm thời không nghe thấy.

"Tư Đồ đại sư, Yến gia làm như thế chỉ sợ không ổn? Nếu là Trần Quang lão cứ mãi không ra, chẳng lẽ chúng ta cứ chờ ở chỗ này?" Cừu Phách Thiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Tư Đồ Nhiên, chậm rãi nói.

Tư Đồ Nhiên nghe vậy, sau một lúc tự đánh giá, nhìn về phía Yến Tử nói: "Luyện kiếm khiêu chiến mặc dù không yêu cầu thời gian hạn chế, nhưng căn cứ lệ cũ trước kia, thời gian hao phí để luyện

kiếm cũng là cơ sở để đánh giá cân nhắc. Nếu như Trần đại sư tiêu phí quá nhiều thời gian, ta cũng chỉ có thể tuyên bố Tôn gia chiến thắng."

"Lúc trước thân thể của Trần Quang đại sư đúng là đang ốm bệnh nhẹ, chỉ sợ đối với luyện kiếm có nhiều ảnh hưởng, lúc này tốn nhiều thời gian hơn, kính xin Tư Đồ đại sư thứ lỗi." Yên Tử nghe vậy, đành phải mở miệng giải thích.

Nhưng nàng nói chưa dứt câu, đã bị một tiếng mở cửa cắt ngang.

Mọi người vội quay đầu, nhao nhao nhìn về cửa đại điện phía bên phải.

Chỉ thấy Trần Quang vẻ mặt trắng bệch, được Diêu Bàn chậm rãi dìu ra.

Trên người của lão đã vẫn khoác chiếc áo khoác trắng như tuyết đó, nhưng ở dưới đáy áo lót lại lộ ra từng điểm chấm đỏ, rải đầy vết máu.

"Trần đại sư!"

Yên Tử thấy thế, vội vàng chạy tới, hỗ trợ đỡ Trần Quang, Tiểu Toán Bàn cũng lập tức căng thẳng đi theo.

Mấy người đồng thời dìu Trần Quang ngồi xuống ghế dựa lớn.

Mắt thấy trên tay hai người Trần Quang trống không, ánh mắt của Tôn Dương sáng lên, khóe miệng xuất hiện một nụ cười nham nhở.

"Yên cô nương, nếu như thân thể Trần Quang đại sư ốm bệnh nhẹ, nàng nên sớm thông báo cho ta một tiếng, chúng ta có thể lùi với ngày thi đấu lại, cần gì phải để cho Trần đại sư nhận thương thế như vậy một lần nữa?" Hấn tận lực thu liễm nụ cười trên mặt, hư tình giả ý nói.

Yến Tử căn bản chẳng muốn cùng trả lời hẳn, chỉ nhẹ giọng hỏi thương thế của Trần Quang như thế nào.

"Yến cô nương, một cô nương muốn lo liệu một gia nghiệp lớn như vậy, chắc chắn rất không dễ dàng? Dù sao đi nữa trong nhà cũng phải có nam nhân, khi bá phụ còn sống, Yến gia cũng đâu gặp nhiều khó khăn như vậy." Tôn Dương thừa cơ đổ dầu vào lửa.

Nghe Tôn Dương nhắc đến cha mình, khóe mắt Yến Tử giật giật, một bàn tay nhỏ xinh để trước người cũng nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì dùng sức quá lớn, nơi đốt ngón tay đều trở thành trắng bệch.

Nhưng tình thế hiện tại đối thủ quá mạnh, nàng đành phải cố kìm nén, im lặng.

Tôn Dương thấy thế, cũng có chút thu liễm, không còn mở miệng kích động Yến Tử, mà đổi giọng, tiếp tục nói: "Bất quá lần tỷ thí này, kết quả đã an bài, rất nhanh chóng ta đã là người một nhà. Ngày mai ta sẽ đưa hai viên Triều Lộ đan giúp Trần đại sư chữa thương, thuận tiện trao đổi về hôn sự của chúng ta một tí, như thế nào?"

"Ta thấy nên nói một tí chuyện, như chuyện hủy bỏ món nợ của Yến gia thì đúng hơn. . ."

Đúng lúc này, một thanh âm vang dội từ bên trong điện thờ phụ vang lên.

Mọi người dời mắt nhìn lại, chỉ thấy Thiết Kiên trên hai tay đang cầm một thanh màu trường kiếm đỏ thắm, vượt qua cánh cửa, đi ra.

"Đã luyện thành?" Ở sau trong đồng tử của Yến Tử vốn đang u ám, bỗng nhiên sáng bừng một vòng.

"Đã luyện thành!" Thiết Kiên đi đến bên cạnh Yến Tử, nhìn nàng kiên định nói.

"Hừ, nói khoác mà không biết ngược! Nếu như đã luyện thành, thì nhanh đưa cho Tư Đồ đại sư nhìn một cái, còn nhanh tuyên bố kết quả." Cừu Phách Thiên hừ lạnh một tiếng nói.

Phải biết rằng, lần này hắn luyện chế ra thượng phẩm pháp kiếm, nhìn Trần Quang bị thương thành bộ dạng này, lại làm sao có thể luyện chế ra pháp kiếm tốt hơn?

Thiết Kiên nghe vậy liếc mắt nhìn Yên Tử, người sau nhẹ gật đầu với hắn, hắn mới 2 tay nâng trường kiếm, đưa cho Tư Đồ Nhiên: "Tư Đồ đại sư, kiếm này tên là Xích Diễm, kính xin đại sư đánh giá."

Tư Đồ Nhiên nhẹ gật đầu, tiếp nhận kiếm, ước lượng sức nặng, trên mặt liền hơi lộ ra dị sắc.

"Ồ, thanh kiếm này xem ra còn hẹp hơn thanh Tử Khí một ngón tay, trọng lượng lại tương đương, nó đã dùng là tài liệu đặc thù gì?" Tư Đồ Nhiên nhìn về phía Trần Quang, mở miệng hỏi.

Trần Quang lại nhìn về phía Thiết Kiên, nhẹ gật đầu, ra hiệu hắn giải thích.

"Kiếm này dùng quặng đồng tinh Chú Luyện, cũng không có gì đặc thù, chỉ bất quá tại thời điểm tôi luyện, Trần Quang đại sư cố gắng đạt tới hoàn mỹ, nóng chảy hoàn hảo cực điểm, khiến cho độ dày của thanh kiếm này cao hơn một chút. Chính là vì vậy, cho nên nhiều hao phí chút thời gian." Thiết Kiên mở miệng giải thích.

Trên thực tế, sở dĩ độ dày của kiếm này lớn hơn, cũng là bởi vì thời điểm dung luyện hắn đã sử dụng Dịch Hỏa, cho nên đã loại bỏ toàn bộ tạp chất trong thân kiếm, phẩm chất kiếm phiôi cũng trở nên tốt hơn.

"A?" Đối với giải thích của Thiết Kiên, với kinh nghiệm già dặn của Tư Đồ Nhiên, hiển nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng, bất quá nếu độc môn bí pháp bất truyền của người ta, cũng không cần tra hỏi làm gì, tiếp tục quan sát thanh kiếm thì hơn.

Tay hắn cầm chuôi kiếm, thời điểm rút vào Pháp lục, Diễm Linh phù văn phía trên trường kiếm nhất thời sáng rõ, toàn bộ hồng quang trên thân kiếm mãnh liệt bùng lên, dâng lên một mảnh hỏa diễm đỏ đậm.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 19: Tử Đấu Trước Điện

Chỉ thấy hỏa diễm trên thanh Xích Diễm kiếm gào thét, mãnh liệt bay lên, lớp ngoài cùng của ngọn lửa cao thấp không đều, hiện lên hình dạng răng cưa, truyền ra trận trận nóng rực.

Dù người cầm kiếm là Tư Đồ Nhiên, cũng sợ hết hồn, cổ tay run lên, lập tức dập tắt hỏa quang.

Nhưng chỉ cần thể hiện uy lực trong nháy mắt, nhiệt độ trong toàn bộ đại điện đã tăng lên một chút.

Diễm Linh phù văn! Thứ Trần Quang đại sư mình khắc lại là Diễm Linh phù văn, trách không được có thể đạt được uy thế như thế.

"Thanh Xích Diễm kiếm này, không chút nghi ngờ, cũng là một thanh thượng phẩm pháp kiếm." Tư Đồ Nhiên hiển nhiên có chút xúc động.

Không nghĩ tới trong lần khiêu chiến luyện kiếm này, hai vị luyện kiếm sư lại có thể cùng lúc luyện chế ra được thượng phẩm pháp kiếm, điều này khiến cho thắng bại càng khó phân.

"Làm sao có thể? Tư Đồ đại sư, người không nhìn lầm chứ?" Về mặt của Cừu Phách Thiên biến đổi, hiển nhiên có chút không tin.

"Như thế nào, người đang chất vấn phán đoán của ta?" Mặt Tư Đồ Nhiên lạnh lùng, có chút không vui nói.

"Tư Đồ đại sư chớ nên hiểu lầm, Cừu đại sư chỉ là nhất thời buột miệng, tuyệt không dám chất vấn người. Bất quá, nếu như 2 thanh pháp kiếm trước mắt đều là thượng phẩm, vậy kết quả lần khiêu

chiến này, nên chấm điểm như thế nào?" Tôn Dương thấy thế, vội vàng xin lỗi một câu, mở miệng nói.

Vẻ mặt của Tư Đồ Nhiên hơi hòa hoãn, tự đánh giá, mở miệng nói: "Hai thanh pháp kiếm mỗi kiếm mỗi vẻ, đều là tác phẩm xuất sắc. Theo ý ta, coi như hoà, thế nào?"

"Đã như vậy, cứ làm theo lời của Tư Đồ đại sư, tính hòa đi." Yến Tử nghe vậy, chậm rãi nói.

Cho đến tận giờ phút này, sự lo lắng trong lòng nàng, giờ mới được giải tỏa.

Hôm nay Trần Quang đại sư luyện chế được thượng phẩm pháp kiếm, chuyện này chỉ cần một khi truyền ra, thanh danh của Yến thị Kiếm Phô bọn họ nhất định đại chấn. Buôn bán một khi trở lại quỹ đạo, đến lúc đó vấn đề nợ nần, đương nhiên có thể dễ dàng giải quyết.

Tiểu Toán Bàn đứng ở phía sau nàng, lặng lẽ lau nước mắt, thầm nghĩ tiểu thư cuối cùng không cần phải đến Tôn gia rồi.

Diêu Bân từ khi ra khỏi điện thờ phụ, thì mặt mày đờ đẫn, không nói lời nào, trong mắt tràn đầy thần sắc phức tạp.

"Còn Tôn gia, có đồng ý sắp đặt này hay không?" Tư Đồ Nhiên nhìn về phía Tôn Dương hỏi.

Kể được hỏi cơ bắp trên mặt có chút cứng ngắc, cổ kéo một nụ cười, nói: "Chúng ta Tôn gia và. . ."

"Ta không đồng ý. . ." Hắn còn chưa nói hết, đã bị một tiếng hét lớn cắt đứt.

Chỉ thấy vẻ mặt Cừ Phách Thiên u ám, vỗ tay vịn ghế, đứng lên.

"Tại hạ cũng không tin, Trần Quang lão dùng tám thân bị trọng thương, còn có thể luyện kiếm mạnh hơn ta? Ta muốn cùng hắn tử đấu!" Cừu Phách Thiên trừng lớn hai mắt, gần như gầm hét.

Mọi người tại đây nghe vậy, đều cả kinh, sắc mặt đại biến.

Yến Tử nghe được hai chữ "Tử đấu", con mắt hơi nheo lại, đương nhiên thật sự nổi giận.

"Cừu đại sư?" Tôn Dương hiển nhiên cũng không ngờ tới hành động này của Cừu Phách Thiên, có chút kinh ngạc mở miệng hỏi.

"Chuyện này liên quan đến danh dự giữa các luyện kiếm sư, kính xin Thiếu chủ chớ có ngăn trở." Cừu Phách Thiên lại nói với Tôn Dương.

Tư Đồ Nhiên thấy thế, thần sắc trên mặt cũng là có chút không vui, mở miệng lần nữa nói: "Tôn gia các người, nhất định phải tử đấu?"

Trong lúc sắc mặt của Tôn Dương thay đổi liên tục, Cừu Phách Thiên đã đi đến bên cạnh, nói nhỏ vài câu vào lỗ tai y.

Kẻ sau sau khi nghe xong, trầm ngâm không nói, cầm trong tay quạt xếp, bước đi thong thả vài bước, cuối cùng "Phạch" một tiếng, đem quạt xếp chụp trong lòng bàn tay, trong miệng bỗng xuất hiện một chữ.

"Đấu."

"Tôn Dương, người biết rõ Trần Quang đại sư bị trọng thương, còn đưa ra chuyện tử đấu, Tôn gia làm việc các người đã không còn quan tâm đến thể diện nữa sao?" Yến Tử không nhịn được nữa, mở miệng trách mắng.

"Lời ấy của Yến cô nương sai rồi. Cuộc tỉ thí của hai vị luyện kiếm sư xuất hiện thế hoà, nếu như có lòng tin với phương pháp

luyện kiếm của bản thân, thì có thể đề xuất phương thức tử đấu quyết định thắng bại, đây vốn là một quy củ bất thành văn của giới luyện kiếm Việt Quốc chúng ta. Tư Đồ đại sư, tại hạ nói không sai chứ?" Trên mặt của Tôn Dương hoàn toàn không chút xấu hổ, phẩy phẩy quạt xếp, nhìn Tư Đồ Nhiên chấp tay nói.

"Không sai. Thời điểm không phân thắng bại, nếu như một phương đề xuất tử đấu, phe bên kia nhất định phải tiếp nhận, nếu không bị coi là thua. Nhưng một khi kẻ đề xuất bị thua, thì phải đền bù gấp đôi." Tư Đồ Nhiên gật đầu trầm giọng nói.

"Yến cô nương, nàng thấy đó, đây cũng không phải là sáng kiến của Tôn gia ta. Về phần Trần Quang đại sư bị thương, vốn là vì luyện kiếm, quy củ tử đấu cũng không thể bởi vì một bên trong quá trình luyện kiếm bị thương, mà không còn hiệu lực rồi ha?" Tôn Dương lại quay đầu về phía Yến Tử nói.

Yến Tử hít sâu một hơi dài, ánh mắt bình tĩnh theo dõi y, không có mở miệng.

Tôn Dương cười mà không phải cười nhìn Yến Tử, quạt xếp trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, cũng không mở miệng thúc giục.

"Tiểu Toán Bàn, cái gọi là tử đấu đến cùng là gì? Là để 2 luyện kiếm sư quyết đấu, liệu mạng người chết ta sống sao?" Thiết Kiên có chút không rõ ràng cho lắm, hạ giọng dò hỏi.

"Không phải, tử đấu chỉ là 2 vị luyện kiếm sư cầm trong tay pháp kiếm tự luyện chế chém vào kiếm của nhau, cho đến khi kiếm của bên nào gãy trước, mới xem như phân ra thắng bại." Tiểu Toán Bàn trong lòng lo lắng, nhưng vẫn nhỏ giọng giải thích.

Đối với luyện kiếm sư, mỗi một pháp kiếm được luyện chế ra, đều hao phí thật lớn tâm thần cùng tài lực, lấy cái giá kiếm bị chặt gãy, tổn thất to lớn.

Tư Đồ Nhiên mặc dù cũng nhìn ra Trần Quang bị thương không nhẹ, nhưng Tôn gia đưa ra tử đấu lại hợp quy củ, chỉ có chút tiếc hận 2 thanh thượng phẩm pháp kiếm, một thanh tất bị hủy.

"Tư Đồ đại sư, bộ dạng này của Trần Quang đại sư căn bản vô lực thi đấu với người khác. Có thể đợi sau khi lão khỏi hẳn hay không, lại chọn ngày khác? Dù sao tử đấu không có quy định phải phân thắng bại ngay tại chỗ?" Yến Tử nhìn về phía Tư Đồ Nhiên, trầm giọng nói.

Tư Đồ Nhiên nghe vậy, trầm ngâm chốc lát, nhìn về phía Tôn Dương và Cừu Phách Thiên nói:

"Nếu như hôm nay tiến hành thi đấu, quả thật có chút bất công, không bằng 3 ngày sau lại thi đấu. Không biết ý Tôn gia như thế nào?"

Tôn Dương nghe vậy, do dự chốc lát, ánh mắt thăm dò nhìn về phía Cừu Phách Thiên.

"Chọn ngày khác thi đấu thì không cần? Như vậy đi, hôm nay chúng tôi cũng không miễn cưỡng người cầm kiếm tử đấu phải là người luyện ra thanh kiếm, Yến gia các người tùy ý xuất ra một người thi đấu với ta là được." Cừu Phách Thiên liếc nhìn Yến Tử, khinh miệt cười nói.

Yến Tử nghe vậy, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm tự đánh giá.

Thiết Kiên không hề lo lắng ngược lại còn vui mừng, chỉ cần Yến gia thắng trận, không chỉ có nợ nần được xóa hết, ngược lại Tôn gia còn phải đền bù cho Yến gia 1 số tiền lớn.

Nhờ đó, nguy cơ của Yến gia coi như hoàn toàn giải quyết.

"Đây đã là nhượng bộ lớn nhất chúng ta có thể làm, nếu không đáp ứng, Yến gia các người cứ tự nhận thua đi." Thanh âm của Cừu

Phách Thiên lạnh lùng, cứ như đã ăn chắc bên Yến gia.

"Tốt, vậy cứ tử đấu ngay trong hôm nay." Yến Tử ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

"Chư vị nếu như quyết định tử đấu, trong đại điện này nhất định không tiện thi thố, mời chư vị dời bước ra quảng trường trước điện." Tư Đồ Nhiên nghe vậy, liền nói.

Dứt lời, dẫn mọi người ra khỏi đại điện, đi ra ngoài quảng trường rộng lớn.

Lúc này, thị vệ ngoài cửa sớm đã đốt lửa, hơn mười chậu than lớn được dựng lên ngay trong đêm, chiếu sáng cả cái quảng trường rực rỡ như ban ngày.

"Hai bên thi đấu, chỉ luận ưu khuyết của pháp kiếm, không so mức độ tu vi, cũng không thi đấu kiếm chiêu, người thi đấu dùng cảnh giới Pháp lực tương đồng thúc giục pháp kiếm, hai bên tấn công, pháp kiếm nào gãy trước kẻ đó thua." Tư Đồ Nhiên đi tới giữa quảng trường, tuyên bố với mọi người.

Cừu Phách Thiên cười khà khà, cầm trong tay trường kiếm "Tử Khí", bước lên, đứng cầm kiếm, ánh mắt quét về phía đám người Yến Tử, trên mặt lộ một nụ cười mỉa mai: "Yến gia các người chọn xong người đọ kiếm chưa?"

Dứt lời, trên người đột nhiên sáng lên quang mang, một cỗ Cương Khí vô hình kích ra, khiến cho quần áo toàn thân phồng lên, tung bay phát phới.

Từng sợi Pháp lực nhẹ nhàng tuôn ra, tụ vào tay bên trong Tử Khí kiếm.

Chỉ nghe "Ô...ô...n...g" một tiếng rung động mãnh liệt.

Phù văn trên trường kiếm sáng lên, ánh sáng tím mãnh liệt, một tầng sương mù màu tím nhạt mịn mờ bao phủ bên ngoài thân kiếm, ngưng tụ không tan.

"Luyện Khí tầng 8. . . khi nào?"

Nhìn thấy cảnh này, khóe mắt của Yến Tử không khỏi hơi co lại, đáy mắt Trần Quang cũng hiện lên một tia kinh dị.

Cừu Phách Thiên thu ánh mắt và phản ứng của mọi người vào trong mắt, vẻ đặc ý trên mặt càng đậm.

Tuy quy tắc nói không so đấu tu vi, nhưng người có đẳng cấp tu vi càng cao, trong lúc tỷ đấu chắc chắn sẽ chiếm được ưu thế rất lớn.

Trên mặt của Tôn Dương cũng đồng dạng mỉm cười, nhìn về phía mắt của Yến Tử, mang theo một tia giễu cợt.

"Ta đến." Ánh mắt Yến Tử trầm xuống, kiên quyết tiến về phía trước.

"Tiểu thư. . ." Tiểu Toán Bàn giật giật quần áo của nàng, khuôn mặt lo lắng.

Yến Tử quay người lại, khẽ lắc đầu.

"Trần Quang đại sư bị thương, nếu Nhị lão gia ở đây thì tốt rồi. . ." Tiểu Toán Bàn thấp giọng nói.

Tu vi của Yến Tử chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng 5, mà Nhị thúc Yến Hạng của nàng lại là một tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng 9, là người có tu vi cao nhất toàn bộ Yến gia hiện nay.

Bất quá, bởi vì gần đây thương hội của Yến thị nhận được một đơn hàng lớn hết sức quan trọng, cần phải có người áp tải tới biên giới Tấn-Việt, Yến Tử không yên tâm những người khác, nên để Nhị

thúc đích thân hộ tống, thời điểm này đương nhiên là không cách nào xuất thủ.

Tôn gia hiển nhiên cũng biết được điểm này, lúc này không có sợ hãi đề nghị, mặc cho Yến gia tùy ý phái bất cứ ai.

Yến Tử chuyển mắt, đi đến trước mặt Thiết Kiên, đưa tay ra trước mặt hắn.

Thiết Kiên thấy thế, hai tay cầm thân kiếm dâng cho Yến Tử.

Nàng một tay nắm chặt chuôi kiếm, đang muốn nâng lên, lại phát hiện thân kiếm không chút nhúc nhích, lại không cách nào đoạt lấy thanh kiếm từ trong tay của Thiết Kiên.

Yến Tử cả kinh, thậm dùng pháp lực nhưng vẫn nhưng không thể nào lay động thân kiếm, nhất thời có chút khó hiểu nhìn về phía Thiết Kiên.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay của Thiết Kiên rực sáng một tầng ánh sáng màu đỏ, bàn tay không hề nắm thực, nhưng lại ghim chặt thanh kiếm đỏ nhạt kia trong tay, khiến nàng không cách nào gỡ xuống được.

"Trận đánh này, cứ để ta tới thay." Thiết Kiên đột nhiên nhoẻn miệng cười, mở miệng nói.

Nghe được lời ấy, không chỉ có Yến Tử, ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung về phía hắn.

"Sở công tử, tu vi của ngươi đã khôi phục?" Yến Tử về mặt kinh hỉ nói.

"Ha ha, xem ra Yến gia thật sự là ngọa hổ tàng long, một học đồ của luyện kiếm sư, cũng dám... nói khoác mà không biết ngượng như vậy, bội phục, bội phục." Tôn Dương quạt xếp nhẹ phe phẩy trong tay, âm dương quái khí nói.

Thiết Kiên căn bản không để ý tới lại những người khác, chỉ là hai mắt đăm đăm nhìn Yến Tử, khẽ gật đầu.

Yến Tử nhìn vào ánh mắt kiên định của Thiết Kiên, trong mắt thần thái hồng hào, không biết vì sao trong lòng khẽ động, vô thức gật đầu.

Thiết Kiên "Hắc hắc" cười cười, một tay nắm chặt chuôi kiếm, đi ngang qua người Yến Tử, bước nhanh tới giữa quảng trường.

Ánh mắt của Diêu Bân phức tạp khó nói, vừa nhìn thoáng qua Thiết Kiên giữa quảng trường, ánh mắt liền chuyển sang chỗ khác, mà ánh mắt của Trần Quang tức thì bắt đầu trở nên có chút thâm sâu khó đoán.

Tư Đồ Nhiên thu hồi vẻ nghi hoặc, quét mắt nhìn Cừu Phách Thiên và Thiết Kiên, mở miệng nói: "Nếu đã chuẩn bị xong, bắt đầu đi."

Thiết Kiên đứng chấp tay, lui về phía sau nửa bước, ung dung đứng đó, chỉ dùng một tay giơ cao thân kiếm, làm một thức mở đầu đơn giản, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Cừu Phách Thiên.

"Làm bộ làm tịch. . ." Trong mắt Cừu Phách Thiên hiện lên một tia tức giận, hừ lạnh một tiếng nói.

Dứt lời, bề ngoài thì bước ra từng bước, bỗng lao thẳng tới trước, cũng bất kể Thiết Kiên đến tột cùng đạt tới cảnh giới gì, trường kiếm trong tay lóe lên hào quang màu tím, sương mù tím bao phủ bên ngoài nhất thời tăng vọt gấp đôi, hóa thành một thanh trọng kiếm sương mù tím, bổ xuống ngay đầu của Thiết Kiên.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 20: Bổng Dưng Nổi Tiếng

Bên trong sương mù tím, mơ hồ có âm thanh "Phốc phốc" rất nhỏ truyền ra, một thứ mùi kỳ quái khiến người ta ngạt thở, tùy ý lan tràn.

Tôn Dương thấy thế, liền lui về phía sau mấy bước, huy động quạt xếp trong tay, quạt bay thứ mùi này ra xa bản thân.

Những người khác ở xung quanh, sắc mặt cũng đều biến hóa, nhao nhao lui về phía sau.

Thần sắc trên mặt Thiết Kiên không có biến hóa gì rõ ràng, chỉ là ánh mắt sáng lên, lặng yên nín thở.

Hắn đi nhanh về phía trước một bước, không lùi mà tiến, đổi một tay cầm kiếm thành hai tay cầm kiếm, trong lòng hơi động một chút, Pháp lực trong đan điền nhất thời cuộn trào mãnh liệt.

Toàn thân nhất thời sáng lên một hồi xích mang, trường kiếm trong tay bên "Nhảy" lên một chút, Liệt Diễm bốc lên hừng hực 1 vòng xung quanh như lưới cửa, khí thế như cầu vòng, uy thế so với lúc trước Tư Đồ Nhiên kích phát mạnh hơn gấp đôi.

Ở chung quanh, từng đợt Cương Khí màu đỏ không ngừng lan truyền, đồng thời thổi bay khói bụi và mùi khét trên quảng trường.

"Luyện Khí kỳ tầng 8!" Tư Đồ Nhiên nhin không được kinh sợ kêu ra tiếng.

Đồng tử của Cừu Phách Thiên không khỏi co rụt lại, động tác phe phẩy quạt của Tôn Dương lập tức dừng lại, còn mặt của Yến Tử lại

tràn ngập sự kinh ngạc.

Mặc dù lúc trước từng nghe Tiểu Toán Bàn kể lại, lúc Thiết Kiên cứu nàng biểu hiện cực kỳ dũng mãnh, nhưng bởi vì đan điền bị hủy, kinh mạch đứt đoạn, cho nên không xem hắn là một tu sĩ.

Nếu như chỉ như vậy thì cũng thôi, dù sao tu sĩ đạt Luyện Khí kỳ tầng 8 vẫn là chuyện thường tình, không đáng phải ngạc nhiên đến vậy. Nhưng Thiết Kiên tuổi còn trẻ, vậy mà đã tu luyện tới trình độ này, lẽ dĩ nhiên không ai có thể không kinh ngạc.

Chỉ nghe Thiết Kiên quát lên lớn một tiếng, trường kiếm lao vọt lên, khí thế như lửa rừng lao nghiêng vào thanh Tử Khí trường kiếm của Cừu Phách Thiên.

"Boong" một tiếng vang bèn nhọn!

Một tím một đỏ nhạt, lúc lên lúc xuống, mũi kiếm của hai thanh trường kiếm tương giao nhau, nặng nề chém vào nhau.

Tử Khí trường kiếm bị man lực chấn động, bay ngược mà quay về, ngay tiếp theo Cừu Phách Thiên thân thể, cũng hướng về phía sau lẳng không bay lên.

Mà thân kiếm được bọc trong tầng sương mù màu tím mãnh liệt chấn động, nhưng không tùy ý tán loạn, mà như cát lún trút hết xuống phía dưới, ào ào xuống mặt của Thiết Kiên.

Thiết Kiên cúi người xuống, Xích Diễm kiếm trong tay hỏa quang đại thịnh, hỏa diễm đỏ đậm hừng hực thiêu đốt, dâng lên cuộn cuộn sóng lớn giống như tầng bức tường vô hình, ngăn cách toàn bộ sương mù xung quanh.

Ngay sau đó, hắn quát khẽ một tiếng, hai chân đạp mặt đất một cái, thân hình nhô lên, nhảy lên trên không.

Bên kia Cừu Phách Thiên mới vừa rơi xuống đất, thân hình chưa đứng vững, thì đã trông thấy Thiết Kiên tựa như hùng ưng bắt rắn, đôi tay nắm chặt Xích Diễm trường kiếm, bay ào tới tập kích y.

Cừu Phách Thiên nhất thời cả kinh, trong lúc vội vàng, hai tay nắm chặt Tử Khí, đưa ngang bả vai đón đỡ.

"Boong" một âm thanh bén nhọn, sương mù màu tím trên trường kiếm cuộn cuộn kịch liệt.

Thiết Kiên nín thở tập trung tư tưởng, Xích Diễm trong tay trực tiếp phá vỡ sương mù trên thanh Tử Khí kiếm, bổ vào thân kiếm.

"A.... . ." Từ trong miệng Cừu Phách Thiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân hình nhất thời trùn xuống, khụy một nửa đầu gối xuống.

"Xuy xuy xuy "

Những thanh âm rợn người nghe liên tiếp truyền đến, mọi người kinh ngạc phát hiện, hỏa diễm màu đỏ trên Xích Diễm kiếm kịch liệt lay động, giống như đang không ngừng kéo động cái cửa, lấy đầu nhọn bên ngoài hỏa diễm, không ngừng cắt Tử Khí kiếm.

Nhiệt độ cao không ngừng thiêu đốt dữ dội, cho đến khi đốt trụ sương mù màu tím, nó không ngừng bốc hơi, rất nhanh biến mất không còn một mảnh.

"Đừng vội càn rỡ. . ." Mặt của Cừu Phách Thiên đỏ lên, phần nộ giận răng quát một tiếng.

Lời còn chưa dứt, toàn thân tỏa sáng quang mang, cơ bắp hai cánh tay phồng lên, hai chân đạp mạnh xuống đất, thân thể bị ép cong bỗng dựng trực tiếp đứng lên từ trên mặt đất, trường kiếm trong tay áp ngược lại hướng của Thiết Kiên.

Đôi mắt Thiết Kiên trợn trừng, không chút yếu thế, bước về phía trước từng bước, ép mạnh thân kiếm xuống.

Hai đạo Kiếm Khí trên 2 thanh trường kiếm đồng thời rung động, từ trong sương mù và lớp ngoài cùng của ngọn lửa, sáng lên hai vòng cung hình bán nguyệt.

Chỉ thấy màu tím Kiếm Khí và màu đỏ Kiếm Khí, đâm đầu vào nhau.

Cả hai quyết liệt chém nhau, keng keng không ngừng!

Đúng lúc này, trên quảng trường truyền đến một tiếng "Két" giòn vang.

Mọi người tại đây nghe thế một tiếng, đều chỉ cảm thấy trái tim như hồ nước bị người ta ném 1 tảng đá lớn xuống, tâm thần chấn động.

Ngay sau đó, chỉ thấy ánh sáng màu đỏ lúc đầu vừa thu lại, tắt dần.

Còn đạo hào quang màu tím, bị cắt thành hai đoạn, hoàn toàn ảm đạm.

Tử Khí kiếm trong tay của Cừu Phách Thiên rốt cuộc đã bị cứng rắn chặt đứt!

"Đa tạ."

Thiết Kiên di chuyển cổ tay, ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung xinh đẹp, giắt trường kiếm ra sau lưng, mở miệng nói.

Cừu Phách Thiên cầm trong tay nửa thanh kiếm gãy, "Thang thang" lùi lại mấy bước, một đoàn tụ khí dâng lên trước ngực, "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, ngã ngồi xuống.

"Làm sao có thể. . ."

Tôn Dương siết chặt quạt xếp trong tay, hai mắt tròn tròn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Yến Tử khẽ mím môi, trái tim ngằm run rẩy. Nhìn vào đôi mắt trong sáng của Thiết Kiên dị sắc liên miên, lại có 1 vẻ kỳ quái khó hiểu không cách nào giải thích được.

Tiểu Toán Bàn đã lâm vào tình trạng kinh nghi ngây ngốc, cũng chỉ có một mình Trần Quang, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, tinh thần toàn thân chấn động, trong lòng nhẹ nhàng vui vẻ kêu một tiếng "Tốt"!

Về phần Diêu Bân, "kinh hỉ" liên tục của hôm nay, quả thực đã khiến hắn có phần chết lặng, giờ phút này như một cái xác không hồn, đứng ở sau lưng Trần Quang, không nói lời nào.

Tôn Dương do dự một chút, kêu mấy người Tôn gia tiến lên, đỡ Cừu Phách Thiên dậy.

"Khiêu chiến luyện kiếm hôm nay, Yến thị thương hội thắng." Từ Đồ Nhiên sớm đã phục hồi tinh thần, sau khi liếc nhìn Thiết Kiên, trực tiếp tuyên bố.

"Tiểu thư, chúng ta thắng. . ." Tiểu Toán Bàn không kìm được niềm vui.

Trên mặt Yến Tử cũng xuất hiện một nụ cười, quay đầu nhìn về phía Tôn Dương.

"Cam kết ghi trên Khế trạng, Tôn thị thương hội chúng tôi đương nhiên thực hiện. Về phần đền bù, cần phải có chút thời gian chuẩn bị." Tôn Dương không còn bộ dáng bình tĩnh tiêu sái như xưa, lạnh lùng nói.

"Tôn công tử có tình tặng kiếm, đây là đèn bù bình thường giữa bằng hữu, cũng không phải là tử đấu, cũng không cần phải đưa ngay tại đây, chậm chễ mười ngày nửa tháng không sao." Yến Tử cười đùa, chậm rãi nói.

Sắc mặt Tôn Dương u ám, không nói gì, im lặng hướng Tư Đồ Nhiên thi lễ, rồi sau đó nhìn thật sâu Thiết Kiên, mang theo đám người dắt díu Cừu Phách Thiên, rời khỏi Công Tào Tư.

Mới đi vài bước, bỗng nhiên gã ngừng lại, quay người đi đến trước mặt đám người Yến gia, dùng thanh âm chỉ bọn họ mới có thể nghe được, nói: "Đừng tưởng thắng một lần khiêu chiến luyện kiếm, có thể dựa thế trở mình, hãy đợi đấy!"

Dứt lời, hấn lộ ra hàm răng trắng hếu, nhếch miệng cười cười, quay người rời đi.

Yến Tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời rét lạnh như sương, toàn thân khẽ rung rung, Thiết Kiên đứng ở một bên cũng cảm thấy từng trận Pháp lực hơi yếu đang dao động. Lúc hấn muốn tiến lên đi nhắc nhở, hai nắm tay đang nắm chặt của Yến Tử đột nhiên buông lỏng, dao động trên người cũng lắng xuống, thần sắc trên mặt cũng từ từ khôi phục như thường.

Trước những biến cố của gia tộc, Yến Tử đã sớm suy đoán có liên quan với Tôn gia, chỉ khổ nỗi không có bằng chứng, cũng không đủ thực lực tranh đấu, hôm nay Tôn Dương nhiều lần mở miệng kích động, nàng cũng chỉ có thể mạnh mẽ nhẫn nhục.

Bất quá, vì buổi luyện kiếm khiêu chiến hôm nay đã chiến thắng thật vẻ vang, như thế sau này cũng sẽ không phải chịu cục diện bị động như xưa. Nghĩ đến đây, Yến Tử không kìm được nhìn về phía công thần lớn nhất hôm nay, Trần Quang và Thiết Kiên.

Lúc ánh mắt dừng lại ở trên người của Thiết Kiên, trong lòng nàng không khỏi khẽ rung động, ánh mắt càng trở nên sáng thêm vài phần.

Chờ sau khi thân ảnh của bọn người Tôn gia biến mất ở phần cuối cửa lớn quảng trường, Tư Đồ Nhiên lại mời đám Yến Tử vào trong đại điện.

Sau khi sai người dâng trà lên nước, y mới cười nói: "Yến thị thương hội thật sự là ngọa hổ tàng long, hôm nay ta đã lĩnh giáo."

"Tư Đồ đại sư nói đùa, lúc trước Yến gia chúng ta liên tiếp gặp phải biến cố, hôm nay cuối cùng mới tạm thời yên ổn." Thần thái Yến Tử tự nhiên, đáp.

"Hặc hặc, Yến hội trưởng, qua hôm nay, Yến gia nhất định sẽ có một tình cảnh mới. Đến lúc đó còn hy vọng có thể để Trần Quang đại sư và vị này nhiều. . . Đúng rồi, còn không biết vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?" Ánh mắt Tư Đồ Nhiên rơi người Thiết Kiên, hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, tại hạ Thiết Kiên." Thiết Kiên hơi chần chừ, vẫn nói ra tên thật.

Ở bên cạnh Yến Tử cùng Trần Quang nghe vậy, đều ngẩng đầu về mặt kinh ngạc nhìn về phía Thiết Kiên, Tiểu Toán Bàn lại càng nóng lòng muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt Yến Tử ngăn lại, về phần Diêu Bân, lúc này vẫn còn trong tình trạng thất hồn lạc phách, đoán chừng ngay cả mọi người nói gì cũng không nghe được.

Tư Đồ Nhiên hiển nhiên là chú ý tới vẻ mặt của mọi người, chỉ là hấn chớp mắt, thần sắc trên mặt vẫn như cũ.

"Hy vọng Yến hội trưởng, sau này cho phép Trần Quang đại sư và Thiết Kiên tiểu huynh đệ, nhiều đến chúng ta Công Tào Tư tham quan, chúng ta cũng tiện trao đổi kỹ năng luyện kiếm." Tư Đồ Nhiên cười nói.

"Được Mông vương gia coi trọng, điều đó là đương nhiên." Yến Tử cười nói.

Nán lại một lát, Yến Tử lấy lý do Trần Quang bị thương nặng chưa lành, mang theo mọi người cáo từ rời đi.

Dân chúng của Việt Quốc thương võ, lại "Mạnh về chiến đấu nơi công cộng, ngại tư đấu", vì vậy bên trong thủ đô Việt Kinh, trị an luôn vô cùng tốt, cho nên ban đêm cũng không cấm đi lại.

Sau khi hai cỗ xe ngựa của Yến gia chạy nhanh ra khỏi Công Tạo Tư, trên đường phố vẫn có không ít người và xe ngựa qua lại trên đường.

Trên đường trở về, Thiết Kiên không ngồi chung với Tiểu Toán Bàn, Diêu Bân một xe, mà được Yến Tử mời ngồi cùng xe với nàng và Trần Quang.

Thiết Kiên vừa mới đi vào trong xe, Yến Tử liền hướng hẳn thi lễ thật sâu, cung kính nói ra: "Hôm nay bị vây bốn phía, may nhờ Thiết công tử giải cứu!"

"Yến Tử tiểu thư không cần làm vậy, ngày đó nếu không phải nàng lấy Triều Lộ đan cứu giúp, ta đã sớm mất mạng ở đại mạc, nào có cơ hội báo ân." Thiết Kiên hơi nghiêng người, tránh cái lễ này, cười nói.

"Ta ngày đó cứu người một mạng, người lại đã cứu toàn bộ Yến thị ta." Yến Tử ánh mắt sáng rực nhìn hẳn nói.

"Chúng ta đừng nên khách sáo đến khách sáo đi như vậy. . . Đúng rồi, Trần đại sư, thương thế của người không sao chứ?" Thiết Kiên nhìn về phía Trần Quang đang ngồi dựa vào tường xe, hỏi.

"Không có gì đáng ngại, còn chịu đựng được. Chỉ e phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian." Trần Quang ho nhẹ một tiếng, nói.

Dứt lời, bỗng lão cũng sửa sang lại quần áo, thi lễ với Thiết Kiên.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 21: Trái Tim Thiếu Nữ Thâm Hứa

"Trần đại sư, người làm gì vậy?" Thiết Kiên vội đưa tay níu chặt lão, kinh ngạc nói.

Sắc mặt của Yến Tử cũng khế biến, tựa hồ đoán được cái gì.

"Tiểu thư, người còn chưa biết, vị Thiết công tử đây thật ra là một luyện kiếm sư cao đẳng, thanh Xích Diễm kiếm này, thực ra là do hắn luyện chế ra." Trần Quang nhìn về phía Yến Tử chậm rãi nói.

"A? Lão nói là. . ." Ánh mắt Yến Tử sáng rực nhìn về phía Thiết Kiên, lông mày lưu chuyển. Hôm nay ở trên người Thiết Kiên đã phát sinh quá nhiều sự tình bất thường, mình không còn biết tâm trạng của mình lúc này là như thế nào.

Thiết Kiên trước mắt, giống như một chiếc hộp thần bí nhiều tầng, mỗi lần kéo ra một tầng, sẽ cho nàng thêm một lần vui sướng.

Thiết Kiên thấy mắt của Yến Tử đang nhìn mình, nhịn không được sờ sờ cái mũi của mình, có hơi xấu hổ. Mới đầu hắn nghĩ ra 1 lời giải thích hợp lý để đối đáp nghi vấn của Yến Tử, nhưng hôm nay nhìn về mặt của Yến Tử, cuối cùng ngược lại cái gì cũng không nói được.

Cho dù Yến Tử cũng rất muốn hỏi rõ ràng, thân thể lai lịch và những trải nghiệm trong quá khứ của Thiết Kiên, thậm chí muốn biết đại địch lúc trước hắn đề cập là ai, nhưng ý nghĩ vừa mới nảy sinh, lập tức biến mất, không phạm vào kiêng kỵ này.

"Đúng rồi. . . Thiết công tử, lúc trước vì sao người lại bảo ta nhận lấy thanh đoản kiếm của Tôn Dương?" Yến Tử đột nhiên nhoen

miệng cười, thu hồi ánh mắt, chuyển đề tài hỏi.

"Thực không dám giấu, thanh kiếm này là do ta dùng phôi kiếm gãy của Trần Quang đại sư luyện chế thành, lúc trước cần tiền gấp, đánh bậy đánh bạ mang tới Tôn gia bán. Hôm nay thấy hẳn lại muốn tặng cho tiểu thư, nhất thời cảm thấy thú vị, nên bảo tiểu thư thu lấy." Trên mặt của Thiết Kiên nở 1 nụ cười.

Yến Tử nghe vậy, đầu tiên có chút kinh ngạc, rồi sau đó trầm tư, cũng cảm thấy không công kiếm được món hời, nhịn không được che miệng khẽ cười duyên.

Thiết Kiên nhìn bộ dạng này của nàng, ánh mắt hơi sáng lên, nhưng lập tức trước mặt bỗng nhiên xuất hiện hiện một bóng hình xinh đẹp, trong lòng không khỏi sinh ra một tia lo lắng.

Mặc dù Thiết Kiên rất nhanh che giấu cảm xúc này, cũng vẫn để cho Yến Tử phát hiện.

Không bao lâu, đến bên ngoài Yến thị Kiếm Phô, Thiết Kiên đỡ Trần Quang xuống xe ngựa, nói một câu cáo biệt Yến Tử, cùng với Diêu Bân đi trở về Kiếm Phô.

Yến Tử và Tiểu Toán Bàn tức thì tiếp tục ngồi xe, đi suốt đêm, thẳng đến phủ đệ.

Trước cửa lớn Yến phủ, xe ngựa từ từ ngừng lại.

Yến Tử vén rèm kiệu lên, lộ ra nửa người, Tiểu Toán Bàn sớm đã đi tới bên cạnh xe, lập tức đưa qua một tay, chờ đỡ nàng xuống xe.

"Tiểu Toán Bàn, ta sực nhớ có một số việc vừa rồi quên nói với Trần Quang đại sư, phải trở về Kiếm Phô một chuyến, muội cứ về nghỉ ngơi trước." Yến Tử hình như sực nhớ ra chuyện gì, động tác xuống xe bỗng chậm lại, rồi ngừng ngay tại chỗ, nhìn Tiểu Toán Bàn nói.

"Tiểu thư, để muội đi cùng người." Tiểu Toán Bàn lập tức nói.

"Không cần, ta tự đi là được."

Yến Tử dứt lời, lệnh cho xa phu, để rèm kiệu xuống, ngồi trở lại trong xe.

Tiểu Toán Bàn nhìn xe ngựa đi xa, gãi gãi đầu. . .

. . .

Vào lúc xe ngựa đến gần cửa ra vào của Kiếm Phô, Yến Tử đột nhiên cảm giác mặt của mình có chút nóng lên, có chút khẩn trương.

Nàng hít sâu thở ra một hơi, tạm bình phục tâm hồn xao động, vén rèm kiệu định xuống xe, thì chứng kiến ở ngã rẽ con đường phía trước, có một đạo thân ảnh quen thuộc vừa rẽ vào, nhanh chóng biến mất.

Dưới ánh sáng từ cửa hàng bên đường chiếu vào, Yến Tử chứng kiến người nọ mặc trên người một chiếc trường bào màu xanh, phía sau đeo một bao đồ màu xám, bên hông thì giắt một thanh trường kiếm.

Mặc dù chỉ là trong thời gian ngắn ngủn, nàng cũng nhận ra được người nọ chính là Thiết Kiên.

"Thì ra người ở chỗ này. . ."

Yến Tử có chút giật mình, sau khi dặn dò xa phu, lập tức nhảy xuống xe ngựa, đuổi theo người nọ.

Đợi đến khi nàng chạy tới góc phố, trong ngõ hẻm rộng rãi trước mặt đã trống rỗng, không một bóng người.

"Vĩnh Yên môn, người muốn bỏ đi sao?" Yến Tử ngẩng đầu, nhìn mọi ngõ ngách mà ngõ hẻm thông đến, tự mình lẩm bẩm.

. . .

Vĩnh Yên môn là cửa tây Kinh thành Việt Quốc, cũng là cửa thành duy nhất trong 4 cửa thành ban đêm đóng cửa.

Giờ phút này, trong một mảnh rừng rậm ngoài thành, một con đường quanh qua rộng chừng vài trượng, Thiết Kiên lưng đeo bao đồ, một mình hành tẩu trong bóng đêm.

Bước chân của hắn không nhanh, lại đi hết sức vững vàng, luôn duy trì một tốc độ cố định, chậm rãi đi.

Khi đi đến dưới tán một gốc cây tùng vàng cao chót vót, cước bộ của hắn hơi chậm lại, xoay người lại, đưa mắt nhìn lại nơi mình vừa đi qua, chỉ thấy một đạo thân ảnh tuyết trắng, đang vội vàng đuổi theo hướng bên này.

Hắn do dự một chút, không tiếp tục đi tiếp, mà ngừng tại chỗ, chờ người nọ đuổi theo.

Sau một lát, Yên Tử mặc trường bào tuyết trắng cuối cùng đuổi kịp, chỉ thấy nàng đỏ mồ hôi đầm đìa, hai gò má đỏ ửng. Yên Tử thở hổn hển, hai con ngươi thanh tịnh nhìn thẳng Thiết Kiên, hỏi: "Vì sao Thiết công tử phải lặng lẽ ra đi?"

"Chuyện luyện kiếm khiêu chiến hôm nay chắc chắn rất nhanh sẽ truyền khắp mọi con phố của Việt Kinh*, đến lúc đó tên của ta chỉ sợ cũng bị truyền đi. Cừu địch của ta tại Tấn Quốc thế lực rất lớn, nếu chúng biết được nhất định không bỏ qua, ta không muốn liên lụy Yên gia các người." Thiết Kiên không cần nghĩ nói.

*Việt Kinh: kinh đô Việt Quốc

"Ta đã nói nơi này là Việt Kinh, kẻ thù của người cho dù là hoàng thất Tấn quốc cũng không có thể muốn làm gì thì làm." Đôi mắt đẹp của Yên Tử chăm chăm nhìn hắn, nói.

"Điều nàng nói ta cũng hiểu, nhưng vạn nhất bọn họ động thủ tại Kiếm Phô hoặc là Yến phủ, người và Yến gia khó tránh khỏi sẽ gặp phải liên lụy, ta không muốn, cũng không thể liên lụy đến các người." Thiết Kiên lắc đầu nói.

Yến Tử nghe vậy, thần sắc hơi động, trái tim không khỏi xao động.

"Hôm nay người giải trừ nguy cơ cho Yến gia ta, ta vốn không nên cưỡng cầu người, nhưng ta có một chuyện cần thương lượng." Yến Tử hít sâu một hơi, nhìn về phía Thiết Kiên nói.

"Yến cô nương, lâu nay nhờ có nàng chiếu cố, nếu không phải do bất đắc dĩ, ta vốn không muốn không từ mà đi. May mắn hôm nay nguy cơ của Yến gia đã được giải trừ, ta mới. . ."

Yến Tử bỗng cắt ngang câu nói của Thiết Kiên, nàng như đã hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nói với Thiết Kiên.

"Chỉ cần ta đủ khả năng, nàng cứ mở miệng." Thiết Kiên hơi ngần người, cười nói.

"Ta hy vọng người. . . ở rể Yến gia, làm phu quân của ta." Yến Tử ánh mắt lóe lên, thấp giọng nói.

"Nàng nói cái gì?" Thiết Kiên nghe vậy, nhất thời rất kinh ngạc.

"Ta hy vọng, người có thể làm phu quân của ta, ở rể Yến gia ta." Yến Tử đổi giọng điệu rụt rè do dự, hạ quyết tâm nói thật tự nhiên.

"Không được, chuyện này tuyệt đối không được!" Thiết Kiên không chút do dự, lập tức nghiêm mặt nói.

"Thiết công tử, xin người đừng vội từ chối, sở dĩ ta có đề nghị này, cũng không phải là khinh thường người, cũng không thật muốn cùng người kết làm phu thê."

Yến Tử ánh mắt hơi trầm xuống, chậm rãi nói ra, "Tin tưởng công tử đoạn thời gian này cũng đã nhìn ra, Yến gia hiện giờ rất bất bênh, lần này mặc dù thắng Tôn gia, tình thế cũng không mấy khởi sắc. Sở dĩ là ở rể, bởi vì Yến gia đã không được thêm chịu mưa gió nữa, hưởng hờ, trong tộc không ít người phản đối ta tiếp nhận phụ thân quản lý thương hội, ta. . . Yến gia cần có người. . ."

Nhưng lời của nàng còn chưa nói hết, đã bị Thiết Kiên phát tay cắt ngang.

"Yến cô nương, nàng muốn ta dùng luyện kiếm sư thân phận và tu vi Luyện Khí kỳ tầng 8, tới giúp nàng ngăn chặn thanh âm phản đối trong tộc?"

Về mặt Yến Tử hơi chát, không trực tiếp trả lời, hít sâu một hơi mới nói thêm: "Nếu như người nguyện ý, Yến gia ta dốc sức tương hộ, cung cấp tất cả tài nguyên tu luyện cần thiết cho người, cho đến khi người đạt tới Trúc Cơ. Đến lúc đó, bất kể người muốn lưu lại hay muốn rời đi, đều cũng tùy người. Ta biết chưa chắc người để ý những thứ này, nhưng ta mong người giúp đỡ, như. . ."

"Thật có lỗi, chuyện này ta thực sự không thể đáp ứng." Thiết Kiên chấp tay, kiên định khác thường nói.

"Thiết công tử vì sao không chịu đáp ứng? Nếu như người có yêu cầu khác cũng có thể đưa ra, hay là. . . Con người của ta làm người chán ghét?" Yến Tử trong lòng hơi phiền muộn, có chút nổi giận nói.

"Tuyệt không phải như vậy! Yến cô nương, thực không dám giấu, ta là người đã có hôn ước." Thiết Kiên vội vàng giải thích.

Yến Tử nghe vậy không khỏi ngẩn người, tựa hồ có chút bất ngờ, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Thiết Kiên thấy vậy, vốn muốn lại nói thêm, nhưng mở to miệng lại không nói được gì.

"Nếu như thế, ta cũng không tiện miễn cưỡng. Bất quá, Thiết công tử có đại ân với Yên gia ta, nếu cứ để người lạng yên không một tiếng động rời khỏi như vậy, không khỏi thất lễ, cũng làm ngược lại lời dạy bảo của mẫu thân lúc còn sống. Kính xin công tử trước theo ta trở về, ít nhất cho ta ngày mai chuẩn bị 1 bàn tiệc rượu nho nhỏ, để cảm ơn người." Sau khi trầm mặc hồi lâu, Yên Tử mới chậm rãi mở miệng nói.

Thiết Kiên nghe vậy, đôi môi khẽ mím, trên mặt đầy vẻ khó xử.

Hắn vốn định trực tiếp chạy đến Tây Hữu Sơn, lại đi Nguyên Thủy sâm lâm* săn giết Yêu thú, mượn cái này đến né tránh một chút đuổi giết, cùng lúc cũng có thể mượn cái này đem tu vi tăng lên một chút.

*sâm lâm: rừng rậm

"Vậy cũng được. . ." Chần chừ khá lâu, hắn vẫn gật đầu đáp ứng.

Trong mắt Yên Tử hiện lên vẻ tươi vui, đang muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy Thiết Kiên ở đối diện đột nhiên một vọt tới, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng.

Nàng ngu ngơ không hiểu, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân thể thì lăn quay trên con đường, bị Thiết Kiên ôm thật chặt, lăn mạnh vào bụi cỏ ven đường.

"Keng keng keng" thanh âm kim loại va vào đá liên tiếp vang lên.

Sát bên hông hai người, những mũi tên nở ngắn gắn đuôi lông vũ dài chừng 2 thước liên tiếp cắm vào vào những tảng đá ở bên đường, trong màn đêm liên tục tạo lên những tia lửa 2 màu hồng và vàng.

Phía trên mũi tên nở cuối cùng khắc rõ một chuỗi phù văn màu ám kim, lúc cắm xuống mặt đất, hào quang đột nhiên sáng chói, "Oanh" một tiếng nổ tung.

Một đoàn hỏa quang đỏ đậm bay lên trong màn đêm, mặt đất bị nổ mạnh tạo ra một cái hố sâu sáu thước vuông, mảng lớn khói bụi cuốn theo bùn đất đá vụn kích xạ khắp bốn phương tám hướng.

Hai người Thiết Kiên dưới sóng khí trùng kích, bị văng lên thật cao, rơi bịch vào một bụi cỏ dại um tùm.

Hắn vừa rơi xuống đất, bắt chập sau cái lưng vẫn còn đau rát, vội vàng xoay mình một cái, "Keng" một tiếng, rút ra một thanh tam sắc trường kiếm từ bên hông, kéo Yến Tử ra sau lưng để bảo vệ, hướng về phía màn đêm đen kịt nơi xa xa, quát to:

"Là kẻ nào?"

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 22: Sư Huynh Hồ Vi

Nét mặt Yến Tử căng thẳng, nhìn hành lý bị cháy đen thui trên tấm lưng của Thiết Kiên, đợi đến khi tinh thần hồi phục, nàng nhếch môi dưới, nhẹ nhàng vuốt vuốt GiỚI CHỈ màu trắng bạc đeo trên ngón trở tay trái.

Chỉ thấy tay của nàng tỏa sáng quang mang, một thanh trường kiếm trắng như tuyết đã xuất hiện trong tay nàng.

"Thiết Kiên sư đệ, đã lâu không gặp, thân thủ của đệ mạnh lên nhiều rồi đấy." Đúng lúc này, một thanh âm lười biếng từ sâu trong rừng truyền tới.

Ngay sau đó, 3 đạo nhân ảnh dần dần hiện rõ từ trong bóng tối của khu rừng.

Nhờ ánh trăng, Thiết Kiên thấy rõ tướng mạo của ba người, sầm mặt xuống, lộ vẻ phẫn nộ.

Chỉ thấy kẻ cầm đầu khoảng chừng 30 tuổi, dáng người mập mạp, gương mặt tròn trịa, mặc trên người một chiếc áo ngắn màu đỏ đậm, bên hông đeo một thanh cổ kiếm màu vàng dài khoảng ba thước, mặt mày tươi vui, mới nhìn khiến người ta nảy sinh cảm giác gần gũi.

Còn ở bên trái, có một thằng gầy nhom trạc tuổi Tiểu Toán Bàn, mỏ nhọn tai khỉ, bộ dáng cực xấu. Sau lưng mang theo một thanh thiết phủ* màu đen thật lớn cao gần bằng gã, một đôi mắt như tên trộm quay tròn không ngừng, không kiêng nể gì cả đánh giá Yến Tử ở sau lưng Thiết Kiên.

*thiết phủ: búa sắt

Ở bên còn lại của người thanh niên mặt tròn, có một kẻ bịt mặt mặc y phục dạ hành màu đen, trên người không mang bất kỳ binh khí gì, nhưng trên mười ngón lại có tia sáng màu tím âm u chớp động, nhìn ra hẳn là thích khách thiên về cận thân chém giết.

"Hồ Vi sư huynh, sao lại là người?" Ánh mắt của Thiết Kiên hoàn toàn xem nhẹ hai người kia, chỉ nhìn về phía người thanh niên mặt tròn kia, nghiêng chặt răng, từ giữa hàm răng nặn ra mấy chữ.

"Hết cách, sư phụ chỉ có mấy đồ đệ, dẫu sao đệ cũng không hy vọng người tới là Tiểu Tiểu sư muội chứ? Vì vậy chỉ có thể là Đại sư huynh ta đích thân xuất mã." Thanh niên có khuôn mặt tròn thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Ta cũng đã thành ra như thế này. . . lão vẫn không chịu buông tha ta sao?" Giữa hai đầu lông mày của Thiết Kiên hiện lên một tia sát khí, thanh âm lạnh lùng nói.

"Sư phụ lão. . . Ài, việc đã đến nước này, nói nữa có ích gì. Huống hồ với tính cách của đệ, cho dù sư phụ giờ có thu tay lại, ngày sau đệ cũng tuyệt không bỏ qua, không phải sao?" Hồ Vi vờ cười gượng hỏi.

"Đại sư huynh, tài nghệ luyện kiếm của Thiết Kiên ta, có hơn phân nửa là do người dạy dỗ, tính ra người mới thực sự là người khai sáng và dẫn lối cho con đường luyện kiếm của ta. Nếu như có thể, ta không muốn ra tay với người." Sắc mặt của Thiết Kiên tối sầm, sau một lúc lâu thở dài một hơi nói.

"Không đánh cũng được, đệ theo ta trở về gặp sư phụ. Ta bảo đảm sẽ xin tha cho đệ, giữ lại cho đệ một mạng." Về mặt của Hồ Vi không hề thay đổi nói.

Thiết Kiên thở dài một hơi, về mặt trở nên nghiêm túc hướng đối phương ôm quyền, sau đó cổ tay run lên, trường kiếm trên phát ra

một tiếng kêu rõ ràng, trên thân kiếm sáng lên quang mang 3 màu: đỏ nhạt, trắng, xanh.

Hồ Vi thấy thế, cũng chậm rãi rút thanh màu vàng cổ kiếm từ bên hông, kiếm chuyển hướng, chĩa về phía Thiết Kiên.

"Hắc hắc, hai người các người đối phó tiểu tử này, tiểu cô nương kia, ta thu." Gã thanh niên xấu xí, vuốt ve hắc thanh Cự Phủ màu đen, hắc hắc một tiếng nói.

"Thạch Thiên, chớ vì thói dâm dê mà mạng cũng không cần, tiểu cô nương kia xem ra cũng không phải là quả hồng mềm." Nam tử che mặt nhắc nhở, thanh âm có chút khàn khàn.

"Ta thích khó khăn đấy, hoa hồng không có gai, sao chống nổi mấy lần giày vò?" Ánh mắt của Thạch Thiên không rời Yến Tử, cười tà nói.

"Đường Hối, đừng quên chuyện ta đã dặn dò." Hồ Vi đột nhiên mở miệng, nói khẽ với nam tử che mặt.

Người sau im lặng khẽ gật đầu, lui bước hướng về phía sau, thân ảnh từ từ biến mất trong bóng tối.

Đôi mắt của Thiết Kiên không hề chớp nhìn về phía ba kẻ ở cách đó không xa, hạ giọng nói với Yến Tử:

"Mục tiêu chính của chúng là ta, lát nữa đánh nhau, ít nhất sẽ có hai tên đối phó ta. Ta sẽ thử tìm chân tên còn lại, đến lúc đó nàng hãy thừa cơ trốn về thành."

Sau khi hắn nói xong, mãi không thấy Yến Tử trả lời, liền thoáng nghiêng người dùng khóe mắt nhìn lại, chỉ thấy nàng thuận tay vãn về hai tờ phù lục màu xanh, vờ về phía bắp chân của mình.

Chỉ thấy quang mang lóe lên trên phù lục, có hai tia sáng màu xanh từ trong toát ra, giống như hai ngọn cỏ, quán lấy mắt cá chân

của cô ấy.

"Khinh Linh phù. . ." Thiết Kiên thấy vậy, có chút kinh ngạc.

Khinh Linh phù là một loại phù lục có thể tăng tốc độ di chuyển của tu sĩ, dù phẩm chất không cao, lại hết sức thực dụng. Nhưng cần thời gian kích phát nhất định, nên chỉ có thể dùng trước khi giao chiến với người khác. để phát huy được tác dụng tối đa.

Yến Tử hiểu rõ điểm này, cho thấy đây không phải lần đầu tiên sử dụng.

Đúng lúc này, giữa núi rừng chợt tới một chuỗi tiếng ầm ầm, từ dưới đất bốc lên một quang mang màu vàng.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng trào lên, như là Linh xà đang bay, lao về phía dưới chân của Thiết Kiên, bất cứ nơi nào nó đi qua, mặt đất nứt ra, đất rơi xuống, xẻ ra một khe nứt ngoằn ngoèo sâu đến mấy trượng.

Ánh mắt của Thiết Kiên ngưng lại, trường kiếm trong tay run lên quét ngang trước người.

Chỉ thấy bạch quang trên trường kiếm 3 màu lóe sáng, một đạo hàn khí dày đặc quét ngang ra, trên mặt đất vạch một vết kiếm thật sâu, từng sợi hàn khí thấm thấu xuống vết kiếm, đóng băng mặt đất dưới chân thành một đồng đất vô cùng cứng rắn.

Khe nứt màu vàng đâm vào mảnh đất bị đóng băng, vẫn lao tới phía trước mấy trượng mới chịu biến mất, ngưng lại.

Ở đầu khác của khe nứt, hai tay của Hồ Vi chống kiếm, cắm vào mặt đất, mặt không thay đổi nhìn về phía bên này, ánh sáng màu vàng trên thân kiếm mãnh liệt.

"Sự đệ, đánh với ta, đệ còn dám phân tâm?" Vẻ mặt của hắn kiêu ngạo mở miệng nói.

Một câu vừa dứt, đột nhiên có quang mang màu vàng bao phủ quanh người hắn, khí thể toàn thân thay đổi, mới nhìn cứ tưởng là một pho Cổ Phật mạ vàng đứng lặng phía trước, bất động như sơn.

Mà khí tức trên người toả ra, bất ngờ đã đạt đến Luyện Khí kỳ tầng 9, cao hơn hẳn Thiết Kiên một bậc.

Tuy Thiết Kiên ngoài miệng không nói gì thêm, tâm trí lại căng thẳng, không còn phân tâm nhìn Yển Tử.

Một tay hắn nâng trường kiếm 3 màu, mũi chân liên tiếp chạm xuống đất, cơ thể sát mặt đất chạy băng băng, chủ động phóng nhanh về phía Hồ Vi.

Kể kia thấy thế, hai tay nắm chặt cán kiếm, đột nhiên mãnh liệt xoay một cái.

Chỉ thấy dưới mũi kiếm của hắn, một vầng sáng màu vàng đất đột nhiên nhộn nhạo, giống như sóng nước, lập tức bao phủ phạm vi mấy chục trượng xung quanh.

Trong phạm vi ánh sáng màu vàng đất, bụi mù rơi xuống, mặt đất dường như bị một lực lượng cực lớn đè nặng, hơi lún xuống.

Thiết Kiên vừa bước ra, lập tức mũi chân rơi vào trong phạm vi vầng sáng kia, trường kiếm trong tay đột nhiên run lên, đập mạnh xuống mặt đất.

Chỉ nghe "Boong" một tiếng.

Thanh trường kiếm ba màu uốn cong thành một đường vòng cung hoàn mỹ trên mặt đất rồi đập mạnh, khiến người hắn nảy vọt lên, văng ra khỏi vầng hào quang.

Cả thân người rơi xuống đất, không khỏi lão đảo, tựa hồ có chút đứng không vững.

Thạch Thiên thấy thế, đôi tay khẽ kéo Cự Phủ sau lưng, vắn vẹo eo, mãnh liệt hất lên, quăng mạnh Cự Phủ màu đen về phía Thiết Kiên.

"Vù vù vù "

Một trận gió gào thét vang lên, Cự Phủ màu đen xoay chuyển liên tục giữa không trung, mang theo hắc quang yếu ớt hung hăng bổ về phía Thiết Kiên.

Quang mang trong khóe mắt của Thiết Kiên lóe lên, cơ thể chùn xuống, hai đầu gối chầm đất trượt qua phía dưới Cự Phủ, vọt tới trước, cầm kiếm đâm thẳng Thạch Thiên.

"Đến thật tốt!"

Thạch Thiên cười lạnh một tiếng, mũi chân đạp lên mặt đất, quang mang trên người hào quang lóe sáng, cả người giống như một con sóc bay, sau khi nhảy lên trời, anh ta dang hai cánh tay lướt qua đỉnh đầu Thiết Kiên.

Một kiếm của Thiết Kiên đâm vào không khí, cơ thể lập tức dừng lại, bay ngược về phía sau.

Thân ảnh của Thạch Thiên đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng kịp thanh Cự Phủ màu đen, ngồi xổm trên lưỡi Cự Phủ, đồng thời bay về phía Yên Tử.

Cùng lúc đó giữa không trung truyền đến một thanh âm âm lãnh:

"Ta đã nói muốn thu tiểu cô nương này, không có hứng thú với người tiểu tử, người còn đuổi đánh ta làm chi?"

Thiết Kiên khẽ quát một tiếng, xoay chuyển trường kiếm trong tay, dưới chân quẹt qua, một đoàn phong nhận màu xanh lam lập tức bay ra, từ dưới thân hất bắn vọt ra.

Lúc này thân ảnh hắn mượn lực từ cỗ khí lưu bốc lên, nhanh chóng đuổi theo Thạch Thiên.

Nhưng mà, hắn vừa mới lướt tới không trung, đột nhiên tiếng xé gió vang lên, trên bầu trời lóe lên một đạo quang mang màu vàng đối diện hắn.

Một đạo kiếm quang dài hơn một trượng màu vàng đất, bổ mạnh xuống đầu hắn.

Thiết Kiên đưa kiếm ra đón đỡ, chính diện lao vào đạo hoàng quang kia.

Chỉ nghe "Đông" một tiếng!

Âm thanh chói tai như tiếng chuông vang lên, Thiết Kiên chỉ cảm thấy hai cánh tay tê rần, như bị cự thạch đập trúng, văng mạnh xuống mặt đất âm ỉm.

Đất trong rừng tương đối mềm, và đôi chân của hắn trực tiếp chìm xuống cho đến khi chạm đầu gối.

Hắn chưa kịp rút chân ra khỏi mặt đất, thân ảnh của Hồ Vi nhanh chóng vụt qua, cầm cỗ kiếm màu vàng trong tay quét tới, chém về phía hắn cực nhanh.

Thiết Kiên tránh không kịp, chỉ có thể hai tay nắm chặt trường kiếm, lấy tư thế chống kiếm... cầm trường kiếm xuống trước người.

"Đông"

Lại có một âm thanh chói tai vang lên, thanh trường kiếm của hắn bị một cỗ lực lượng cực lớn quét qua, đột nhiên nghiêng ngã, cùng hắn bay ra ngoài.

Những tiếng "Rắc rắc" liên tục vang lên, lập tức có mấy cây hòe cổ thụ dày bằng cái bát lần lượt gãy đổ.

Sau khi Thiết Kiên đâm sầm vào cây cổ thụ thứ sáu mà ba người họ ôm, anh ta mới dừng lại và dừng lại.

Sau khi hấn ổn định thân hình, lập tức đưa kiếm ngang trước mặt, mặc kệ vết thương, đầu tiên cảnh giác quan sát xung quanh, thấy không có ai đuổi theo, liền nhanh chóng liếc về phía Yến Tử.

Do khoảng cách xa, hấn chỉ có thể nhìn thấy ánh kiếm lóe lên ở đằng kia, và tiếng kiếm đánh nhau không ngừng, nhưng tình hình trận chiến cụ thể thì không rõ.

"Sự đệ, xem ra, nữ nhân kia quan hệ với đệ không tệ, không biết là người thế nào của đệ nha?" Lúc này, Hồ Vi cầm theo trường kiếm trong tay, chậm rãi đi về phía hấn, cười híp mắt hỏi.

"Lão chỉ muốn tính mạng một mình ta, không dính dáng đến những người khác, có thể để nàng đi hay không?" Thiết Kiên thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi.

"A? Nếu như đệ thúc thủ chịu trời, ta cũng là có thể đáp ứng đệ, không tổn thương nàng." Ánh mắt Hồ Vi lóe lên, nói.

Thiết Kiên hơi chần chừ, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên vẻ mặt đột biến, vội vàng lắc mình một cái, vội vàng nhảy lên trên một cây đại thụ ở bên cạnh.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 23: Kịch Chiến Trong Rừng

Ngay khi chân trước của hấn vừa ly khai nơi đó, trên mặt đất liền sáng lên một đạo hào quang màu vàng đất, một pháp trận phù văn hình tròn bao phủ phạm vi hơn một trượng lập tức hiện ra.

"Chỉ thiếu chút nữa, đáng tiếc. . ." Hồ Vi thở dài, có chút thất vọng.

Thời điểm nói những lời này, khước mắt của hấn không tự chủ được liếc về sau lưng Thiết Kiên, năm đạo ánh sáng màu tím không chút vết tích trống rỗng xuất hiện, trùng điệp vỡ vào hậu tâm của Thiết Kiên.

Thiết Kiên sớm có phòng bị với việc này, cũng không quay đầu, trở tay đâm một kiếm ngược ra sau lưng.

Chỉ thấy xích quang trên mũi kiếm chợt lóe, một đạo hỏa diễm hình trụ dài dọc theo thân kiếm, đâm thẳng hướng ánh sáng màu tím.

Chủ nhân của ánh sáng chính là tên Hắc y nhân che mặt Đường Hối, thấy hành tung bị bại lộ, gã quyết đoán từ bỏ lần tập sát này, thân hình chợt mờ nhạt, như khói sương biến mất trong bóng tối.

Thiết Kiên sau khi xuất kiếm thất bại, thân hình linh hoạt nhảy lên, chạy thẳng về phía cửa Yến Tử.

"Chạy đi đâu?" Hồ Vi quát lên một tiếng, cổ tay mãnh liệt vung về phía trước.

Chỉ thấy hai luồng minh hoàng hỏa diễm lớn cỡ đầu người bay nhanh ra, đánh về phía lưng của Thiết Kiên.

Thiết Kiên mạnh mẽ xoay người giữa không trung, một tay bấm nhanh pháp quyết trong hư không, hai luồng hỏa cầu đỏ đậm lớn hơn nắm đấm một chút lập tức bắn ra, đụng vào minh hoàng hỏa diễm.

Ngay sau đó, liền nghe "Boong" một tiếng bèn nhọn!

Hai cái Hỏa Cầu Thuật va chạm sinh ra màn sáng hỏa diễm, đột nhiên hiện lên một đạo kiếm quang, xé rách màn sáng. Thân ảnh của Hồ Vi từ trong xuyên qua màn sáng, đuổi theo.

Thiết Kiên thấy không cách nào trốn thoát, chỉ có thể nâng mũi kiếm, chủ động cứng đối cứng.

"Oanh oanh oanh. . ."

Trong khu rừng, âm thanh nổ vang không ngừng.

Một thanh Cự Phủ màu đen phát ra ánh sáng âm u, trong rừng không ngừng bổ chém, những nơi đi qua cây cối đổ gãy như rạ, sụp đổ thành vô số mảnh gỗ.

"Hắc hắc. . . Tiểu cô nương, Kinh Linh phù trên người người tiêu hao chắc cũng không còn được bao lâu, xem người còn có thể trốn đến bao giờ?" Thạch Thiên vừa vung Cự Phủ đuổi theo, vừa trêu đùa.

Phía trước sắc mặt của Yến Tử ngưng trọng, cũng không trả lời, dưới chân quanh quẩn hai ngọn gió xanh, chỉ khéo léo né tránh, nhanh chóng phóng về phía rừng sâu rậm rạp.

Thạch Thiên thấy thế, khoe miệng đột nhiên nở một nụ cười âm hiểm, hất một tay nắm chặt Cự Phủ, tay kia bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên mở miệng, niệm một chữ "Thu".

Chỉ thấy trên cây Hắc Phủ chợt sáng lên Linh văn, đột nhiên co vào thành một thanh đoản phủ dài hai thước, mới nhìn cũng không khác cây rìu của tiều phu là bao.

Cổ tay gã vừa chuyển, dùng một góc độ xảo quyết vung về phía trước ra.

Hắc quang trên đoản phủ lập tức lóe sáng mãnh liệt, "Vù vù" rung động lao nhanh về phía trước. Tốc độ cực nhanh vòng qua từng gốc cây cổ thụ, ở giữa không trung xẹt thành một đạo hình cung, đột nhiên bổ về phía Yên Tử.

Yên Tử không dự liệu được loại tình huống này, căn bản không kịp né tránh, đã bị đoản phủ quét qua bả vai trái.

"Xoẹt"

Một âm thanh tơ lụa rách toạc vang lên, thân hình của Yên Tử lập tức bay nhào về phía trước, nặng nề văng xuống đất.

Thạch Thiên sau khi chụp lại đoản phủ màu đen, vội vàng đuổi theo.

"Ai ôi, ngàn vạn lần đừng nát nha, nếu tổn thương đến làn da trắng nõn kia, thì không còn đẹp nữa rồi." Mắt thấy Yên Tử nằm yên không nhút nhích, gã có chút đau lòng nói.

Bất quá xuất phát từ thận trọng, gã cũng không lập tức đi qua thăm dò, chỉ thấy cổ tay run lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái dây thừng màu vàng đất, ném về phía Yên Tử.

Dây thừng lóe lên hào quang, giống như sống lại, tự động quấn lấy đối tượng, trói gô Yên Tử từ đầu đến chân.

"Hắc hắc, lần này ra ngoài, không lỗ ..." Thạch Thiên sờ sờ quai hàm, cười dâm đãng bước tới.

Đi tới phụ cận, gã nắm lấy đầu dây, muốn kéo Yến Tử lại gần.

"Không đúng!"

Khi kéo dây, Thạch Thiên mới phát hiện, "Yến Tử" trên tay mình rất nhẹ, căn bản không giống người sống.

Không đợi gã phục hồi tinh thần, từ phía sau một gốc cây cổ thụ, lập tức có một đạo nhân ảnh nhanh chóng phóng ra, trường kiếm trong tay tỏa hào quang trắng như tuyết nhẹ rung lên, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, thân kiếm trực tiếp đâm xuyên trái tim của gã.

"Là... Thế... Thân... phù"

Thạch Thiên trong miệng rướm máu, nghẹn ngào nói một tiếng, kế đó ngã quy xuống.

Khóe miệng của Yến Tử chảy ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo một hồi, sắc mặt tái nhợt, thở gấp gáp.

Nàng chậm rãi rút trường kiếm khỏi người của Thạch Thiên, đứng nguyên tại chỗ yên lặng điều tức chốc lát. Mới cúi người lấy từ trên xác chết: dây thừng màu vàng, kể cả chuỗi đoản phủ màu đen, đều thu vào bên trong nhẫn trữ vật.

Không còn dây thừng trói buộc, hào quang trên thế thân chợt lóe, ban đầu biến thành một tấm phủ lục màu xanh, tiếp theo ánh lửa hùng hực, thiêu đốt thành tro tàn.

Yến Tử thu vào trong mắt, có chút đau lòng.

Đây là một loại phủ lục hữu dụng, tuy đẳng cấp phủ lục này là loại thấp nhất, biến thành thế thân chỉ tương tự, căn bản không cách nào hành động, nhưng giá trị cũng lên đến mấy trăm lượng vàng.

Lúc trước, nàng cố ý chịu một búa, trước khi nàng ngã xuống, đã kích phát uy năng còn sót lại trong Kinh Linh Phù trên đùi mình.

Lách mình núp ở phía sau cổ thụ, lúc này mới có cơ hội đánh chết Thạch Thiên.

Thiết Kiên vẫn luôn phân thân lưu ý động tĩnh phía Yên Tử, vì vậy gần như đầu tiên phát hiện biến cố này, trong lòng có chút thả lỏng.

"Phế vật!" Hồ Vi rất nhanh cũng phát hiện Thạch Thiên thất thủ bị giết, trong mắt nhất thời hiện lên một tia lo lắng.

Cổ Kiếm màu vàng trong tay hấn chấn động, một mảnh hào quang màu vàng đất kích động chém ra ngoài, bức lui Thiết Kiên hơn một trượng.

"Còn chưa xong sao?" Hồ Vi bỗng nhiên lớn tiếng kêu.

"Đã xong." Một đạo âm thanh khàn khàn vang lên trong màn đêm.

Sau khi Hồ Vi nghe xong, khóe miệng lại nở một nụ cười lạnh thấu xương cực không hợp với gương mặt hiền hậu của mình. Hai tay lần nữa cầm kiếm, đột nhiên đâm thẳng xuống dưới mặt đất.

Thiết Kiên thậm biết không ổn, thân hình lóe sáng, định nhảy lên không trung.

Mặt đất phía dưới chân đột nhiên nứt vỡ, hai đạo tử sắc u trảo đột nhiên lộ ra, giữ chặt mắt cá chân của hắn, trói chặt hắn trói buộc ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, liền nghe "Oanh" một tiếng.

Lấy Thiết Kiên làm trung tâm, phạm vi tầm hơn mười trượng xung quanh, mặt đất ầm ầm trầm xuống vài thước, lòng đất lộ ra từng miếng trận kỳ bằng sắt hình tam giác, phía trên phủ văn lượn lờ, phát ra trận trận ba động cổ quái.

Cùng lúc đó, từng vòng sáng màu vàng từ dưới đất bay lên, co rút về phía trung tâm.

Thiết Kiên rùng mình, vội vàng vung kiếm chém về phía u trảo màu tím.

Không chờ mũi kiếm hạ xuống, từng vòng tia sáng màu vàng đất đã đến, bao phủ chung quanh hắn, hoàn toàn trói chết hắn ngay tại chỗ.

"An tâm lên đường đi, sự đệ tốt của ta. . ."

Khóe miệng của Hồ Vi cười càng thêm dữ tợn, một cái lắc mình liền đi tới trước người của Thiết Kiên, trường kiếm trong tay nhắc lên, đâm thẳng tới mi tâm của hắn.

"Keng..." một tiếng bén nhọn.

Một bóng người màu đen đột nhiên từ dưới đất lao lên, chắn trước người Thiết Kiên, dùng lòng bàn tay bị kẹp ở chặt mũi kiếm của Hồ Vi.

"Đường Hối, ngươi muốn làm cái gì? Tránh ra cho ta!" Hồ Vi nhìn nam tử che mặt trước mặt, cả giận nói.

"Mệnh lệnh là bắt sống hắn, sao ngươi phải hạ sát thủ?" Đường Hối không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi ngược lại.

Thiết Kiên nghe vậy, ánh mắt hơi trầm xuống, hiển nhiên hắn cũng không ngờ đến tình huống này.

Đại sư huynh này trước kia giao tình không tệ, giờ lại muốn đẩy hắn vào chỗ chết, kẻ ám sát đuổi giết hắn đến tận đây ngược lại bảo vệ hắn.

Mắt thấy mặt của Thiết Kiên lộ vẻ nghi hoặc, Hồ Vi nở một nụ cười lạnh.

"Như thế nào? Thật bất ngờ sao? Ha ha. . . Từ ngày đầu tiên người chính thức được sư phụ thu làm đồ đệ, ta đã muốn giết người. Bối cảnh nhà của người khiến ta hâm mộ, thiên phú luyện kiếm của người làm ta ghen ghét. Sau này ngay cả Tiểu sư muội, cũng chung tình với người, thậm chí trở thành vị hôn thê của người, khi đó ta cũng đã cố mưu tính, làm sao để người phải chết oan chết uổng."

"Thì ra Đại sư huynh mà ta luôn kính trọng, kiên trì dạy ta luyện kiếm, lại trăm phương ngàn kế nghĩ cách giết ta." Thiết Kiên nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ tư vị khó tả, lạnh giọng nói.

"Cho nên khi sư phụ bảo chúng ta sát nhập Thứ Sử phủ, người không thể tưởng tượng nổi ta vui vẻ đến thế nào. Chỉ tiếc, thật vất vả có được cơ hội, người lại đã âm thầm bỏ trốn.. ." Hồ Vi đột nhiên thoải mái nở nụ cười, tiếp tục nói.

"Thì ra là như vậy, người cấu kết với những kẻ kia. Nói mau, cha ta thế nào rồi?" Thiết Kiên lạnh lùng hỏi.

"Cha người? Lúc trước người có cận vệ liều chết bảo vệ, may mắn đào thoát, cha người lại không có vận khí tốt như vậy. Ta cho người biết, hắn đã bị chém đầu! Ha ha ha. . ." Hồ Vi cười âm hiểm.

"Cái gì? Cha ta đã chết?" Thiết Kiên nghe vậy không khỏi mặt mày tối sầm, gần như ngã quy.

Tại thời điểm Thiết Kiên đại loạn, chỉ nghe Hồ Vi quát lên một tiếng lớn. Trường kiếm màu vàng đất trong tay vừa thu, lại dùng một tốc độ cực nhanh đâm ra, lấy một góc độ hết sức xảo trá, xuyên qua dưới nách Đường Hối, nghiêng người về phía trước đâm về phía ngực Thiết Kiên. Tốc độ nhanh đến kinh người.

"Người định làm gì!" Đường Hối kinh hãi, thân hình lập tức uốn éo, dùng thân đỡ kiếm, đẩy trường kiếm của Hồ Vi văng ra hơn tấc.

Mũi kiếm khó khăn lắm mới sượt qua ngực Thiết Kiên, đâm nhẹ vào vai hắn, vẽ ra một đạo vết máu nhọt nhạt.

"Đường Hối, người thật muốn ngăn ta?" Hồ Vi giận tím mặt nói.

"Ta nhận được lệnh là bắt sống, nếu như người cố ý giết hắn, thì phải qua cửa của ta trước." Đường Hối thanh âm khàn khàn, lại kiên định khác thường.

"Sao nào, người đã quên trước khi đi, sư phụ đã nói các người phải nghe theo lệnh của ta sao?" Hồ Vi nói.

"Hừ, nếu là hắn thực sự chết vào tay người, đừng nói là người, mà ngay cả sư phụ người Ninh Kham, sợ là cũng đảm đương không nổi." Đường Hối phát ra một tiếng giễu cợt.

Hắn đưa tay lấy ra một cái lệnh bài màu vàng lớn cỡ bằng tay, lắc lắc trước mặt của Hồ Vi, lại lập tức thu vào.

Hồ Vi thấy thế, nhất thời đơ ra, vốn đã há miệng muốn nói, cũng bị nghẹn ở cổ họng, một lần nữa nuốt xuống.

Hắn liếc qua Thiết Kiên, im lặng thu hồi trường kiếm.

Đường Hối thấy thế, bàn tay giơ lên, cũng chậm rãi để xuống.

Nhưng đúng lúc này, Yên Tử đột nhiên từ trong một góc rừng rậm lách mình tới, trường kiếm tuyết trắng trong tay nhảy lên, chém xuống kỳ trận bằng sắt hình tam giác.

Đường Hối nghiêng mắt nhìn, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đối với việc này sớm đã có dự đoán. Hắn đã chừa lại thủ đoạn, đột nhiên vùng tay chưởng mạnh ra sau lưng.

Trên bàn tay kia lóe lên ánh sáng màu tím, một đạo chưởng ấn lớn màu tím lập tức trống rỗng sinh ra, lấy thế sét đánh, nặng nề đánh về phía bả vai của Yên Tử.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 24: Phệ Hồn Tái Hiện

Chỉ nghe một tiếng "rầm" vang lên.

Cả thân hình của Yến Tử như một bao cát rách nát bắn ngược ra phía sau, sau khi liên tiếp đụng gãy mấy cây cỏ thụ, rơi ào trên mặt đất.

Nàng gắng gượng đứng dậy, vì quá đau mà mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán bởi, khớp môi chảy máu, bả vai phải vô lực buông thõng bên người, lão đảo, có vẻ gân cốt đã đứt.

"Người may mắn giết được gã Thạch Thiên ngu xuẩn, không lo thu tay nhanh chóng chạy thoát thân, lại còn dám tới đây, thực sự là không biết sống chết." Đường Hối liếc nhìn Yến Tử với khuôn mặt trắng bệch vạt áo nhuộm máu, lạnh lùng nói.

Yến Tử nâng tay trái lên, nhẹ nhàng lau khớp miệng, muốn lau sạch máu đang chảy ra.

Kết quả chẳng những không lau sạch máu, mà còn khiến cả cái cằm đều dính đầy vết máu đỏ tươi.

Mặc dù thần sắc của nàng có chút uể oải, nhưng đôi mắt lại sáng rực, khớp môi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười cổ quái.

Đường Hối thấy thế, biến sắc, vội vã xoay người nhìn về phía sau, chỉ thấy trên mặt đất cắm một vòng tam giác thiết kỳ, đã có hai cái văng ra khỏi vòng tròn. Chính là khi Yến Tử văng ra sau, thừa cơ đá văng chúng đi.

Mắt thấy Yến Tử vì cứu mình mà thụ thương, trong lòng của Thiết Kiên không khỏi trào dâng lửa giận. Hắn chọt quát to một tiếng, trường kiếm 3 màu nắm chặt trong tay, cũng theo đó sáng lên quang mang đỏ đậm.

"Oanh"

Một đạo hỏa quang đỏ đậm chọt bay lên, hóa thành một vòng xoáy hỏa diễm, bao bọc Thiết Kiên ở bên trong, ngọn lửa đỏ thẫm cuộn trào mãnh, điên cuồng cuộn chuyển khắp tứ phía.

Vòng tròn màu vàng giam giữ hắn trước tiên là đột nhiên run lên, bị ngọn lửa căng lớn ra vài phần, tiện đà "Ầm" một tiếng, đồng thời gãy lìa.

Thiết Kiên hơi nghiêng người, đột ngột từ dưới đất chui lên, rơi xuống bên cạnh Yến Tử.

"Sao, bị thương có nặng không?" Hắn cúi người đỡ Yến Tử, vội hỏi.

Trên mặt của Yến Tử nở một nụ cười tái nhợt, nắm chặt bàn tay của Thiết Kiên.

Nàng hé môi, nói còn chưa nói nên câu, liền ngất đi.

"Lúc này còn rảnh rỗi chăm sóc người khác? Lo cho mình trước đi." Hồ Vi cười lạnh một tiếng, cổ kiếm màu vàng trong tay run lên, xông tới trước, đâm về phía Thiết Kiên.

Mắt thấy Thiết Kiên thoát thân, trong lòng y vui nhiều hơn buồn, vì như vậy, y mới có lý do tiếp tục xuất thủ với Thiết Kiên. Tuy không thể giết hắn, nhưng dù sao đao kiếm không có mắt, để y ném chút khổ sở, thậm chí phế bỏ, vẫn có thể làm được.

Thiết Kiên buông tay của Yến Tử, bàn tay phải siết chặt, tay trái nâng kiếm quét ngang về phía Hồ Vi.

Chỉ thấy bạch quang trên thân kiếm sáng ngời, một tầng bông tuyết trong suốt hiện lên, trùng điệp đánh vào cổ kiếm màu vàng.

"Keng" lại là một âm thanh nặng nề vang lên.

Trường kiếm của Thiết Kiên bỗng nhiên chấn động, vô số bông tuyết màu trắng rơi xuống. Hai chân của hắn lún xuống mặt đất hơn tấc, thân thể không chút sứt mẻ, kiên quyết chống lại thanh cổ kiếm màu vàng.

"Hảo tiểu tử, thì ra cố ý giữ lại thực lực." Hồ Vi nhìn chăm chăm Thiết Kiên, khóe mắt nhỏ giật mạnh, hai tay cầm kiếm, chọt đề xuống phía dưới một cái.

Phù văn trên cổ kiếm đột nhiên sáng lên, toàn bộ trường kiếm chìm trong một vầng hào quang màu vàng, như thể nó đột nhiên tăng trọng lượng lên gấp mười lần rồi đột nhiên giảm xuống.

Tay phải của Thiết Kiên đầu tiên là đề lên đầu gối của mình, chống đỡ cơ thể. Sau đó cầm chặt cán kiếm, hai tay giữ chặt kiếm trong thế ngồi xổm, miễn cưỡng chặn được thanh cổ kiếm đang ép mạnh xuống.

Đường Hối đứng cách đó không xa thấy một màn như vậy, khế gật đầu.

Tu vi của Hồ Vi dù sao cũng trên Thiết Kiên một tầng, kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, đủ sức ngăn chặn Thiết Kiên rồi.

Chỉ cần y không ngu ngốc giết chết Thiết Kiên, mình cũng không cần xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, khóe mắt của gã bỗng nhiên giật giật, sợ hãi kêu lên:

"Mau tránh ra."

Hồ Vi cũng không phải tân thủ, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng theo bản năng lựa chọn tránh lui.

Y chủ động thu lại cổ kiếm màu vàng, điểm mũi chân một cái mặt đất bay vút về phía sau.

Gần như đúng lúc đó, trường kiếm trong tay của Thiết Kiên bỗng nhiên một phân thành hai, ngoài băng tinh trường kiếm, có thêm một thanh trường kiếm màu đỏ, mặt trên bốc lên một cỗ hỏa diễm đỏ đậm, đâm về phía ngực của Hồ Vi.

Nhưng mà, do Hồ Vi tránh né đúng lúc, trường kiếm chỉ đốt cháy một mảnh áo nhỏ của y, nhưng không làm y bị thương.

"Nguy hiểm thật!" Thân hình của Hồ Vi sau khi hạ xuống cách đó hơn mười trượng, vung tay dập tắt hỏa diễm trước ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Nào ngờ y nói chưa hết câu, bên cạnh liền có một bóng người mờ nhạt, tựa như thuận di đột nhiên hiện ra.

Hai tay nắm 2 thanh trường kiếm một trắng một đỏ, một trước một sau đối lập nhau ám sát. "Phập" một phát, trực tiếp đâm vào lồng ngực của Hồ Vi.

Ngay sau đó, "két" một tiếng.

Trường kiếm màu trắng đâm từ phía sau sinh ra nhiều băng lãng, như gai nhọn đâm vào ngực Hồ Vi, còn trường kiếm màu đỏ đâm từ phía trước phát ra ngọn lửa đỏ thẫm, nuốt chửng cơ thể y.

Màn này phát sinh thực sự quá nhanh, ngay cả Đường Hối đang đứng bên cạnh xem chiến, cũng không nhìn ra rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Thiết Kiên tự biết, trước khi Yến Tử hôn mê, đặt Tiểu Na Di phù trong lòng bàn tay hắn, chính nó đã phát huy tác dụng cực kỳ

trọng yếu.

Phù này thuộc về loại phù không gian, có thể giúp cho người sử dụng ở trong khoảng cách nhất định, di động với tốc độ vượt xa lúc bình thường. so với Kinh Linh phù trên quý hơn nhiều, giá cả gần như có thể sánh với một thanh trung phẩm pháp kiếm, thường thường là thủ đoạn ẩn giấu của các tu sĩ dùng để bảo toàn tánh mạng.

Không chỉ như thế, phù này vẫn là vật dùng một lần, sau khi dùng qua sẽ biến mất, không thể dùng lần thứ hai.

Thân hình của Đường Hối liên tục chớp mạnh, sau khi lùi lại 1 khoảng cách nhất định, gã từ xa nhìn chăm chăm Thiết Kiên, ánh mắt có chút dao động bất định.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy mới vừa chết đi, đã hóa thành xác chết cháy Hồ Vi, quanh thân bỗng nhiên xuất hiện những chấm sáng màu lam tràn ra, hơi lơ lửng, ngưng tụ thành hư ảnh hình người màu lam sẫm.

Dung mạo tuy có chút mờ ảo, nhưng hình dáng bên ngoài lại giống Hồ Vi y như đúc.

"Đây là... Pháp hồn?"

Đường Hối kinh hãi, thật không tưởng tượng nổi, vì sao pháp hồn của Hồ Vi không tự tiêu tán, ngược lại ngưng tụ ở bên ngoài?

Nhưng kế tiếp, một màn càng khiến hấn sợ hãi đã xảy ra!

Chỉ thấy trên mặt của Thiết Kiên hiện lên ra một vẻ thống khổ, trong tay nắm chắc trường kiếm màu đỏ, phù vẫn sáng lên quang mang vàng nhạt, từ đó sinh ra một lực hấp dẫn quỷ dị.

Pháp hồn hư ảnh của Hồ Vi, bỗng nhiên "Phốc" một tiếng vỡ ra, tràn vào thanh trường kiếm màu đỏ như một đám khói xanh, hoàn toàn bị hấp thụ.

"Phệ hồn!" Đường Hối chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tới tận bây giờ gã chưa từng thấy cảnh tượng kinh người như thế này.

Mà giờ khắc này, bên trong đan điền của Thiết Kiên, đã sớm bị một làn mây mù màu lam chiếm cứ hơn phân nửa.

Ở giữa làn mây mù có một ngọn lửa màu vàng kim nhẹ nhàng trôi nổi, bỗng nhiên bùng sáng, một sợi hỏa diễm kéo dài lên, trong nháy mắt thiêu trụi làn mây mù ấy, kế đó hóa thành một biển lửa cuộn trào mãnh liệt.

Không giống như lần trước khi hắn hấp thụ yêu hồn của Yêu Lang, lần này dị hỏa trong cơ thể hắn bùng cháy dữ dội hơn, và cơn đau mà nó gây ra đương nhiên tăng lên gấp nhiều lần.

Vì Đường Hối vẫn rình rập ở bên nhau, đương nhiên Thiết Kiên không thể lập tức khoan chân ngồi xuống vận công, chỉ có thể đứng tại chỗ, chờ dị trạng bên trong đan điền biến mất.

Trán của hắn nổi lên gân xanh, cổ nén cơn đau, trong miệng vẫn nhịn không được hét lên một tiếng kêu đau.

Thiết Kiên cố chống lại cảm giác nóng bỏng mãnh liệt trong người, cầm kiếm đứng lên. Chỉ là lúc này, trán nổi gân xanh, cả người chảy ra mồ hôi máu, chỉ cảm thấy cổ họng bỗng nhiên ngọt ngào, một ngụm máu chảy ra.

Lúc này Đường Hối cũng nhìn thấu dị trạng trên người của Thiết Kiên, gã hơi hơi do dự, quang mang trên lòng bàn tay sáng lên, một thanh trường kiếm màu tím đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tử Kiếm dài quá ba thước, chiều rộng cũng không tới hai ngón tay, thân kiếm có hình dạng ngoằn ngoèo, có chút giống sóng nước,

lại có chút giống rắn trườn.

Chỉ thấy gã phóng tới trước gần mười thước, một tay kết pháp quyết, sau khi niệm xong, pháp lực toàn thân nhanh chóng tràn ra rót vào trường kiếm màu tím.

Một màn sương mù màu tím mờ hồ tràn ra từ trên người gã, bao phủ toàn thân gã, khí tức trên người cũng hoàn toàn thay đổi, thậm chí trực tiếp leo thẳng lên Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

Đối với tu sĩ Luyện khí kỳ, tu luyện tới Luyện khí kỳ tầng 10 có thể dùng Trúc Cơ đan để Trúc Cơ. Nhưng nếu tu vi càng cao, pháp lực trong cơ thể càng tinh thuần, xác suất Trúc Cơ thành công đương nhiên sẽ tăng lên.

Chỉ thấy đôi mắt của Đường Hối nghiêm nghị, một đám sương mù màu tím đột nhiên từ trên thân kiếm bay ra, hóa thành một con mãng xà màu tím to cỡ thùng nước, há to miệng như chậu máu cắn Thiết Kiên.

Bất cứ nơi nào nó đi qua, sương mù màu tím đều thấm vào, bất kể hoa, cây, ngọn cỏ nào tiếp xúc với nó sẽ lập tức mục nát, thối rữa thành bùn nhão.

Mãng xà tím trườn tới, vòng qua vòng lại xung quanh Thiết Kiên, ngẩng cao đầu rồi lao xuống, há miệng muốn nuốt chửng Thiết Kiên.

Hỏa diễm trong đan điền của Thiết Kiên chưa thiêu đốt xong, lúc này dĩ nhiên không còn cách nào toàn lực huy kiếm trăm kích.

Sắc mặt lạnh lùng, răng nghiến chặt, cổ tay xoay chuyển, trên thanh trường kiếm màu trắng, lại tách ra một thanh trường kiếm màu xanh, kết hợp với 2 thanh kiếm trước đó tạo thành trận thế. Một chữ "phẩm(品)" cắm ở xung quanh của Thiết Kiên, hình linh tạo thành một tòa "Tam tài kiếm trận" .

Chỉ thấy mãng xà tím đầu to không ngừng tấn công, ba thanh trường kiếm run rẩy không ngừng, mỗi thanh kiếm đều sáng lên những tia sáng trắng, đỏ và xanh, giống như ba cánh hoa bao bọc lấy nhau, tạo thành một màn sáng lung linh.

"Oanh" vang một tiếng thật lớn!

Cái đầu to lớn của mãng xà màu tím từ trên cao đập xuống, trực tiếp đập vào màn sáng lung linh.

Màn sáng run rẩy kịch liệt, ánh sáng bị sương tím xâm nhập, chợt mờ mịt.

Cùng lúc đó, ba thanh kiếm dài mỏng bị trọng lực cực mạnh uốn cong xuống tạo thành một vòng cung rất lớn, sắp băng vỡ.

Nhưng đúng lúc, Thiết Kiên bỗng nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã bình tĩnh trở lại, gân xanh trên trán cũng biến mất, khí tức cả người tăng thêm vài phần.

Hắn đưa một tay cầm thanh trường kiếm màu đỏ thẫm, ngọn lửa vàng nhạt sáng lên trong lòng bàn tay, tay kia cầm thanh trường kiếm màu xanh, cơ thể hắn đều được đỡ vào đó. .

Chỉ nghe âm thanh "hô hô" rít lên.

Trên Tam tài kiếm trận, ngọn lửa đột nhiên sáng lên, một con rồng lửa dài ba bốn thước từ trong đó ngưng tụ ra, dưới cuống phong màu xanh thối tới, nó lao thẳng tới mãng xà màu tím.

Chỉ thấy giao long hỏa diễm mở rộng miệng máu, dễ dàng nuốt chửng mãng xà màu tím.

Trong miệng giao long hỏa diễm, phong nhận màu xanh lam mãnh liệt phóng ra, gần như lập tức xé nát mãng xà màu tím, hóa thành một màn sương màu tím rồi tiêu tán.

Ngay sau đó, thân thể của mãng xà màu tím cũng bị nuốt chửng rồi biến mất.

Giao long xích diễm cũng không dừng lại, vẫn lan tràn lên, trực tiếp nuốt trường kiếm màu tím trong tay Đường Hối.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 25: Giết Sạch

Kèm theo đó là tiếng "cạch" giòn vang.

Phù văn trên thanh trường kiếm màu tím chợt lóe, những vết nứt li ti xuất hiện trên bề mặt, chúng vỡ vụn ra, hóa thành một mảnh bột phấn màu tím, tiêu tán trong không khí.

Mọi thứ nói rất dài dòng, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Sắc mặt của Đường Hối đại biến, thân hình bạo lui mấy chục thước, ánh mắt nhìn về Thiết Kiên lóe lên một tia kinh dị.

Y kinh ngạc phát hiện, lúc này tu vi Thiết Kiên, vậy mà đã tăng thêm một tầng, đạt tới Luyện Khí kỳ tầng chín.

"Thì ra nãy giờ người đã che giấu thực lực...? Không đúng!" Đường Hối nói nửa chừng liền ngừng lại.

Tu vi của y cao hơn Thiết Kiên rất nhiều, cho dù lúc trước có cố ý áp chế tu vi, cũng không đến mức khiến y nhìn không thấu.

"Vừa rồi tu vi của người tăng lên một cảnh giới! Chẳng lẽ là do Dịch Hỏa vừa xuất hiện trên người người?" Đường Hối nghĩ đến đủ loại dị tượng vừa mới xuất hiện, đột nhiên phát hiện điều gì, nhất thời kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Thiết Kiên không nói gì, rút hai thanh trường kiếm một xanh một trắng ra khỏi mặt đất, song kiếm hợp lại thành một thanh trường kiếm xanh trắng.

Sau đó, hắn dùng tay kia đem thanh trường kiếm đỏ đậm rút ra, mỗi tay cầm một thanh, mặt không đổi sắc từng bước đi về phía Đường Hối.

"Hừ, dù tu vi của người tăng lên thì đã sao, bắt quá chỉ đạt tới tầng chín mà thôi, thật sự cho rằng ta sợ người sao?" Đường Hối hừ lạnh một tiếng, bước về phía trước, thân hình chợt lóe, vậy mà lại giống như Thiết Kiên, biến mất ngay tại chỗ.

Thiết Kiên rùng mình, không dám chậm trễ, bước chân đột nhiên biến đổi, lui về bên phải một bước.

Cùng lúc đó, thanh trường kiếm màu xanh trắng trong tay đại phóng bạch quang, bị hắn đâm mạnh vào lòng đất.

Một làn gió xanh lướt qua, bạch quang lan tràn mùi trượng xung quanh Thiết Kiên, gần như ngay lập tức ngưng kết thành một mảnh băng tinh tuyết trắng.

Đúng lúc này, phía sau hắn, một đạo nhân ảnh bất ngờ xuất hiện, lòng bàn tay khẽ vẫy, một trảo ảnh màu tím hiện ra, chớp lấy bả vai của hắn.

Thiết Kiên vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát, lớp áo trên vai bị xé toạc, năm vết máu tươi thật sâu phụt ra.

Hắn sải bước ra, tiến thêm một bước, kéo dài khoảng cách với Đường Hối.

Vẻ tiếc rẻ thoáng xuất hiện trên khuôn mặt của kẻ truy đuổi, trong tay lần nữa xuất ra một tấm Tiểu Na Di phù, nhắc chân lên, hắn định đuổi theo Thiết Kiên.

Nhưng trước khi phù lục được kích phát, một tiếng "Két" dưới chân truyền đến.

Toàn bộ mắt cá chân và bắp chân của y đã bị băng kết bởi lớp hàn băng trên mặt đất, trong lúc nhất thời căn bản không cách nào thoát ra.

Đường Hối lúc này mới chú ý, Thiết Kiên dù đang di động, nhưng thanh trường kiếm xanh trắng vẫn chưa từng rời khỏi mặt đất, vì vậy mới có thể trong nháy mắt, khống chế y.

Thiết Kiên kiềm chế đau nhức dữ dội ở bả vai, xoay người lại, trường kiếm trong tay, đâm thẳng vào mi tâm của Đường Hối.

Đường Hối thấy thế, khước miệng hiện lên một tia châm chọc, hai tay kết pháp quyết, thấp giọng quát : "Ngưng lại cho ta!"

Lời còn chưa dứt, chân trái của Thiết Kiên đang giơ lên còn chưa hạ xuống, cơ thể của hắn lại đột nhiên đứng yên tại chỗ, bảo trì tư thế cầm kiếm, không cách nào nhúc nhích.

"Chuyện gì đã xảy ra. . ."

Hắn chỉ có thể vận vẹo cổ mình, giờ phút này muốn thúc giục Pháp lực, lại phát hiện căn bản không thể làm được.

"Đúng là hơi sớm một chút, nhưng đã di chuyển tới các khớp xương khác nhau, còn chưa tiến vào các bộ phận trọng yếu của phủ tạng. . ." Đường Hối nâng bàn tay lên, vỗ về băng tinh trên bắp chân, thờ dãi nói.

Sau khi nghe một câu không đầu không đuôi, Thiết Kiên vội vàng quan sát tình hình trong cơ thể.

Nhìn thoáng qua, hắn mới phát hiện ra mỗi khớp xương trong cơ thể mình, vậy mà có rất nhiều bột lân tinh màu tím, do sự tồn tại của những bột lân tinh này, đã phong bế cơ thể và làm hắn không cách nào nhúc nhích.

Đồng thời, vết thương trên vai đau nhức dữ dội không chịu nổi, vết bầm tím bắt đầu lan rộng.

"Hiện tại người đã biết rõ sự lợi hại của Tử Lân kiếm rồi chứ? Khi mang người trở về, đại nhân sẽ lấy đi Dịch Hỏa trên người người, xương cốt người là của ta, ta muốn đem chúng mài thành phấn, dung luyện vào trong Tử Lân kiếm, ha ha ha. . ." Đường Hối đập vỡ mảnh băng tinh cuối cùng trên chân, cười nói.

Dứt lời, cổ tay hắn run lên, trong tay xuất hiện một cái Khổn Yêu Tác màu xanh đen, định ném nó về phía Thiết Kiên.

"Người nói nhảm đủ chưa...?" Lúc này, Thiết Kiên đột nhiên mở miệng.

Lời còn chưa dứt, hào quang trên người hắn sáng lên, từng tia sương mù vàng nhạt hòa với ánh sáng tím thoát ra từ khắp nơi trên cơ thể, xung quanh là một mảnh hơi nước.

"Cái gì, không có khả năng?" Đường Hối hai mắt tròn to, nhất thời quá sợ hãi.

Hắn hoảng sợ phát hiện, không biết từ bao giờ, Tử Lân độc mà bản thân đã tán nhập vào cơ thể của Thiết Kiên, thực sự bị Thiết Kiên dùng Dịch Hỏa trong thể nội thiêu đốt hầu như không còn.

Chân trái của Thiết Kiên cuối cùng hạ xuống, thân hình hơi chao đảo.

Sau khi Đường Hối hồi phục tinh thần, bàn tay lập tức vung lên, Khổn Yêu Tác lóe lên ánh sáng màu xanh lục, giống như yêu xà linh hoạt uốn éo phóng về phía Thiết Kiên. Thân hình của hắn không lùi mà tiến, năm ngón tay nắm chặt, lần nữa cô đọng ra một thanh pháp kiếm màu vàng, đâm thẳng về phía Thiết Kiên.

Thiết Kiên vung thanh trường kiếm xanh trắng trong tay, trong khi đó thanh Trường kiếm xanh lam trực tiếp tách rời, toàn thân bọc

trong sợi sợi thanh phong, tốc độ nhanh tới cực điểm, chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếp theo trong nháy mắt, một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Khổn Yêu Tác đã bị thanh trường kiếm xanh lam đánh lên trên một cây cỏ thụ ba người ôm, vùng vẫy trong chốc lát, liền vô lực rũ xuống.

Mà bên kia, Thiết Kiên đã đuổi tới, trường kiếm màu trắng trong tay đâm vào mũi pháp kiếm màu vàng của Đường Hối, như cây kim đâm với sợi râu.

Thanh trường kiếm màu trắng mỏng manh, mũi kiếm nhất thời uốn cong thành hình trăng lưỡi liềm, quay ngược về phía Thiết Kiên.

"Nạp mạng đi...!"

Giờ phút này, Đường Hối không thể lưu tâm đến việc bắt sống. Y chỉ muốn đánh bại Thiết Kiên càng sớm càng tốt, vì vậy y dùng một tay ấn vào phần cuối của chuôi kiếm và ra sức đẩy thanh kiếm về phía trước.

"Rắc" một tiếng giòn vang.

Trường kiếm màu trắng uốn cong quá mức, cuối cùng không chịu nổi gãy lìa, nhưng thanh pháp kiếm màu vàng vẫn không dừng lại, đâm thẳng tới lồng ngực của Thiết Kiên.

Mắt thấy mũi kiếm sắp đâm vào ngực của Thiết Kiên, thì phù văn trên thanh trường kiếm màu đỏ trên tay của Thiết Kiên đột nhiên sáng lên. Một đoàn hỏa diễm từ thân kiếm tuôn ra, ngưng tụ thành một thanh kiếm hỏa diễm dài hơn thước, tuy xuất hiện sau nhưng tới trước, đâm xuyên lồng ngực Đường Hối.

Dài hơn một tấc thì lợi hơn một tấc, loại lý lẽ bình thường này rất cuộc phát huy tác dụng ở chỗ này.

Sắt mặt Đường Hối lộ vẽ kinh hãi, nhưng hắn đã không kịp thu tay, một thanh trường kiếm cắm sâu trong ngực, ngã về phía sau.

Trán của Thiết Kiên lúc này đầy mồ hôi, hơi cúi xuống người, sau một lát thờ đốc, hắn không nhìn Đường Hối đang bị ghim trên mặt đất, thay vào đó, hắn bước nhanh đến bên cạnh Yến Tử, ngồi xổm người xuống bế nàng lên.

Yến Tử rúc vào trong lòng Thiết Kiên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hơi nhăn lại, hai tròng mắt dưới mí trợn ngược, như thể nàng đang rơi vào một giấc mộng đáng sợ nào đó, có vẻ hết sức thống khổ và bất lực.

Chứng kiến bộ dáng thống khổ của Yến Tử, trong mắt Thiết Kiên hiện lên một tia không nỡ, trong lòng dường như có chút xao động.

"Yến cô nương. . ."

Hắn thử thức tỉnh nàng, nhưng Yến Tử lại không chút phản ứng, vẫn hôn mê.

Thiết Kiên vén tay áo bên phải nàng lên, liền phát hiện trên cánh tay của nàng một mảnh tím xanh, hiển nhiên cùng thuộc một loại với Tử Lân độc mà mình trúng lúc trước.

Hắn có dị hỏa bảo hộ, có thể rất nhanh loại bỏ loại độc này, nhưng Yến Tử thì không, cho nên mới mãi hôn mê bất tỉnh.

"Đắc tội!" Thiết Kiên xin lỗi một tiếng, không chút do dự, trực tiếp một tay nắm lấy ống tay áo Yến Tử từ vai kéo xuống. chỉ thấy từ vai đến cánh tay Yến Tử đều bị tím tái, đồng thời cổ và phần lưng cũng bắt đầu bị độc xâm nhập.

Hai ngón tay của Thiết Kiên khép lại, hét lớn một tiếng điểm vào bả vai của Yến Tử.

Chỉ thấy kim sắc quang mang trên hai ngón tay sáng lên, nhưng không sinh ra hỏa diễm, chỉ có từng sợi nho nhỏ có Pháp lực kết hợp dị hỏa, liên tục không ngừng quán nhập vào thể nội của Yến Tử.

"Ừm.... ." Yến Tử phát ra một tiếng rên rĩ thống khổ, đôi mi thanh tú nhú chặt.

Thiết Kiên liếc mắt nhìn về sau, không ngừng tay, mà còn truyền thêm nhiều nhiều Pháp lực hơn.

Không bao lâu, dấu vết màu tím trên vai của Yến Tử bắt đầu co lại một chút, càng ngày càng nhỏ, màu sắc càng ngày càng đậm hơn.

Cuối cùng, bờ vai và cánh tay của nàng điều khôi phục vẻ trắng muốt ban đầu, chỉ có một khối màu đen nhỏ lốm đốm ngưng tụ trong lòng bàn tay, trong giống như một nốt ruồi.

Mặc cho Thiết Kiên cố gắng thế nào đi nữa, cũng không cách nào hoàn toàn bức Tử Lân độc ra khỏi cơ thể. Lúc này thân ở vùng hoang vu, có truy binh hay không vẫn còn chưa biết, hắn cũng không dám tùy tiện trực tiếp đưa Dị Hỏa vào thể nội Yến Tử, đành phải tạm thời từ bỏ.

Sau khi Thiết Kiên thu hồi ngón tay, nhìn về phía Yến Tử, thấy vẻ thống khổ trên mặt nàng đã giảm xuống, khí tức cũng trở nên ổn định hơn, mới hơi yên lòng một chút, bế nàng đến một gốc cây cổ thụ, dựa vào đó.

Sau đó, hắn quay người bước tới chỗ Đường Hối.

Lúc này, Đường Hối vẫn chưa chết, hơi thở mong manh, miệng vết thương trước ngực khét lẹt một mảnh, không có chút máu chảy ra.

"Cứu ta. . . Cha người chưa chết. . . Ta cho người biết tung tích của y. . ." Đường Hối ngã xuống đất, tay trái nắm chặt pháp kiếm, tay phải ra sức nâng lên, chỉ vào Thiết Kiên, dùng hết sức lực cuối cùng phun ra một lời.

"Thì ra cha ta không sao, người yên tâm, ta sẽ tìm được tung tích của người." Thiết Kiên nghe vậy mặt mày vui vẻ, liền hờ hững nhìn Đường Hối một cái, vươn tay rút trường kiếm ra khỏi người hắn.

"A...!" Trường kiếm rút ra cũng giống như mang đi hơi thở cuối cùng của Đường Hối, vẻ hoảng sợ trên mặt hắn đọng lại, ngoẹo đầu, hoàn toàn biến thành một cỗ thi thể.

Kèm theo một hồi hào quang sáng lên, lại là một đạo pháp hồn màu xanh đậm, dần hiện ra.

Nếu đem so với pháp hồn của Lang Yêu và Hồ Vi, thì pháp hồn của Đường Hối hiển nhiên càng thêm ngưng thực.

Bên trong đan điền của Thiết Kiên, hỏa diễm màu vàng lập tức vọt lên, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thụ pháp hồn.

Sau một lát, hai mắt hắn đột nhiên mở ra, trong con ngươi sáng lên một tia dị quang, sau một thoát chớp động, mới từ từ khôi phục trạng thái ban đầu.

Khí tức trên người hắn lại lần nữa tăng vọt, vậy mà đã đạt đến Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 26: Nghi Ngờ Bộc Phát

"Quả nhiên, hấp thụ pháp hồn càng cường đại, tu vi tăng lên càng nhanh." Thiết Kiên tự nhủ một câu, trên mặt mơ hồ hiện lên một chút lo lắng.

Thời điểm mới thôn phệ pháp hồn của Đường Hối, rõ ràng hắn phát hiện Dịch Hỏa trong đan điền tựa hồ rơi vào một loại trạng thái cực kỳ cuồng nhiệt, làm ảnh hưởng đến tâm cảnh, xuất hiện sự hưng phấn ngắn ngủi.

Bên ngoài có vẻ đau đớn, nhưng sâu trong nội tâm của hắn lại có đôi chút hưởng thụ loại cảm giác thôn phệ pháp hồn này.

"Xem ra sau này phải rèn luyện thêm tâm cảnh, nếu không không chế được Dịch Hỏa, chỉ sợ sẽ diễn biến thành vì tăng tiến tu vi, trắng trợn đi thôn phệ pháp hồn của người khác." Thiết Kiên lau mồ hôi trên trán, trầm nghĩ trong lòng.

Nếu không phải vì báo thù, hắn không hề muốn đi con đường cực đoan này. Hắn muốn tu luyện từng bước một, cố gắng nâng cao tài nghệ luyện kiếm, cho đến khi trở thành Linh Kiếm Sư mà hắn tha thiết mơ ước.

Một lát sau, Thiết Kiên thu liễm tâm tình, tháo chiếc nhẫn màu trắng bạc trên tay thi thể của Đường Hối, đeo vào tay mình.

Hắn dùng thần thức dò xét qua, phát hiện không gian trong nhẫn trữ vật không lớn, chỉ lớn bằng một cái hộp gỗ ba mét vuông. Bên trong ngoại trừ ít quần áo và vật dụng hằng ngày, chỉ có một vài thứ khác.

Thiết Kiên truyền Pháp lực vào trong nhẫn, trên mặt chiếc nhẫn có ngân quang chớp động, những thứ đó liền lập tức xuất hiện, rơi xuống mặt đất.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, trước tiên nhặt lên một cái bạch ngọc bình sứ, mở ra ngửi, chỉ cảm thấy một mùi hương cực kỳ gay mũi từ trong tỏa ra, hắn vội vàng nín thở đậy kín lại.

Sau đó, hắn lại nhặt một quyển sách cũ kỹ màu xanh lên, lật xem một lúc, khi phát hiện nó là một quyển công pháp tu luyện bình thường, thì ném vào lại trong nhẫn trữ vật.

Cuối cùng, hắn nhặt lên cái lệnh bài màu vàng to cỡ bàn tay, quan sát nó một cách cẩn thận.

"Đây là. . . Vân Long lệnh, sao có thể như vậy, chẳng lẽ chuyện Thiết gia ta bị diệt tộc, còn có sự tham dự của hoàng thất?" Chỉ nhìn trong chốc lát, vẻ mặt của Thiết Kiên đột nhiên biến đổi, ngón tay xoa nhẹ trên hoa văn và đồ án Ngũ Trảo Kim Long, tự lẩm bẩm.

Vân Long lệnh do hoàng thất Tấn Quốc đặc chế, Hoàng Đế đích thân khống chế, chỉ có thành viên hoàng thất mới có thể nắm giữ loại kim lệnh đặc thù này. Ngoại trừ không thể điều động quân đội ra, nó gần như ngang hàng với sự hiện diện của Hoàng Đế.

Trong toàn bộ Tấn Quốc, người có thể nắm giữ vật này, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xem ra chuyện này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Thiết Kiên cầm lệnh bài trong tay, suy đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra nên tạm thời gạt nó sang một bên.

Hắn thu lệnh bài vào nhẫn trữ vật, lại đến bên cạnh thi thể của Hồ Vi, tìm kiếm một lúc, trong ngực y tìm được mấy tấm phù lục cùng một phong thư.

Trong lòng Thiết Kiên hơi động, vội vàng mở phong thư, một tay vân vê luồng hỏa diễm, soi sáng trang giấy và xem xét một cách cẩn thận.

"Thiết Thụ lên vào Kinh Thành, cá đã vào chậu, gấp rút truy nã Thiết Kiên, thời gian không còn nhiều."

Trên Trang giấy chỉ có mấy lời này, nhìn thấy mà khiến tâm thần của Thiết Kiên chấn động, tâm trạng có chút phức tạp.

Chạy trốn thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên hắn biết được tin tức về phụ thân của mình.

Xem ra những gì Đường Hối nói trước khi chết điều là sự thật, thì ra phụ thân người thật không gặp nạn, mà là tiềm nhập vào kinh đô Đại Tấn. Nhưng đọc nội dung phong thư, tựa hồ ở nơi đó còn có nguy hiểm đang chờ người.

" Xem ra cần phải nghĩ biện pháp, cứ liên hệ trước với phụ thân rồi hẵng tính. . ."

Thiết Kiên hít một hơi thật sâu, thu liễm tâm trạng một chút, thu phù lục và phong thư vào. Sau đó nhạt chuôi cổ kiếm màu vàng trên mặt đất lên, đồng dạng thu vào bên trong nhẫn trữ vật.

Hắn đứng dậy, vừa định đi về phía Yến Tử, dưới chân đột nhiên đá vào vật gì đó, quay cuồng hai cái, ngã vào bụi cỏ bên cạnh.

Thiết Kiên hơi ngẩn ra, bước tới nhặt nó lên, xem xét cẩn thận.

Chỉ thấy một vật toàn thân đen kịt, tâm hình tròn đáy vuông, nó chính là một cái tư nam*. Chỉ to cỡ bàn tay, xung quanh được đánh dấu phương vị của ngũ hành và thiên can địa chi*, ở trung tâm thì lơ lửng một cái thìa màu bạc, cán thìa nhỏ dài chĩa vào ngón tay của mình.

Thiết Kiên đẩy thìa bạc trong mâm chuyển động một chút, khiến nó chỉ phương hướng khác.

Nhưng rất nhanh, khay ở giữa có một tia sáng lóe lên, chiếc thìa bạc lập tức quay lại, lần nữa chỉ vào chính mình.

Sau mấy lần thử nghiệm, kết quả đều giống nhau.

"Tham Phù la bàn. . ." Đôi mắt của hắn híp lại tựa như có chút suy nghĩ, nghi ngờ nói.

Chỉ cần người nào đó hoặc là vật gì đó, có dán Định Hướng phù đã được tinh chế từ trước, dù là cách xa nhau nghìn vạn dặm, khi vận dụng Tham Phù la bàn thì có thể biết được vị trí trính sắc.

"Bọn họ dùng thứ này tìm ta sao? Không đúng, trên người ta sao lại có Định Hướng phù?" Thiết Kiên nghi hoặc, trong lòng chợt động, như nghĩ đến cái gì.

Hắn vội vã tìm trong ngực mình, lấy ra một túi thơm màu đỏ hình kiếm.

Thiết Kiên một tay cầm túi thơm không ngừng di động phương hướng, trên tay bên kia, thìa bạc của Tham phù la bàn cũng liên tục thay đổi, luôn hướng về phía túi thơm.

"Quả nhiên là vật này! Chẳng lẽ?" Thiết Kiên nói, ném la bàn lên, một quyền đập thành phần vụn.

Sau đó, hắn cẩn thận mở túi thơm ra, xem xét hương liệu bên trong, quả nhiên phát hiện một mảnh phù chỉ cuộn thành cuộn nhỏ.

Nhìn túi thơm và phù chỉ trước mắt, Thiết Kiên không khỏi có chút ngây dại, một vài hình ảnh trong đầu không ngừng xuất hiện:

Đó là một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn trong liên hoa quần, trạc tuổi Thiết Kiên, khuôn mặt thanh tú, dáng vẻ lại hết sức trượng

thành, bộ ngực khá đầy đặn, lại mảnh mai hoàn mỹ không chút tỳ vết.

"Thiết Kiên, sau này huynh nhất định phải trở thành luyện kiếm sư lợi hại hơn so với phụ thân của muội."

"Đương nhiên rồi! Ta nhất định sẽ trở thành luyện kiếm sư lợi hại nhất. . . Không, là Linh kiếm sư lợi hại nhất. Đến lúc đó Tiểu Tiểu muội chính là phu nhân của Linh kiếm sư mạnh nhất."

"Cái này cho huynh, là muội tự làm đấy, huynh không được làm mất!"

"Thật thơm! Giống như Tiểu Tiểu bảo bối của ta vậy!"

"Không... không thể nào là nàng! Nếu không... ngày đó sao nàng lại thả ta đi?" Thiết Kiên liếc mắt lắc đầu, đủ loại suy nghĩ chất chứa hiện lên trong lòng hắn. Sau đó hắn lấy phù chỉ ra, thuận tay tạo một luồng Xích Diễm, thiêu nó thành tro.

Lúc trước khi hắn rời khỏi Đàm Châu, Ninh Tiểu Tiểu đã từng nói, nàng cũng không biết vì sao phụ thân Ninh Kham lại ra tay với Thiết gia.

Dựa trên sự hiểu biết của hắn về Ninh Tiểu Tiểu, Định Hướng phù bên trong túi thơm, nhất định không phải của muội ấy.

Thiết Kiên nghĩ đến đây, lại cất kỹ túi thơm, bước nhanh đến gốc cây, nâng Yến Tử vẫn hôn mê chưa tỉnh lên lưng. Sau khi đi được hai bước, lại vòng trở lại, vung cổ tay một hồi, mấy viên hỏa cầu bắn ra, nhất thời biến ba cỗ thi thể của đám Hồ Vi thành tro bụi. Sau đó đi một mạch trở về Việt Kinh.

. . .

Một đêm kịch chiến, thời điểm trở lại phủ đệ của Yến thị, trời đã sáng trưng.

Tiểu Toán Bàn vốn muốn tới hầu hạ tiểu thư rời giường, lại đúng lúc thấy Thiết Kiên công Yến Tử trở về. Cảnh tượng này làm nàng nhất thời sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Khi biết tiểu thư thân bị trọng thương, tiểu nha hoàn khóc đến lê hoa đáĩ vũ*, vội vàng chạy đến Hồi Xuân Đường mời một vị Luyện Đan sư tới.

"Ngoại thương trên người Yến cô nương không đáng ngại. Chỉ có Tử Lân độc này, dù đã dồn nó vào trong lòng bàn tay, không còn lan ra, nhưng trước đó cũng đã ảnh hưởng đến tâm thần, cho nên mới hôn mê mãi không tỉnh." Lão Luyện Đan sư với vẻ ngoài tiên phong đạo cốt*, sau khi tra xét thương thế trên người của Yến Tử, khẽ vuốt chòm râu dưới, chậm rãi nói.

"Xin tiên sư nhất định phải cứu tiểu thư nhà ta." Tiểu Toán Bàn nước mắt trên mặt còn chưa khô hẳn, vội vàng nói.

"Tử Lân độc xưa nay hiếm thấy, chỉ sợ cả Việt Kinh cũng không có loại đan dược nào giải được độc này, nếu muốn cứu Yến cô nương, lão phu có một phương pháp, các người có thể thử một lần." Lão Luyện Đan sư trầm ngâm nói.

"Kính xin tiên sư chỉ giáo." Thiết Kiên nghe xong lời ấy, không chút do dự nói.

"Tử Lân độc vốn bắt nguồn từ Tử Lân khoáng thạch, vạn vật đều có sinh khắc. Bên trong Hỏa vân sơn mạch có một loại Thực Lân thú, chúng rất thích nuốt loại khoáng thạch này, nếu có thể rót dịch mật của chúng vào nơi tập trung Tử Lân độc, liền có thể hòa tan loại độc này." Lão Luyện Đan sư giải thích.

Dứt lời, hắn suy nghĩ một chút, lại nhắc nhở: "Phải dùng dịch mật còn tươi, vì vậy nếu có thể bắt sống Thực Lân thú mang về, lấy gan ngay tại chỗ, tất nhiên là tốt nhất, thế nhưng. . ."

"Hỏa vân sơn mạch cách Việt Kinh chúng ta xa như vậy, qua lại phải trì hoãn trong bao lâu. . . Tiên sư, không còn biện pháp khác hữu dụng sao?" Tiểu Toán Bàn vội vàng nói.

"Vấn đề thời gian cũng không cần quá lo lắng, Tử Lân độc bên trong Yến cô nương đã bị áp chế, ít nhất trong vòng nửa năm sẽ không phát sinh biến hóa. Lão phu còn có một bình Ngọc Lộ đan, có thể cho tiểu thư phục dụng, trong lúc nàng hôn mê chỉ phục vật này, cũng có thể duy trì sinh cơ." Lão Luyện Đan sư lấy từ trong tay áo ra một bạch ngọc bình sứ, đưa cho Tiểu Toán Bàn.

Tiểu Toán Bàn thấy thế, vội thu nhận.

Sau khi tiễn lão Luyện Đan sư, Tiểu Toán Bàn nhìn chăm chăm vào Thiết Kiên với đôi mắt đỏ hồng, bộ dạng muốn hấn giải thích thật thỏa đáng.

"Vì sao tiểu thư đang yên đang lành đi ra ngoài một chuyến, khi trở về cùng huynh lại biến thành như vậy?"

Thiết Kiên cười khở một tiếng, cũng không giải thích gì, chỉ nói một câu: "Ta đi Hỏa Vân sơn mạch bắt Thực Lân thú, muội ở nhà chăm sóc tiểu thư". Sau đó liền rời khỏi Yến phủ, đi thẳng về phía tây thành.

Mấy ngày sau, kết quả khiêu chiến luyện kiếm của hai nhà Yến - Tôn, được truyền khắp phố phường của Việt Kinh.

Không ít tộc trưởng của gia tộc có giao hảo với Yến gia, nhao nhao chạy tới cửa dò hỏi. Nhưng vì Yến Tử bị thương hôn mê, nên đều bị Tiểu Toán Bàn ngăn cản.

Chỉ có Trần Quang thương thế chưa lành ra mặt, tiếp đãi những người này.

Sau khi y lấy ra Xích Diễm kiếm do Thiết Kiên luyện chế, những người này mới thực sự tin tưởng vào lời đồn, tất cả đều tán thưởng

không ngớt.

Rất nhanh, việc làm ăn trong Kiếm Phô phát đạt hơn, cũng trở nên náo nhiệt hơn, người đến cầu kiếm nối dài không dứt. Chỉ có điều thương thế của Trần Quang chưa lành, Thiết Kiên lại không có ở đây, vì vậy bên chỗ Kiếm Lư của Hiết Sơn đại điện, vẫn chưa mở lò.

Sau một tháng, Tôn gia đột nhiên trở nên vô cùng khiêm tốn với Yến gia. Đúng hẹn đưa tiền bồi thường đến Yến gia.

Nhị thúc đã trở về từ biên giới, đứng ra tiếp nhận tiền bồi thường từ Tôn gia, cũng tạm thời phụ trách sự vụ lớn nhỏ của Yến gia, cuộc phong ba này cuối cùng từng bước dịu xuống . . .

-----

*Chú thích:

- Lê hoa đái vũ: Câu thơ miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

“Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” (Cành hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân)

- Tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên.

- Thiên can địa chi là Can Chi (tiếng Trung: 干支 (Can Chi)/ Gānzhī), đôi khi gọi dài dòng là Thiên Can Địa Chi (tiếng Trung: 天干地支 (Thiên Can Địa Chi)/ Tiāngān dìzhī) hay Thập Can Thập Nhị Chi (tiếng Trung: 十干十二支 (Thập Can Thập Nhị Chi)/ Shí gàn shí'èrzhī), là hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông như: Trung Quốc, Việt Nam, bán đảo Triều Tiên, Nhật Bản, Đài Loan, Singapore và một số quốc gia khác. Nó được áp dụng với tổ hợp chu kỳ sáu mươi (60) trong âm lịch nói chung để xác định tên gọi của thời gian (ngày, giờ, năm, tháng) cũng

như trong chiêm tinh học. Người ta cho rằng nó có xuất xứ từ thời nhà Thương ở Trung Quốc.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 27: Vô Diện Quái Khách

Tây thành Việt Kinh, một nơi cách Yến gia vài con đường, toạ lạc một gia trang kín cổng cao tường.

Quy mô của nó còn rộng lớn hơn cả Yến gia, đó chính là phủ đệ của Tôn gia.

Lúc này, trong một gian lầu các biệt lập sâu trong phủ đệ, Tôn Dương mặc chiếc áo bào màu trắng đang quỳ rạp trên mặt đất, gương mặt gần như chạm đất, đầu chảy đầy mồ hôi lạnh.

Trên chiếc ghế dựa làm bằng tử đàn trước mặt, một lão già tóc bạc mặc trường bào màu đỏ đang chễm chệ trên đó, khuôn mặt đầy nếp nhăn, trên tay cầm một tách trà khế nhấm nháp.

Lão già này chính là Tôn Chính Ích, đương đại gia chủ của Tôn gia.

"Gia gia, Tôn nhi biết sai rồi, lần này không nên khinh thường, tin tưởng cái tên Cừu Phách Thiên kia mà tử đấu với Yến gia, khiến Tôn gia ta chịu tổn thất lớn như thế." Tôn Dương hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão già, run rẩy nói.

Nghe những lời này của Tôn Dương, khuôn mặt của lão già nhất thời xuất hiện một vòng nộ khí, đập mạnh tách trà xuống chiếc bàn bên cạnh.

"Đồ khốn kiếp, đến lúc này ngươi còn muốn đùn đẩy trách nhiệm cho Cừu Phách Thiên sao? Xem ra, vị trí Thiếu chủ của Tôn gia, do đệ đệ của ngươi đảm đương thì thích hợp hơn." Lão già nổi giận quát.

Tôn Dương nghe thấy thế, toàn thân run rẩy, ngậm cầm như hén.

"Ha ha, Tôn gia chủ hà tất phải tức giận như vậy? Theo ta được biết, sở dĩ lần này Yến gia có thể chiến thắng, trong đó còn có nguyên nhân khác, không thể trách tôn nhi của người được." Đúng lúc này, bên ngoài lầu các, đột nhiên vang lên một âm thanh âm nhu.

"Ai?" Tôn Chính Ích biến sắc, đứng dậy, quát lớn một tiếng.

Tôn Chính Ích vừa dứt lời, trên người bỗng nhiên sáng lên một tầng hào quang đồ đậm, áo bào không gió tự bay, nhất thời một cỗ khí tức kinh người phát ra, rõ ràng là một tu sĩ đã đạt tới tu vi Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

Cửa lầu các đột nhiên "rầm" một tiếng, bị một trận cuồng phong đẩy ra.

Không biết từ lúc nào, một đạo thân ảnh xa lạ, giống như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Tôn Dương.

Người này thân hình cao gầy, mặc trường bào màu xám thêu đồ án trúc xanh, thắt đai lưng bằng kim loại quán ngang hông, chấp tay đứng ở nơi đó, đầu hơi rũ xuống, mái tóc đen xõa dài, che cả khuôn mặt.

Đồng tử của Tôn Chính Ích khẽ co rụt lại, không dám tùy tiện xuất thủ.

"Xin hỏi các hạ là người phương nào, vì sao xâm nhập tư trạch của Tôn gia ta?" Lão bước tới gần Tôn Dương, chấp tay hỏi.

"Tôn gia chủ không cần căng thẳng, tại hạ là bằng hữu không phải kẻ thù, tới đây để giúp các người." Người mặc áo bào xám giọng nói âm nhu, không thể phân biệt hỉ nộ.

"Có khách lâm môn, quỳ làm gì nữa, không mau mang trà đến." Tôn Chính Ích không tin ngay, chỉ mỉm cười, mở miệng phân phó

Tôn Dương.

Tôn Dương sao lại không hiểu, gia gia người muốn cho gã rời khỏi đây trước, vội vàng từ trên mặt đất bò dậy.

Trước khi đứng dậy, gã nhìn không được ngẩng đầu liếc qua khuôn mặt có mái tóc đen che kín của nam tử mặc áo bào xám, một tiếng thét kinh hãi phát ra, dọa gã lần nữa té ngã xuống đất.

"Ha ha ha. . ." Nam tử mặc áo bào xám không quan tâm mà chậm rãi ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra trận cười cổ quái.

Chỉ thấy, khuôn mặt bị mái tóc che khuất từ từ hiện ra, đó là một khuôn mặt kinh khủng hoàn toàn không có ngũ quan.

Nếu nói hoàn toàn không có ngũ quan, cũng không chính xác, bởi vì hốc mắt hơi trũng xuống, sống mũi hơi cao, toàn bộ khuôn mặt mờ hồ như chỉ có một lớp da, bộ dạng thực sự đáng sợ.

Mặc dù kiến thức của Tôn Chính Ích có rộng rãi, thấy một màn như vậy, cũng không nhìn được phải hít một hơi khí lạnh, chỉ cố nén không có biểu lộ ra quá nhiều dị trạng.

"Phế vật, cút sang một bên." Lão nhắc chân đá Tôn Dương một cước, nhìn thì nặng nhưng thật ra rất nhẹ đá qua một bên.

Tôn Dương trấn tĩnh lại, lùi về một bên, không dám ngẩng đầu nhìn người nọ.

"Các hạ vừa rồi nói muốn giúp chúng ta, không biết giúp như thế nào?" Tôn Chính Ích cười nói.

"Nói là giúp các ngươi, thực ra chỉ đang giúp chính mình. Ta cũng không phải là tu sĩ của Việt Quốc, động thủ trong Việt Kinh có nhiều bất tiện. Chỉ cần các ngươi nghe theo sự an bài của ta, chiếm được Yến gia bất quá chỉ là tiện tay mà thôi."

Vô Diện nam tử rõ ràng không có miệng, nhưng từ chiếc cổ họng không ngừng nhúc nhích, lại phát ra âm thanh

Cảnh tượng này thật đáng sợ.

"Cái này...?" Tôn Chính Ích nghe vậy, hai tay nắm lại, có chút chần chừ.

"Như thế nào? Người không tin ta có thể làm được chuyện này?" Vô Diện nam tử quay đầu nhìn về phía Tôn Chính Ích.

Tôn Chính Ích nhìn vào hốc mắt hơi trũng sâu của Vô Diện, nhất thời cảm thấy đứng ngồi không yên.

Không đợi gã nói gì, toàn thân của Vô Diện hào quang sáng ngời, khí thế toàn thân không còn che đậy, nhất thời phóng thích ra.

Một cỗ khí lưu cường đại tuôn ra, chấn bay tất cả bàn ghế xung quanh vỡ vụn thành bột mịn.

Tôn Dương không tự chủ được bay ngược ra sau, nặng nề đụng vào vách tường, miệng phát ra một tiếng rên thảm.

"Ta tin, ta tin! Kính xin tiền bối mau dừng tay." Tôn Chính Ích liên tục kêu lên, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Hiện tại, gã cuối cùng tin chắc, quái nhân trước mặt này chính là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, có tu vi vượt xa mình.

Vô Diện nghe vậy, "Khanh khách" cười, thu hồi Pháp lực, phong ba trong phòng lập tức lắng xuống. Tôn Dương cũng từ trên tường rơi xuống, phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

"Xin hỏi tiền bối, cần Tôn gia của chúng ta làm gì?" Tôn Chính Ích không dám đi kiểm tra tôn nhi của mình, cung kính hỏi Vô Diện.

Vô Diện liếc mắt nhìn lão: "Tạm thời không cần làm gì, cứ đợi ta an bài là được..." Nói xong, thân hình y chợt lóe lên bên cửa sổ rồi

biến mất, chỉ có âm thanh càng lúc càng xa.

. . .

Sau khi rời khỏi Tôn gia, Vô Diện một đường bay vút về phía Yên phủ.

Khi y đi tới một nơi yên tĩnh không người, đột nhiên thân hình lập tức dừng lại, lui về phía sau ba bước.

"Chích! Chích! Chích!" Chỉ thấy ba ám khí xanh đen không biết từ chỗ nào bắn nhanh về phía gã, găm lên trên con đường lát đá xanh trước mặt. Nếu không phải y cảnh giác, sợ là hiện tại đã bị ám khí xuyên thủng.

"Ra đi!" Vô Diện ngẩng đầu nhìn về phía cây đại thụ cách đó không xa.

Lời còn chưa dứt, trong bóng râm của chỗ quẹo, một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên xuất hiện.

"Lại là người?" Vô Diện chăm chú nhìn lại, bất khả tư nghị* kinh hô một tiếng.

Người nọ mặc bộ đồ trắng, khí chất lạnh lùng, trên gương mặt có hai lúm đồng tiền nhợt nhạt. Tuy nói dung mạo xinh đẹp, rất có tư sắc, nhưng vẻ mặt lại cứng ngắc, hai mắt trống rỗng vô thần hết sức quỷ dị. Đúng là rất lâu chưa từng xuất hiện, Ninh Tiểu Tiểu.

Trên tay nàng còn mang theo một chiếc rương gỗ đen kịt có chiều cao gần bằng với thân người mình, phía trên có khắc các loại phù văn, mặt trước của nó được bao phủ bởi chi chít các lỗ nhỏ bằng ngón cái.

Chỉ thấy vẻ mặt đờ đẫn của nàng, tay phải duỗi ra, năm ngón tay xòe ra, nhắm ngay Vô Diện nam tử. Chiếc vòng trên tay nàng linh văn lập lòe, dâng lên trập trập ô quang.

Giờ khắc này, Vô Diện giống như lâm đại địch, rút thanh pháp kiếm đang đeo trên người, nhắm ngay Ninh Tiểu Tiểu, một thân Pháp lực Trúc Cơ Kỳ nhất thời bộc phát.

Hai người giằng co chốc lát, Ninh Tiểu Tiểu dường như nhận được tin tức gì đó, cứng ngắc nhìn về phía xa xa. Lập tức thu hồi pháp lực trên người, chậm rãi lui về phía sau, dần dần biến mất trong bóng râm.

...

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, sáng hôm sau.

Khi ánh mặt trời vừa mới nhuộm đỏ đại môn của Yến phủ, có một người bước lên bậc thềm ngoài cửa, trực tiếp từ cửa trước đi vào trong. Trên đường đi tới tứ nhìn thấy hắn, chẳng những không ngăn trở, ngược lại từng người một hành lễ với gã.

Thân hình cân đối, mặc một chiếc áo khoác ngắn màu nâu xanh, trên trán buộc 1 sợi dây cột tóc màu đỏ, ngũ quan sắc sảo, trên tay còn mang theo một cái lồng vuông đan bằng mây, chính là Thiết Kiên vừa đi bắt Thực Lân thú trở về.

Đọc theo con đường mòn trong đình viện và tầng tầng hành lang quanh co, xuyên qua một tiểu viện, Thiết Kiên đi tới nội viện của Yến phủ.

Hắn thấy Tiểu Toán Bàn vọt ra từ hành lang bên trái.

"Thiết đại ca, huynh đã trở về!" Lời còn chưa dứt, khoé mắt của Tiểu Toán Bàn đã ửng đỏ, bắt đầu khóc.

Thiết Kiên thấy thế, giật mình, tưởng Yến Tử đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi: "Sao vậy, Yến cô nương đã xảy ra chuyện gì?"

"Không phải, tiểu thư không có việc gì, chỉ một mực hôn mê không tỉnh lại. Huynh đi lâu như vậy, muội còn tưởng huynh sẽ

không trở về. . ." Tiểu Toán Bàn kích động đến âm thanh khẽ run, đứt quãng nói.

"Đừng khóc nữa, không phải ta đã trở về rồi sao." Thiết Kiên nghe vậy, có chút dở khóc dở cười nói.

"Thiết đại ca, huynh bắt được Thực Lâm thú rồi?" Tiểu Toán Bàn ngừng nức nở, liếc qua chiếc lồng mây trong tay Thiết Kiên hỏi.

"Ân, gia hỏa này sống ở một nơi rất đặc biệt, xung quanh có không ít Yêu thú lợi hại, vì bắt nó mà phí không ít công phu, cũng tốn không ít thời gian." Thiết Kiên nhìn thoáng qua chiếc lồng trong tay, mở miệng nói.

Xuyên qua khe hở của dây mây, một con tiểu thú có lân giáp chìa cái mũi đen như mực ra ngoài, thờ hỏn hển, trong lỗ mũi không ngừng có sương mù màu tím nhạt phun ra.

Thiết Kiên nói rất đơn giản, nhưng trên thực tế hai tháng này trôi qua phi thường khó khăn. Để nhanh chóng bắt được con thú này, gã liên tiếp quyết chiến với mấy đầu Yêu thú có thể so với tu sĩ Luyện Khí kỳ đỉnh phong, thậm chí còn kinh động đến một con Xích Mục Yêu Viên đã sắp sánh bằng tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Trải qua bao khó nhọc, cuối cùng gã mới chém giết được tất cả Yêu thú này, đồng thời cũng tổn thất hai thanh pháp kiếm, ngay cả những phù lục khi trước lấy được, toàn bộ đều tiêu hao không còn.

Bất quá, Thiết Kiên cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, nhờ liên tục thôn phệ Yêu Hồn, tu vi hôm nay đã đạt đến Luyện Khí kỳ viên mãn.

Sau khi bước vào cảnh giới này, gã cảm thấy trong Đan Điền của mình có chút khác thường, tựa hồ đang thay đổi gì đó mà gã không biết được. Chỉ không biết loại thay đổi này ai cũng sẽ có, hay vì gã cắn nuốt quá nhiều hồn phách thông qua Dị Hỏa, mới mang đến biến hóa, vì vậy trong lòng có vài phần lo âu.

Thiết Kiên và Tiểu Toán Bàn đi vào trong nhà chính, đi tới khuê phòng của Yến Tử.

Ngoại trừ trên mặt vẫn có phần tái nhợt, nhưng thần sắc của nàng khá ôn hòa, cặp mi hơi run rẩy, cứ như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tiểu Toán Bàn lấy ra một chiếc khăn trắng như tuyết từ trong chậu đồng, dịu dàng lau qua gương mặt và hai tay của Yến Tử, cố tình tránh đi điểm đen trong lòng bàn tay.

Sau đó, nàng tránh người ra, giữ lại không gian cho Thiết Kiên, để cho gã ngồi cạnh Yến Tử.

Thiết Kiên quan sát vài lần, quay người mở chiếc lồng mây. Tay vừa đưa tới, đầu Thực Lân thú lập tức há miệng, cắn tới tay của gã.

Gã xoay nhẹ cổ tay, khéo tay đưa tay ra sau lưng đầu lân giáp tiểu thú, năm ngón tay như kim gắt gao chế trụ sống lưng của nó, nhấc lên giữa không trung.

Thân thể của Thực Lân thú chỉ lớn bằng con khuyển nhỏ nhà bình thường, tứ chi ngắn mập mập, đầu như chuột, trên lưng có lân giáp sáu cạnh, nanh vuốt cũng không sắc nhọn, trông hơi đàn độn nhưng tính tình lại rất hung hãn.

Cơ thể lơ lửng trong không trung, tứ chi vắn vẹo và gãy giụa điên cuồng, nhe răng trợn mắt, cố gắng thoát ra.

Cổ tay Thiết Kiên vừa chuyển, trong lòng bàn tay xuất hiện một ống sắt rỗng lớn bằng ngón út, toàn thân màu trắng bạc, cả hai đầu đều sắc nhọn.

Gã quan sát phần bụng trắng như tuyết của Thực Lân thú, ánh mắt hơi ngưng tụ, lắc mạnh cổ tay, liền đâm một đầu ống sắt vào bụng con tiểu thú, vị trí trùng hợp lại là nơi chứa gan của nó.

Ngay sau đó, gã đâm đầu còn lại của ống sắt vào mép "nốt ruồi đen" trong lòng bàn tay của Yến Tử.

*Chú Thích:

- Bất khả tư nghị: Hay 'Nan tư nghị', nghĩa là "không thể suy nghĩ, bàn luận được, vượt ra ngoài sự hiểu biết", câu này dùng để miêu tả sự việc ngoài tưởng tượng, dự liệu, khó có thể xảy ra.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 28: Trừ Bỏ Lân Độc

Trong miệng của Thực Lân thú phát ra một tiếng hí thê lương, giấy giụa càng kịch liệt.

Nhưng tay của Thiết Kiên giữ rất chặt, không để cho ống sắt lắc lư mảy may.

Chỉ thấy từng giọt dịch mật màu xanh lá như tia nước từ giữa ống sắt chảy ra, nhỏ vào trong "Nốt ruồi đen".

Tử Lân độc bên trong Nốt ruồi đen dường như tao ngộ phải thiên dịch, điên cuồng khuyếch tán ra xung quanh, nhưng chưa lan được bao xa thì đã bị dịch mật màu xanh lá đuổi theo, hòa lại với nhau.

Nhanh chóng nhuộm ra một màu tím lốm đốm, giống như thuốc nhuộm pha với nước, từ từ phai nhạt, cho đến khi từng điểm một biến mất.

Thiết Kiên thấy thế, lập tức rút ống sắt ra khỏi tay Yến Tử và Thực Lân thú.

Hắn đưa ngón trỏ lên, từ đầu ngón tay nhảy ra một ngọn Xích Diễm, dò xét về phía miệng vết thương trên bụng của Thực Lân thú.

Chỉ nghe "xích lạp" một tiếng.

Trong phòng nhất thời bay lên một làn khói trắng, mang theo một hương vị thịt cháy tỏa ra.

Thiết Kiên cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy miệng vết thương của tiểu gia hỏa kia đã hoàn toàn khép lại, thay vào đó là một vết sẹo.

Lúc này, ánh mắt Thực Lâm thú mang vẻ mệt mỏi, mặt ủ mày chau.

Thiết Kiên đặt nó vào trong lòng mây, đẩy chiếc lồng lại để nó bên chân, sau đó tiếp nhận chiếc khăn từ Tiểu Toán Bàn, tinh tế lau lòng bàn tay của Yến Tử.

Sau vài lần lau chùi, lòng bàn tay của Yến Tử đã hoàn toàn không còn màu sắc tím đen chỉ là làn da còn hơi xám, có lau thế nào cũng không hết.

"Thiết đại ca, sao tiểu thư vẫn chưa tỉnh lại?" Từ nãy tới giờ Tiểu Toán Bàn không dám lên tiếng, sợ làm phiền Thiết Kiên, giờ phút này thấy tiểu thư nhà mình vẫn hôn mê, mới nhịn không được hỏi.

"Tử Lâm độc lã ra đã được thanh trừ, nhưng cụ thể khi nào tỉnh lại, ta cũng không biết. Hay muội đi Hồi Xuân Đường mời vị Luyện Đan sư kia đến xem." Thiết Kiên trầm ngâm nói.

"Được, vậy muội đi ngay."

Tiểu Toán Bàn nghe vậy, lập tức lên tiếng, như một cơn gió chạy nhanh ra ngoài phủ.

Trên mặt của Thiết Kiên nở một nụ cười, lại quay đầu nhìn về phía Yến Tử. Nhìn sắc mặt của nữ tử tái nhợt, hơi gầy hơn trước kia, trong lòng có chút tiếc thương.

Dù sao nếu không phải vì cứu mình, nàng cũng không lâm vào tình cảnh như thế. Nhớ tới ngày đó Yến Tử xả thân cứu giúp, xem ra chính mình vẫn còn mắc nợ nữ tử này.

...

Lúc chạng vạng tối, toàn bộ Yến phủ trên dưới đèn đuốc sáng trưng, mùi rượu tràn đầy phủ, náo nhiệt đến cực điểm.

Trong phòng tiệc ở nội viện, bày biện mấy bàn tròn đồ thắm, bốn phía đều ngồi đầy người, Thiết Kiên, Yến Tử, Trần Quang, cùng đám nhị thức của Yến Tử đều ở trong bữa tiệc. Mở tiệc ăn mừng vì thương thế của Yến Tử đã tốt hơn và tỉnh lại.

Thiết Kiên lần đầu tiên gặp được Yến Hạng, Nhị thức của Yến Tử, mặc một bộ áo bào tím, thân hình cân đối, râu ngắn, ngồi trong bữa tiệc liên tiếp nâng chén tự uống, hiển nhiên là một nam nhân ít nói.

"Thiết công tử, lần này Yến gia chúng ta thiếu người một đại ân tình, ngày khác có cơ hội, Yến Hạng ta nhất định sẽ báo đáp." Yến Hạng đột nhiên giơ lên chén rượu, nâng ly kính Thiết Kiên, nói.

"Nhị lão gia không cần như vậy, Yến cô nương có ân cứu mạng ta, lần này ta chỉ đáp trả ân tình cho Yến gia." Thiết Kiên vội vàng nâng chén rượu lên, đáp lễ, nói.

Dư độc trong thể nội của Yến Tử đã được loại bỏ sạch sẽ, lúc này sắc mặt cũng đã sinh ra mấy phần huyết sắc, bệnh nặng mới khỏi làm nàng càng hiện ra một bộ dáng yếu đuối cực kỳ động lòng người.

Nàng nhìn hai người mời rượu nhau, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Trần Quang trải qua đoạn thời gian điều trị, thương thế cơ bản đã khôi phục. Hơn mười ngày trước đã sớm khai lò luyện kiếm, buôn bán của Yến thị Kiếm Phô ngày càng phát triển, trong bữa tiệc mọi người ăn uống linh đình, vui vẻ hòa thuận.

Yại một bàn tiệc trong sảnh phụ, Diêu Bân cùng các quản sự của Thương hội ngồi cùng nhau, nhưng chỉ cúi đầu uống rượu, không để ý đến người khác, Lúc ngừng uống, không khỏi nhìn vào đại sảnh nơi Tiểu Toán Bàn đang ngồi cạnh Yến Tử.

Tiểu thư tỉnh lại, Tiểu Toán Bàn là người vui vẻ hơn bất cứ ai, dưới sự huyền não của mọi người, cũng phá lệ uống hai chén, hai má có chút ửng hồng, nhìn đáng yêu cực.

Một bữa tiệc vui vẻ kéo dài cho đến tận khuya.

Ánh trăng leo cao, cạnh một hồ nước trong sân đình của Yến Phủ, Thiết Kiên bước cạnh Yến Tử chậm rãi tản bộ.

"Thiết công tử, lúc trước ngươi lặng lẽ ra đi, sau này vì ta mới ở lại lâu như vậy. Giờ vẫn phải đi sao?" Đi đến trước một hòn giả sơn bằng đá xây trên mặt hồ, Yến Tử dừng bước, khẽ hỏi.

"Trước kia do ta sợ sẽ gây họa cho Yến phủ nên mới bỏ đi, nhưng giờ không còn băn khoăn nhiều nữa. Nhìn bộ dạng lần trước của Tôn Dương, chỉ sợ Tôn gia sẽ không từ bỏ ý đồ, ta ở lại chỗ này, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ. Mặt khác, đừng gọi ta là Thiết công tử gì đó, ta hơn mọi một tuổi, nếu như không ngại, thì cứ gọi ta một tiếng Thiết đại ca."

"Ừm! Thiết đại ca, nếu huynh muốn tiếp tục ở lại Yến gia, huynh cứ tự nhiên." Yến Tử nghe vậy, cười tươi mừng rỡ, mở miệng nói.

"Giờ tu vi của ta đã đến Luyện Khí kỳ viên mãn, chỉ cách Trúc Cơ một bước ngắn, quả thực phải mượn một khối bảo địa của Yến gia rồi." Thiết Kiên cười nói.

"A? Mọi người nhớ được lần trước tử đấu luyện kiếm, huynh chỉ là Luyện Khí kỳ tầng tám, làm thế nào chỉ hai tháng ngắn ngủi, đã đạt đến cảnh giới viên mãn?" Sau khi nghe xong Yến Tử không khỏi hoảng sợ, nhin không được mở miệng hỏi.

"À, tu luyện công pháp của ta có chút đặc biệt." Thiết Kiên thàm biết chuyện hấn mang Dịch Hỏa trong người không thể tiết lộ, chỉ âm ờ giải thích một câu.

Yến Tử tuy kinh ngạc, nhưng cũng hiểu chuyện của tu chân giả, không tiện hỏi nhiều. Ngược lại mở miệng nói: "Về chuyện Trúc Cơ, Thiết Đạp ca đã hiểu rõ chưa, có biết cần phải chuẩn bị những thứ gì không?"

"Chuyện này. . . Ta chỉ biết số lượng tu sĩ Luyện Khí trong thiên hạ không ít, nhưng rất ít người có thể Trúc Cơ thành công. Có thể nói vạn người không được một. Còn về tình huống cụ thể, ta không hiểu nhiều lắm." Thiết Kiên lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

"Đúng là như thế, đối với con đường tu luyện, Luyện Khí kỳ nhiều nhất chỉ có thể coi là nhập môn, đến Trúc Cơ Kỳ mới xem như bước lên thềm đá, chân chính bước lên con đường tu Tiên." Yến Tử nói với vẻ mong chờ.

"Trước kia nghe sư. . . sư phụ có nhắc qua, Trúc Cơ Kỳ tên như ý nghĩa chính là thời kỳ xây dựng cấu trúc căn cơ, hình như cần phải vượt qua thử thách của kiếp số mới có thể thành công." Thiết Kiên nhớ tới Ninh Kham, có hơi mất được tự nhiên nói.

"Không sai, kiếp số này được các tu sĩ gọi là 'Tiểu Thiên Kiếp', là cửa ải nguy hiểm đầu tiên trên con đường tu hành. Sở dĩ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có số lượng thưa thớt, tám chín phần mười mọi người đều ngã xuống ở cửa này. Có bản thân thụ trọng thương tu vi thụt lùi, có người đan điền sụp đổ hoàn toàn vô vọng Đại Đạo, thậm chí trực tiếp bỏ mạng." Yến Tử nhẹ gật đầu, am hiểu nói.

"Yến cô nương làm sao biết được bí mật này?" Thiết Kiên nghe vậy, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Yến Tử.

Yến Tử cười giải thích: "Tuy Yến gia chưa từng xuất hiện tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng từng có một vị tổ tiên tu luyện đến cảnh giới Luyện Khí kỳ viên mãn năm bảy mươi tuổi, thử đột phá Trúc Cơ, chỉ là về sau thất bại. Bất quá, năm đó người ấy thu thập được một số tài liệu, bảo quản đến tận ngày nay."

"Thì ra là thế." Thiết Kiên gật đầu nói.

"Đêm đã khuya, Thiết đại ca nên về nghỉ ngơi trước. Để muội về tìm tư liệu được Gia tổ lưu lại, ngày mai muội sẽ cho người đưa tới." Yến Tử ngẩng đầu nhìn về ánh trăng xa xăm, cười nói.

"Muội mới tỉnh lại, không nên quá vất vả, cũng do ta sơ ý." Thiết Kiên áy náy nói.

Hai người cười cáo biệt nhau, ai về chỗ này.

Thân phận hiện giờ của Thiết Kiên đã khác, đương nhiên không cần trở về Kiếm Phô tại Thiên Điện nữa, mà ở trong một biệt viện thanh tịnh phía Tây phủ đệ Yến gia.

Hôm sau, Yến Tử đúng như ước hẹn đưa tới toàn bộ tài liệu có liên quan Trúc Cơ, đồng thời còn mang đến mấy bạch ngọc bình sứ. Đây là tài liệu về các loại đan dược có thể nâng cao tỷ lệ Trúc Cơ thành công.

Thiết Kiên xem qua và nhận ra hai loại, theo thứ tự gồm có: Lệnh Nguyên Đan dùng để bổ sung pháp lực, và Bổ Nguyên đan lúc trước hắn dùng để chữa trị đan điền, giá trị xa xỉ.

Hắn thầm cảm kích, ngoài miệng không nói gì, chỉ muốn ngày sau giúp đỡ Yến gia luyện chế thêm nhiều thượng phẩm pháp kiếm, dùng cái này xem như báo đáp.

Sau khi chuẩn bị xong, tiểu viện hắn ở đã trở thành cấm khu của Yến phủ, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

...

Ban đêm. Thiết Kiên ngồi cạnh một chiếc bàn tròn, trong tay cầm một quyển tập màu xanh, cẩn thận nghiên cứu dòng chữ nhỏ, thỉnh thoảng nhíu mày trầm tư, tựa hồ trong lòng còn có nghi hoặc, ngẫu nhiên lại cười cười, giống như chợt hiểu điều gì đó.

Ánh trắng lặn về Tây, trong phòng không gió, đèn đuốc chập chờn, có chút đau mắt.

Thiết Kiên vừa bấm ngón tay, bóp rơi đoạn bắc đèn còn lại trong chén dầu nhỏ, ánh sáng lại ngập tràn căn phòng.

Hắn chậm rãi khép quyển sách lại, im lặng trầm tư.

Sau đó, hắn đi đến một cái bồ đoàn hình tròn đặt cạnh bàn, ngồi xuống.

"Toà lâu cao vạn trượng cũng bắt đầu từ đất bằng. . . lời trong quyển sách này hết sức chuẩn xác. Cái gọi là Trúc Cơ, suy cho cùng chính là tiến hành cô đọng pháp lực của Luyện Khí kỳ tích lũy trong đan điền, từ đó khiến cho đan điền càng thêm củng cố, gầy dựng căn cơ để ngày sau có thể đạt tới Kim Đan trong truyền thuyết." Thiết Kiên khước miệng nở nụ cười, lầm bầm.

Nếu muốn xây dựng căn cơ, vậy thì khó tránh khỏi phải "Phá thổ động công", quá trình này nói thì đơn giản, khi làm lại vô cùng khó.

Đầu tiên, cần phải ngưng tụ toàn bộ Pháp lực trong cơ thể mình vào trong đan điền. Đồng thời thông qua không ngừng áp chế, khiến cho pháp lực càng thêm ngưng thực.

Thử nghĩ mà xem, đan điền của tu sĩ Luyện Khí kỳ có hạn, khả năng tiếp nhận Pháp lực cũng có hạn, nếu mạnh mẽ ngưng Pháp lực toàn thân vào trong đó, một khi đột phá cực hạn, rất có khả năng đan điền tan vỡ, hậu quả không thể tưởng tượng.

Bất quá thế gian nào có việc thu được lợi nhuận mà không phải mạo hiểm. Thiết Kiên nếu đã quyết, cũng không cần do dự.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, vung tay lên, đem toàn bộ đan dược mà Yên Tử tặng, để ở trước người.

Sau đó, hai mắt chậm rãi khép lại, bàn tay bấm độn một pháp quyết cổ quái, toàn thân nhất thời bị một tầng xích quang bao phủ.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 29: Phá Cảnh Trúc Cơ

Theo tầng quang mang dần dần sáng lên, nhiệt độ trong phòng cũng bắt đầu tăng cao.

Sau một khắc, quang mang toàn thân Thiết Kiên ngày càng thịnh, cả người dường như trở nên trong suốt, xuyên qua lớp y phục có thể thấy rõ từng đường kinh mạch đỏ đậm bùng sáng.

Pháp lực không tập trung mà di chuyển dọc theo kinh mạch, không ngừng tập hợp về phía Đan Điền.

Giờ khắc này, Thiết Kiên đã không còn cảm giác gì đối với biến hóa bên ngoài cơ thể, toàn bộ tâm trí của hắn đã chìm vào trong Đan Điền.

Chỉ thấy trong đan điền, từng điểm quang mang đỏ đậm không ngừng tụ tập. Phảng phất như hồ nước rẽ nhánh khi mùa mưa đến, toàn bộ nhánh sông chảy ngược, nước hồ dâng cao sắp sửa vỡ đê đến nơi.

Cảm nhận được loại cảm giác căng tràn truyền đến từ Đan Điền, tâm thần Thiết Kiên khẽ động, tập trung áp chế Đan Điền.

Giống như hồ nước ngưng tụ trong Đan Điền đột nhiên nhấc lên sóng to gió lớn, toàn bộ quang mang đỏ đậm do bản năng khởi xướng phản kích, hướng bốn phương tám hướng đánh tới. Thiết Kiên cảm thấy vùng đan điền truyền đến trận trận đau nhức kịch liệt, như thể muốn vỡ nát.

Tình thế tràn ngập nguy hiểm, lại chuyển biến một cách đột ngột.

Hai mắt của Thiết Kiên nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống.

Hắn mạnh mẽ chống lại cơn đau, không để tâm thần phân tán, tư thế bất khuất biến đổi, lần nữa trấn áp Pháp lực cuồng bạo về phía Đan Điền.

Trong Đan Điền, một bàn tay vô hình xuất hiện từ không trung, chậm rãi đè ép những ngọn sóng Pháp lực đang dâng trào kia xuống.

Vốn dĩ dòng pháp lực màu đỏ đang ở trạng thái khí, giờ bị cô đọng lại, chìm xuống Đan Điền rồi ngưng tụ dần. Lúc này, vấn đề đã tạm thời được giải quyết.

Thiết Kiên thở phào nhẹ nhõm.

Trong suốt quá trình này, đóa kim sắc hỏa diễm vẫn yên tĩnh lơ lửng trong Đan Điền dường như không hề bị quấy nhiễu, chỉ im lặng ở đó, có chút chậm chờn.

Tuy nhiên, quang mang trên kinh mạch lại không hề suy giảm, pháp lực vẫn không ngừng chuyển đến, tiếp tục tụ lại trong đan điền.

Rất nhanh, loại cảm giác căng tràn lần nữa xuất hiện, Thiết Kiên không dám chậm trễ, tập trung tinh thần tiếp tục trấn áp.

...

Ba canh giờ chậm chạp vượt qua trong sự dày vò thống khổ.

Trong khoảng thời gian này, Thiết Kiên phải chịu đựng những thống khổ mà lấy người thường căn bản không cách nào lĩnh hội, từng lần một áp chế Pháp lực căng phồng xuống Đan Điền.

Nhưng theo sự tích lũy Pháp lực càng ngày càng nhiều, không gian hắn có thể áp súc ngày càng ít đi, thống khổ mà thể nội phải

thừa nhận cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Thiết Kiên từng sống trong cảnh đào vong, trải qua bao khó khăn, sức chịu đựng thống khổ đã vượt xa người thường. Nhưng trong quá trình áp chế nhiều lần như vậy, hẳn lần lượt chịu đựng loại cảm giác thống khổ khi Đan Điền bị xé rách, đã đến ranh giới sụp đổ.

"A...."

Rốt cục hắn vẫn chịu không nổi, đau đớn rên bống nhiên tỉnh lại, mở to hai mắt, bắt đầu thở dốc.

Chỉ thấy hắn chộp lấy một bạch ngọc bình sứ trước mặt, đổ ra một viên Bồ Nguyên đan ném vào miệng.

Để được hiệu phát huy nhanh hơn, hắn trực tiếp nhai nuốt, cho đến khi quả đan được vỡ nát mới nuốt vào.

Đan được vào bụng, nó nhanh chóng tan ra rồi hóa thành linh dịch vàng nhạt, hướng bốn phía Đan Điền tràn ra, giống như màng nước trùm xuống, làm hắn đau nhức như bị kim đâm.

Ngay sau đó, cỗ linh dịch này liền thâm nhập vào Đan Điền và tu bổ những vết nứt sắp xuất hiện trên đó.

Thiết Kiên không tự chủ được căng cứng thân thể, đợi một lúc lâu, cảm giác kim đâm và xé rách khi trước dần lắng xuống, Pháp lực trong Đan Điền cũng ổn định lại.

Hắn thở ra một hơi dài, lau mồ hôi trên trán, nhưng trong nội tâm lại không có nửa điểm buông lỏng.

Bởi vì hắn biết thử thách lớn nhất "Tiểu Thiên Kiếp", sắp đến rồi.

Đúng lúc này, trong bụng của hắn truyền đến âm thanh "ục ục" trầm muện.

Đối với bên ngoài thì âm thanh này không lớn, như thể phát ra khi bụng đói, nhưng lọt vào tai của Thiết Kiên lại tựa như lôi điện nổ vang.

Hắn vội vàng nhắm hai mắt, lần nữa nội thị Đan Điền.

Lúc này, trong Đan Điền của hắn đã phát sinh dị biến, hoàn toàn là một bộ dáng kỳ quái.

Chỉ thấy lớp sương mù bốc hơi, ngưng tụ ở tầng trên như mây đen áp đỉnh. Chính giữa mơ hồ có hồng quang chớp động, thỉnh thoảng từ trong truyền ra trận trận tiếng nổ vang.

"Ầm... "

Một tiếng sấm vang lên, một đạo hồng sắc lôi điện tráng kiện, từ trong đám "Mây đen" phóng nhanh xuống, trực tiếp bổ vào luồng Pháp lực bị áp chế phía dưới.

Pháp lực vốn đã ổn định, lại ầm ầm chấn động, có dấu hiệu rời lỏng.

Thiết Kiên căng thẳng, vội vàng vận chuyển tâm thần củng cố Pháp lực đang bạo động.

Trong tài liệu của vị tổ tiên kia từng ghi chép, thể phách và thần hồn mỗi người khác biệt, tu luyện công pháp khác nhau nên thuộc tính Pháp lực khác nhau. Vì vậy cảm giác với Thiên khi Trúc Cơ, "Tiểu Thiên Kiếp" trong Đan Điền, cũng có chỗ bất đồng.

Nói cho cùng, tiểu Thiên Kiếp kỳ thực cũng không tính là kiếp số, vốn chỉ là một quá trình tất yếu rèn luyện Đan Điền, nhưng tám chín phần mười tu sĩ chịu đựng không được, mới biến thành một kiếp số với tỉ lệ thất bại cực cao.

"Oanh long long . . ."

Lại một hồi sấm vang lên, hồng sắc lợi điện đỏ như lửa một đạo lại tiếp một đạo không ngừng bổ xuống từ trên cao. Cứ như chiếc búa trong tay luyện Kiếm sư, không ngừng tròng trọng đập xuống Đan Điền.

Thời gian thấm thoát qua, lại hơn nửa ngày.

Chạng vạng*, mây trên chân trời đỏ đậm một mảnh, giống như thiêu đốt nửa bầu trời.

Yến Tử đứng bên ngoài tiểu viện của Thiết Kiên, nhìn sang ánh chiều xa xa, lại nhìn về phía tiểu viện.

Bên trong im ắng, không có âm thanh, chỉ có ánh đèn phản chiếu ra.

"Như thế nào, lo hấn Trúc Cơ thất bại?" Lúc này, một bóng người chợt xuất hiện, đứng ở cạnh nàng.

Tâm thần của Yến Tử vốn không tập trung, giật thót cả mình.

"Nhị thúc, sao thúc lại đột nhiên xuất hiện, làm con giật cả mình." Khi nhìn rõ khuôn mặt người nọ, gò má nàng hơi đỏ lên, mở miệng trách.

Người tới chính là Yến Hạng, người có tu vi cao nhất Yến gia hiện nay, kỳ thực gã vẫn luôn canh giữ bên ngoài tiểu viện.

"Haha, có thể chiếm được trái tim Yến Tử nhà ta, tiểu tử này có phúc phận không cạn a." Yến Hạng cười nói.

"Nhị thúc. . ." Yến Tử nghe lời ấy, hai má đỏ bừng đến tận mang tai, hờn trách nói.

"Lại nói tiếp, thiên phú của tiểu tử này thật đúng là không hợp lẽ thường, với niên kỷ như thế đã có thể ném thử Trúc Cơ. Nếu thật sự thành công, con để hấn vào Yến gia làm rể. . . Về sau đừng nói là

Tôn gia, dù là bốn đại thương hội trong Kinh Thành, sớm muộn gì cũng có vị trí cho chúng ta." Yến Hạng lại cười nói.

Thường ngày gã nói không nhiều, chỉ khi ở cùng đại ca và cô cháu gái trước mắt này, mới nói thêm vài lời.

Yến Tử nghe vậy, không khỏi nhớ tới đêm đó bị Thiết Kiên từ chối, vẻ mặt buồn bã.

"A!" Đúng lúc này, từ trong tiểu viện truyền ra tiếng gào thét hết sức thống khổ.

Yến Tử căng thẳng, vô thức xông vào trong đó, nhưng bị Yến Hạng lắc mình chắn trước người.

"Trúc Cơ, không phải chuyện đùa. Ngoại nhân nhất quyết không thể can thiệp, nếu không chẳng những không giúp được hắn, ngược lại hại hắn." Yến Hạng giữ chặt Yến Tử, thần sắc nghiêm túc nói.

Nghe vậy, nàng do dự chốc lát, mới đứng im, lo lắng nhìn vào nội viện.

Thời điểm này, Thiết Kiên đang khoanh chân ngồi trong phòng, toàn bộ cơ thể như một con cua bị chưng chín, da dẻ đỏ rực đỏ mồ hôi đầm đìa, không ngừng có sương mù trắng bốc lên, mờ mịt đầy phòng.

Tại Đan Điền của hắn, Lôi Điện đã hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ có một vòng xoáy đỏ đậm xoay tròn kịch liệt, từ đó bộc phát ra lực lượng xé rách và sức hút mạnh mẽ.

Trong phòng, từng sợi thiên địa linh lực nhẹ nhẹ bị cỗ lực lượng này hấp dẫn, không ngừng tụ tập đến vòng xoáy, cuối cùng dung hợp vào bên trong.

Linh lực bất ngờ điên cuồng chuyển đến, làm hắn trở tay không kịp. Đan Điền lại không còn bao nhiêu không gian, lập tức bị lấp đầy,

loại cảm giác căng tràn làm người ta khó chịu lại kéo tới.

Lần này Thiết Kiên không đợi cảm giác xé rách sinh ra, liền lấy ra hai quả Bồ Nguyên đan nuốt xuống, toàn lực vận chuyển tâm thần áp chế thiên địa linh lực hỗn loạn kia.

Lực lượng này cùng Pháp lực của hắn khác biệt, chúng hỗn tạp và khó áp chế hơn.

Vì vậy rất nhanh, Đan Điền của hắn trên nội bích bắt đầu xuất hiện từng sợi nứt màu đỏ lan rộng như mạng nhện, trong nháy mắt giăng đầy.

Mắt thấy nó sắp vỡ ra bất cứ lúc nào, được hiệu của Bồ Nguyên đan căn bản không kịp tu bổ.

Trong lòng Thiết Kiên không khỏi hiện lên một tia sợ hãi, nếu đan điền vỡ ra, e rằng sẽ không đơn giản như lần trước.

Bên trong hội tụ rất nhiều Linh lực và Pháp lực, nếu không có Đan Điền trói buộc cứ mặc chúng trào ra, không bạo thể mà chết thì đúng là kỳ quái.

"Rắc!" một âm thanh rất nhỏ đột nhiên vang lên.

Bên trong thể nội của Thiết Kiên, cuối cùng không chịu nổi, sắp vỡ nát.

Gặp tình hình này, hắn không khỏi cười khổ một tiếng: "Thất bại sao?"

Ngay sau đó, âm thanh "Rắc! Rắc!" liên tục vang lên, tất cả vết nứt đã đến gần ranh giới sụp đổ.

Vào lúc này, dị biến phát sinh.

Vẫn đứng ngoài cuộc cho tới nay, đóa kim sắc hỏa diễm này hình như cũng cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên run rẩy phòng lớn

gấp mấy lần, bốc cháy dữ dội.

Linh lực và Pháp bên trong bị đóa kim điểm thu hút, quán chú đến chỗ nó, bốc cháy kịch liệt.

Theo kim điểm không ngừng bốc lên, Pháp lực cùng thiên địa linh lực ngưng tụ trong Dị Hỏa, cứ như từng loại tài liệu luyện Kiếm bị nung khô dung luyện ra.

Nguyên bản là thiên địa linh lực hỗn tạp, trải qua kim điểm thiêu đốt, rất nhanh biến thành Pháp lực cực kỳ tinh khiết, hoà hợp với Pháp lực ban đầu của Thiết Kiên vốn bị áp chế nhiều lần, lại lần nữa áp súc, trở nên càng thêm ngưng thực.

Mà lúc này, dược hiệu của Bồ Nguyên đan cuối cùng có thể phát huy, Đan Điền gần như tan vỡ bắt đầu được chữa trị.

Thiên địa linh lực bên ngoài vẫn không ngừng tràn vào, bất quá tốc độ kia lại xa xa không bằng tốc độ dung luyện của kim sắc hỏa điểm.

Nguy cơ nghìn cân treo sợi tóc*, lần nữa bị Dị Hỏa hóa giải.

-----

*Chú thích: Nghìn cân treo sợi tóc: tình thế, tình trạng hết sức nguy ngập, hiểm nghèo, khó bề vượt qua, cứu vãn nổi.

- Chạng vạng: hỏi chị google.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 30: Lời Mời Từ Kiểm Hội

Sắc trời còn chưa sáng rõ, cánh cửa nhà chính của tiểu viện đã được mở ra.

Thiết Kiên đã đổi một bộ quần áo màu trắng tuyết đẩy cửa ra, ánh mắt sáng ngời, khí thái bùng bùng.

Khí tức trên người đã xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, hùng hậu thâm trầm, trong lúc giơ tay nhắc chân, đều có một loại khí thế không cách nào nói rõ.

Hôm nay Thiết Kiên, bất ngờ đã là một vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Sau khi bước vào Trúc Cơ Kỳ, Thiết Kiên có thể cảm thấy sự thay đổi rõ rệt.

Đêm hôm qua, trong lỗ chân lông trên toàn thân của hắn tiết ra rất nhiều chất mỡ màu đen giống như bùn. Sau khi rửa sạch, liền cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngay cả da dẻ trên người cũng trở nên láng bóng, căng mịn thêm vài phần.

Chiếu theo kinh nghiệm mà cổ nhân đã ghi lại, đây gọi là "Dịch kinh phạt tử". Chất mỡ màu đen kia thực chất là tạp chất tồn đọng tại khiếu huyết trong cơ thể của hắn, sau khi thải ra ngoài có thể cải thiện thể phách của hắn. Tương lai dù là tu hành hay chiến đấu, việc vận chuyển Pháp lực đều sẽ càng thêm nhanh chóng.

Điều khiến Thiết Kiên để ý nhất chính là, dựa vào bản chép tay ghi lại, một khi đột phá đến Trúc Cơ Kỳ, liền có thể gia tăng từ một trăm đến hai trăm năm thọ nguyên. Đến lúc đó, hắn càng có nhiều

thời gian đi nghiên cứu kỹ năng luyện kiếm, khả năng trở thành Linh Kiếm Sư cũng cao hơn một chút.

Chuyện Thiết Kiên trở thành Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, Yên gia không phô trương, chỉ được rất ít số người biết được chuyện này.

Dưới sự sắp đặt của Yên Tử, chỉ thiết yến quy mô nhỏ trong phủ để chúc mừng hắn, sau đó mọi thứ trở lại bình thường.

Thiết Kiên trở lại Kiếm Phô của Yên thị, vừa ổn định cảnh giới, vừa nghiên cứu luyện kiếm.

Bất quá, hiện nay, hắn đã có Kiếm Lư dành riêng cho mình, nằm ở phía sau lầu các tầng ba mà Trần Quang cư ngụ.

Thiết Kiên vốn có chút bận tâm, Trần Quang có sản sinh bất mãn với việc này hay không. Nhưng sau đó nghe Yên Tử nói, mới biết chính Trần Quang đưa ra đề nghị lập Kiếm Lư cho Thiết Kiên.

Mà sau này, Trần Quang thỉnh thoảng cũng sẽ đến Kiếm Lư bên này, tham thảo thuật luyện kiếm với Thiết Kiên.

Hai người có sở trường riêng, thường thường đều là trao đổi đôi bên cùng có lợi, nhưng cũng có lúc ý kiến xung đột, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai. Mỗi khi không ai cũng thuyết phục được đối phương, thì người nào trở về luyện kiếm người đó, lấy kết quả thực tế kiểm tra xem ai đúng ai sai.

Thú vị là sau mấy lần kiểm tra phát hiện, quan điểm của hai người bọn họ đều tồn tại hạn chế. Suy nghĩ của Thiết Kiên thường quá cấp tiến, mà Trần Quang lại quá thiên về bảo thủ.

Trong cuộc thi đua luận bàn này, tài nghệ luyện kiếm của Thiết Kiên đột nhiên tăng mạnh, xác suất luyện chế ra thượng phẩm pháp kiếm càng ngày càng cao, gần bằng với xác suất thất bại, sắp đạt tới tỷ lệ 5-5. Mà Trần Quang cuối cùng cũng luyện chế được thanh thượng phẩm pháp kiếm đầu tiên.

Trong Việt Kinh, Yến gia thương hội thanh danh càng ngày càng vang, buôn bán càng làm càng náo nhiệt.

Mấy ngày này, do quá bận rộn công việc trong thương hội, đã hơn một tháng Yến Tử chưa từng xuất hiện tại Kiếm Phô. Đột nhiên hôm nay mang theo Tiểu Toán Bàn từ phủ đệ bên kia vội vã chạy tới, vừa vào Kiếm Phô thì chạy thẳng tới toà lầu các của Trần Quang.

Thiết Kiên đang ở bên trong Kiếm Lư của mình, lật xem quyển《Luyện Kiếm Kinh Yếu》mượn từ chỗ của Trần Quang, cũng bị Tiểu Toán Bàn kêu tới trong lầu các.

Vừa vào cửa chính của lầu các, hắn đã trông thấy Yến Tử với bộ y phục trắng như tuyết, đang ngồi đối diện Trần Quang. Thấy hắn đi vào, bèn vẫy tay kêu hắn tới, ngồi xuống bên cạnh mình.

Diêu Bân vô cảm đứng ở sau lưng của Trần Quang, đối với việc Thiết Kiên đã đến, cứ như không nghe thấy.

"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Thiết Kiên thấy vẻ mặt cổ quái của Yến Tử và Trần Quang, còn tưởng đã xảy ra phiền toái gì, nên có chút căng thẳng.

"Sao lại làm cái bản mặt đó? Yên tâm đi, không phải là chuyện gì xấu, ngược lại là chuyện vui." Trần Quang thấy thế, cười nói.

"Chuyện vui gì?" Thiết Kiên lúc này mới thả lỏng, mở miệng hỏi.

"Không biết huynh đã từng nghe đến 'Đại hội luyện kiếm' hay chưa?" Yến Tử cười hỏi.

"Khi còn ở Tấn quốc đã từng nghe qua, nghe nói là một đại thịnh hội của luyện kiếm sư Việt Quốc." Thiết Kiên gật đầu đáp.

"Đúng vậy, đây thật sự là thịnh hội mà luyện kiếm sư Việt Quốc ta tha thiết ước mơ, thông thường cứ 5 năm tổ chức một lần, tạm thời chỉ có luyện kiếm sư nhận được 'Hỏa Vân lệnh' do Công Tào tư phát, mới có tư cách tham dự." Yên Tử chậm rãi giải thích.

"Chẳng lẽ Trần Quang đại sư được mời tham gia này?" Thiết Kiên lộ vẻ mừng rỡ.

Bất quá, hắn vừa dứt lời, chợt nghĩ tới đến một chuyện, vội nói thêm: "Không đúng nha, ta nhớ không lầm thì đại hội luyện kiếm gần đây nhất được tổ chức cách đây hai năm, giờ đâu đã tới thời gian tổ chức lại?"

"Đúng là chưa đến thời gian, ai ngờ đầu tháng trước, trên Hỏa Vân sơn mạch không đột nhiên có Thiên Hỏa giáng thế. Đã mang đến một khối thiên thạch thiên ngoại thật lớn, rơi ngay xuống Dục Hỏa phong. Người của Công Tào tư sau khi xem xét, phát hiện toàn bộ khối thiên thạch thiên ngoại đều từ 'Thiết Mẫu chi tinh' tạo thành, đây chính là cực phẩm Linh tài cần thiết để luyện chế Linh Phẩm pháp kiếm." Trần Quang cười, chậm rãi nói.

"Thiết Mẫu chi tinh. . . là vật này?" Thiết Kiên nghe vậy, nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Mọi người đều biết, luyện chế linh kiếm cần có tài liệu hết sức đặc thù, thế gian này chỉ có vài loại tài liệu mới có thể đáp ứng được yêu cầu, Thiết Mẫu chi tinh là một trong số đó.

"Sau đó trải qua quan viên Khâm Thiên Giám kết hợp Dương Dạ Tinh Đồ kiểm tra, dâng tấu gọi đây là điềm lành trăm năm khó gặp. Long nhan của Hoàng Đế bệ hạ cực kỳ vui vẻ, liền mệnh lệnh cho Công Tào Tư sớm tổ chức đại hội luyện kiếm, địa điểm cũng không phải tại Công Tào Tư trong kinh thành như trước kia, mà là trực tiếp đặt ngay tại Dục Hỏa phong." Trần Quang cười cười, tiếp tục nói.

"Thịnh hội như thế, chắc ban thường cũng rất phong phú?" Thiết Kiên hỏi.

"Đúng vậy, đại hội luyện kiếm lần này, người thắng chẳng những có thể nhận được một phần Thiết Mẫu chi tinh của khối thiên ngoại thiên thạch kia xem như ban thưởng, thậm chí còn có thể được Linh kiếm sư Tư Đồ Hạo đích thân chỉ điểm." Ánh mắt của Trần Quang sáng rực, tràn đầy mong chờ.

"Hắc hắc, vậy lần này phải nắm chắc cơ hội, thắng lợi vẻ vang." Thiết Kiên cười nói.

"Lần này không chỉ Trần đại sư, huynh cũng có một danh ngạch, có thể cùng tham gia." Yến Tử mỉm cười nhìn Thiết Kiên, đôi mắt sáng ngời.

"Ta cũng được tham gia?" Thiết Kiên có chút kinh ngạc.

Yến Tử xoay nhẹ cổ tay, lấy ra một Yêu Bài có khắc đồ án hỏa vân, đưa cho Thiết Kiên, nói:

"Gia tộc như chúng ta Yến gia và Tôn gia, vốn chỉ có thể nhận được 1 danh ngạch. Nhưng được Tư Đồ Nhiên đại lực tiến cử, nên có thêm một cái lệnh bài, lão đích danh muốn để huynh tham gia."

"Thì ra là vậy. . . đúng rồi, nếu nói như vậy, Tôn gia cũng sẽ tham gia?" Thiết Kiên hỏi.

"Đúng vậy, Tôn gia sẽ phái Cừu Phách Thiên tham dự đại hội." Yến Tử khẽ gật đầu, nói.

"Hắc hắc, tên kia chỉ là bại tướng dưới tay của Thiết đại ca, không đáng để lo." Tiểu Toán Bàn ở bên cạnh phủ tay, cười nói.

"Cũng không thể nói như vậy, Cừu Phách Thiên dù sao thành danh đã lâu, chúng ta cũng không nên khinh thường." Thiết Kiên nắm thật chặt Hỏa Vân lệnh trong lòng bàn tay, nghiêm túc nói.

"Đúng vậy, năng lực của Cừu Phách Thiên không thể khinh thường. Nhưng lúc này đối thủ mà chúng ta phải đối mặt, cũng

không chỉ một mình hấn." Trần Quang cũng khẽ gật đầu, tán đồng nói.

Tiểu Toán Bàn nghe vậy, thè lưỡi, làm cái mặt quỷ, liếc qua bên cạnh phát hiện Diêu Bân không nói một lời. Có chút khó hiểu, hình như từ sau lần khiêu chiến luyện kiếm hấn đã thay đổi khá nhiều, cau có khó chịu.

"Chỉ còn 3 tháng nữa sẽ tổ chức đại hội luyện kiếm, Trần đại sư, người và Thiết đại ca cần sớm thương nghị cách luyện chế pháp kiếm, ta cũng sẽ đi chuẩn bị tài liệu cho mọi người." Yển Tử nghiêm túc đề nghị.

Trần Quang nghe vậy, nhẹ gật đầu, đầu hơi thấp, bắt đầu cẩn thận tự đánh giá.

Thiết Kiên nhếch miệng, dĩ nhiên trong lòng đã có tính toán.

...

Thời gian trôi qua cực nhanh. Vào sáng sớm nọ, bên ngoài cửa chính của Yển phủ, trước hai con sư tử đá rất lớn, đã đỗ sẵn 3 cỗ xe ngựa trang trí lộng lẫy, phía trước có hai đầu thần mã cao lớn khác thường.

Đám người Yển Tử từ trong phủ đi ra, Yển Hạng và đám quản sự trong phủ cũng ra ngoài đưa tiễn.

"Các người cứ yên tâm đi, chuyện trong phủ cứ giao cho ta." Yển Hạng mỉm cười nhìn về phía Thiết Kiên, nói với Yển Tử.

"Vậy thì mấy ngày tới, vất vả Nhị thúc rồi." Yển Tử thi lễ trả lời.

"Người một nhà đâu cần câu nệ, lên đường đi." Yển Hạng vẫy tay, nói.

Đám người Yến Tử, Thiết Kiên và Trần Quang leo lên lên xe ngựa, dưới sự hộ tống của một đội kỵ sĩ, chậm rãi đi về phía tây thành.

. . .

Hỏa Vân sơn mạch ở phía tây Việt Kinh, thực ra khoảng cách cũng không quá xa, trong đó nhánh gần nhất chính là Tây Hữu Sơn.

Về phần đích đến của chuyến đi này, Dục Hỏa phong thì tương đối xa, nằm ngay giữa sơn mạch. Dù không phải là ngọn núi chính, nhưng cũng là một trong những ngọn núi cao nhất.

Trên đường đi tới, phần lớn thời gian Thiết Kiên đều cùng Trần Quang thương nghị chi tiết cụ thể lần luyện kiếm này. Ngẫu nhiên Yến Tử cũng sẽ tham dự, bất quá phần lớn thời gian đều chỉ cẩn thận lắng nghe, cực ít biểu đạt ý kiến.

Bởi vì lúc hai người cùng tham gia cuộc thi, chứ không phải cùng luyện một thanh kiếm, vì vậy họ đang giúp nhau kiểm tra những thiếu sót để hoàn thiện phương án luyện kiếm.

Bởi vậy, thời gian đi đường cũng khá eo hẹp. Khi bọn họ đến Dục Hỏa Phong, chỉ còn lại ba ngày là đại hội luyện kiếm chính thức tổ chức.

Bởi vì ảnh hưởng của thịnh hội lần này, Dục Hỏa Phong vốn ít khi có người lui tới. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, đã bị Việt Quốc cứng rắn mở ra một cái con đường núi, quanh co uốn lượn, nối thẳng đỉnh Phong.

Dưới chân núi, xây dựng một dãy nhà gỗ lớn, tiếp giáp với nhau, kéo dài trong vài dặm.

Tuy không lộng lẫy như những tòa nhà trong đô thành, nhưng nó lại mang một hương vị nguyên sơ.

Ở dưới Dục Hỏa phong, Công Tào Tư an bài quan viên tiếp đãi đám người Yến Tử. Chỉ có năm người Trần Quang, Thiết Kiên...được đưa lên đỉnh Phong bằng một cỗ xe ngựa do hoàng thất đặc biệt an bài, mà nhân viên bọn họ mang theo, lại được thu xếp ở dưới núi.

Khung cảnh trên Dục Hỏa phong cực kỳ náo nhiệt, tất cả thương hội cỡ lớn trên khắp Việt Quốc, cùng một vài đại gia tộc cấp cao, đều mang theo luyện kiếm sư của mình tề tụ ở chỗ này.

Công Tào Tư sớm đã xây xong nơi cư ngụ cho mỗi thương hội, gia tộc ở trên đỉnh Phong.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 31: Đồng Thời Đảm Bảo

Dục Hỏa Phong vốn là một ngọn núi lửa đang hoạt động, ở trung tâm của phong có một hoả trì chứa đầy nham thạch sáng rực nóng chảy. Dọc xung quanh Hỏa Trì có một quảng trường đá trắng hình khuyên, vừa vặn ôm trọn Hỏa Trì.

Ở phía bắc quảng trường, xây dựng một dãy nhà đá màu đen san sát nhau, tạo hình đơn giản cổ xưa, hiển nhiên là dùng vật liệu tại chỗ, dùng nham thạch từ ngọn núi lửa xây nên.

Tên quan viên dẫn đường mang theo đám người Thiết Kiên đi dọc theo quảng trường đến nơi này. Đi đến trước một tòa nhà đá màu đen khá lớn trong số đó, rồi ngừng lại.

"Chư vị cần vào trong đó đăng ký, sau đó cứ ở tạm trong nhà đá, đại hội sắp bắt đầu." Người nọ thi lễ với mọi người, tương đối cung kính nói.

"Đa tạ." Sau khi Yến Tử đại diện mọi người đáp lễ, liền cùng đám Thiết Kiên đồng thời vén rèm cửa lên, đi vào nhà đá.

Tục ngữ nói: Oan gia ngõ hẹp.

Vừa bước vào bên trong nhà đá, đã gặp ngay mấy khuôn mặt quen thuộc, chính là bọn Tôn Dương và Cừu Phách Thiên.

Thiết Kiên nhìn thấy cầm đầu bọn người kia là một lão già, mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng cũng đoán được, người này nên chính là gia chủ thật sự của Tôn gia - Tôn Chính Ích.

"Yên nha đầu, các con cũng đến sao, ha ha ha. . ." Lão giả vừa nhìn thấy đám Thiết Kiên, lập tức cười tươi như hoa, vui vẻ hiền hoà.

Nếu gặp người không hiểu quan hệ của hai nhà, còn tưởng rằng lão già này là một trưởng bối ôn hòa từ ái. Nào ai dám nghĩ kể đứng sau lập kế mưu hại Yến gia, chính là lão già này.

"Tôn hội trưởng, lâu không gặp." Trên mặt của Yến Tử nở nụ cười lễ phép, vén áo thi lễ.

"Sao lại là Tôn hội trưởng, xa lạ quá, nên gọi là Tôn gia gia. Ha ha. . . đại hội lần này phải biểu hiện cho tốt nhen, đừng phụ kỳ vọng của phụ thân con." Tôn Chính Ích ra vẻ thân thiện, giả dạng trưởng bối hiền lành.

"Nhất định sẽ không để người thất vọng!" Nghe vậy, nụ cười trên mặt của Yến Tử cũng nhạt đi, gần từng chữ đáp.

"Ha ha ha. . ." Tôn Chính Ích cũng không nói gì thêm, cười sang sảng mang theo bọn Tôn Dương đi ra ngoài.

Khi 2 nhóm người lướt ngang qua nhau, Thiết Kiên phát hiện, Cừu Phách Thiên nhìn mình chằm chằm, ánh mắt xám xịt không ánh sáng, khác hẳn lần trước gặp nhau. Trong lòng của hắn không khỏi dâng lên một loại cảm giác rất không thoải mái.

Sau khi bọn Tôn gia rời đi, trong chính đường có một người đứng lên, cười nói: "Chư vị Yến gia, từ lúc chia tay đến giờ vẫn ổn chứ?"

Nãy giờ Thiết Kiên mãi nhìn bọn Tôn gia, lúc này dời mắt qua, mới phát hiện người đang đứng sau cái bàn tại chính đường, chính là người quen cũ Tư Đồ Nhiên.

Y không còn ăn mặc tùy ý như hôm ở Công Tạo Tự. Hôm nay y mặc trên người một bộ quan phục màu đỏ thắm, chân mang một đôi giày đen, uy nghiêm oai vệ hơn hẳn lúc trước.

"Tư Đồ đại sư." Mọi người vội vàng khom người thi lễ với y.

"Ha ha, ta nghĩ Yến gia cách đây không tính xa, chắc mấy người phải đến đây sớm mấy ngày, không ngờ đến tận hôm nay mới có thể gặp lại." Tư Đồ Nhiên cười nói.

"Vì mãi chuẩn bị cho đại hội luyện kiếm nên mới chậm trễ thời gian, đã tới trễ." Yến Tử nói.

"Hặc hặc, nếu như đã chuẩn bị đầy đủ, xem ra lần này là có lòng tin đoạt được đầu bảng, vậy ta xin chúc mừng trước." Tư Đồ Nhiên thoải mái cười nói.

"Đâu có, đại sư nói đùa. Tới tham gia lần này đều là đại thương hội, đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, những người được phái tới đây cũng đều là tiền bối thành danh đã lâu. Trong đó còn có đại luyện kiếm sư do đại gia tộc cung phụng, Yến gia nào dám có suy nghĩ tranh giành vị trí đầu bảng, bất quá nỗ lực thử một lần, cũng có thể kết thêm nhiều bạn hữu." Yến Tử chấp tay cười nói.

"Cũng không có thể nói như vậy, ta rất xem trọng Trần Quang đại sư và Thiết Kiên huynh đệ. Huống hồ, những năm qua đại hội luyện kiếm cũng không phải chưa từng xuất hiện tình huống luyện kiếm sư bất ngờ luyện chế ra cực phẩm pháp kiếm, từ đó đánh bại đại luyện kiếm sư." Tư Đồ Nhiên ánh mắt quét qua trên người của Trần Quang và Thiết Kiên, nói.

"Còn phải cảm tạ Tư Đồ đại sư, đã kiếm cho Yến gia 2 danh ngạch." Yến Tử chuyển chủ đề, lại thi lễ, nói.

"Không cần quá khách khí, đây cũng bởi Trần đại sư và Thiết tiểu đệ có thực lực. Không dài dòng nữa, ta trước ghi danh cho hai vị." Tư Đồ Nhiên khoát tay áo, cười nói.

Thiết Kiên và Trần Quang nghe vậy, tức thì đi lên trước, hai tay đưa lên khối "Hỏa Vân Lệnh" của mỗi người.

Sau khi ghi danh hoàn tất, họ hàn huyên đôi ba câu, rồi cáo từ rời đi.

Ra khỏi nhà đá, Thiết Kiên không đi cùng Yên Tử, Trần Quang tới nhà đá được phân, mà một mình chậm rãi hành tẩu dọc theo quảng trường hình khuyển bên ngoài miệng núi lửa, thăm dò bốn phía.

Miệng núi lửa có đường kính rộng khoảng 30 trượng, còn quảng trường xây dựng xung quanh nó thì có kích thước chừng 70 trượng trở lui. Có không ít người như Thiết Kiên, đang đi đi lại lại khắp nơi, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Tại điểm giao nhau giữa quảng trường và miệng núi lửa, bốn phía xây dựng một vòng lan can bằng đá trắng, để ngăn cách đám đông, và cũng để phòng ngừa xảy ra tai nạn.

Cứ khoảng vài trăm bước sẽ có một toán binh lính mặc áo giáp đen cầm giáo đứng xung quanh.

Chỉ cần nhìn vào kiểu dáng của bộ giáp trên người, có thể biết rằng đó là cận vệ hoàng gia ưu tú nhất trong cả Việt Quốc.

Thiết Kiên chậm rãi bước đến một lan can bằng đá trắng, dùng hai tay nắm nhẹ thành lan can và nhìn vào miệng núi lửa.

Chỉ thấy nham thạch màu đỏ thẫm đang cuộn cuộn phun trào, những bong bóng khổng lồ liên tục bay lên trên nó, và một luồng hơi lưu huỳnh nghệt thờ bốc thẳng lên cao.

Và ngay phía trên nham thạch nóng chảy, có một bệ đá trắng hình tròn đang lơ lửng, được bao quanh bởi những sợi xích khổng lồ có độ dày bằng một thùng nước, cố định trên các bốn góc bức tường đá..

Bên ngoài bệ đá khắc các loại đồ án như: Long, Phượng, Kỳ Lân, Thụy Thú, vị trí chính giữa có một khối đá lớn màu đen to cỡ vạc nước.

Thiết Kiên cẩn thận quan sát, nhận thấy bề mặt của tảng đá đen trông giống như đá núi lửa thông thường, nhưng nếu nhìn ở góc độ khác, sẽ thấy bề mặt của nó dường như được rắc một lớp bột bạc, phản chiếu tia sáng lốm đốm.

Ánh mắt của Thiết Kiên toả sáng, không khỏi nhìn thêm vài lần, sau đó xoay người chậm rãi đi về phía nhà đá.

Vào ban đêm, toàn bộ doanh địa nhà đá đều đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có nhiều tiếng ồn ào, khắp nơi dường như rất im lặng. Nháy mắt chỉ còn 1 ngày nữa là đại hội bắt đầu.

Trong khoảng thời gian này, hầu hết các luyện kiếm sư đều ở trong trạng thái yên tĩnh để đảm bảo họ luôn có thể duy trì thể chất và tinh thần tốt nhất trong quá trình luyện kiếm.

Trong 1 doanh khu cách xa quảng trường, trong một tòa nhà đá màu đen, ba người Thiết Kiên, Yến Tử và Trần Quang tập trung trong một phòng, ngồi quanh một mảnh bàn đá.

"Đây là Dưỡng Thần đan và Bổ Khí đan ta dùng giá cao mua được từ Hội Xuân Đường, loại trước có thể giúp đỡ giúp hai người tĩnh dưỡng tâm thần, loại sau tức thì có thể tạm thời bổ sung tinh lực. Hy vọng ngày mai trên đại hội luyện kiếm, có thể giúp hai người một tay." Yến Tử vung tay lên, trên mặt bàn tức thì hiện lên thì có một đạo bạch quang nhu hòa, bốn bình sứ bạch ngọc hiện ra trên bàn.

"Tiểu thư thật tinh tế, sớm đã dự liệu nhiều chuyện như vậy, giúp chúng ta không phải lo nghĩ nhiều." Trần Quang ôn hòa cười, mở miệng nói.

"Đúng vậy, chúng ta chỉ phụ trách luyện kiếm, bớt bận tâm mấy chuyện khác." Thiết Kiên cũng mỉm cười, phụ họa.

"Chuyện luyện kiếm, ta không thể giúp gì, cũng chỉ có thể ở đây làm vài chuyện vụn vặt, san sẻ chút gánh nặng cho hai người." Yến

Tử mặc cỡ nói.

Nụ cười trên mặt của Trần Quang không giảm, chợt nhớ tới một chuyện, chuyển hướng hỏi Thiết Kiên: "Vậy con thật sự quyết định vượt cấp luyện chế Phần Thiên kiếm?"

"Không sai. Suy cho cùng Xích Diễm kiếm cũng chỉ là thượng phẩm pháp kiếm, căn bản không cách nào so sánh với cực phẩm pháp kiếm do đại luyện kiếm sư luyện ra. Nếu như có thể luyện chế ra được Phần Thiên kiếm, chúng ta còn có vài phần chiến thắng." Thiết Kiên rất nghiêm túc nói.

"Tuy nói như vậy, nhưng con chưa từng luyện chế thành công cực phẩm pháp kiếm, vạn nhất thất bại thì phải làm sao?" Trần Quang có chút lo lắng nói.

"Hặc hặc. . . Cho dù con thất bại, không phải còn người luyện chế Kim Dương kiếm sao? Chỉ bằng kiếm này, đã có thể chiến thắng rất nhiều người." Thiết Kiên cười nói.

"Trần đại sư, ý của Thiết đại ca là lấy người làm gốc, còn huynh ấy sẽ cố gắng tạo ra kỳ tích. Nó có thể coi là đảm bảo kép, cũng là an bài tốt nhất hiện giờ. Hơn nữa, ta tin tưởng Thiết đại ca sẽ không làm chuyện không nắm chắc, nhất định đã có một chút phần thắng mới có quyết định này, đúng không?" Yên Tử đột nhiên mở miệng nói.

Dứt lời, nàng mỉm cười, nhìn về phía Thiết Kiên.

"Không sai. 2 ngày trước ta từng đi quan sát quảng trường bên kia, nham thạch tích tụ trong Dục Hỏa phong có chứa nhiều lưu huỳnh hơn những nơi khác. Trong quá trình dùng Địa Hoả ở đây để luyện kiếm, nhất định sẽ bị yếu tố này ảnh hưởng. Đến lúc đó, luyện chế ra Xích Diễm kiếm chắc chắn sẽ vì dương hoá quá mạnh, khiến phẩm chất của kiếm không cách nào đạt tới đỉnh cao." Thiết Kiên nhẹ gật đầu nói.

Trần Quang nghe vậy, không khỏi lâm vào trầm tư, hiển nhiên lúc trước lão không hề suy nghĩ đến yếu tố này.

"Bất quá, nếu như luyện chế Phần Thiên kiếm, thì không cần để tâm đến yếu tố này. Thay vào đó, một lượng lớn lưu huỳnh có thể phát huy uy năng của 'Phần Thiên Linh văn', từ đó tăng lên xác suất luyện thành kiếm này, vì vậy ta mới muốn ở chỗ này thử một lần." Thiết Kiên tiếp tục giải thích.

"Vậy Kim Dương kiếm của ta, chẳng phải cũng sẽ chịu ảnh hưởng sao?" Trần Quang đột nhiên nghĩ tới điều này.

"Kim Dương kiếm của người lấy thuộc tính kim làm chủ, hỏa thuộc tính làm phụ, ảnh hưởng không lớn. Đến lúc đó chỉ cần giảm bớt dung lượng của Tam Dương thạch một chút là được." Thiết Kiên sớm đã có đáp án, lập tức trả lời.

"Tiểu tử con, đã suy nghĩ dùm ta rồi." Trần Quang cười nói.

"Dù con không nói, trong quá trình luyện kiếm nhất định người cũng sẽ phát hiện." Thiết Kiên ha ha cười nói.

"Thiết đại ca, lâm thời thay đổi phương án, tài liệu để luyện kiếm biết tìm ở đâu?" Yến Tử lại hỏi.

"Tài liệu chính Kim Văn U Thiết ta sớm đã có, chỉ cần thêm Hỏa Vân tinh là được, vừa hay lần trước ta lên núi bắt Thực Lân thú đã tìm được hai khối." Thiết Kiên nói.

Ba người bọn họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, còn Tiểu Toán Bàn ngồi ở ngoài cửa nhà đá thì có chút buồn chán. Nàng ngửa đầu nhìn lên những vì sao, đứng dậy tính đi tìm Diêu Bân tâm sự. Vừa hay hỏi hấn, vì sao thời gian gần đây mặt mày cứ rầu rĩ không vui.

Khoảng cách từ nhà đá của Diêu Bân cách nhà đá của Yến Tử xa nhất, chính giữa là nhà đá của Trần Quang và Thiết Kiên.

Thời điểm Tiểu Toán Bàn đi qua cửa nhà đá của Thiết Kiên, chợt phát hiện bên trong tựa hồ có ánh lửa yếu ớt, nàng vội vàng hạ thấp người, cẩn thận đi tới cạnh cửa, vén một góc rèm cửa, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong một góc phòng, đang có một đạo nhân ảnh, tay đang cầm một chén đèn dầu, rột rộ rẹt rẹt, hình như đang tìm kiếm gì đó.

Mượn ánh sáng từ chén đèn dầu, Tiểu Toán Bàn nhìn thấy tóc người nọ màu đỏ, bóng lưng hết sức quen thuộc, chính là Diêu Ân.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 32: Thay Xà Đồi Cột

"Ồ, sao huynh ấy lại ở trong phòng của Thiết đại ca?" Tiểu Toán Bàn không khỏi có chút kinh ngạc.

Vốn là muốn muốn trực tiếp mở miệng kêu Diêu Bàn, cũng vô thức cảm thấy tình cảnh trước mắt ở có chút không ổn, không kêu nữa, từ một nơi bí mật gần đó tiếp tục quan sát.

Chỉ thấy Diêu Bàn lục từ đầu giường của Thiết Kiên ra một chiếc rương gỗ, lấy ra một vật to cỡ bàn tay, nhìn lướt ra phía sau thiết nhanh rồi nhét vào trong ngực. Sau đó lại lấy từ trong tay áo một thứ trông khá tương tự, bỏ vào trong rương, rồi hết sức cẩn thận đặt rương gỗ tại chỗ cũ.

Ngay sau đó, gã xóa sạch dấu vết bản thân để lại, chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng thời điểm gã xoay người lại, đột nhiên phát hiện trước mặt có một bóng hình mảnh mai, mở cây chiết hoả tử* trong tay, đốt đỏ chậu than trong phòng.

*chiết hoả tử: đồ đánh lửa thời xưa

"Vù" một tiếng, căn nhà đá đã được thắp sáng rực.

"Huynh đang làm gì?" Tiểu Toán Bàn gay gắt, băng lãnh nói.

Sau khi Diêu Bàn nhìn thấy Tiểu Toán Bàn, vẻ mặt có chút bối rối, nhưng ngay khi gã nhìn thấy đến ánh mắt lạnh như băng của người thương, gã đã bình tĩnh lại.

"Muội cũng đã thấy rồi, còn hỏi ta làm gì?" Hấn thản nhiên nói.

"Điều Bân, tại sao huynh phải lén đổi tài liệu luyện kiếm của Thiết đại ca?" Tiểu Toán Bàn bực bội hỏi.

"Thiết đại ca? Ha ha, giờ trong mắt của muội chỉ có Thiết Kiên? Ta thật không rõ, một kẻ không rõ lai lịch có cái gì tốt? Vì cái gì các người đều coi trọng hắn như vậy?" Điều Bân điên cuồng hỏi.

"Hắn đã cứu mạng của ta!" Tiểu Toán Bàn hét.

"Lần đó do ta không có ở đó, nếu ta ở đó, nhất định cũng sẽ liều mạng bảo vệ muội." Điều Bân nghiêm nghị nói.

"Điều đại ca, huynh. . ." Tiểu Toán Bàn đầu tiên là ngẩn ra, cuối cùng cũng hiểu ra.

"Giờ biết rồi sao? Ta thích muội! Từ ngày theo sư phụ tới Yên gia, lần đầu tiên nhìn thấy muội, ta đã thích muội. Ta luôn chờ đợi, chờ ta trở thành luyện kiếm sư có đủ bản lĩnh. . . Kết quả, tự dưng không biết từ đâu lại lòi ra cái thằng Thiết Kiên! Ta ghen ghét hắn, ta hận hắn, ta muốn cho hắn thảm bại tại đại hội lần này." Điều Bân thần tình kích động, nói lớn.

"Điều Bân, trong lòng của ta, vẫn luôn coi huynh như ca ca ruột! Huynh trả lại tài liệu, chuyện này ta sẽ xem như chưa từng phát sinh, được không?" Tiểu Toán Bàn thấp giọng nói.

"Ta đã không còn đường lại! Tiểu Toán Bàn, muội đi theo ta đi? Ta dẫn muội sống những ngày vinh hoa phú quý, không cần phải làm nô tỳ cho người ta?" Điều Bân xông lên, hai cánh tay bóp chặt bả vai của Tiểu Toán Bàn, xúc động nói.

"Huynh đang nói bậy bạ gì, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi tiểu thư. Huynh còn như vậy, ta. . . ta sẽ kêu tiểu thư tới đây!" Mặt của Tiểu Toán Bàn hơi ửng đỏ, nàng phẫn nộ đẩy Điều Bân ra.

Đúng lúc này, một đạo nhân ảnh đột nhiên đẩy tấm màn cửa của nhà đá, nhanh chóng đi vào, nhỏ giọng tức giận nói: "Người đang giở trò quỷ gì vậy, đôi có cục đá khó đến vậy sao?"

Tiểu Toán Bàn quay đầu nhìn lại, ai ngờ kẻ đó lại là Tôn Dương - Thiếu chủ Tôn gia.

Hai người bốn mắt đối lập nhau, đều kinh ngạc.

"Người lại dám cấu kết với bọn Tôn gia, phản bội tiểu thư!" Lúc này Tiểu Toán Bàn thật sự nổi giận, há miệng định gọi người đến.

Nhưng nàng chưa kịp hô hoán, Tôn Dương cũng đã lách người áp sát, tung một chưởng đánh vào hậu tâm của nàng.

Cơ thể của nàng lập tức văng mạnh vào trên tường, tiếp đó rơi bịch xuống đất.

Chưởng này của Tôn Dương muốn lấy mạng người, cho nên xuống tay rất nặng.

"Phốc!" Tiểu Toán Bàn sau khi phun mạnh một ngụm máu tươi, hai mắt liền tối sầm, ngất xỉu.

Tôn Dương thấy thế, vẫn chưa chịu bỏ qua, lách mình tới, rút trường kiếm trong tay ra, định đâm vào ngực của Tiểu Toán Bàn.

Diêu Bân vội lao tới xô Tôn Dương ra xa.

"Người làm gì vậy?" Tôn Dương lão đảo, giận tím mặt nói.

"Người không thể giết nàng!" Diêu Bân che chắn trước người Tiểu Toán Bàn, trừng mắt nhìn y.

Tôn Dương tung chưởng rất nặng, nhìn thấy Tiểu Toán Bàn không nhúc nhích nằm ngay tại chỗ, quay người nhìn ra ngoài phòng, hơi chút chần chừ, sau đó thu kiếm vào vỏ, thấp giọng hỏi: "Đã đổi xong chưa?"

Diêu Bân mặt mày tái mét, nhẹ gật đầu, không nói gì.

"Người không thể ở lại Yên gia nữa, đi theo ta." Tôn Dương liếc mắt nhìn gã, vút lại một câu, sau đó quay người ra khỏi nhà đá.

Diêu Bân quay đầu lại liếc nhìn Tiểu Toán Bàn không rõ sống chết, nặng nhọc thở dài một hơi, vội vàng đuổi theo.

. . .

Quá nửa đêm, Thiết Kiên mới từ nhà đá của Yên Tử trở về.

Vừa đến trước cửa phòng, hắn liền phát hiện trong phòng có gì đó không ổn. Trước lúc rời đi hắn rõ ràng đã dập tắt chậu than, nhưng hiện tại lại có ánh sáng lọt ra khỏi khe hở trên rèm cửa.

Hắn đi tới cạnh cửa, vén một góc rèm, nhìn vào bên trong, lập tức phát hiện Tiểu Toán Bàn ngã trên mặt đất không nhúc nhích. Thiết Kiên hốt hoảng, vội hét lớn một tiếng, xông vào.

Sau khi vào nhà, hắn bế Tiểu Toán Bàn lên, đặt 2 ngón tay lên mũi nàng, kiểm tra còn thở hay không, sau đó ấn nhẹ vào cổ của cô.

Hơi thở mong manh, mạch đập yếu ớt, nguy cơ tử vong rất cao.

Thiết Kiên không chút do dự, lập tức xoay cổ tay một cái, đổ ra một viên "Triều Lộ đan" cực kỳ trân quý.

Nhét vào trong miệng của Tiểu Toán Bàn, hắn vận Pháp lực trên lòng bàn tay, áp lòng bàn tay vào lưng nàng, chậm rãi truyền pháp lực từ trên xuống dưới, để đan dược mau chóng phát huy dược lực, nhanh chóng toả ra toàn thân.

Sau một hồi lâu, Tiểu Toán Bàn đột nhiên ngồi thẳng dậy, phun một ngụm máu tụ đen đặc ra ngoài, hô hấp ổn định hơn trước nhiều.

Sắc mặt của nàng giống như tờ giấy vàng, hai con người khẽ run, nỗ lực mở ra, đôi môi còn dính bọt máu hơi mở, khó nhọc nói:

"Tài liệu. . . bị đổi. . . Diêu Bân phản bội. . . Tôn Dương. . ."

Sau khi khó khăn nói hết mấy chữ này, hai mắt của Tiểu Toán Bàn lại lần nữa đóng chặt, ngất đi.

Đợi đến lúc Yến Tử và Trần Quang đều chạy tới. Tiểu Toán Bàn đã được Thiết Kiên bồng lên trên giường, giờ phút này đôi mi thanh tú nhú chặt, hôn mê không tỉnh. Mùi máu tanh nồng nặc toả khắp căn phòng, trên mặt đất cũng dính đầy vệt máu đỏ đậm.

"Tiểu Toán Bàn. . ." Yến Tử đau đớn, vội vã chạy lại kiểm tra.

"Kẻ này muốn hạ sát thủ, cũng may thể chất của muội ấy không tồi. Sau khi ta cho muội ấy ăn Triều Lộ đan, tạm thời không lo chuyện tính mạng, chỉ là thương thế vẫn rất nặng." Thiết Kiên chậm rãi nói.

"Là ai làm?" Yến Tử đột nhiên quay đầu nhìn hẵn, hai mắt đỏ ửng, ánh mắt lạnh buốt như sương.

Thiết Kiên chưa từng thấy nàng có bộ dáng như thế này, giống như một đầu hung thú phẫn nộ muốn cắn người, không khỏi hơi sửng người.

"Nàng từng tỉnh lại một lần, nói Diêu Bân cấu kết Tôn gia, phản bội chúng ta, lén thay đổi tài liệu luyện kiếm của ta."

"Con nói là? Diêu Bân nó. . . nó cấu kết Tôn gia?" Trần Quang biến sắc, có chút khó tin.

Lão lúc này mới nhớ, từ lúc nhá nhem tối đã không nhìn thấy Diêu Bân. Do lúc trước lão chỉ một lòng lo lắng chuyện luyện kiếm, nên không để ý.

Thiết Kiên không nói gì thêm, chỉ chậm rãi đi đến cái rương đặt ở đầu giường, thoáng tìm kiếm một chút, liền lấy ra một khối màu đen

Tinh Thạch. Sau khi cẩn thận xem xét rất nhanh, đưa cho Trần Quang, ra hiệu lão cũng nhìn một chút.

"Đây là. . . Hắc Vân tinh. . ." Trần Quang mặt lộ vẻ do dự, chậm rãi nói.

"Đúng vậy, bọn họ vụng trộm đổi Hỏa Vân tinh của ta thành Hắc Vân tinh, ta nghĩ Tiểu Toán Bàn hơn phân nửa đã phát hiện chuyện này, mới có thể bị diệt khẩu, bị thương nặng đến nước này." Thiết Kiên lật tay một cái, lấy ra một khối màu đen Tinh Thạch, trầm ngâm nói.

"Tôn gia khinh người quá đáng, chuyện hôm nay không thể để yên như vậy. Thù mới hận cũ, ngày khác ta nhất định phải đòi lại hết." Yên Tử giờ đã bình tĩnh lại, hai tay nhẹ vỗ về bàn tay nhỏ bé của Tiểu Toán Bàn.

Nàng mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng thực ra thù hận với Tôn gia đã lên tới đỉnh điểm.

"Thằng nhãi Diêu Bân dám phản thầy, làm hại chủ nhân, từ hôm nay trở đi ta liền cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ sư đồ. Nếu như ngày sau hắn làm chuyện thương thiên hại lí, ta nhất định tự tay trừ diệt." Trần Quang giẫm mạnh chân, nghiêm nghị nói.

Yên Tử ngồi xuống bên cạnh mép giường Tiểu Toán Bàn đang nằm, nhìn về phía hai người Thiết Kiên nói:

"Ngày mai chính là ngày tổ chức đại hội luyện kiếm, mọi thứ đều phải ưu tiên cho đại hội ngày mai. Tiểu Toán Bàn có ta chăm sóc, hai người cứ nghỉ ngơi trước."

Trong lòng của Trần Quang có chút hỗn loạn, do dự quay người trở về nhà đá của mình.

Ánh mắt của Thiết Kiên khẽ chớp, không nói gì, ngồi cách Yên Tử không xa.

Sau khi hấn khẽ liếc nhìn Yến Tử và Tiểu Toán Bàn, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Yến Tử thấy vậy, trong lòng có chút âm áp, không khỏi cảm thấy yên lòng.

...

Còn ở bên kia, Diêu Bân trầm mặc theo sát sau lưng của Tôn Dương, vòng qua từng tòa nhà đá, cuối cùng đi tới chỗ ở của đám Tôn gia.

Đến trước căn nhà đá ở chính giữa, Tôn Dương dừng bước lại, mặt mày căng thẳng.

Hấn nuốt nước miếng một cái, tự trấn tĩnh, mới vén rèm cửa đi vào.

Bên trong nhà đá, dựng 3 chậu than bằng đồng thau, bên trong đều rực cháy hỏa diễm màu đỏ sậm, khiến cho ánh sáng trong toàn bộ ngôi nhà dường như có chút không đủ.

Đồ đạc trong phòng được dọn sang một bên, khoảng không gian rộng lớn ở giữa được khắc một pháp trận hình tròn rất phức tạp, lúc này có hai bóng người đang đứng bên cạnh pháp trận hình tròn.

Một người trong đó mặc áo bào màu hồng, tóc trắng như tuyết, chính là Tôn Chính Ích.

Mà ở bên cạnh có một người, vô luận dáng người, bóng lưng, hay là thân thể, động tác, đều giống Cừu Phách Thiên như đúc. Nhưng lúc kẻ đó xoay người lại, lộ ra nhưng là một khuôn mặt kinh khủng không hề có ngũ quan.

Gương mặt này, Tôn Dương vô luận nhìn qua bao nhiêu lần, đều cảm thấy kinh tởm, ớn lạnh cả sống lưng.

"Tiền bối, Diêu Bân đã đổi tài liệu luyện kiếm của Thiết Kiên, bắt quá lại bị người bắt gặp. Nhưng xin tiền bối yên tâm, người đã bị ta giết, Diêu Bân ta cũng đã mang tới, giờ đang chờ ở ngoài cửa." Tôn Dương cúi đầu xuống, nơm nớp lo sợ nói.

Tôn Chính Ích nghe xong, không khỏi căng thẳng, trên mặt âm tình bất định, hiển nhiên không hề hài lòng với cách xử lý của tôn tử.

Trên mặt của Vô Diện nam tử không nhìn ra bất luận biến hóa gì, hắn đưa tay tại chậm rãi xoa nhẹ trên gương mặt của mình, một gương mặt vốn thuộc về Cừu Phách Thiên bỗng dựng hiện ra.

"Cho hắn vào đi." Vô Diện nam tử thần nhiên nói.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 33: Oán Hồn Tế Kiếm

Tôn Dương nghe vậy, vội vàng quay người vén rèm cửa lên, ra hiệu cho kẻ kia đi vào.

Diêu Bân nơm nớp lo sợ đi vào nhà đá, đi tới bên chậu than liền dừng lại. Cũng không dám nhìn người trong phòng, sau khi hành lễ liền cúi đầu.

"Người đã đổi Hỏa Vân tinh thành đồ giả, đúng không?" Vô Diện nam tử giả trang thành "Cừu Phách Thiên", chậm rãi hỏi.

"Vâng." Diêu Bân có chút do dự, rồi gật đầu một cái.

Vô Diện nam tử đột nhiên cười lạnh một trận, vẫy tay trên không một cái. Hai hòn đá màu đen gần bằng nhau, cùng bay ra từ trong ngực của Diêu Bân, rơi vào trong tay của Vô Diện nam tử.

"Người thực sự đã đổi?" Gã ước lượng hai tảng đá trên tay, vẻ mặt đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo, cúi kính hỏi.

"Ta. . . ta đã đổi thành Hắc Vân tinh rồi. . ." Diêu Bân sợ tới mức giật mình mình, cuống quýt giải thích.

Về ngoài của Hắc Vân tinh và Hỏa Vân tinh không khác nhau mấy, nhưng hiệu quả lại khác một trời một vực. Thứ phía sau có thể hấp thu hỏa lực trong lúc luyện kiếm, đều đặn toả khắp pháp kiếm, thứ phía trước thì không có hiệu quả như vậy.

Hơn nữa, Hắc Vân tinh tính chất yếu ớt, hấp thu hỏa lực quá nhiều, khi không thể chịu đựng nổi, sẽ nổ tung.

Nếu trong lúc luyện chế Phần Thiên kiếm bổng nhiên nổ tung, đến lúc đó không chỉ đơn giản là luyện kiếm thất bại, Thiết Kiên nhất định sẽ bị ảnh hưởng, có khả năng cao sẽ bị trọng thương.

"Ngu xuẩn tự chủ trương, nếu là ta tạo ra Hỏa Vân tinh giả, Thiết Kiên tất nhiên không cách nào phát hiện ra kẽ hở. Nhưng dùng Hắc Vân tinh, chưa chắc gã không phát hiện ra được." Vô Diện nam tử nghe vậy, gằn từng câu từng chữ.

Tôn Chính Ích và Tôn Dương nghe vậy, nhìn nhau một cái, đồng thời biến sắc.

"Tiền bối, ta đã dặn đi dặn lại, bảo gã phải thay đổi viên đá người đưa. Hắc Vân tinh này là do chính gã nảy lòng tham đổi thành, ta không hề biết." Đầu gối của Tôn Dương mềm nhũn, lập tức quỳ rạp xuống đất, vội vàng giải thích.

Tôn Chính Ích liếc mắt nhìn cháu của mình, thờ dài một tiếng, không nói gì.

Diêu Bân cũng cả kinh, cuống quýt cúi đầu thấp hơn nữa, nhưng trong lòng lại thấy rất khó hiểu. Vì sao Tôn Dương là Thiếu chủ của Tôn gia, lại sợ hãi luyện kiếm sư cung phụng trong nhà như thế?

Chỉ thấy "Cừu Phách Thiên" chậm rãi đi đến trước người Diêu Bân, chậm rãi mở miệng: "Nghe nói, ngươi cũng là luyện kiếm sư?"

"Ta chỉ có thể luyện chế hạ phẩm pháp kiếm..." Diêu Bân thành thành thật trả lời.

"Nếu ta cho ngươi một cơ hội, giúp ngươi luyện chế ra một thanh cực phẩm pháp kiếm, ngươi có muốn hay không?" Vô Diện nam tử đưa tay vỗ vỗ bả vai của Diêu Bân, mở miệng hỏi.

"Chuyện này là thật?" Diêu Bân nghe vậy, nhất thời ngẩng đầu lên.

Gã tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Vô Diện nam tử, kẻ kia cũng nhìn gã với một nụ cười cổ quái đến cực điểm.

Diêu Côn chỉ cảm thấy như thể đang bị một đầu độc xà nhìn chăm chăm, trong lòng phát lạnh, toàn bộ thân thể như rớt vào hầm băng.

Gã vô thức hướng lui về phía sau, nỗ lực rời xa "Cừu Phách Thiên".

Nhưng mà, gã còn chưa kịp bỏ chạy, cái cổ đã bị một bàn tay hung mãnh như kìm sắt bóp chặt, cơ thể nhất thời chột nhẹ, đã bị người thật cao nhắc lên.

Diêu Côn khá cao lớn, lẽ ra với vóc dáng của "Cừu Phách Thiên", không thể nhắc gã khỏi mặt đất.

Lúc này cánh tay của Vô Diện nam tử đang từ từ dài ra, dài đến gấp đôi, cứ như vậy nhắc bổng Diêu Côn lên trên cao.

"Buông . . . buông tha. . . xin. . . người, tha cho ta. . ." Yết hầu của Diêu Côn đã bị bóp đến sắp biến dạng, cả khuôn mặt chuyển thành màu xanh tím, chỉ có thể ú ớ cầu xin tha thứ.

"Lúc trước nói, cho người cơ hội luyện chế ra cực phẩm pháp kiếm, cũng không phải lừa người. Chỉ bất quá, không phải là người động thủ đến luyện, mà là ta đem người luyện vào trong pháp kiếm, trở thành một phần của cực phẩm pháp kiếm." Vô Diện nam tử cười lạnh một tiếng, khuôn mặt khôi phục lại vẻ kinh khủng của bản thân, âm nhu nói ra.

Dứt lời, cứ như vậy một tay giơ Diêu Côn lên, cất bước đi vào trong pháp trận hình tròn.

Chỉ thấy trong lòng một bàn tay khác, chột lóe lên bạch quang, lập tức xuất hiện một thanh chủy thủ bạch cốt được khảm nạm bảo thạch màu đỏ.

Hình dạng của thanh chủ thủ này hết sức kỳ lạ, tổng thể bên trong trống rỗng, bề ngoài lại hiện ra dạng hình chóp, bốn phía đều có mũi đao.

Diêu Bân nhìn chủ thủ bạch cốt, hai mắt lồi lên, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, phần nộ cùng không cam lòng. Nhưng yết hầu chỉ có thể phát ra vài tiếng ú ớ không nghe rõ.

"Hắc hắc, đau khổ nhiều hơn nữa đi, phần nộ, oán hận đi. cảm xúc cực đoan càng cường đại, đối với U Lân huyết kiếm của ta càng có lợi." Vô Diện nam tử cười nói.

Lực đạo mà y dùng vô cùng chính xác, vừa đủ làm Diêu Bân thống khổ đến cực điểm, lại không đến mức lập tức chết đi. Chân chính muốn sống không được, muốn chết không xong.

Chỉ thấy cánh tay còn lại của y cũng đang dài ra, nắm thanh chủ thủ bạch cốt đi về phía trước ngực của Diêu Bân, "phập" một tiếng, đâm lút vào trong.

"A.... ."

Đôi mắt của Diêu Bân trắng dã, nhưng miệng vẫn không nhin được, thống khổ rên rỉ.

Chỉ thấy sau khi thanh chủ thủ kia đâm vào trong ngực, Vô Diện nam tử còn đưa tay vồ vào cán dao một cái. Toàn bộ thanh chủ thủ đều chui vào trong cơ thể của gã, mũi thanh chủ thủ còn chui ra từ sau lưng của gã.

Từng dòng máu từ mũi nhọn của thanh chủ thủ, ào ạt rơi xuống, chảy vào trong pháp trận hình tròn trên mặt đất.

Tôn Chính Ích nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng càng thêm rét lạnh, đối với người này không dám sinh ra nửa điểm dị tâm. Tôn Dương thì sớm đã thành đã run rẩy bấy không dám nhúc nhích.

Nếu không phải còn chút lý trí, chỉ sợ gã đã tè ra quần.

Cổ họng của Vô Diện nam tử trên dưới di động, từng đợt thanh âm ngậm tụng mơ hồ cổ quái lập tức truyền ra. Pháp trận hình tròn sau khi được tắm máu, nhất thời sáng lên một trận quang mang âm u huyết hồng.

Cùng lúc đó, một thứ mùi ngòn ngọt cũng lan tràn khắp nhà đá.

Chỉ thấy tại mũi nhọn của chủy thủ bạch cốt, không ngừng có máu tươi chảy ra. Sau khi chảy vào pháp trận, từ từ chảy dọc những đường vân hình cung trong pháp trận hình tròn, cuối cùng chảy vào giữa một cái thùng đen kịt được nhét dưới mặt đất.

"Tu vi hơi thấp, bất quá may mà oán niệm đủ sâu. Đã có này Uế Linh chi huyết làm hoá dịch để tu luyện, xác suất ta luyện chế thành công U Lân huyết kiếm ít nhất có thể tăng thêm hai thành. . ." Vô Diện nam tử nhìn dòng máu tươi không ngừng nhỏ xuống, yếu ớt nói.

Còn về Diêu Bân, bị giơ lên giữa không trung, trong miệng ứa ra bọt máu màu hồng, cổ họng phát ra âm thanh "xì xì". Đôi mắt đã ảm đạm không chút ánh sáng, sinh cơ từng điểm chút một tan biến.

Sáng sớm hôm sau, một tiếng chuông kéo dài, khiến đám đông tỉnh lại từ trong giấc mộng, hôm nay chính là ngày đại hội chính thức bắt đầu.

Một đội ngũ có gần trăm người, tập hợp tại quảng trường đá trắng.

Những người này chính là người tới tham gia đại hội luyện kiếm của tất cả đại thương hội và gia tộc phái ra. Trong đó bao gồm hơn ba mươi tên luyện kiếm sư, Thiết Kiên và Trần Quang cũng đứng ở trong đó.

Ở bên hông những người này, phần lớn đều đặt một cái rương gỗ rộng một thước, dài ba thước, bên trong đặt tài liệu luyện kiếm.

Yến Tử lo lắng thương thế của Tiểu Toán Bàn, vẫn đang ngồi canh ở trong nhà đá, không đi tới nơi này.

Từ quảng trường tới gần miệng hỏa sơn, chẳng biết đã dựng lên một tòa đài cao từ bao giờ, phía trên đặt hai chiếc ghế dựa màu đỏ thắm.

Ngồi trên ghế bên trái là một trung niên nhân có khuôn mặt nghiêm trang, chòm râu màu đen. Trên người mặc một chiếc áo bào màu đỏ, dáng vẻ uy nghiêm khác thường.

"Đó là Nghiễm Lương Vương của Việt Quốc, là em ruột của đương kim thánh thượng, được bệ hạ vô cùng tin cậy và coi trọng." Trần Quang nhìn về phía người nọ, giảng giải cho Thiết Kiên.

Thiết Kiên ở tại Yến gia thời gian không ngắn, cũng biết khá nhiều chuyện của Việt Quốc. Trên thực tế, từ bộ áo bào của người nọ, hắn cũng đã đoán được thân phận của y.

Hắn khẽ gật đầu, dè dặt nhìn về phía một người khác ngồi trên ghế dựa lớn bên phải.

Chỉ thấy người nọ bề ngoài chắc chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi, mặc một chiếc trường bào màu xanh, dung mạo nho nhã, trên người có khí chất ung dung chỉ người đọc sách mới có được, liếc mắt nhìn tựa khiến người sinh ra thân thiết chi tâm.

"Vị này chính là người mà ai ai trong Việt Quốc chúng ta cũng biết đấy, Linh kiếm sư duy nhất, Tư Đồ Hạo." Trong giọng nói của Trần Quang lộ vẻ sùng kính, trịnh trọng giới thiệu.

Thiết Kiên nghe vậy đôi mắt chợt bừng sáng, từ xa tỉ mỉ đánh giá Tư Đồ Hạo một phen, phát hiện dung mạo ngũ quan quả nhiên có vài phần tương tự với Tư Đồ Nhiên.

Bất quá có một thứ khiến người ta cảm thấy có chút nghi hoặc. Chính là dung mạo của Tư Đồ Hạo hình như còn trẻ hơn cả con trai của gã.

Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Thiết Kiên, Trần Quang giải thích: "Tư Đồ đại sư thiên tư sáng suốt, không chỉ thiên phú luyện kiếm hơn người, mà ngay tại con đường tu luyện, cũng là kinh thái tuyệt diệu. Năm gần mười tám tuổi, cũng đã thành tựu Trúc Cơ, cho nên dung mạo lão hóa rất chậm. Con chớ nhìn lão trẻ tuổi như vậy, trên thực tế, lão hôm nay đã hơn bảy mươi rồi."

Vừa nói xong, Trần Quang mới nhớ lại Thiết Kiên, cũng đã là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Đồng thời, còn trẻ hơn cả Tư Đồ Hạo năm đó Trúc cơ thành công, trong lòng không khỏi xúc động.

Ở phía sau hai người, được đặt một hàng ghế ngồi, phía trên có bảy tám tên quan viên mặc quan phục của Công Tào Tư. Tuổi tác của bọn họ đều khoảng sáu bảy mươi tuổi, người nào cũng đều có danh vọng cực cao trên khắp Việt Quốc, đều là đại luyện kiếm sư từng luyện ra cực phẩm pháp kiếm.

Đám người dưới đài dõi mắt nhìn đám quan viên trên đài, không ngừng nhao nhao nghị luận, trong lúc nhất thời trên quảng trường tiếng huyên náo âm ỉ khắp nơi

"Yên lặng!"

Một tiếng quát trầm ồm vang lên, phát ra từ vị Nghiễm Lương Vương kia.

Âm điệu không cao, nhưng ngân vang như chuông lớn. Thoảng cái đã truyền khắp quảng trường, chấn động màng nhĩ của tất cả mọi người.

"Có chút thú vị, phiên vương một nước lại là một tu sĩ Luyện Khí kỳ đỉnh phong." Thiết Kiên đương nhiên không sẽ để ý thanh âm chấn động ở cỡ bầy, chẳng qua là cảm thấy thú vị, thầm nghĩ.

Sau tiếng quát này, quảng trường lại trở nên yên tĩnh.

Nghiêm Lương Vương hài lòng quét mắt một cái, rồi sau đó mới cung kính nhìn về phía Tư Đồ Hạo ở bên cạnh.

Tư Đồ Hạo khẽ nụ cười, gật đầu một cái, đứng dậy.

Lão ôn hòa nhìn mọi người, mở miệng nói ra: "Chư vị, luyện kiếm đại hội bởi vì tình huống đặc thù, cho nên triều đình ban thưởng phong phú, hơn xa quá khứ. Chư vị đều là nhân tài kiệt xuất của Việt Quốc ta, mong rằng có thể tỏa sáng trong đại hội lần này, luyện chế ra tuyệt thế hảo kiếm người đời đều biết."

Chỉ là vài câu mở đầu mở đầu vô cùng đơn giản, nhưng người nói lại là Linh kiếm sư duy nhất của Việt Quốc, cho nên đã tạo hiệu quả cổ động rất lớn. Đám luyện kiếm sư ở đều vô cùng kích động, nôn nóng muốn thi đấu.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 34: Nhập Thất Luyện Kiểm

"Quy tắc tỷ thí vòng thứ nhất của đại hội lần này cũng không khác biệt quá lớn những lần trước. Sau khi chư vị luyện chế hoàn thành bảo kiếm, thông qua bản thân và chư vị cung phụng của Công Tào Ti kiểm tra, tuyển chọn ra vài thanh pháp kiếm tốt nhất, tiến vào đợt tỷ thí thứ hai. Còn điểm khác biệt so với trước đây, thời hạn luyện kiếm lần này kéo dài hơn, đổi thành 7 ngày." Tư Đồ Hạo tiếp tục nói.

Nghe xong lời ấy, trên quảng trường nhất thời lại vang lên vài thanh âm ầm ỹ.

Trần Quang cũng khá ngạc nhiên, trên mặt hiện ra vẻ khó hiểu.

"Sao vậy? Có cái gì không ổn sao?" Thiết Kiên thấy thế, thấp giọng hỏi.

"Những năm qua thời hạn luyện kiếm đều là 3 ngày, bây giờ lại kéo dài thêm. Như vậy cho dù lần đầu tiên thất bại, nếu có đủ tài liệu, vẫn còn có cơ hội tái luyện." Trần Quang có chút âu lo, nói.

"Nói vậy, yêu cầu của đại hội luyện kiếm lần này, cũng nói lỏng hơn?" Thiết Kiên có chút khó hiểu, hỏi tiếp.

"Ân, xem ra lần này triều đình muốn cổ vũ luyện kiếm sư, luyện chế càng nhiều thượng phẩm, thậm chí cực phẩm pháp kiếm." Trần Quang suy nghĩ, đáp.

"Đây là vì sao?" Thiết Kiên lại hỏi.

"Con có chỗ không biết, dựa theo lệ cũ, mỗi lần đại hội luyện kiếm, bất luận có thắng hay thua, cứ là pháp kiếm đã được luyện

thành, đều bị triều đình thu mua, thu vào quốc khố." Trần Quang nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Thiết Kiên càng thêm hồ đồ. Phải biết rằng, mỗi một thanh pháp kiếm luyện chế đều là tâm huyết của luyện kiếm sư. Nếu thực sự là thế, vì sao lại còn có nhiều luyện kiếm sư, dù biết đây là vụ làm ăn lỗ vốn, vẫn tự hào khi được tham gia đại hội luyện kiếm?

"Đừng cảm thấy luyện kiếm sư chịu thiệt, bằng giá mà triều đình đưa ra, cao hơn rất nhiều so với giá cả trên thị trường. Hơn nữa, pháp kiếm có phẩm chất ưu việt càng cao, giá cả đưa ra lại càng lớn. Không chỉ như vậy, luyện kiếm sư bộc lộ tài năng trên đại hội luyện kiếm, giá trị của bản thân cũng sẽ tăng lên gấp bội, những lợi ích mà nó mang lại không chỉ là những gì nhìn thấy trên bề mặt." Trần Quang tiếp tục giải thích.

Nghe lấy cách này giải thích của Trần Quang, Thiết Kiên không khỏi thâm kinh hãi, trải qua bao nhiêu lần đại hội tích lũy như vậy, rốt cuộc trong quốc khố của Việt Quốc đã tích góp được bao nhiêu pháp kiếm? Đối với một quốc gia thượng võ như Việt Quốc, tích lũy những trọng khí như thế này, rốt cục đang mưu toan điều gì?

"Thời gian đã đến, địa hỏa kiếm thất cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Mời chư vị tạm thời giao mấy thứ như nhẫn trữ vật, túi trữ vật, cho kẻ khác bảo quản, chuẩn bị tiến vào kiếm thất luyện kiếm." Tư Đồ Hạo ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mở miệng tuyên bố.

Vừa dứt lời, trên bạch thạch quảng trường thượng liên vang lên từng trận thanh âm "Ầm ầm", mặt đất cũng kịch liệt chấn động theo.

Chỉ thấy lớp gạch đá trên nền quảng trường tách ra, từ dưới đất truyền đến thanh âm cơ quan chuyển động, trên mặt đất thì lộ ra từng động khẩu tối như mực, bên trong đều có một chiếc cầu thang đá xoáy, thông xuống lòng đất.

Thiết Kiên nhìn lướt qua, phát hiện tổng cộng có ba mươi sáu cái động khẩu kiểu này, ở tại mỗi lối vào, đều bị một đạo vàng hào

quang màu vàng nhạt bao phủ.

"Nhập thất, luyện kiếm!"

Tư Đồ Hạo quét mắt nhìn mọi người một lượt, cao giọng tuyên bố.

Nghe tiếng, đám người bắt đầu chia ra, tất cả hội trưởng thương hội và tộc trưởng gia tộc đều tự giác thối lui. 36 luyện kiếm sư trong quảng trường, thì lập tức đi về phía 36 động khẩu.

"Chúng ta cũng đi thôi." Trần Quang nhìn Thiết Kiên, nói.

Thiết Kiên khẽ gật đầu, bưng rương gỗ lên, đi về phía bên trái quảng trường.

Đúng vào lúc này, Thiết Kiên bỗng cảm thấy trong dòng người, có một ánh mắt tương đối bất thiện đang dõi theo hắn. Hắn quay đầu lại nhìn, liền thấy Cừu Phách Thiên đang đứng ở một nơi không xa lắm, cười đều nhìn hắn.

Tuy hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ cho rằng do vụ khiêu chiến luyện kiếm lần trước, đối phương vẫn đang ghi hận mình. Nên không suy nghĩ nhiều, chỉ nhếch nhếch miệng, rồi không để ý đến nữa.

Lúc hắn cùng với Trần Quang đi đến hai cái động khẩu không cách xa nhau lắm, chấp tay với nhau một cái sau đó mỗi người đi một ngã, tự chọn cho mình một cái động khẩu.

Lúc đi đến trước động khẩu, Thiết Kiên thấy rõ vật đang phát ra ánh sáng ở cửa động, đó là một tấm Biện Khí Phù, có công năng còn mạnh hơn Tham Kiếm Phù. Không chỉ có thể phòng ngừa luyện kiếm sư mang pháp kiếm vào kiếm thất, càng có thể xác minh trên người của luyện kiếm sư có giấu trữ vật pháp khí hay không.

Bởi vì Tham Kiếm Phù không thể phát hiện pháp kiếm giấu trong trữ vật pháp khí, vì muốn công bằng, cho nên lúc này Tư Đồ Hạo mới nhắc nhở mọi người, không được mang theo trên người mấy thứ như nhẫn trữ vật hay túi trữ vật.

Điểm này, Trần Quang và hắn đã được nhắc nhở qua, cho nên nhẫn trữ vật của Thiết Kiên đã gửi ở chỗ của Yến Tử.

Sau khi nhìn vào cửa động khẩu, hắn chậm rãi tiến vào.

Đi xuống hết cầu thang xoắn ốc, đi được khoảng hơn trăm bậc, hắn bước vào một gian phòng bằng đá tương đối kín, bên trong có một cái lò sưởi, và ánh sáng rất dồi dào.

Toàn bộ gian thạch thất trông rất vuông vức, rộng bằng một phòng luyện kiếm thông thường, nhưng chiều cao thấp hơn một chút, trông có vẻ hơi đè nén. Trên một bức tường, người ta xây một cửa sổ vuông rộng hai mét vuông, hơi thở nóng hổi từ bên ngoài tràn vào.

Thiết Kiên bước tới xem xét, phát hiện ra đó chính là hồ dung nham trong miệng núi lửa, từng chiếc xích sắt to chắc lơ lửng đan vào nhau, mà thạch đài trắng tròn lại lơ lửng trên cao.

Đánh giá từ vị trí, ngôi nhà đá mà hắn đang ở có vẻ thấp hơn.

Sau một hồi quan sát, Thiết Kiên xoay người lại, cẩn thận quan sát ngôi nhà đá thì thấy ngoài cầu thang xoắn ốc dựng ở góc nhà, ở góc phòng bên phải còn có một cái lò sưởi hình vuông, phía trên được che bằng một tấm sắt.

Bên cạnh lò rèn, đương nhiên là bộ lò rèn cùng giá đỡ.

Hắn đi tới trước mặt, mở hộp gỗ, lấy những vật liệu luyện kiếm khác trong hộp gỗ ra, đặt ngay ngắn trên giá.

Sau đó, thay một bộ trang phục tay ngắn gọn gàng thường mặc khi luyện kiếm.

"Xuy xuy xuy. . ." Âm thanh ma sát vang lên, Thiết Kiên rút tấm sắt dày lò rèn ra, bên trong lập tức toả ra quang mang hoả hồng, phía dưới chính là một ao nham tương màu xích hồng tràn đầy.

Luồng khí tức nóng rực, lập tức lan tràn khắp cả phòng luyện kiếm.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua bãi nham tương "phốc phốc" nhấp nhô, đưa tay lấy một cái hộp vuông từ trên giá.

Thiết Kiên mở cái hộp ra, bốc ra chút bột Hỏa Tinh, vẩy vào trong lò rèn.

Chỉ nghe âm thanh "vụt vụt" mang lên!

Nham tương bên trong lò rèn bốc lên dữ dội, ý như núi lửa sắp sửa phun trào, dữ dội kịch liệt.

Cùng lúc đó, từng ngọn hỏa diễm đỏ tươi sáng ngời từ trong đó bay lên, khiến cho nhiệt độ của toàn bộ kiếm thất lại tăng vọt.

Bất quá chỉ một lát sau, trán của Thiết Kiên cũng đã chảy mồ hôi.

Hắn dùng kim thép kẹp chiếc cốc đá dùng để nung chảy vật liệu rồi đặt vào lò sưởi để đốt.

Hỏa diễm hùng hực lập tức quán lấy, bao trùm toàn bộ chiếc cốc đá, không bao lâu liền đã đốt nó đỏ rực cả lên.

Thiết Kiên mới lấy từ trên giá gỗ từng khối tinh thạch màu trắng, có kích thước không đều, hình dạng khác nhau, trên bề mặt phản xạ ngân sắc quang mang, cho vào trong cốc đá.

Hắn quan sát một chút trạng thái của địa hỏa, sau đó tìm một góc tường sạch sẽ cách xa lò rèn, khoanh chân ngồi xuống, lấy bình

Dưỡng Thần Đan ra, ăn vào một viên, kể đó nhắm mắt dưỡng thần.

Tinh thạch vừa cho vào trong cốc đá tên là Lạc Anh Tinh Thạch, là một loại tinh thể: đá mà cũng không phải đá, là sắt mà không phải sắt. Vỏ ngoài rất cứng, rất khó cải biến, nếu muốn dùng để luyện kiếm, cần phải trải qua thời gian dài nung khô. Sau khi Thiết Kiên bỏ nó vào trong lò rèn, cũng không để ý tới nữa, mặc nó tự mình dung luyện.

Qua hết một ngày một đêm, Thiết Kiên mới đứng dậy, đi đến bên lò rèn xem xét.

Chỉ thấy lúc này Lạc Anh Tinh Thạch bên trong cốc đá đã biến thành màu đỏ tươi, nhưng vẫn giữ nguyên trạng thái rắn.

Thiết Kiên khẽ gật đầu, cũng không khác mấy dự đoán của hần.

Sau đó, hần giơ tay lấy chiếc hộp vuông trên giá, vụn ra một ít bột Hoả Tinh từ trong đó rồi rắc vào trong lò rèn, ngọn lửa trong lò lại bốc lên, cực kỳ nóng bỏng.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Thiết Kiên lại trở về vị trí cũ, khoanh chân ngồi xuống.

Lần ngồi xuống này, kéo dài suốt hai ngày hai đêm. Chờ hần lần nữa đứng dậy đi đến bên lò rèn, Lạc Anh Tinh Thạch bên trong cốc đá đã hòa tan toàn bộ. Biến thành một dạng tương dịch màu xích hồng giống như nham tương, mặt trên đang không ngừng nổi lên từng cái bong bóng khí hình tròn to cỡ ngón cái.

Nhìn thấy tình hình này, Thiết Kiên lộ nở 1 nụ cười, bắt đầu lấy từng loại tài liệu phụ trợ trên giá, cho vào cốc đá theo thứ tự nhất định.

Huyền Thiết Phần, Xích Đồng Khoáng Tinh, Ban Lan Thạch. . .

Sau cùng, hắn lấy ra một khối hắc sắc tinh thạch to cỡ lòng bàn tay, nhẹ nhàng chà chà hai cái, rồi cho vào trong cốc đá.

Viên đá này không phải vật nào khác, chính là Tán Hỏa Vân Tinh, vật cực kỳ quan trọng để luyện chế Phần Thiên Kiếm.

May mà Thiết Kiên vốn có tới hai khối tinh thạch loại này, chỉ là khối lớn hơn đã bị Diêu Bân đổi đi, hiện tại cũng chỉ có thể dùng khối nhỏ hơn một để chút thay thế.

Sau khi tất cả tài liệu chui vào bên trong Lạc Anh Tinh Thạch tương dịch, Thiết Kiên không ném thêm bột Hỏa Tinh nữa, mà chĩa lòng bàn về phía lò rèn, tâm niệm thôi động, lòng bàn tay nhất thời nóng rực, tuôn ra một ngọn hỏa diễm màu vàng.

Chỉ thấy dị hỏa cuộn cuộn mãnh liệt trào ra, lập tức bao phủ chiếc cốc đá.

Nham tương trong lò rèn cứ như trong nháy mắt bị đun sôi, điên cuồng mãnh liệt nhảy vọt lên, tương dịch trào dâng, không ngừng bắn ra.

Năng lượng nóng rực ẩn chứa trong đó, thì bị dị hỏa của Thiết Kiên dẫn dắt, tuôn vào bên trong cốc đá.

Nung khô trong nhiệt độ cao, tất cả tài liệu trong cốc đá trên lò rèn, rất nhanh bị tan chảy, phía trên lò rèn liền xảy ra một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Chỉ thấy tất cả hỏa diễm bên trong lò rèn, cũng như cùng từng phiến vàng rờn rợn sắc cánh hoa, như những cánh hoa vàng đờ nở xung quanh cốc đá.

Mà phần tài liệu còn lại bên trong cốc đá nóng chảy trở thành dung tương, thì dung hợp thành một khối với Lạc Anh Tinh Thạch tương dịch, biến thành màu sắc sặc sỡ, nhìn cực kỳ lóa mắt.

Ước chừng sau nửa khắc, toàn thân Thiết Kiên vã mồ hôi như tắm, chột thu tay lại, kim điểm tuôn ra bên ngoài liền thu lại vào trong cơ thể.

Hắn cũng không khỏi lão đảo, choáng váng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Sau khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, pháp lực của hắn đã tăng lên rất nhiều. Tuy nói mỗi lần sử dụng dị hỏa, vẫn tiêu hao rất nhiều pháp lực, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chống chịu cả quá trình rèn đúc.

Thiết Kiên dùng kim thép mang cốt đá ra khỏi lò rèn, đổ dung dịch đã luyện chế xong vào trong cái khuôn sớm đã chuẩn bị.

Đợi sau khi tất cả dung tương màu xích hồng đều phủ kín toàn bộ khuôn đúc, hắn mới bỏ cốt đá ở bên cạnh. Sau đó lật tay 1 cái, lấy ra bình Bổ Khí Đan, đổ ra một viên, bỏ vào trong miệng.

Sau một lúc điều tức, sắc mặt của hắn mới lại khôi phục như thường.

Lúc này dung nham bên trong khuôn đúc đã dần dần nguội lạnh thành hình, biến thành một khối phiêu sắt dài, mảnh. Màu sắc tổng thể có chút lệch lạc, phía trên phân bố từng tầng hoa văn sắc sỡ tinh tế, trông hết sức kỳ lạ.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 35: Phạm Thiên Phù Văn

Thiết Kiên thấy này, trong lòng hơi trấn an, biết rõ đây là biểu hiện Tán Hỏa Vân Tinh toả ra toàn bộ hỏa lực.

Hắn chậm rãi phun ra ngưng trọc khí, đổ kiếm phôi ra khỏi máng đá, dụng kìm thép kẹp lại nung cháy. . .

Bên Thiết Kiên vừa mới hoàn thành bước dung luyện thành phôi, trên quảng trường cũng đã có người hoàn thành luyện kiếm, đi ra khỏi thạch thất.

Đó là một trung niên luyện kiếm sư tuổi chừng 40, có gương mặt hình chữ quốc. Ở trước mắt bao người, đem một thanh pháp kiếm trắng như tuyết, đưa đến thạch đài trên quảng trường, giao cho tám vị đại luyện kiếm sư tiến hành bình giám.

Mấy vị đại luyện kiếm sư trải qua truyền tay kiểm tra, sau một lúc trao nghị luận, do một vị lão giả râu trắng trong đó đứng lên tuyên bố: "Lâm thị thương hội, luyện kiếm sư Lâm Lang. Luyện chế Bạch Hồng Kiếm, thượng phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu."

Thanh âm vang vọng trên khắp quảng trường.

Lời kia vừa dứt, bên cạnh sớm có một tên quan viên của Công Tạo Ti, ghi chép thông tin về thanh kiếm này vào trong sổ.

Còn một người khác, hai tay cầm lấy thanh kiếm, đưa đến trên một chiếc bệ đựng kiếm bên trái thạch đài.

Trung niên luyện kiếm sư kia nghe được lời bình này, trên mặt lộ vẻ vui mừng, sẵn bước đi đến thương hội của mình, mà ở bên này

cũng sớm có người tươi cười tới tiếp đón.

Những ai có giao hảo thương hội này, thì đều có người tới chúc mừng, khiến cho quảng trường vô cùng náo nhiệt.

Bất quá, sớm hoàn thành luyện chế như hần, rời khỏi kiếm thất cũng không có mấy người. Phần lớn người đều ở ngày thứ năm, sáu mới rời khỏi kiếm thất, trở lại quảng trường.

Chỉ có điều thần sắc bộ dáng của bọn họ, cũng là thiên hình vạn trạng, có vài phần tương tự thí sinh đi ra khỏi trường thi trong kỳ khoa cử.

Trong đó người phát huy năng lực, luyện chế ra pháp kiếm cao hơn lúc bình thường; cũng có kẻ thất bại thảm hại, hao hết tất cả tài liệu cuối cùng không thể luyện chế thành công.

Tình cảnh này, đối với những thương hội và gia tộc tới tham gia đại hội lần này, hoặc sớm đã chuẩn bị tâm lý, hoặc đã quen thuộc, cho nên cũng không thể dẫn tới quá nhiều chú ý.

Cho đến tận giữa trưa ngày thứ sáu, khi một đại hán khôi ngô thân cao gần trượng, vai khiêng một thanh cự kiếm lưỡi rộng màu đỏ tươi ra khỏi kiếm thất, mới khiến cho mọi người đồng thanh khẽ hô.

Lúc đại hán đưa cự kiếm đến đài bình giám trên quảng trường, sau khi tám vị đại luyện kiếm sư tra xét xong, đều mừng rỡ không thôi.

Vị lão giả râu trắng kia càng kích động đến mức thanh âm hơi run rẩy, tuyên bố: "Thanh cự phẩm pháp kiếm đầu tiên của đại hội lần này! La gia thương hội, La Hào. Luyện chế Tinh Văn Liệt Thạch Kiếm, cực phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu!"

Vị lão giả râu trắng vừa dứt lời, toàn bộ quảng trường nhất thời sôi sục, gần như tất cả mọi người đều hoan hô.

Dù là Tư Đồ Hạo luôn ngồi yên nhắm mắt dưỡng thần, cũng mở ra hai mắt nhìn người kia vài lần, trong ánh mắt có vài phần tán thưởng.

Đại hán khôi ngô kia tràn ngập kiêu ngạo tự đắc, hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người, sải bước đi về phía thương hội của bản thân.

Còn La gia thương hội kia, chính là một trong tứ đại thương hội trong kinh thành, thực lực hơi kém so với ba nhà khác. Hôm nay hẳn luyện chế ra pháp kiếm đạt tới cấp độ cực phẩm, đương nhiên là tăng thêm không ít vinh dự cho gia tộc của mình.

Lúc này, gương mặt của hội trưởng ba đại thương hội khác, đương nhiên là không vui vẻ gì.

Không bao lâu sau, luyện kiếm sư của Kim thị thương hội, một trong ba đại thương hội, cũng ra khỏi kiếm thất, trở lại quảng trường.

Nhưng mà, kẻ này khác hẳn với tên kia đại hán lúc trước. Người này là một lão giả đáng người gày gò chừng 50 tuổi, trong tay chống nửa đoạn tàn kiếm màu lam, chòm râu dưới cằm dính đầy máu tươi loang lổ.

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, chưa được vài bước, hai mắt bỗng nhiên nhắm lại, trực tiếp hôn mê.

Người của Kim thị thương hội vội vàng chạy qua, luống cuống dìu lão, vội vã xuyên qua đám người, đi về phía nhà đá.

Sau khi bọn hắn rời khỏi, thanh âm nghị luận trên quảng trường thượng không giảm mà còn gia tăng, càng thêm ồn ào.

Qua ước chừng ba canh giờ sau, thân ảnh của Trần Quang cũng xuất hiện trên quảng trường, trên mặt của lão kèm theo chút tiểu ý, trong tay nắm lấy một trường kiếm màu vàng rộng chừng ba chỉ, đi

đến trước mặt của tám vị đại luyện kiếm sư, thi lễ, đưa trường kiếm tới.

Khi tám người kia nhìn thấy thanh kiếm này, ánh mắt không khỏi hơi chớp sáng, trong mắt đồng thời toát ra một chút tán thưởng.

"Hỏa hầu tính toán cực kỳ chuẩn xác, kiếm phiê rèn đúc được cũng vừa đúng, không tệ, rất không tệ. . ." Một lão giả mặc áo bào màu đen nhìn không được tán thưởng.

Sau khi chư vị giám khảo thảo luận, lão giả râu trắng mỉm cười, tuyên bố: "Yên thị thương hội, Trần Quang. Luyện chế Kim Dương Kiếm, thượng phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu."

Trần Quang lộ vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn khắp đám người, không thấy Thiết Kiên, cũng không thấy Yên Tử, sau khi suy nghĩ, trực tiếp đi thẳng xuống quảng trường, đi về phía nhà đá.

Lúc lão trở lại nhà đá của Thiết Kiên, Yên Tử đang ngồi ở mép giường, dùng khăn lông nhẹ nhẹ lau mặt cho Tiểu Toán Bàn.

"Còn chưa tỉnh lại sao?" Trần Quang tiến vào, nhíu mày hỏi.

Yên Tử nghe tiếng, quay đầu nhìn lại, thấy là Trần Quang, trên mặt khẽ cười, đáp: "Từng mơ mơ màng màng tỉnh lại hai lần, rồi lại mê man. À, người luyện chế xong rồi sao?"

"Ân, may mắn không làm nhục mệnh. Thượng phẩm pháp kiếm, được định giá giáp đẳng." Trần Quang nhìn tới gương mặt của Tiểu Toán Bàn đã hồng hào trở lại, nhẹ gạt đầu, nói.

"Thiết Kiên đâu? Huynh ấy còn chưa ra ngoài sao?" Yên Tử gật gật đầu, hỏi.

Vài ngày nay nàng luôn chăm sóc Tiểu Toán Bàn, gần như không rời khỏi nhà đá, cho nên không biết rõ tình huống hiện giờ.

"Ta vừa rời khỏi kiếm thất không bao lâu, còn chưa nhìn thấy hấn, chắc hơn phân nửa là vẫn chưa thể luyện chế hoàn thành." Trần Quang lắc lắc đầu, nói.

"Mục tiêu của huynh ấy lại là cực phẩm pháp kiếm, giờ cũng không biết thế nào? Rồi" Yên Tử lẩm bẩm nói, trên trán đầy vẻ sầu lo. . .

Mà giờ khắc này, ở bên trong kiếm thất, Thiết Kiên đang nhắm mắt khoanh chân, tĩnh tọa ở trên mặt đất.

Trước người của hấn, có một bình sứ bạch ngọc bị úp ngược, Dưỡng Thần Đan bên trong đã không còn một viên.

Phía trên hai đầu gối của hấn, đặt một thanh trường kiếm dài chừng ba thước, rộng chừng ba chỉ, phía trên thân kiếm toả ra ánh sáng đủ màu, đầy hoa văn sắc sỡ, hai bên mũi kiếm là màu trắng như tuyết, vô cùng sắc bén.

Sau một lát, hấn chậm rãi mở hai mắt, nhẹ nhàng phun một ngụm trọc khí, quang mang trong mắt sáng ngời.

Tay trái cầm ngược thanh kiếm, áp thân kiếm ngang phía trên đùi phải, tay phải thì lấy ra một thanh chủy thủ ngắn nhỏ bằng đồng đen từ bên trong tay áo, chính là một thanh "Đao khắc Khai linh".

Thiết Kiên hơi dừng lại, sau đó hấn nắm lấy chủy thủ đồng đen, dùng mũi đao, chỉ về phía thân trường kiếm.

Hai mắt khép hờ, dị quang trong mắt chợt lóe lên. Một phù văn đồ án phức tạp không biết đã sớm thử khắc hoạ qua bao nhiêu lần, chậm rãi hiện lên trong đầu của hấn.

Một khi khắc hoạ phù văn, mũi đao không thể ly khai thân kiếm, nhất định phải liên tục khắc hoạ toàn bộ phù văn, nửa đường chỉ cần có hơi dừng lại, đều có khả năng dẫn đến triệt để thất bại.

Một lát sau, hắn đã lần nữa nhớ lại hoàn cảnh từng chi tiết nhỏ của phù văn, thậm chí trong liên tục khắc hoạ trong đầu. Sau khi xác nhận không chút sai sót, rốt cục mới chậm rãi di động cánh tay.

Theo sự chuyển động của cánh tay hắn, Hỏa Nguyên Thạch phía trên khắc đao khai linh, cũng tùy theo sáng lên quang mang.

Phía dưới quang mang, một đạo phù văn kết cấu phức tạp, hoa văn rườm rà, từng điểm xuất hiện phía trên trường kiếm sắc sỡ. Quang mang trên Hỏa Nguyên Thạch cũng dần dần trở nên ảm đạm.

Chỉ là tốc độ tiêu hao này, so với ngày đó hắn thấy Trần Quang sử dụng, nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Mới qua không đến một khắc chuông, phù văn phía trên thân kiếm, cũng chỉ mới khắc hoạ ra không tới một phần ba. Hỏa Nguyên Thạch trên khai linh khắc đao cũng đã linh lực tiêu hao gần hết, quang mang ảm đạm tới cực điểm.

Thiết Kiên hơi căng thẳng, trên trán lập tức chảy đầy mồ hôi.

Loại tình huống này lúc trước hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý, bởi vì phù văn mà hắn khắc, chính là Phần Thiên" phù văn cực kỳ tiêu hao linh lực.

Trong quá trình khắc hoạ phù văn này, nhu cầu linh lực đối với hỏa thuộc tính cực lớn, tất cả Hỏa Nguyên Thạch có thể mua được trên thị trường hiện giờ, trên cơ bản đều không có khả năng chịu nổi quá trình khắc hoạ ra một Phần Thiên Phù Văn hoàn chỉnh.

Bất quá, dựa theo phỏng đoán ban đầu của Thiết Kiên, vốn tưởng rằng kia ít nhất có thể trụ được đến lúc khắc hoạ ra hai phần ba phù văn, nhưng bây giờ xem ra, nhiều nhất chỉ có thể chịu được hơn một phần ba, liền triệt để mất đi hiệu lực.

Tốc độ tiêu hao linh lực của Hỏa Nguyên Thạch, thực sự viễn siêu dự liệu của hắn.

Đúng lúc này, chỉ nghe "Đùng" một tiếng giòn vang!

Quang mang của Hỏa Nguyên Thạch trên Khắc đao khai linh hoàn toàn tắt, đột nhiên vỡ vụn, hóa thành bột mịn, vung vãi khắp nơi.

Gần như là cùng lúc đó, mi tâm của Thiết Kiên giật giật, pháp lực bên trong đan điền lập tức mãnh liệt tuôn ra, thuận theo kinh mạch trên bắp tay của hắn chạy đến lòng bàn tay. Tiếp theo đó chảy vào Khai linh khắc đao trong tay của hắn, khiến toàn bộ thân đao đều chuyển thành màu đỏ tươi.

Động tác trên tay của hắn không hề dừng lại, pháp lực trong cơ thể thay thế linh lực của Hỏa Nguyên Thạch, truyền vào thân chuỷ thủ, đường nét phù văn khắc hoạ vẫn trôi chảy như cũ.

Lấy tu vi Trúc Cơ kỳ lúc này của Thiết Kiên, cộng thêm với dị hỏa phê hồn trợ giúp, pháp lực ẩn chứa bên trong đan điền hơn xa tu sĩ đồng cấp bình thường, đây mới là sức mạnh để hắn dám dùng pháp lực duy trì khắc hoạ "Phạm Thiên" phù văn.

Bất quá, khi hắn truyền pháp lực vào trong khắc đao, rốt cục mới cảm nhận được Phạm Thiên Phù Văn tiêu hao linh lực khủng bố đến cỡ nào.

Thiết Kiên chỉ cảm thấy trong đan điền của mình, cứ như bị mở ra một lỗ hồng, pháp lực cũng như nước lũ, điên cuồng tuôn ra bên ngoài. Nếu nói là mình đang truyền pháp lực cho phù văn, chẳng bằng nói phù văn đang điên cuồng thôn phê pháp lực của hắn.

Thiết Kiên có phần kinh hãi, mạnh mẽ ổn định lại tâm thần, dùng hết khả năng áp chế pháp lực lưu chuyển, để không dẫn đến tình trạng thực sự vô pháp khống chế.

Quanh cơ thể của hấn, pháp lực tuôn ra ào ạt mang đến từng trận không khí chấn động, không ngừng bùng bành, sương mù màu trắng nhè nhẹ cũng lũ lượt bốc hơi ra.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 36: Cực Phẩm Pháp Kiếm

Ngày thứ sáu, lúc chạng vạng tối.

Trên đỉnh Dục Hỏa Phong, một đám huyết vân dày đặc bỗng lơ lửng bay trên bầu trời, lúc nào không rõ.

Hình dạng của nó không theo quy tắc, bên trong mây trôi cuộn cuộn, cứ như có ngàn vạn u hồn quấn quanh, nhưng không thể thoát ra.

Bởi vì huyết vân ở phía trên quảng trường che kín, cho nên ánh sáng cũng trở nên có chút ảm đạm, trong không khí cũng tràn ngập một mùi máu tanh như có như không, làm người ta bất giác cảm thấy có vài phần áp lực.

Ngồi ở phía trên đài cao Tư Đồ Hạo, bỗng nhiên hai mắt mở ra, nâng đầu nhìn nhìn huyết vân trên bầu trời cao.

Sau một lúc quan sát, trong mắt của lão hiện ra vẻ khó hiểu, có chút nghi vấn hỏi Quảng Lương Vương:

"Vương gia, ba tháng gần đây, ở phụ cận Việt Kinh còn có nhân khẩu mất tích số lượng lớn, hoặc là xảy ra sự kiện chết người?"

"Vậy thì chưa từng nghe nói. Đừng nói là phụ cận Việt Kinh, rong khắp Việt Quốc quốc, cũng không có báo cáo xảy ra loại sự kiện này." Quảng Lương Vương nghe vậy, hơi sửng sò, tiếp đó nhíu mày trầm tư, chậm rãi lắc đầu.

"Vậy thì kì quái, đóa huyết vân này..."

Lời của Tư Đồ Hạo còn chưa dứt, phía dưới mặt đất truyền chấn động kịch liệt.

Kèm theo một trận thanh âm "Ầm ầm" vang lên, nham tương tích trữ bên trong hỏa trì của Dục Hỏa Phong đột nhiên trở nên xao động không yên, cứ như sắp sửa sôi trào.

Ngay cả sợi xích có độ dày bằng thùng nước lợ lửng trên không trung, cũng kịch liệt đung đưa theo, phát ra trận trận thanh âm "leng keng".

"Đây là. . . Hỏa sơn sắp bạo phát sao?" Có người hoảng sợ nói.

Đám người nhất thời hỗn loạn, thậm chí đã có người chạy ra khỏi quảng trường.

"Chạy cái gì chứ?"

Lúc này, một thanh âm vang lên từ phía trên đài cao của quảng trường.

Âm thanh này vừa phát ra, lập tức giống như Đá Trấn Thạch trấn trụ tràng diện, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, ngừng động tác hoảng loạn, nhìn về phía thạch đài.

"Đây không phải hỏa sơn bạo phát, mà là có cực phẩm pháp kiếm sắp xuất thế, động đến địa hỏa bên trong hỏa trì mà thôi. Chờ sau khi phù văn tuyên khắc hoàn chỉnh, kiếm khí bình ổn, dị tượng tự nhiên sẽ biến mất." Tư Đồ Hạo đã đứng thẳng lên, chậm rãi nói.

Quả nhiên, tiếng nói vừa phát ra không bao lâu, dị động trong lòng đất dần dần biến mất, nham tương bên trong hỏa trì, cũng dần dần khôi phục trạng thái ban đầu.

Ánh mắt của Tư Đồ Hạo đảo qua quảng trường, đến lúc này, luyện kiếm sư còn chưa rời khỏi kiếm thất không còn là bao.

Đến tột cùng là người nào, luyện chế ra cực phẩm pháp kiếm, có thể dẫn động dị tượng như vậy?

"Chẳng lẽ là hắn?" Tư Đồ Hạo suy nghĩ một chút, nói.

Trong tất cả luyện kiếm sư tham gia đại hội, lão xem trọng nhất một người có tên là Thẩm Ôn, chính là một đại luyện kiếm sư cung phụng nổi danh do một trong bốn đại thương hội trong kinh thành, Tưởng thị thương hội.

Kẻ đó mới 35 tuổi, cũng đã có thể luyện chế ra cực phẩm pháp kiếm, hơn nữa tu vi cũng đã đạt đến cảnh giới Luyện Khí kỳ viên mãn, chỉ chờ kỳ ngộ đến, liền vô cùng có khả năng trở thành tu sĩ Trúc Cơ.

Một khi trở thành tu sĩ Trúc Cơ, tuổi thọ có thể kéo dài rất nhiều, sẽ có hy vọng nhất định, trở thành là vị linh kiếm sư thứ hai của Việt Quốc.

Tư Đồ Hạo suy nghĩ chốc lát, lúc ngừng đầu lại nhìn lên bầu trời, đoàn huyết vân quỷ dị kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Bên phía nhà đá, Yên Tử và Trần Quang cũng cảm nhận được đại địa chấn động, cho rằng xảy ra chuyện gì, vội vàng ra đi kiểm tra. Nhưng sau khi thấy dị trạng nhanh chóng biến mất, liền quay trở về nhà đá.

Hai người vừa mới vén rèm cửa lên, đã thấy Tiểu Toán Bàn đang nỗ lực chống tay ngồi lên, đôi mắt mờ mịt nhìn cả hai.

"Tiểu Toán Bàn, muội đã tỉnh!"

Yên Tử vui mừng khôn xiết khi thấy điều này, vội vàng chạy tới, ôm lấy Tiểu Toán Bàn vào trong ngực.

"Tiểu thư, muội làm sao. . ." Tiểu Toán Bàn mê man nhiều ngày, vừa mới tỉnh, trong lúc nhất thời còn chút mê mang.

Đúng lúc này, cơ thể mềm yếu bỗng nhiên run lên, vội kêu: "Tiểu thư, Diêu Bân hấn... Diêu Bân hấn cầu kết Tôn Dương, lén đổi tài liệu luyện kiếm của Thiết đại ca..."

"Muội đừng có gấp, những chuyện này chúng ta đều đã biết." Yên Tử vỗ nhẹ bờ vai của nàng, an ủi.

"Thiết đại ca đâu? Huynh ấy ở đâu?" Tiểu Toán Bàn sau khi nhìn thấp phòng, bèn hỏi.

"Luyện kiếm đại hội đã chính thức bắt đầu, huynh ấy vẫn ở bên trong kiếm thất luyện kiếm, chắc cũng sắp ra ngoài rồi. Muội cứ nghỉ ngơi hết đêm nay, ngày mai ta sẽ dẫn muội đi xem hấn tỷ thí luyện kiếm." Yên Tử để Tiểu Toán Bàn nằm lại giường, khẽ nói.

Tiểu Toán Bàn không nói thêm gì nữa, nhẹ gật đầu, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp.

...

Sáng sớm, hôm nay là ngày cuối cùng trong ngày thời hạn 7 ngày của đại hội luyện kiếm lần này. Lúc này trên Dục Hỏa Phong tiếng người huyên náo, gần như tất cả mọi người đều tụ tập ở phía trên quảng trường.

Trên giá kiếm ở phía bên trái thạch đài, đã bày rất nhiều loại pháp kiếm, trong đó ở vị trí nổi bật nhất đó, tự nhiên là thanh Tinh Văn Liệt Thạch Kiếm do La Hầu luyện chế ra.

Khi thời hạn sắp kết thúc, trong số pháp kiếm do chư vị luyện kiếm sư luyện chế thành công, cực phẩm pháp kiếm vẫn chỉ có một thanh này.

Mà luyện kiếm sư còn chưa rời khỏi kiếm thất, chỉ còn có 3 vị, Thẩm Ôn, Cừu Phách Thiên và Thiết Kiên.

Ở đây có không ít người ôm hy vọng rất lớn đối với Thẩm Ôn, rí tai thì thầm, phần lớn cho rằng trước đó pháp kiếm dẫn động ra dị tượng, chính xuất phát từ tay của người này.

Mà đối với hai người Cừu Phách Thiên, thì ít có người chú ý, nhất là Thiết Kiên, gần như không có mấy người từng nghe nói, đương nhiên cũng sẽ không có người đề cập.

"Sao Thiết đại ca thế nào còn chưa ra? Thời gian cũng đã sắp tới..." 3 người Tiểu Toán Bàn cùng Yên Tử, Trần Quang chen lấn trong đám người, nhìn chằm chằm vào vị trí kiếm thất của Thiết Kiên, có chút lo lắng nói.

"Muội quên lần trước khiêu chiến luyện kiếm với Tôn gia?" Yên Tử cười an ủi Tiểu Toán Bàn, nhưng thật ra bản thân nàng cũng đã khẩn trương tới cực điểm.

Tuy lần trước, cũng phải đến thời khắc cuối cùng t, Thiết Kiên mới nâng kiếm bước ra. Nhưng lúc này đây thì khác, phải khiêu chiến với cực phẩm pháp kiếm, dù cho là đại luyện kiếm sư, cũng không dám bảo đảm mỗi lần đều có thể luyện chế thành công.

Hơn nữa quá trình luyện kiếm cũng yêu cầu vạn phần cẩn thận, chỉ cần có chút không cẩn thận, thậm chí có khả năng bị cản trở, nguyên khí đại thương, nguy hiểm đến tính mệnh.

"Có người ra rồi." Trần Quang ở bên đang trầm ngâm không nói, bỗng nhiên kêu lên.

Hai người Yên Tử cũng vội vàng nhìn qua, chỉ thấy một nam tử tuấn dật mặc áo lụa màu xanh, trong ngực ôm lấy một thanh trường kiếm màu xanh đã cho vào vỏ, từ thang xoắn chậm rãi đi lên.

Y lạnh lùng, mắt không chớp đi về phía đài cao.

Lúc này y chỉ giương mắt nhìn một chút thanh cự kiếm lưỡi rộng của La Hầu, sau đó tựa chậm rãi hướng đi tám vị đại luyện kiếm sư,

đem chính mình trong ngực trường kiếm đưa tới.

Vị lão giả mặc áo bào đỏ ngồi gần nhất trịnh trọng tiếp nhận trường kiếm, "Leng keng" một tiếng, rút nó ra.

Một đạo kiếm quang màu xanh, đột nhiên tản ra như một đám mây xanh lục, trong nháy mắt quét qua nửa bầu trời.

Trong hư không không ngừng vang lên tiếng kiếm khí, tầng tầng lớp lớp hào quang kiếm khí gợn sóng, hơn mười nhịp thở vẫn chưa dừng lại.

Đôi mắt của lão giả áo tím sáng lên, cầm trường kiếm trong tay nhìn lần nữa, một lúc sau mới xoay người đưa cho lão giả áo đen.

Quá trình đánh giá lần này chậm hơn nhiều so với mọi thanh kiếm pháp kiếm trước đây, có vẻ như muốn xem từ thanh kiếm này tìm ra môn đạo gì đó.

Giám định hoàn tất, lão giả râu trắng đang định tuyên bố kết quả, Tư Đồ Hạo lại đột nhiên đã đi qua, từ cầm qua thanh trường kiếm kia, hai ngón tay khẽ vuốt thân kiếm, tỉ mỉ quan sát lại từ đầu.

Sau một lát, lão đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt lộ nghi ngờ giao trả trường kiếm lại cho lão giả râu trắng, lẩm bẫm tự nói:

"Quả nhiên không phải hấn. . ."

Sau đó, lão liền quay người trở về chỗ cũ, lần nữa ngồi xuống, ánh mắt quan sát vị trí ở giữa hai kiếm thất còn lại.

Lão giả Râu trắng có chút khó hiểu, chần chờ một lát, rồi tuyên bố: "Trường thị thương hội, Thẩm Ôn. Thanh Trúc Lăng Tiêu Kiếm, cực phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu."

Phía trên quảng trường bỗng nhiên sôi trào trở lại, những tiếng hoan hô nối tiếp nhau vang lên.

Thẩm Ôn không chút cảm xúc đi xuống thạch đài, một lời không nói trở lại giữa đám người của Tướng thị thương hội. Thanh Trúc Lăng Tiêu Kiếm của hắn thì được đưa đến trên giá kiếm, trưng bày cùng với thanh Tinh Văn Liệt Thạch Kiếm kia.

Trải qua phen náo nhiệt này, sự chú ý của mọi người đều tập trung lên hai người La Hâu và Thẩm Ôn, cuối cùng ai có thể càng giỏi hơn, đoạt được khôi thủ của đại hội lần này.

Gần như không còn người nào để ý kết quả luyện kiếm của Thiết Kiên và Cừu Phách Thiên.

Theo thời gian trôi qua, tiếng ồn ào trong quảng trường càng lúc càng lớn.

Lão giả râu trắng đứng dậy, đi đến trước Tư Đồ Hạo và Quảng Lương Vương, xin chỉ thị: "Thời hạn sắp hết. . ."

Tư Đồ Hạo hình như cảm giác được chuyện gì đó, lão khoát tay áo, ý bảo lão giả râu trắng an tâm chớ vội.

Vào lúc này, hai cửa động ở phía xa xa gần như đồng thời mở ra, có hai bóng người bước ra.

Một người trong đó trời sinh đầu báo mắt tròn, chỏ đầu lông mày còn có một vết sẹo uốn lượn, trong ngực ôm lấy một thanh trường kiếm màu hồng tạo hình tương đối kỳ lạ, trên mặt mang nở nụ cười quái dị, chính là Vô Diện nam tử giả trang "Cừu Phách Thiên".

Mà Thiết Kiên bên này cũng đã đổi một bộ trường bào màu trắng, một tay cầm thanh trường kiếm với thân kiếm sắc sỡ, khí khái tuấn dật chậm rãi bước về phía đài cao.

Hai người nhìn nhau, một trái một phải leo lên đài cao, đều giao trường kiếm của mình cho một đại luyện kiếm sư.

Chúng kiếm sư truyền tay nhau, cảm xúc trên mặt thay đổi liên tục, tràn nghi ngờ.

"Làm sao có thể?" Lão giả râu trắng ngồi ngay chính giữa nhìn không được lắm bầm.

Đám người trên quảng trường trông thấy đám đại luyện kiếm sư trên đài, lúc này thần tình phấn khích, cũng cảm thấy hồi hộp, trong lúc nhất thời thanh âm ồn ào trái lại nhỏ đi rất nhiều.

"Tôn thị thương hội, Cừu Phách Thiên. Luyện chế U Lân Huyết Kiếm, cực phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu." Lão giả râu trắng tuyên bố.

Lời này vừa ra, phía trên quảng trường vốn cực kỳ yên tĩnh, ngay sau đó liền vang lên một chuỗi thanh âm nghị luận sôi nổi.

Còn 3 người Yên Tử thì là vẻ mặt đồng loạt ảm đạm, đều nhìn về phía Thiết Kiên ở trên bục. Yên Tử càng không ngừng vuốt làn tóc mai, khẽ cắn lấy môi dưới, vô cùng nôn nóng.

"Yên lặng!"

Phát hiện quảng trường, mọi người nghị luận ồn ào, lão giả râu trắng đành phải mở miệng ngăn cản.

Sau khi tiếng ồn xung quanh dịu đi một chút, lão liền tuyên bố: "Yến thị thương hội, Thiết Kiên. Luyện chế Phần Thiên Kiếm, cực phẩm pháp kiếm, giáp đẳng, chất ưu."

Lần này, toàn bộ quảng trường nhất thời nổ tung.

Phải biết rằng, những đại hội luyện kiếm trước đây, xuất hiện một thanh cực phẩm pháp kiếm cũng có, xuất hiện 2 thanh cực phẩm pháp kiếm ngẫu nhiên có phát sinh, nhưng muốn đồng thời xuất hiện 3 thanh cực phẩm pháp kiếm, cực kỳ hiếm thấy.

Như hôm nay liên tiếp xuất hiện, tổng cộng có đến 4 thanh cực phẩm pháp kiếm, vẫn là lần đầu trong lịch sử đại hội luyện kiếm của Việt Quốc.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 37: Uy Lực Của Phạm Thiên

"Cực phẩm pháp kiếm! Thật sự là cực phẩm pháp kiếm sao?" Tiểu Toán Bàn có chút khó tin, kích động nói.

"Vị đại luyện kiếm sư không phải đã tuyên bố sao? Sao còn không tin?" Yên Tử che miệng khẽ cười, trong lòng cũng buông lỏng, sự mệt mỏi nhất thời xông lên tới tận đầu.

Mấy ngày nay, nàng vừa chăm sóc Tiểu Toán Bàn, vừa lo lắng Thiết Kiên và Trần Quang, bất luận là nhục thể hay là tinh thần gần như đều sắp tới cực hạn.

Nhưng nàng cần rằng, mạnh mẽ ép sự mệt mỏi xuống, một đôi mắt đẹp không hề chớp nhìn về phía đài cao.

"Hắn quả nhiên đã thành công." Trần Quang cũng vui vẻ tạt đáy lòng.

Tám gã đại luyện kiếm sư sau trải qua một phen so sánh, bèn tuyên bố với mọi người kết quả của vòng tỷ thí thứ nhất.

Thẩm Ôn, La Hào, Cừu Phách Thiên, Thiết Kiên luyện chế cực phẩm pháp kiếm đứng hạng đầu, trở thành kẻ chiến thắng của vòng thứ nhất.

Mà trong những thượng phẩm pháp kiếm kia, tám người cũng có bình chọn đánh giá, chọn ra 5 hạng đầu, Kim Dương Kiếm do Trần Quang luyện chế, cũng được liệt vào trong đó.

Yên gia nhất thời danh tiếng lẫy lừng, ngay cả hội trưởng của tứ đại thương hội, cũng đều trước sau chủ động tìm tới, bàn chuyện

với Yến Tử.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Tư Đồ Hạo gọi bốn người Thiết Kiên lên đài cao, trước mặt mọi người tuyên bố đề mục của vòng tỷ thí thứ hai.

"Chắc hẳn chư vị cũng đã thấy được, thứ lơ lửng ở trong cánh cửa của hỏa sơn phía trên thạch đài, chính là kia khối thiên thạch kia, trong đó chứa đựng số lượng lớn Thiết Mẫu Chi Tinh. Điều các người phải làm, chính là lấy pháp kiếm do mình luyện chế, chém vào thiên thạch. Kẽ vào sâu nhất, là người chiến thắng."

4 người trên đài nghe vậy đều có hơi sững sờ, cảm thấy có chút quá mức dễ dàng.

"Các người chớ coi lớp vỏ đá bên ngoài kia, cũng giống như mấy tảng đá thông thường. Độ bền của chúng có thể so với cực phẩm thiết tinh, đồng tinh, nếu là pháp kiếm bình thường, vốn không thể tạo cho chúng dù chỉ 1 vết xước nhỏ." Tư Đồ Hạo mỉm cười, thản nhiên nói.

Thiết Kiên lặng lẽ suy ngẫm, trong lòng đã có tính toán.

"Chỉ có thể so với thiết tinh, đồng tinh, căn bản không phải là đối thủ với Liệt Thạch Kiếm của ta, cứ để ta thử nghiệm trước." La Hạo cười sang sảng nói.

Nói xong, y sải bước tới chỗ giá kiếm, lấy thanh cự kiếm lưỡi rộng của mình chuôi xuống, kéo rê trên mặt đất, không ngừng xẹt lên ngọn lửa màu đỏ.

Đi đến bên ngoài hỏa sơn, y không nói hai lời, bèn xoay người nhảy vào bên trong hỏa trì.

Chỉ thấy thân thể khôi ngô của La Hạo rơi thẳng từ trên không trung xuống, rơi bịch trên khối bình đài bằng đá trắng kia, khiến cho

bình đài chấn động kịch liệt, ngay cả những sợi dây xích lớn ở xung quanh cũng lắc lư dữ dội theo.

La Hầu đứng thẳng, bộ pháp ổn trọng, không bị bất kỳ ảnh hưởng nào từ chân động ở chung quanh, đi đến trước Thiên Ngoại Vấn Thạch, ở trung tâm bình đài. Chỉ nghe thấy y quát khẽ một tiếng, xung quanh thân nhất thời sáng lên một trận quang mang đỏ, vàng quỷ dị.

Cùng lúc đó, chuỗi chấn động vô hình lan truyền quanh thân thể y, hóa thành từng sóng khí hình vòng cung ra khắp tứ phía.

Tiếng quát chưa dứt, đã đạp ra một bước, nhưng vẫn nắm chặt cự kiếm, kéo rê trên mặt đất.

Chỉ thấy thân hình của hắn như điều hâu trở mình giữa không trung, đột nhiên phát lực, lấy cánh tay làm trục, kéo thanh cự kiếm tinh hồng kia vẽ lên giữa không trung một đạo hồng mang cực lớn, bổ lên cự thạch.

Kiểm quang như máu, thế lớn lực trầm!

Thiết Kiên nhìn một màn này, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, động tác xuất kiếm vừa rồi của La Hầu, gần như không khác gì lúc luyện kiếm sư rèn luyện thiết phiê.

Hắn muốn phát huy trọng lượng của thanh kiếm để đánh nát thiên thạch.

Chỉ thấy quang mang trên cự kiếm lập loè, từng đạo hoa văn tinh hồng hiện lên, từ trong truyền ra một lực hấp dẫn mãnh liệt, hấp thụ linh lực giữa thiên địa chung quanh qua đây.

"Oanh" một tiếng vang lớn!

Thanh cự kiếm tinh hồng đập mạnh vào phía trên cự thạch, quang điểm màu bạc trên thiên thạch hơi lóe, cả hai chạm vào nhau,

liền có một đoàn quang mang xích hồng đột nhiên nổ tung ra, hóa thành một cỗ sóng khí màu hồng vô cùng hung tàn trùng kích ra, quét ngang bốn phương tám hướng.

Cự kiếm trong tay của La Hâu bị bắn ngược ra sau, toàn bộ cơ thể cũng bị lực phản chấn của cự kiếm dội lui lui về sau.

Thân hình kia còn chưa đứng vững, đã bị cỗ sóng khí màu hồng này truy kích, vừa vọt va vào phần bụng, toàn bộ cơ thể nhất thời giống như một con tôm rơi vào chảo dầu sôi, thân thể khẽ cong, bay ngược ra phía sau.

Giữa không trung, trong miệng của hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo đập âm vào phía trên thạch bích của hỏa sơn nóng rực.

"Phanh" một tiếng. Hắn rơi bịch xuống từ trên thạch bích, vừa đúng rơi xuống ngay trên một chiếc xích sắt rất lớn.

Trong đám người nhất thời phát ra một trận kinh hô, hiển nhiên ai cũng không ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, rướn từng cái cổ lên, nhìn quanh hỏa sơn.

Ánh mắt của Thiết Kiên nhìn chằm chằm khối Thiên Ngoại Vãn Thạch kia, nội tâm kinh hãi vạn phần, hiển nhiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, chỉ nghe từ bên cạnh truyền tới một thanh âm, chậm rãi nói: "Con đường lực phá vạn pháp là không sai, đáng tiếc tu vi của hắn quá thấp, nếu không chưa hắn không thể phá vỡ thiên thạch."

Hắn dờ mắt nhìn lại, người nói chuyện chính là Cừu Phách Thiên, bất quá thần thái động tác nói chuyện, lại khiến cho Thiết Kiên nhin không được cảm thấy có chút mất tự nhiên. Bất quá, hắn cũng không quá để ý, rất nhanh nhìn qua chỗ khác.

Lúc này, La Hầu nằm ở trên xích sắt đã chậm rãi bò lên, thần sắc của hắn rất khó coi, ánh mắt nán lại phía trên cự thạch thật lâu, cuối cùng vẫn còn thở dài một hơi, cầm theo cự kiếm trở lại trên đài cao.

"Ta chém không nổi." Hắn chán nản nói một câu, thi lễ với đám người Tư Đồ Hạo, sau đó đặt cự kiếm lên lại giá kiếm.

Tư Đồ Hạo chỉ cười nhạt, khẽ gật đầu với hắn, hỏi tiếp: "Kế tiếp, vị nào lên?"

Thiệt Kiên suy nghĩ chốc lát, đang muốn bước ra, Thẩm Ôn đã ra trước.

Thân hình phiêu dật, mũi chân điểm lên thạch đài, lướt ngang đến bên cạnh giá kiếm.

Chỉ thấy "keng" một tiếng, rút ra Thanh Trúc Lăng Tiêu Kiếm kia, lướt người lên cao, lại cứ như ngự gió bay lên, xông vào không trung cao hơn trăm trượng, thân hình đảo ngược, quay người nhảy xuống dưới hoả sơn.

Trong hư không, những ngón tay kết kiếm quyết, xung quanh thân nhất thời sáng lên thanh mang, trường kiếm màu xanh trong tay kia toả ra ánh sáng lung linh, tựa như phỉ thúy.

"Nhanh."

Chỉ nghe một tiếng quát khẽ, khí thế phóng ra ngoài đột nhiên thu vào, tập trung ở một thân, toàn bộ cơ thể cứ như dung nhập vào bên trong trường kiếm màu xanh, hóa thành một chuỗi ánh sáng màu xanh chói mắt, đâm xuống Thiên Ngoại Vãn Thạch.

Khí thế của nó tuy so ra kém hơn La Hầu, nhưng sức mạnh lại hơn xa người trước.

Một tiếng "keng" sắc nhọn vang lên!

Chuỗi ánh sáng màu xanh chói mắt đâm thẳng đến trên bề mặt của thiên thạch, mũi kiếm kịch liệt xoay tròn, mới nhìn cứ như một mũi dùi thép, ý đồ khoan thủng nó.

"Vù vù vù. . ."

Gió trong hỏa sơn rít gào mãnh liệt, Thẩm Ôn cùng pháp kiếm hóa thành ánh sáng màu xanh càng xoay càng nhanh. . . Sau cùng dĩ nhiên hóa thành một vòi rồng cực lớn, truy quét đến mức nham tương trong hỏa trì đều kịch liệt bốc lên, bốc lên đầy hỏa diễm.

Mọi người bị cuồng phong màu xanh thổi trúng nhìn không rõ vật gì, giữ chặt lan can, rất sợ không cẩn thận sẽ bị gió lớn cuốn vào.

Chỉ nghe "Bành" vang một tiếng, đột nhiên phía dưới vòng xoáy thanh mang có một đoàn thanh quang bạo tạc ra, nhất thời liền thổi tan tất cả cơn lốc xanh. Thẩm Ôn cũng bị phản chấn dội văng ngược ra, không nghiêng không lệch rơi vào bên cạnh giá kiếm.

Gã kêu rên một tiếng, mạnh mẽ chịu đựng không phun máu, đưa tay đặt Thanh Trúc Lăng Tiêu Kiếm trở về, xoay người chậm rãi nói với mọi người trên thạch đài: "Thiên thạch quá cứng, ta không phá nổi."

Mọi người lại nhìn về thiên thạch, phát hiện phía trên chỉ có một khu vực nhỏ có hơi trắng bệch, hiển nhiên là do ma sát quá mức kịch liệt gây ra, nhưng lại không có chút vết tích rạn nứt, mỗi người đều cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Tập trung đột phá từ điểm nhỏ, đáng tiếc tu vi vẫn có chút kém." Cừu Phách Thiên bỗng nhiên lại mở miệng nói.

Thiết Kiên nghe vậy nghi hoặc, trong lòng càng thêm dày, thực sự cảm thấy Cừu Phách Thiên ở bên cạnh này, làm hắn có loại cảm giác rất không thoải mái.

"Ta tới!"

Không chờ Tư Đồ Hạo hỏi, Thiết Kiên đã hét lớn một tiếng, sau đó đi ra.

Hắn đi đến bên cạnh giá kiếm, lấy xuống Phần Thiên Kiếm của mình, sau đó trực tiếp nhảy xuống cửa khẩu của hỏa sơn trên bình đài bằng đá.

Sau khi đứng vững, hắn cũng không sót ruột xuất kiếm, mà là đi tới bên cạnh cự thạch màu đen, dùng tay trái vuốt ve vài cái.

Thiên thạch hơi lạnh, sờ vào như có những hạt nhỏ, đặc biệt là phía trên chiếu ra quang điểm màu bạc, khiến Thiết Kiên vô cùng để ý.

Sau một lát, hắn mới thu tay về, tay phải nắm lấy trường kiếm, xét qua giữa không trung một đạo vòng cung xinh đẹp, chuyển thành tư thế cầm kiếm bình thường, đứng thẳng một trượng ở bên ngoài cự thạch.

Chỉ thấy mấy ngón tay bấm niệm kiếm quyết, quét ngang qua thân kiếm.

Trên pháp kiếm tuyền khắc Phần Thiên Phù Văn sáng ngời, thân kiếm cũng lập tức sáng lên hoa văn sắc sỡ.

Cùng lúc đó, pháp lực trong đan điền của hắn, cũng tuôn ra, dọc theo kinh mạch trên cánh tay của hắn, quán chú mãnh liệt vào trong trường kiếm trên tay hắn. Chỉ nghe "vù" một tiếng vang! Khí thể quanh thân của Thiết Kiên đột nhiên biến đổi, một cỗ sóng khí nóng rực lấy thân thể của hắn làm trung tâm, trùng kích khắp bốn phương tám hướng.

Sóng khí xán lạn trùng thiên, hóa thành một cỗ gió lốc nóng rực quét hướng bốn phía, đánh vào những kẻ đứng bên cạnh hỏa sơn, nhất thời bức lui bọn họ hơn một thước.

"Là. . . tu sĩ Trúc Cơ kỳ!"

Có người phát hiện pháp lực trên thân của Thiết Kiên xao động, vội vàng kêu lên.

"Cái gì? Lại là tu sĩ Trúc Cơ?" Đại bộ phận người kinh sợ kêu ra tiếng, quả thực không thể tin.

Tư Đồ Hạo luôn ngồi trên ghế, rốt cục nhìn không được, đứng dậy đến bên cạnh hỏa sơn khẩu, nhìn về phía Thiết Kiên.

Sau khi quan sát, lão bỗng nhiên nhớ lại, nhi tử Tư Đồ Nhiên trước đó từng đề cập đến người này, nói kẻ này có tu luyện thiên phú kinh người, tuổi còn trẻ đã đạt tới tu vi Luyện Khí kỳ viên mãn.

Lúc này chưa qua được bao lâu, mấy tháng hay là gần nửa năm? Tốc độ gia tăng tu vi cũng quá mức kinh người rồi?

Ở bên cạnh rào chắn, thần sắc của ba người Yên Tử cũng khẩn trương nhìn chăm chăm phía dưới, đều tràn ngập chờ mong với Thiết Kiên.

Đúng lúc này, Thiết Kiên bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, bên trong đan điền có chút ngọn lửa nhỏ run rẩy màu vàng, một đám kim sắc hỏa diễm mắt thường khó phân biệt, lập tức thò ra từ bên trong chưởng tâm, hóa thành một đạo hỏa tuyến quán quanh thân kiếm.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 38: Nghi Ngờ Huyết Kiếm

Chỉ thấy màu sắc sặc sỡ trên trường kiếm mờ nhạt một hồi, lại giống như vô số nàng hồ điệp năm màu từ dưới bay lên, khiến người ta hoa mắt.

Mà ánh sáng rực rỡ dần tan đi, trên thân kiếm lập tức bị một đạo hỏa diễm vàng rờn bao trùm.

Thiết Kiên bước tới trước một bước, cánh tay xoay tròn rồi chém xuống tảng đá lớn màu đen. Phần Thiên trường kiếm xẹt qua một đạo hỏa ảnh vĩ đại ở giữa không trung, tựa như cùng lá cờ lớn hỏa diễm, quét xuống phía dưới tảng đá lớn.

"Keng" một tiếng giòn vang!

Dưới mũi kiếm, một đoàn quang mang vàng rờn đột nhiên bùng phát, cuộn cuộn nổi lên trận trận cuồng phong thét gào. Thiết Kiên đối dưông như đã đoán được tình huống này, chẳng những không bị cỗ lực lượng phản chấn này đẩy lùi. Ngược lại chột cắn răng một cái, đổi một tay cầm kiếm thành hai tay cầm kiếm đề mạnh xuống tảng đá.

Chỉ thấy phù văn trên thân Phần Thiên kiếm càng lúc càng sáng, ngọn lửa bao quanh thanh kiếm càng lúc càng mạnh, nhiệt độ nóng rực tỏa ra từ nó cũng liên tục tăng lên.

Nhưng Thiết Kiên càng dồn sức ép xuống, dưới mũi kiếm có một lực lượng vô danh, lại đối chọi với hấn gay gắt.

Thiết Kiên cắn chặt răng, khí tức quanh người lần thứ hai tăng vọt, áo bào trên người không gió tự bay phát phới.

Cảnh tượng này khiến cho Yến Tử ở bên ngoài miệng núi lửa vô cùng khấn trương, siết chặt bàn tay của Tiểu Toán Bàn, cho đến khi cô nàng kia kêu đau, nàng mới phát hiện, vội vã thả lỏng.

Tư Đồ Hạo nhìn một màn trước mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười thường thức, tự lẩm bẩm: "Xem ra đã phát hiện được vấn đề!"

Lời của lão còn chưa dứt, đám đông bỗng la lên.

"Mở, mở, nứt ra rồi."

"Hắn thực sự bỏ ra rồi!"

Chỉ thấy hỏa diễm trên thân Phần Thiên Kiếm, đã hóa thành màu vàng chói mắt, ngọn lửa bên cấp tốc run rẩy, giống như một cái cửa lửa, không ngừng cắt tảng đá màu đen.

"Két" một tiếng.

Ở mặt ngoài thiên thạch, đột nhiên nứt ra một khe hở màu đỏ đậm, tiếp đó bập sâu, kéo dài ra hai bên, trực tiếp từ trung tâm nứt ra một lỗ hổng khổng lồ, lộ ra một mảng lớn tinh thể màu đen ở bên trong.

Nếu như từ quan sát kỹ vị trí gãy nứt, sẽ phát hiện bề ngoài tảng đá kia trên có dấu hiệu nóng chảy rõ ràng, hiển nhiên không phải do mũi kiếm bổ nứt, mà sau khi bị hỏa diễm hùng hực nóng chảy, mới bị kiếm phong chém nứt.

Thiết Kiên thở ra một hơi thật dài, thậm chí cảm thấy may mà mặt ngoài của tảng đá không quá dày. Bằng không nếu như hắn phải nấu chảy thêm nửa canh giờ, trước không đề cập tới pháp lực của hắn có đủ hay không, dù là dị hỏa trong đan điền, chắc chắn cũng không cầm cự nổi.

Hắn chậm rãi thu hồi trường kiếm, đeo ngược ra sau lưng, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt đất, cả người liền bay lên, rồi trở xuống quảng trường.

"Cái này đâu thể tính là chém ra? Ngược lại giống như dùng hỏa diễm nấu chảy." La Hầu không phục, cao giọng nghi ngờ nói.

"Đúng vậy, cái này không tính!"

Đám đông vây xem, lập tức ồn ào nghị luận.

"Chuôi pháp kiếm này nhưng là do đích thân luyện chế đúng không?" Thiết Kiên nghe vậy mặt không đổi sắc, cười hỏi ngược lại.

"Đúng." La Hầu hơi nghi hoặc, nói.

"Như vậy hỏa diễm trên thân kiếm, là thần thông của thanh pháp kiếm này?" Thiết Kiên lại hỏi.

"Không sai." La Hầu suy nghĩ một chút, đáp.

"Vậy ta kích phát thần thông của pháp kiếm do mình luyện chế, phá vỡ tảng đá này, có gì không ổn?" Thiết Kiên tiếp tục hỏi.

"Cái này..." La Hầu liền cứng họng.

Thẩm Ôn ở bên thì không chớp mắt nhìn chăm chú vào bên vết nứt trên tảng đá, như có điều suy nghĩ.

"Vị đại luyện kiếm sư cuối cùng, có thể tiếp tục khiêu chiến." Tư Đồ Hạo đối với tranh chấp ở trước mắt, vẫn chưa lập tức làm ra quyết đoán, mà trực tiếp mở miệng.

"Cừu Bá Thiên" nghe vậy, khuôn mặt hiện lên một nụ cười, đi tới bên cạnh giá kiếm, thu hồi U Lân Huyết Kiếm của mình, thả người liền nhảy vào trong miệng núi lửa.

Thân hình chưa rơi xuống đất, trường kiếm trong tay cũng đã "Keng" một tiếng, rút ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy bên ngoài thân kiếm, một đạo phù văn cổ quái bùng sáng, toàn bộ thân kiếm rung vang không ngừng, từng sợi kiếm khí màu đỏ chảy ra từ dưới đốc kiếm, dường như huyết quản kinh lạc thông thường, trong nháy mắt lan tràn khắp thân kiếm.

Cừu Bá Thiên xoay mình giữa không trung, cũng như giống như Thảm Ôn, lựa chọn đâm vào tảng đá.

Mũi kiếm lóe lên huyết quang, trực tiếp đâm vào một điểm bên trái tảng đá.

Một tiếng "Đinh" thanh thúy vang lên!

Cừu Bá Thiên dùng cả người chống đỡ trường kiếm, đứng vững vàng trên đỉnh tảng đá.

Hắn vẫn chưa xoay tròn thân thể, để tăng cường thêm lực đâm giống như Thảm Ôn, mà một tay kết kiếm quyết, vỗ trên thân kiếm, trong miệng cũng bắt đầu mặc niệm trận trận pháp quyết.

Kèm theo một chuỗi âm tụng vang lên, trường kiếm rung vang không ngừng, thanh âm như oán như tố, có chút mờ nhạt không rõ, hết sức cổ quái.

Nơi giao nhau giữa mũi kiếm và mặt đá, lập tức sáng lên một đoàn quang mang màu đỏ, đẩy thanh trường kiếm hướng về phía trước.

Thiết Kiên đi tới bên ngoài miệng núi lửa, dựa vào lan can nhìn lại, chỉ thấy trường kiếm trong tay của Cừu Bá Thiên dao động không ngừng, hồng mang chỗ mũi kiếm cấp tốc chớp động, đúng là có từng sợi đỏ kiếm ti đỏ như máu thấm thấu ra, không ngừng ăn mòn tảng đá.

Khối đá màu đen, lại bởi sự ăn mòn này, bắt đầu bóc lên lớp bụi đá màu trắng nhạt.

Không có va chạm kịch liệt, không có ánh kiếm chói mắt, mọi thứ trước mắt dường như rất bình tĩnh và chậm rãi

Nhưng ngay sau đó, có một âm thanh "bộp" từ trên tảng đá.

Mọi người khẽ giật mình, không khỏi cảm thán, nhìn kỹ lại thì phát hiện thanh huyết kiếm của Cừu Bá Thiên đã đâm thẳng vào thiên thạch

"Thanh kiếm này..." Tư Đồ Hạo nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm màu máu, ánh mắt lóe lên.

Lúc này, Cừu Bá Thiên cầm thanh kiếm lộn ngược, rơi xuống và đứng trên tảng đá.

Y khẽ hát hàm, ánh mắt như có như không liếc Thiết Kiên, giao tay từ từ rút thanh trường kiếm màu máu ra khỏi phiến đá, nhảy vọt trở lại thạch đài của quảng trường.

"Nhắc mới nhớ, y cũng không chém nứt thiên thạch, mà là ăn mòn nó." Trong đám người, cũng có kẻ nghi hoặc nói.

Trên quảng trường lúc này hỗn loạn ồn ào, mọi người tranh cãi.

Lão giả râu trắng đang muốn mở miệng quát bảo ngưng lại, chợt nghe Tư Đồ Hạo đột nhiên mở miệng nói:

"Lớp vỏ đá bao bọc bên ngoài Thiết mẫu chi tinh, ẩn chứa trong đó vật chất hết sức đặc thù, có thể hấp thụ các đòn tấn công từ bên ngoài và phóng ra sức mạnh tương tự. Tấn công mù quáng dùng vũ lực hoặc khoan thật mạnh, miễn là xuyên thủng giới hạn của sức chịu đựng, tuy rằng có thể phá vỡ, nhưng tiêu hao quá nhiều, cuối cùng cũng chẳng được gì."

Thanh âm của lão không lớn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, trên quảng trường nhất thời an tĩnh lại, mọi người đều cẩn thận lắng nghe.

Hai người La Hầu và Thẩm ôn làm bộ gật đầu trầm tư, biểu hiện trên mặt lại cực kỳ xấu hổ.

Tư Đồ Hạo trong miệng nói " Dùng lực và khoan bằng mũi nhọn", hiển nhiên là đang nói hai người bọn họ.

"Vòng tỷ thí này, cũng không phải là so pháp kiếm của ai sắc bén hơn, mà là so ai có thể phát huy thần thông của pháp kiếm do mình luyện chế tốt hơn. Cho nên người thắng đợt tỷ thí thứ hai này, theo thứ tự là đại luyện kiếm sư Thiết Kiên đến từ Yên thị thương hội, và đại luyện kiếm sư Cừu Bá Thiên đến từ Tôn thị thương hội." Tư Đồ Hạo tiếp tục nói.

Lời này vừa ra, trên quảng trường lại ồn ào một trận, đều rất bất ngờ với kết quả này.

Bốn đại thương hội của Việt Kinh, trong đó đại luyện kiếm sư của Kim thị luyện chế thất bại, chịu phản phệ thụ thương, đại luyện kiếm sư của Lư thị cũng thất thủ, chỉ luyện ra một thanh thượng phẩm pháp kiếm.

Hai vị đại luyện kiếm sư của La thị và Tường thị, cũng luyện chế được cực phẩm pháp kiếm, kết quả vẫn bại bởi kẻ có chút tiếng tăm Cừu Bá Thiên, và kẻ không có chút danh tiếng gì, Thiết Kiên.

"Thiết đại ca thắng, ha ha ha... Thật tốt quá. " Tiểu Toán Bàn lôi ống tay áo của Yên Tử, kích động kêu lên.

Lúc này trên mặt tràn đầy vui mừng, có vẻ đã hoàn toàn quên mất việc suýt chết.

Yên Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài một tiếng, ánh mắt cũng là quét về vị trí của hai người ông cháu Tôn thị.

Mấy ngày nay, ngoại trừ chiếu cố Tiểu Toán Bàn ra, nàng cũng luôn để ý của Tôn gia, nhưng mãi không thấy Diêu Bân lộ diện.

Trần Quang nhìn theo ánh mắt của nàng, cũng nhìn thấy Tôn gia hai người đang rất vui mừng, thậm chí lạnh một tiếng.

Mà lúc này, hai người Thiết Kiên và Cừu Bá Thiên, đã bị mời đến bệ đá ở chính giữa sân rộng.

"Nhị vị đều là thiên tài luyện kiếm trăm năm khó gặp, đã từng cân nhắc đến việc gia nhập vào Công Tào Tư, ra sức vì nước? Việt Quốc hoàng thất ta luôn luôn đối xử tốt với luyện kiếm sư..." Quảng Lương Vương đến gần hai người, cười tươi, cao giọng hỏi.

Dưới đài Yến Tử nghe vậy, thần sắc không khỏi tối sầm lại, trên mặt lộ ra vẻ khấn trương.

Thiết Kiên hơi sửng sốt, quay đầu nhìn thoáng qua trong đám người Yến Tử, trùng hợp cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Hắn mỉm cười nhìn về phía Yến Tử, xoay đầu lại vừa cười vừa nói: "Đa tạ vương gia nâng đỡ, ta nhận được sự chiếu cố của Yến gia, đại ân chưa báo, tạm thời còn không ý có đổi chủ."

"Thiết đại sư có tình có nghĩa, thật là thiếu niên anh hùng. Đã nói như vậy, bản vương đương nhiên không miễn cưỡng, mong rằng sau này tới Công Tào Tư nhiều thêm, như có cơ hội, còn xin ngài luyện chế riêng cho ta một thanh pháp kiếm." Quảng Lương Vương đối với chuyện này, không hề ngạc nhiên, vừa cười vừa nói.

Dứt lời, lại đưa ánh mắt về phía Cừu Bá Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ hỏi thăm.

"Có thể được Vương gia ưu ái, quả thật đó phước đức ba đời của Cừu mỗ. Chỉ tiếc ta cùng với Tôn gia ký kết minh ước chưa hết hạn, nếu sau này còn cơ hội có thể đi vào Công Tào Tư, cũng xin Vương gia tiến cử." Cừu Bá Thiên thi lễ một cái, thấp giọng nói.

"Đại luyện kiếm sư giống như Cừu đại sư, nếu muốn tới Công Tào Tư, nào cần bản vương dẫn tiến, đương nhiên là mở rộng đại môn hoan nghênh, ngài nói đi?" Quảng Lương Vương nhìn về Tư Đồ Hạo, dò hỏi.

Tư Đồ Hạo nghe vậy, lại không trả lời ngay, mà hỏi Cừu Bá Thiên một vấn đề cổ quái: "Không biết thanh U Lân Huyết Kiếm này của Cừu đại sư, sử dụng là loại hoá dịch nào để tôi luyện?"

"Là tinh huyết của một con U Lân Yêu Mãng hơn hai trăm tuổi, con thú này là tai họa của sơn lâm đã lâu, số người và vật nó đã nuốt phải tới cả ngàn, vì vậy âm sát huyết khí trong cơ thể vô cùng vượng. Ta bèn giết nó, lấy tinh huyết làm hoá dịch để tôi luyện." Cừu Bá Thiên thản nhiên đáp.

Tư Đồ Hạo nghe vậy, nhìn y chăm chăm một lát, cuối cùng mỉm cười, nói: "Thì ra là thế."

Thiết Kiên nhìn lướt qua thanh trường kiếm kia, chỉ cảm thấy có một mùi máu tanh cứ quanh quẩn không tiêu tan, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân ở đâu.

"Từ xưa đến nay, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Đối với đại luyện kiếm sư chúng ta mà nói, cũng là như thế. Tạo nghệ của hai vị đại luyện kiếm sư, đều kinh người, lần tỉ thí thứ ba, sẽ là dùng đấu kiếm để phân thắng bại!" Tư Đồ Hạo nhìn về phía mọi người, cao giọng tuyên bố.

Ở bên Quảng Lương Vương nghe được lời ấy, trên mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói gì đó, lại bị Tư Đồ Hạo xua tay ngăn lại, cũng chỉ đành im lặng.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 39: ĐỐI CHỢI GAY GẮT

Cái gọi là đấu kiếm, thực ra cũng giống với tử đấu trong khiêu chiến luyện kiếm, nhưng không yêu cầu một trong hai cái phải đoạn ròi một kiếm, chỉ cần hai người dùng pháp kiếm do mình luyện chế phân ra thắng bại là được.

"Hắc hắc, Cừu Phách Thiên kia chẳng qua là bại tướng dưới tay của Thiết đại ca mà thôi, lần này chúng ta thắng chắc rồi." Tiểu Toán Bàn giờ giờ lên nắm chặt quyền đầu, tiểu ý sáng lạn nói.

"Muội quên Thiết đại ca trước đó đã nói gì? Nhất quyết không thể tự cao tự đại. Cừu Phách Thiên có thể trong thời gian ngắn luyện chế ra được cực phẩm pháp kiếm, hiển nhiên cũng không thể xem thường." Yến Tử hiển nhiên không khinh thường đối thủ như Tiểu Toán Bàn, tương đối cẩn thận nói.

Trần Quang im lặng đứng ở một bên, lộ vẻ trầm ngâm, không nói một lời.

Sau khi nghe điều này, tất cả mọi người trong quảng trường tự nhiên rất vui khi được chứng kiến trận quyết đấu giữa hai đại luyện kiếm sư, vỗ tay rầm rầm, thúc giục hai người mau chóng khai chiến.

Rất nhanh, đám người Tư Đồ Hạo đã rời khỏi thạch đài, giao không gian lại cho hai người Thiết Kiên.

Sau khi trở lại thạch đài và ngồi xuống, Quảng Lương Vương lộ vẻ do dự, nghiêng lệch người tới gần Tư Đồ Hạo, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được, thấp giọng dò hỏi:

"Tư Đồ đại sư, vì sao không để hai người bọn họ đồng hạng nhất, như vậy vừa có thể không tổn thương hòa khí, lại có thể đồng thời kết giao với họ, chẳng phải càng tốt hơn sao?"

"Vương gia xin cứ an tâm, ta bảo hai người kia đấu kiếm, thực ra là có lý do. Vương gia xin cứ kiên nhẫn ngồi xem. Đại hội lần này, hai người địa ngộ nhiên xuất thế, lại trong tình hình căng thẳng này, ta có chút không yên tâm. . ." Tư Đồ Hạo thấp giọng giải thích.

"Thì ra là thế, đại sư nhìn xa, ta không thể bằng. . ." Quảng Lương Vương sau khi nghe xong, tự đáy lòng tán thán nói.

Trong khi cả hai đang nói chuyện, trên đài Thiết Kiên và Cừu Phách Thiên đã ôm quyền chào nhau.

Đại chiến dường như sắp bắt đầu, cả tòa quảng trường im lặng như tờ, đám đông vây xem chung quanh nín thở quan sát.

"Người có thể Trúc Cơ trong thời gian ngắn như vậy, thực sự là vượt xa dự liệu của ta." Cừu Phách Thiên nhìn Thiết Kiên, chậm rãi rút ra U Lân Huyết Kiếm, có chút ngoài cười nhưng trong không cười, nói.

"Người không phải cũng như vậy sao. . ." Thiết Kiên lạnh lùng nắm chặt Phàn Thiên Kiếm, nói.

Cừu Phách Thiên cười gượng hai tiếng, không nói gì thêm, bỗng nhiên điểm mũi chân xuống đất, thân hình mơ hồ rồi lập tức biến mất ngay tại chỗ.

"Thật nhanh."

Thiết Kiên khẽ hô một tiếng, lắc người, cũng bay lên không.

Nhưng mà thân ảnh của hắn mới bay lên được hơn một trượng, một bóng dáng bỗng nhiên hiện ra nơi hắn đang đứng lúc đầu, liếc

nhìn lên trên, trường kiếm trong tay hơi rung, liền có một đạo huyết quang như rắn nước, đuổi theo.

Thiết Kiên nhìn cũng không nhìn, trường kiếm trong tay đột nhiên bổ xuống, một đạo hỏa quang lao nhanh xuống, đụng âm âm vào huyết quang hình rắn nước kia.

Chỉ nghe "Oanh" vang một tiếng!

Huyết quang và hỏa diễm đồng thời nổ tung, tạo ra một trận bụi mù mịt mờ.

Thiết Kiên uốn cong cơ thể giữa không trung, dùng chân giẫm lên khoảng không, dùng lực này bật lại và lướt sang một bên.

Hắn vừa mới đứng vững thân hình, nhìn thấy một bóng người lóe ra từ đám khói bụi còn chưa tan, một tay cầm trường kiếm màu huyết sắc, đâm về phía hắn.

Phía trên mũi của trường kiếm, có một đoàn hồng quang to cỡ trái nhãn, lập loè không thôi, từ trong truyền xuất trận trận xung động cổ quái.

Thiết Kiên rất đã cảnh giác, sớm đã đặt Phần Thiên Kiếm ngang ở trước người, pháp lực trong cơ thể cũng không ngừng được nạp vào trong đó.

Đúng lúc này, một tiếng "Phốc" kỳ dị vang lên.

Huyết sắc trường kiếm trong tay của Cửu Phách Thiên, huyết quang to cỡ trái nhãn trên mũi kiếm đột nhiên bạo liệt ra, từ trong chiếu ra một mảng lớn quang mang huyết hồng.

Tiếng xé gió mãnh liệt!

Từng tia kiếm giống như tiên huyết ngưng kết bay lượn ra, đan xen vào nhau giữa không trung, lập tức hóa thành một mạng nhện

huyết sắc phương viên hơn mười trượng, bao phủ xuống đầu của Thiết Kiên.

Mạng nhện huyết sắc kia tuy còn chưa tới gần, Thiết Kiên cũng đã ngửi được một cỗ khí tức huyết tinh nồng đậm, ở giữa còn kèm theo một cỗ khí tức quý dị khó mà nói rõ, làm hắn vô cùng không khỏe.

Hắn vô thức lui về sau liên tiếp mấy bước, dưới gót chân đột nhiên trống rỗng. Liếc mắt nhìn lui mới phát hiện, mình đã lui đến sát mép thạch đài, không thể lui nữa.

Lúc này, tám mạng nhện huyết sắc cũng đã bao quanh hắn, hắn muốn né tránh, cũng không thể được.

Từ trong miệng của Thiết Kiên phát ra một tiếng hét to, nhắc trường kiếm lên, chém vào nó từ hướng chéo bên phải.

"Phân phạt" một tiếng!

Một đạo xích mang hình bán nguyệt bay vụt ra, trảm lên huyết võng.

"Oanh" một tiếng vang, đạo xích mang kia đột nhiên bạo trướng ra, hóa thành một đoàn hỏa diễm hùng hực, nuốt hết huyết võng, giữa không trung tạo ra một màn sáng hỏa diễm rộng hơn mười trượng.

Thiết Kiên di chuyển không ngừng, tận dụng khoảng trống này, và lao ra từ dưới màn sáng hỏa diễm.

Nhưng không đợi hắn lao ra, phía trước đã có một đạo huyết quang chém tới, chính là Cừu Phách Thiên đang cầm huyết kiếm.

Thiết Kiên vội vàng lấy kiếm đón đỡ, dùng thân kiếm chặn mũi huyết kiếm.

Chỉ thấy thân của Phần Thiên Kiếm uốn cong lại, tiếp theo "Đinh" một tiếng văng ngược ra, khiến huyết sắc trường kiếm đổi a sau, đồng thời cũng đẩy Thiết Kiên văng ra sau.

Tuy nói thì rất dài dòng, thực ra trước sau cũng chỉ có mấy hơi thở!

Mọi người không nghĩ trận chiến này lại quyết liệt đến vậy, kinh hô không ngừng.

"Tiểu thư, Cừu Phách Thiên sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Lần trước y còn hoàn toàn không phải đối thủ của Thiết đại ca." Tiểu Toán Bàn rất lo lắng, vội vàng nói.

Yến Tử vỗ nhẹ mu bàn tay của nàng, tỏ ý nàng an tâm chớ vội, ngoài miệng không nói gì, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Tuy nói đây chỉ là cuộc tỷ thí, không phải là chém giết sinh tử, nhưng Cừu Phách Thiên chẳng biết tại sao thực lực tăng mạnh, không chừng y sẽ vì muốn báo thù mà thâm hạ sát thủ.

Màn sáng hỏa diễm giữa không trung đã hoàn toàn tiêu tán, thân ảnh của Thiết Kiên và Cừu Phách Thiên, phân biệt đứng ở hai bên của thạch đài.

"Người chắc chắn không phải Cừu Phách Thiên, người rốt cục là ai?" Thiết Kiên lạnh giọng truy vấn?

"Ta không phải Cừu Phách Thiên, thăm dò đến mức này là đủ, nếu không xuất ra bản lĩnh thật sự, sợ rằng hôm nay người không xuống được lôi đài này." Cừu Phách Thiên tự tiểu phi tiểu nhìn Thiết Kiên, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Cũng được, người đã không chịu nói, ta sẽ đánh cho người không thể không nói." Thiết Kiên tỏ ra tự nhiên, nhưng khí thế lại không ngừng gia tăng.

"Tiểu tử nông cuồng!" Cừu Phách Thiên nổi giận mắg.

Nói xong, ánh mắt của hai người đều hơi lóe lên, bộ pháp dưới chân đồng thời biến đổi, cấp tốc lao đến chính giữa thạch đài.

Thạch đài vốn không lớn, gần như chỉ trong mấy cái chớp mắt, hai người đã trực diện đánh vào nhau.

Đồng dạng là một tay cầm kiếm một tay bấm quyết, một thanh trường kiếm tơ máu quấn quanh, và một thanh trường kiếm hỏa diễm bốc lên, mãnh liệt chém vào nhau.

"Leng keng"!

Một đoàn sóng khí xích hồng lấy hai người làm trung tâm, âm âm nổ tung ra, trùng kích khắp bốn phương tám hướng.

Yên ảnh của hai người lần nữa tách ra, nhưng trong quá trình lùi lại, họ liên tục vung kiếm.

Chỉ thấy vô số huyết sắc kiếm ti dày đặc giữa không trung, bắn tung tóe như một cơn mưa máu.

Ngược lại, vô số ngọn lửa đỏ rực bay đi như mưa lửa sao băng.

Cả hai không ngừng giao kích giữa không trung, phát ra từng trận tiếng vang loại dày đặc như đánh trống, nổ tung vô số quang diễm bụi mù, trong lúc nhất thời che phủ toàn bộ thạch đài.

Một lúc sau, mọi tiếng động tan dần, khói lửa dần bị xua tan, chân dung của thạch đài dần dần hiển lộ ra.

Đám đông vây xem thật vất vả thấy rõ tình hình trên thạch đài, nhìn không được không ngừng xôn xao.

Chỉ thấy thạch đài vốn cao đến hai xích, lúc này đã hoàn toàn bị phá huỷ, chỉ nhìn thấy đá vụn đầy đất, cùng những cái hố sâu ở khắp nơi.

"Hô!"

Lại là một đạo phong thanh vang lên, Thiết Kiên trảm ra một kiếm, thân kiếm loé sáng xích mang, một đạo hỏa diễm ngưng tụ thành mãng xà lao thẳng ra, uốn lượn giữa không trung, đánh về phía Cừu Phách Thiên.

Kể kia thì chẻ dọc kiếm xuống, phía trên mũi kiếm ngưng tụ thành một con huyết giao đầy vẩy máu, giờ nanh múa vuốt nhào tới, lao vào cắn xé xích diễm mãng xà.

Giữa không trung huyết quang cuồng hiện, hoa lửa tứ tán.

Cùng lúc đó, thân hình của hai người Thiết Kiên đồng thời khế động, thân ảnh liên tục chớp động va vào nhau, lần nữa cận thân chém giết.

Chỉ nghe Cừu Phách Thiên ngâm tụng một trận thanh âm cổ quái, cổ tay bỗng nhiên rung lên, quang mang đột nhiên vọt ra từ thanh huyết sắc trường kiếm, đâm thẳng về phía của cổ họng Thiết Kiên.

Thiết Kiên sớm có phòng bị, cổ tay khế chuyển, quét tới một kiếm, đánh bay huyết sắc trường kiếm ra ngoài.

Sau đó, hấn điểm mũi chân xuống đất, thân hình đột nhiên xông tới, mũi kiếm đâm thẳng tới mi tâm của Cừu Phách Thiên.

Cừu Phách Thiên lúc này tay không tắc sắt, lui người về phía sau, trên mặt không chút kinh hoàng, ngón tay đặt ở trong tay áo, hơi nhúc nhích một chút.

Thiết Kiên lập tức đuổi theo, xích diễm lượn lờ quanh mũi kiếm, thiêu đốt sợi tóc trên trán, mắt thấy sắp đâm thủng cái đầu lâu kia.

Nhưng vào lúc này, đám người đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô.

Thiết Kiên đột nhiên cảm thấy không tốt, đột nhiên hấn ấn trường kiếm trong tay xuống, thân hình cũng trùn xuống phía trước.

"Bá" một tiếng vang!

Một thanh kiếm đỏ như máu xẹt qua sau ót của hắn, nếu không kịp thời tránh né, suýt chút nữa hắn đã bị chém bay đầu.

"Thiết đại ca!" Dưới đài quan chiến Yến Tử không khỏi một sợ hãi kêu lên.

"Đây đâu phải đấu kiếm tử thí, quả thực là sinh tử chém giết nha." Quảng Lương Vương cũng giật nảy mình, nói với Tư Đồ Hạo.

Tư Đồ Hạo nghe vậy, sờ lên bộ râu, thần sắc cổ quái như đang có điều suy nghĩ.

Lần khiêu chiến luyện kiếm trước đó của hai nhà Tôn - Yến, lão đã nghe Tư Đồ Nhiên nói qua, cũng minh bạch giữa hai nhà tồn tại mâu thuẫn không thể điều hòa. Lúc này cũng có chút do dự, không biết có nên lập tức dừng cuộc tử thí này hay không.

"Ngự kiếm thuật rất tuyệt, ta cũng tới thử xem." Thiết Kiên sờ lên cái ót hơi phát lạnh, cười lạnh nói.

Một lời nói xong, hắn ném Phần Thiên Kiếm, mang theo hừng hực hỏa diễm, bay thẳng về phía Cừu Phách Thiên.

Còn kẻ kia không lùi mà tiến, đè ép về phía Thiết Kiên, trường kiếm trong tay quét ngang ra, bổ lên trường kiếm xích diễm.

Tuy nhiên, trước khi lưỡi kiếm rơi xuống, các ngón tay của Thiết Kiên khẽ nhúc nhích, và thanh trường kiếm hỏa diễm chợt lóe lên, lệch khỏi hướng và quay sang bên trái, rồi đâm thẳng qua.

Cừu Phách Thiên phản ứng cũng cực nhanh, trường kiếm trong tay cũng lập tức rời khỏi tay, nhanh chóng bắn tới trường kiếm hỏa

diễn.

Mắt thấy U Lân Huyết Kiếm đưng vào Thiết Kiên trường kiếm, sắc mặt của y đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, thân hình chợt lóe muốn tránh qua một bên.

"Chạy đi đâu!"

Thiết Kiên khẽ quát một tiếng, bóng người vụt qua, cổ tay vụt qua, một thanh trường kiếm màu đỏ tươi giấu trong ống tay áo lao ra, đâm thẳng vào tim của Cừu Phách Thiên.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 40: Linh Kiếm Xuất Vò

"Tại sao lại có đến hai thanh pháp kiếm?" Những người xem xung quanh lao nhao thắc mắc.

Trong lúc bọn họ đang kinh ngạc, nhìn kỹ lại trường kiếm bị U Lân Huyết Kiếm đánh trúng, thì tình linh phát hiện thanh kiếm kia bất quá chỉ là hư ảnh do một đoàn hỏa diễm màu xích hồng ngưng tụ thành mà thôi.

Mắt thấy Cừu Phách Thiên sẽ bị kiếm đâm xuyên qua, Quảng Lương Vương định hô lên dừng lại, thì thấy người bên cạnh - Tư Đồ Hạo - bỗng nhiên ngồi thẳng người, trên mặt lão ta lộ rõ vẻ hăng hái.

Ngay lúc này, Cừu Phách Thiên bỗng nhiên hợp hai tay lại, sau đó mở ra.

U Lân Huyết Kiếm đang bay giữa không trung, bỗng nhiên chợt lóe lên huyết mang, trực tiếp biến mất.

Sau một cái chớp mắt, một thanh trường kiếm màu máu đột nhiên xuất hiện giữa hai tay của y, đúng lúc chặn lại được chiêu đâm kiếm của Thiết Kiên.

Dù đã phản ứng nhanh như vậy, Cừu Phách Thiên vẫn vô cùng khó chịu, miệng y khẽ rên lên một tiếng, sau đó hướng phía sau bay ngược lại.

Thiết Kiên thừa dịp y còn bất ổn, thân hình hấn nhoáng một cái, chạy nhanh mấy bước đuổi tới, pháp lực trong cơ thể nhất thời tuôn ra ào ạt, ngay cả ngọn lửa trong đan điền cũng phân ra một đám kim diễm nhỏ, chảy vào lòng bàn tay của hắn.

Ngay sau đó, hắn nhảy vọt lên, hai tay nắm chặt thanh kiếm, làm động tác muốn chém mạnh một phát xuống đầu Cừu Phách Thiên.

Mới đem U Lân Huyết Kiếm thu hồi vào trong tay, gặp tình hình này, Cừu Phách Thiên liền lập tức cong người, hai tay nâng kiếm, đón lấy chiêu trăm kích này của Thiết Kiên.

Lúc này, giữa không trung, Thiết Kiên hét lớn một tiếng, hai tay vẫn nắm chặt Phần Thiên Kiếm, mạnh mẽ chém xuống.

Một tiếng rít từ thân kiếm truyền đến, mang theo những luồng hỏa diễm lượn lờ, cùng với lăm ta lăm tăm ánh sáng của những mảnh vụn ánh kim, giữa không trung, mũi kiếm xẹt qua thành một đường cong hình nửa vòng trăng, trùng trùng điệp điệp trăm vào U Lân Huyết Kiếm của Cừu Phách Thiên.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Huyết Kiếm trong tay của Cừu Phách Thiên vừa mới chạm đến Phần Thiên Kiếm, phần giữa của thân kiếm liền bị gập lại, cong rạp xuống phía dưới, quang mang màu máu trên lân phiến của kiếm cũng chớp liên tục, có vẻ như sắp chống đỡ không nổi mà bị gãy.

Thiết Kiên cắn chặt hàm răng, hai tay cầm kiếm không ngừng ép xuống, thân hình hai người càng ngày càng gần, bả vai của cả hai gần như chạm vào nhau.

Tầm mắt của người xem xung quanh bị vướng, bọn họ lao nhao di chuyển, tìm kiếm vị trí theo dõi tốt hơn.

Nhưng ngay lúc này, khóe miệng của Cừu Phách Thiên bỗng nhiên nở một điệu cười cổ quái, huyết quang của trường kiếm trong tay y bộc phát mãnh liệt, một cái vòng xoáy màu máu đột ngột từ thượng cổ phù văn chỗ mũi kiếm của y bay lên, tuôn trào ra một dòng suối máu.

Chỉ thấy huyết tương nồng nặc tuôn ra, trên bề mặt còn ngưng tụ ra một mặt người màu máu to cỡ bàn tay, miệng máu mở lớn, cắn một cái về phía cổ của Thiết Kiên.

Mặt người kia bao phủ bởi vẩy màu máu, vô cùng dữ tợn, trong lúc Thiết Kiên còn hoảng hốt, hắn cảm thấy mặt người đó có vài phần tương tự với Diêu Bân. Bởi vì khoảng cách thật sự quá gần, hắn căn bản tránh không được, vừa nghiêng người một cái, đã bị cắn trúng lồng ngực.

Chỉ thoáng chốc, một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh lập tức xâm nhập cơ thể hắn.

Thiết Kiên cảm thấy tựa như bị người ta đột nhiên đập mạnh một cái vào óc, có cảm giác vô cùng ngột ngạt, bên tai vang lên tiếng lè quỷ hét gào bén nhọn, hỏa diễm của trường kiếm trong tay cũng nhất thời yếu đi vài phần.

Nhưng mà, những loại dị tượng này cũng chỉ có chính Thiết Kiên có thể cảm thụ, người bên ngoài thì hoàn toàn không biết.

Trong con mắt của những người vây xem xung quanh, hai người vẫn đang giằng co, chỉ là lực lượng của Thiết Kiên có vẻ hơi yếu hơn mà thôi.

"Thiết đại ca sao giống như rơi vào thế hạ phong rồi?" Tiểu Toán Bàn lo lắng hỏi.

"Hình như pháp lực của hắn tiêu hao quá lớn, nên bị áp đảo." Trần Quang cũng lộ ra thần sắc khẩn trương.

Yến Tử siết chặt bàn tay, cả người đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Tay đang chống lên ghế của Tư Đồ Hạo bỗng nhiên nắm chặt thêm vài phần, chóp mũi hơi hơi mấp máy, chân mày cũng không tự

chủ được mà run run, tựa hồ người được một cỗ máu tanh có mùi vị khác thường.

Ngay tại lúc lão tính đứng lên quan sát, phía trên thạch đài phê tích, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm nhẹ.

Thân hình Thiết Kiên hơi khẽ động, khí thế cả người lần nữa tăng vọt, một tầng xích quang mờ lung tùy ý bao phủ toàn thân hắn.

Lúc này, trong đan điền của hắn, đoàn kim sắc hỏa diễm run rẩy dữ dội, dường như nhận kích thích lớn, trở nên dị thường phần nộ, một đám kim sắc hỏa tuyến lập tức dọc theo mạch lạc trong cơ thể hắn xông thẳng mà lên.

Phía trên lồng ngực, kim quang tràn đầy, một đóa kim sắc hỏa diễm liên hoa nở rộ.

Mặt người màu máu cảm nhận được sự xuất hiện của dị hỏa kim liên, nhất thời miệng máu buông lỏng, khuôn mặt dữ tợn lộ ra vẻ hoảng sợ, muốn lùi lại quay về bên trong U Lân Huyết Kiếm.

"Cái này, cái này là. . . Phệ Hồn dị hỏa?" Cừu Phách Thiên giật mình, tuy nhiên sau đó lại mừng thầm.

Đoàn dị hỏa kim liên há để cho mặt người đào thoát, nhất thời nó mãnh liệt nhào ra, thoáng cái liền nuốt lấy mặt người màu máu cực giống Diêu Bân kia, sau đó kịch liệt thiêu đốt.

Nương theo lấy một trận "xèo xèo" âm thanh vang lên, huyết sắc mặt người trở nên càng thêm dữ tợn đáng sợ, miệng máu mở lớn, gào thét trong chốc lát, cuối cùng chống cự không nổi bị dị hỏa thiêu đốt, hóa thành tro bụi, tiêu tán trong không gian.

Sau một khắc, Thiết Kiên cảm thấy cảm giác âm lãnh trong cơ thể biến mất, những âm thanh kỳ dị quanh tai không thấy, hai mắt cũng khôi phục lại vẻ thanh minh.

Trong lòng hấn lúc này đã nổi lên sát ý, miệng hét to, hai tay cầm kiếm đột nhiên ép xuống.

Hỏa diễm trên thân Phần Thiên Kiếm tăng vọt, thân kiếm cũng giống như to ra gấp đôi, nặng nề áp xuống.

Nơi trước kia hiện lên huyết sắc vòng xoáy của U Lân Huyết Kiếm truyền đến một tiếng giong vang, "Két", một đạo vết rạn hết sức nhỏ xuất hiện.

Lần này, Cừu Phách Thiên thực sự kinh hoàng.

Một kiếm này của Thiết Kiên nếu chém tới nơi, y sợ rằng chỉ có thi triển bảo mệnh thần thông, mới có thể hoàn toàn né tránh, nhưng nếu làm như vậy, thân phận thực sự của y chắc chắn sẽ bị lộ.

Với thân phận của y, lại ở trong Việt Quốc, tuyệt không có khả năng trốn về Tấn Quốc.

"Dùng" không chờ y suy nghĩ xong, mũi kiếm của Thiết Kiên đã chém mạnh xuống, U Lân Huyết Kiếm vang lên âm thanh đứt đoạn.

"Dừng tay!"

Mắt thấy Phần Thiên Kiếm mũi nhọn, sắp chém xuống trán của Cừu Phách Thiên, tiếng hét của Tư Đồ Hạo đột nhiên vang lên.

Nhưng mà Thiết Kiên lúc này đã không còn nghe được gì nữa, cơ gân của hai bắp tay lộ ra, mũi kiếm càng nhanh chóng ép xuống.

Ngay lúc này, một đạo kim sắc hồ quang chọt lóe tới, từ phía dưới nghiêng lên, lướt qua cổ của Cừu Phách Thiên, trảm lên thân Phần Thiên Kiếm.

Chỉ nghe "Leng keng" một tiếng vang nhọn.

Thiết Kiên cảm thấy lòng bàn tay kịch liệt chấn động, cơ hồ cảm không được chuôi kiếm, cả người bị cỗ cự lực này đánh cho lảo đảo

lui lại.

Hắn thật vất vả mới cầm kiếm đứng vững, trợn mắt xem qua, chỉ thấy một thanh kim sắc phi kiếm đang lơ lửng bên thân Cừu Phách Thiên.

Quanh thân pháp kiếm nở rộ kim quang rạng rỡ, nhìn không rõ hình thể bên trong thế nào, chỉ là mắt thường có thể nhìn thấy, không khí xung quanh thanh kiếm kia bị bốc hơi, như có từng trận ba động gợn sóng nhộn nhạo.

"Đây là?" Thiết Kiên xao động, ánh mắt chăm chú nhìn vào thanh kiếm kia, không hề chớp mắt.

"Linh kiếm, là linh kiếm. . . Đây là linh kiếm của Tư Đồ đại sư!" Có người lên tiếng kinh hô.

Mọi người hoan hô cuồng hỉ, ánh mắt đều rơi vào kim quang của linh kiếm, đối với kết quả đánh nhau của hai người Thiết Kiên , ngược lại không để ý nữa.

Điều này cũng không có cái gì kỳ quái, dù sao mọi người đều biết, linh kiếm sư của cả Việt Quốc, cũng chỉ có một người là Tư Đồ Hạo, nhưng ngày thường muốn nhìn thấy linh kiếm hàng thật giá thật, gần như là không thể nào.

Nội tình thâm hậu như tứ đại thương hội, cũng chỉ có Tường thị, trong bí tàng cất chứa một thanh linh kiếm, lại còn được cung phụng trong mật thất có cơ quan trùng trùng điệp điệp, ngay cả hội trưởng, lúc bình thường cũng không thể ra vào.

"Thắng bại đã phân, đại luyện kiếm sư Thiết Kiên của Yên thị thương hội, chiến thắng!"

Thân ảnh Tư Đồ Hạo phiêu nhiên bay lên, hạ xuống trung tâm đồng hoang tàn của thạch đài, lão không chỉ trích Thiết Kiên hạ sát

thủ, cũng chưa hỏi thương thế của Cừu Phách Thiên, mà trực tiếp tuyên bố kết quả.

Thanh âm không lớn, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm.

Thanh kim sắc linh kiếm kia thì như có linh tính, căn bản không cần lão sai khiến, đã bay vút trở lại, ở bên cạnh lão lượn quanh một vòng, sau đó lẳng lẳng lơ lơ bên thân lão.

Tay của Thiết Kiên vẫn siết chặt kiếm, mặt không biểu tình mà nhìn Tư Đồ Hạo, trong mắt không chút sợ hãi.

Cừu Phách Thiên thì dùng tay lau cổ một cái, ánh mắt âm hiểm mà nhìn về bóng lưng của Tư Đồ Hạo.

Từ chỗ cổ đến bên tai của y, xuất hiện một lỗ hồng không sâu lại vừa dài vừa mảnh, máu chậm rãi chảy ra, cũng không biết là bị mũi kiếm của Thiết Kiên gây thương tích, hay là bị linh kiếm của Tư Đồ Hạo gây ra.

Ba người đều không có mở miệng nói chuyện nữa, không khí trong sân lộ ra có chút cổ quái.

Lúc này, lại có ba đạo nhân ảnh đi đến bên trên thạch đài phế tích, lại chính là ba người Yến Tử, Trần Quang cùng Tiểu Toán Bàn.

"Đa tạ Tư Đồ đại sư." Yến Tử chần trước thân Thiết Kiên, cung kính thi lễ với Tư Đồ Hạo, mở miệng nói ra.

Tiểu Toán Bàn thì đứng bên cạnh Thiết Kiên, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của hắn.

"Luyện kiếm đại hội có một quy củ không đổi, đó là tỷ thí đấu kiếm vô luận kết quả thế nào cũng không thể tổn thương tính mệnh, nếu không sẽ chịu lấy nghiêm trị, thậm chí là lấy mạng đền mạng." Trần Quang hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói với Thiết Kiên.

Thiết Kiên nghe vậy, thần sắc thoáng trở lại bình thường, tay đang nắm chặt kiếm cũng thả lỏng ra, ánh mắt xuyên qua Tư Đồ Hạo, rơi vào trên thân Cừ Phách Thiên, sự tức giận không hề thuyên giảm.

Tôn Chính Ích thấy thế, cùng Tôn Dương ánh mắt phức tạp nhìn nhau một cái, hai người đi tới trên thạch đài phế tích, nâng đỡ lấy Cừ Phách Thiên, nhặt lên hai khúc kiếm gãy, rồi lui về trong đám đông.

"Dựa theo ước định lúc trước của đại hội, gia tộc thương hội chiến thắng sẽ đạt được một phần ba Thiết Mẫu Chi Tinh." Tư Đồ Hạo hướng về phía mọi người, mở miệng nói ra.

Nói xong, lão tùy ý phẩy tay, thanh linh kiếm kim sắc kia chợt lóe trong hư không, vẽ ra một làn kim sắc quang ngân chói mắt, bay vút về phía Thiên Ngoại Vãn Thạch bên trong hỏa sơn.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, linh kiếm cũng đã hóa thành một đạo kim hồng, bay vút trở lại.

Làm cho người ta có chút kinh dị chính là, đường phi kiếm phản hồi lại nhắm thẳng vào mi tâm của Tư Đồ Hạo, thế bay cực kỳ mãnh liệt, không có dáng vẻ muốn dừng lại, dường như muốn đem đầu lão xuyên thủng.

Dù là như vậy, Tư Đồ Hạo lại không có nửa điểm động tác, mặc kệ việc phi kiếm đã bay đến gần đỉnh trán.

Nhưng mà, ngay chớp mắt mũi kiếm đâm vào mi tâm, quang mang của kim sắc linh kiếm bỗng nhiên chợt lóe, hình thể của nó kịch liệt thu nhỏ, đồng thời từ thực chuyển hư, bay vào bên trong.

Thấy một màn như vậy, không ít người bỗng nghĩ tới một cái tin đồn.

Nghe nói linh kiếm có thể cùng thần hồn của chủ nhân tương thông, bồi luyện ở khiếu huyết trong cơ thể, lúc nhập thể thì hóa thành hư, xuất khiếu thì hóa thành thực, chỉ cần lấy tâm thần thôi động có thể ngự phong mà ra, trăm đầu người ở ngoài nghìn dặm.

Mọi người đang rôm rả thảo luận, bỗng nghe thấy một tiếng "Két" giòn vang từ cổng vào hỏa sơn truyền đến.

Vội vàng vây lại nhìn, liền phát hiện khối hắc sắc cự thạch ở bên dưới bạch thạch bình đài đã bị tách ra một khối to.

Vết cắt trơn nhẵn như gương, trên mặt tựa hồ còn lưu lại kiếm khí nhàn nhạt, vẫn có thể thấy từng làn kim quang mỏng lung, một lúc lâu sau mới triệt để tiêu tán.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 41: Mỗi Hoạ Diệt Môn

Tận mắt thấy một màn này, Thiết Kiên kích động, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Đây mới là ngự kiếm chi thuật chân chính, so sánh với ngự kiếm thuật của hắn và Cửu Phách Thiên, tuy chỉ hơn kém nhau một chữ "chi", lại cách biệt một trời một vực.

Trên mặt Tư Đồ Hạo xuất hiện tiểu ý, lão phi thân lên trên bạch thạch bình đài, rồi chạm tay vào khối Thiên Ngoại Vãn Thạch đã bị cắt rời, một trận bạch quang xuất hiện, khối thiên thạch cũng theo đó biến mất.

Sau đó, lão quay người bay trở lại, đi đến trước mặt Thiết Kiên, xòe tay đưa cho hắn một cái vòng tay màu bạc.

"Đây là một cái vòng trữ vật, thể tích bên trong lớn bằng một gian phòng, xem như là phần thưởng thêm dành cho người chiến thắng trong đại hội lần này. Khối thiên thạch ẩn chứa Thiết Mẫu Chi đã được đặt ở bên trong." Tư Đồ Hạo mở miệng nói ra.

Lời vừa dứt, trên quảng trường lại vang lên từng trận huyên náo, những người vây xem tán thưởng sự hào phóng của Tư Đồ đại sư không ngớt, ánh mắt nhìn Thiết Kiên cũng tràn đầy hâm mộ.

Chưa nói đến khối Thiết Mẫu Chi Tinh là cực phẩm tài liệu mà các luyện kiếm sư đều hằng mong ước, chỉ riêng cái vòng trữ vật có giá trị liên thành kia, cũng đủ làm cho bọn họ thêm chảy cả nước miếng rồi.

"Đa tạ Tư Đồ đại sư."

Thiết Kiên nghe vậy, liền tra trường kiếm vào vỏ, sau đó duỗi hai tay, kính cẩn nhận lấy phần thưởng.

"Dựa theo ước định trước đây, sau khi trở về Việt Kinh, người có thể tới Công Tạo Ti, theo ta học tập luyện kiếm chi thuật một thời gian." Tư Đồ Hạo nhẹ gật đầu, tiếp tục nói.

Thiết Kiên nghe vậy, lần nữa nói lời cảm tạ, thi cái lễ thật sâu.

Đại hội luyện kiếm lần này rốt cục kết thúc.

...

Chạng vạng tối, một chiếc xe ngựa chậm rãi di chuyển trên con đường giữa rừng núi.

Bên trong buồng xe, Thiết Kiên và Trần Quang kề vai sát cánh ngồi bên trái, thần tình hai người đều có chút nghiêm túc.

Phía đối diện, Tiểu Toán Bàn đang dựa sát vào góc trong của buồng xe, bên cạnh nàng là Yến Tử, thần tình đầy mỗi mệ.

Mọi người không ai nói gì, bầu không khí trong xe lộ ra có chút trầm muộn.

"Nếu như cảm giác của ta không sai, thì Diêu Bân đã bị giết chết. Hơn nữa rất có thể, y đã bị Cừu Phách Thiên luyện vào bên trong thanh huyết kiếm cổ quái kia." Thiết Kiên bỗng nhiên ngẩng đầu, mở miệng nói ra.

Ba người kia nghe thấy vậy, trên mặt cũng xuất hiện thần sắc bất đồng.

Yến Tử lộ vẻ nghi hoặc, Tiểu Toán Bàn thì có chút mờ mịt, tựa hồ trong lúc nhất thời cũng không biết nên lấy loại tâm tình nào đối đãi Diêu Bân?

"Luyện vào huyết kiếm, chuyện này là thế nào?" Mục quang của Trần Quang chớp lên, mở miệng hỏi.

"Ta cũng không quá rõ ràng, chỉ là lúc giao thủ cùng Cừu Phách Thiên, trong pháp kiếm của gã đột nhiên nhảy ra một mặt người màu máu, bất luận bộ dạng vẫn là khí tức, đều vô cùng tương tự Diêu Bàn. Hơn nữa mặt người này đối với ta. . . oán niệm rất sâu đậm." Thiết Kiên chậm rãi nói ra.

"Nhưng nếu thật là như vậy, đây chính là luyện kiếm chi thuật của tà tu, vì sao con không vạch trần y trước đám đông?" Trần Quang lại hỏi.

"Lúc tỷ đấu, nguy cơ trùng trùng, căn bản không kịp nói ra. Sau khi ta diệt sát mặt người màu máu kia, liền chém gãy pháp kiếm của y, âm sát chi lực cũng theo đó tiêu tan, đã không còn chứng cứ. Vì thế ta mới muốn thừa cơ tru sát Cừu Phách Thiên." Thiết Kiên giải thích.

Đối với việc lấy dị hỏa cắn nuốt gương mặt máu giống Diêu Bàn, hắn vẫn giấu không nói.

"Nói cũng kỳ quái, Cừu Phách Thiên tại sao tự dừng lại tiến bộ thần tốc như vậy, quả thực giống như là đột nhiên đổi thành người khác?" Lòng mày của Yên Tử cau lại, nàng có chút nghi ngờ.

"Thế giới bao la, không thiếu điều lạ. Thiết Kiên không phải là trong ngắn ngủn mấy tháng trở thành tu sĩ Trúc Cơ kỳ, bây giờ còn là đại luyện kiếm sư hay sao." Trần Quang suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Không đơn giản như vậy, lần này, lần đầu tiên nhìn thấy Cừu Phách Thiên, ta đã cảm thấy có chút cổ quái. Càng về sau loại cảm giác này lại càng mãnh liệt, thậm chí ta cảm thấy, Cừu Phách Thiên là giả." Thiết Kiên dựa lưng vào buồng xe, mở miệng nói.

"Là giả, điều này sao có thể? Thế gian tuy rằng cũng có thuật dịch dung thay hình đổi dạng, nhưng mà khí tức của một người rất khó cải biến. Chúng ta tiếp xúc y mấy lần, cũng không phát hiện ra chỗ nào bất ổn." Trần Quang có chút khó tin, nói.

"Ta cảm thấy, lần tỷ thí này, tựa hồ y có chỗ cố kỵ, cũng không xuất toàn lực, thực lực của y phải cao hơn ta nhiều. . . Dù thế nào đi nữa, ngày sau chúng ta càng phải thêm đề phòng Tôn gia, nếu không sợ rằng sẽ xảy ra chuyện không hay." Thiết Kiên có chút lo lắng, nói.

Bởi vì Thiết Kiên và Trần Quang ở luyện kiếm đại hội đều biểu hiện xuất sắc, thanh danh của Yến gia nhất thời đại phóng, lại nhận được sự ưu ái từ Quảng Lương Vương và triều đình, dẫn tới nhiều thương hội gia tộc giành nhau tới kết giao.

Cùng lúc đó, có một số luyện kiếm sư từ các nơi trong toàn quốc tìm tới cửa, thỉnh cầu gia nhập Yến gia.

Mới ngắn ngủn không đến một tháng, thực lực Yến thị thương hội đã nhanh chóng khuếch trương, nhảy lên đứng đầu các thương hội cỡ lớn của Việt Quốc.

Nếu không phải vì Yến Tử lo lắng khuếch trương quá nhanh sẽ làm cho người ta đổ kỵ, trở thành mục tiêu công kích, mà cưỡng ép ngăn lại, có thể thương hội đã có quy mô ngang với tứ đại thương hội.

Sở dĩ như vậy, cũng là vì Yến Tử có tâm tư đề phòng Tôn gia, không biết tại sao, từ sau luyện kiếm đại hội, Tôn gia dường như không còn xuất hiện, trở nên dị thường điệu thấp.

Cử động này thật khiến người ta khó hiểu, cho dù trong đại hội bọn họ bại bởi Yến gia một cách đầy tiếc nuối. Nhưng đồng dạng họ cũng đã triển lộ tài năng, đưa tới không ít chú ý, là thời điểm thích hợp để tích cực khuếch trương thực lực.

Nhưng mà, trong đoạn thời gian này, bọn họ cơ hồ đoạn tuyệt hết thầy liên quan với ngoại giới, ngay cả một số gia tộc thương hội có chút giao hảo trước kia đến viếng thăm, cũng đều bị uyển chuyển cự tuyệt.

Một ngày nọ, trong một tòa kiếm lư ở nội viện của Tôn thị tổ trạch.

Trên mặt đất, xích diễm trong hỏa lô bốc lên, không ngừng thiêu đốt một cái thạch bôi đỏ bùng.

Bên trong thạch bôi có hai đoạn kiếm màu huyết hồng, chúng chịu nhiệt cao mà từ từ nóng chảy.

Một vô diện nam tử mặc áo màu tro đứng thẳng bên cạnh lô, gã cúi đầu nhìn vào ngọn lửa trong lô, ngón tay chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn trữ vật đang đeo.

Sau lưng gã là hai ông cháu Tôn Chính Ích và Tôn Dương, bọn họ khẽ cúi đầu, thần sắc khó coi, ngậm miệng không nói một lời.

Tục ngữ nói rất đúng, thỉnh thần thì dễ tiễn thần khó, lúc này Tôn Chính Ích hối hận không thôi. Trong nội tâm, lão vô cùng sợ hãi vô diện nam tử đang đứng ở trước mắt, tuy muốn rời mau rời khỏi Tôn gia, nhưng lại không dám biểu lộ ra.

"Tôn hội trưởng, lão đang tìm cách bức tại hạ rời Tôn gia đây ư?" Vô Diện nam tử đột nhiên truy vấn.

"Đại nhân có gì lại nói như vậy? Ta tuyệt không có tâm tư này." Tôn Chính Ích nghe vậy, suýt nữa bị dọa ngất, lão vội vàng khom người nói ra.

Vô diện nam tử "a?" một tiếng, tỏ ra vẻ kinh ngạc, sau đó truy vấn:

"Tuyệt không có tâm tư? Vậy người tới giải thích, phong thư gửi đến Phong Kinh này là chuyện gì?"

Tôn Chính Ích vừa thấy phong thư màu xám kẹp giữa hai ngón tay của y, nhất thời đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống.

Phong Kinh chính là phụ đô của Việt Quốc, cách Việt Kinh khoảng mấy nghìn dặm, Tôn gia tổ nghiệp cùng căn cơ là ở chỗ đó, mà phong thư này, chính là phong thư cầu cứu mà Tôn Chính Ích gửi cho bổn tộc.

Lão vốn đang chờ sau khi tộc đệ nhận được tin tức, có thể gấp rút mang tới mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hàng phục Vô Diện nam tử, bây giờ nhìn thấy phong thư, hy vọng liền tan biến hết.

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng!" Tôn Chính Ích quỳ trên mặt đất, dập đầu lia lịa, liên tục cầu khẩn.

Tôn Dương đối với tình tiết phức tạp bên trong không hề hay biết, lúc này thấy thế, cũng quỳ xuống, cùng dập đầu lên xuống.

Vô Diện nam tử căn bản bất vi sở động, xuất thủ nhanh như điện, "bập", một tay thò ra, trực tiếp bắt lấy cổ Tôn Chính Ích, cánh tay kéo dài, nâng lão lên giữa không trung.

Một màn này cùng với ngày đó nắm lên Diêu Bân giống nhau như đúc, Tôn Dương nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía.

"Không được, không được. . ." Tuy gã ta đang quỳ trên mặt đất, nhưng hai đùi run rẩy không ngừng, miệng không ngừng kêu lên.

"Lưu lại các người cũng vô dụng, không bằng dùng cho đúng tác dụng, giúp ta chữa trị thanh U Lân Huyết Kiếm này." Cổ họng Vô Diện nam tử rung rung, phát ra từng trận cười "Khanh khách", làm cho sống lưng người nghe phát lạnh.

"Tiền bối nếu muốn máu thịt của người sống để tế kiếm, ta có thể giúp ngài tìm, ta giúp ngài tìm. . ." Tôn Chính Ích kinh hoàng kêu lên.

Lão đang nói chuyện, thanh âm đột nhiên bị ngắt, chính là vì cổ họng đã kẹt cứng lại.

Vô Diện nam tử đối với những lời kia phảng phất như không nghe thấy, cổ tay rung một cái, trong tay xuất hiện một chuỗi bạch cốt chủ thủ.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Tôn Chính Ích chuyển sang ảm đạm, đã đoán được vận mệnh của chính mình.

Nhưng ngay lúc này, ánh mắt của lão đột nhiên xuất hiện một tia thần thái, cổ tay cong xuống dưới, trong tay thành linh có một chuỗi kim sắc đoản kiếm, chọc về lòng ngực của vô diện nam tử.

"Dương nhi, chạy mau!"

Thanh âm của Tôn Chính Ích khàn khàn giống như cát đá mài vào nhau, gian nan kêu lên.

Lời còn chưa dứt, thân thể Vô Diện nam tử bỗng nhiên vạn vẹo một cách quỷ dị, tránh được mũi kiếm của lão, tay cầm kiếm của gã đâm về phía trước, chuỗi bạch cốt chủ thủ liền xuyên rách lòng ngực của Tôn Chính Ích.

Tiên huyết ào ạt thuận theo mũi nhọn của chủ thủ chảy xuôi mà ra, từng giọt rơi vào ngọn lửa trong thạch bôi.

"Mau. . . Chạy. . ." Tôn Chính Ích gian nan xoay đầu qua, từ trong cổ họng nặn ra hai chữ này.

"Gia gia. . ." Tôn Dương kêu gào thê lương, rốt cục nhắc lên vài phần dũng khí, gạt bỏ nước mắt nước mũi giàn giụa trên mặt, xông ra ngoài cửa.

Nhưng mà cậu ta vừa mới xuống bậc thang, còn chưa chạy đến đình viện, cánh cửa sau lưng liền vang lên "Sột soạt", một đại thủ dài chừng mấy trượng bay đến, nắm vào sau cổ, như xách gà con kéo cậu ta trở về.

"A. . ." Một tiếng kêu thảm vang vọng khắp Tôn phủ, sau đó liền im bật.

. . .

Mấy ngày sau, một tin tức làm người ta chấn kinh, truyền khắp toàn bộ Việt Kinh.

Chỉ trong một đêm, toàn bộ người sống trong Tôn thị tổ trạch đều biến mất, tiền tài vật phẩm đều còn nguyên vẹn, ngay cả gia cầm vật nuôi đều không mất mát, chỉ có người là không còn dấu vết.

Kinh triệu nha môn đã phái người tới điều tra một phen, cũng không tìm ra điều gì, sau cùng chỉ truyền cho Tôn thị ở Phong Kinh một ít tin tức, cũng không giải quyết được gì.

Khi tin tức truyền tới Yến gia, Thiết Kiên vẫn còn bế quan trong Kiếm Lư.

Trên thực tế, từ sau khi từ Dục Hỏa Phong trở về, chỉ sau mấy ngày, hắn liền tiến vào Kiếm Lư, cho đến hôm nay mới thành công xuất quan.

Lúc đi ra Kiếm Lư, nét mặt Thiết Kiên không có vẻ mỏi mệt, ngược lại là tràn đầy hoan hỉ.

"Thiết đại ca, huynh rốt cục ra rồi." Yến Tử cùng Tiểu Toán Bàn đã sớm đợi chờ ở bên ngoài, vừa thấy hắn bước ra, vội vàng tới đón.

"Thế nào, xảy ra chuyện gì sao?" Thiết Kiên lau mồ hôi trên trán, hỏi.

"Để mọi tời nói, Tôn gia. . ." Tiểu Toán Bàn vẻ mặt kích động, nhanh nhẩu kể về chuyện của Tôn gia.

Tiểu Toán Bàn nói dồn dập, Yến Tử bên cạnh cũng bổ sung vài câu, Thiết Kiên rất nhanh liền hiểu được đại khái tình huống.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 42: Kinh Biển Ở Biệt Uyển

"Huynh cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, chỉ sợ đằng sau còn có âm mưu." Hấn trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

"Dù sao thì, sau vụ việc lần này Tôn gia thương hội cũng xem như đã sụp đổ rồi. Những ngày gần đây, tộc nhân Tôn gia từ Phong Kinh tới đã liên tục bán tháo tư sản ở Việt Kinh, không để lại chút tài sản nào, đều bị bán xống sạch sẽ." Yến Tử nói thêm.

Thiết Kiên nghe vậy bỗng thẩn thức không thôi, không ngờ rằng một thương hội cỡ trung lại bị huỷ diệt nhanh chóng đến như vậy. Nhưng nghĩ đến Thiết gia của hấn còn không phải cũng rơi vào tình cảnh như vậy sao, thứ sử của một châu, tay cầm trọng binh, lại trong một đêm tai hoạ ngập đầu. Nghĩ đến đó, trong lòng hấn bỗng nổi lên nỗi lo lắng cho phụ thân của hấn — Đàm Châu thứ sử - Thiết Thụ; cùng với đó là bóng hình xinh đẹp luôn quanh quẩn trong trái tim hấn, muốn quên cũng quên không được.

Nghĩ tới đây, hấn không khỏi lại có chút bất đắc dĩ.

Từ lần trước, sau khi biết được tin tức của phụ thân từ bọn Hồ Vi, hấn đã thử thông qua thương hội truyền tin tức sang bên kinh thành của Tấn Quốc, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có hồi âm.

"Thiết đại ca, huynh đang suy nghĩ gì đấy?" Yến Tử thấy hấn đột nhiên phát ngốc, liền mở miệng hỏi.

Thiết Kiên hoàn hồn cười cười, lắc lắc đầu, không nói gì thêm.

"Còn có một việc, Công Tào Ti bên kia truyền tin tới, nói là Tư Đồ đại sư đã xử lý hoàn tất các sự vụ, những ngày sắp tới huynh có thể

tùy ý đi gặp đại sư để thỉnh giáo luyện kiếm chi thuật. Nhưng mà, trước khi đi cần phải trình thiếp trước một ngày." Yển Tử cũng không để ý, cười nói.

"Tin tức tốt, huynh cũng đang lo lắng không biết lúc nào có thể được Tư Đồ đại sư chỉ điểm." Thiết Kiên sau khi nghe xong, mặt càng lộ ra sự vui vẻ.

"Ha ha, gần đây chuyện tốt dường như tụ tập một chỗ á. . ." Tiểu Toán Bàn cũng cười nói.

Lúc này, Thiết Kiên bỗng nhiên xoay cổ tay, trên mặt đất lóe lên ô quang, một khối sắt đen to như thùng nước xuất hiện.

"Đây là?" Yển Tử hơi sửng sờ, nghi hoặc hỏi.

"Đây là huynh từ Thiết Mẫu Chi Tinh trong khối thiên thạch đề luyện ra, huynh giữ lại cho mình một nửa, một nửa là cấp cho thương hội." Thiết Kiên chỉ chỉ khối sắt, mở miệng nói ra.

Trên thực tế, trong những ngày bế quan, trừ củng cố tu vi thì hầu hết thời gian còn lại hẳn dùng để tinh luyện Thiết Mẫu Chi Tinh.

Trước kia lấy được khối thiên thạch có thể tích thực sự không tính nhỏ, nhưng bên trong ẩn chứa rất nhiều tạp chất, phải đem nó chia làm nhiều lần dung luyện, hơn nữa địa hỏa cung cấp nhiệt lực cũng có phần thiếu sót, mặc dù sau đó có tăng thêm Hỏa Tinh Phần thì hiệu suất tinh luyện cũng không cao.

Không còn cách nào khác, hẳn chỉ có thể dùng dị hỏa để đề luyện.

Nhưng chỉ là dung luyện lớp thạch bì bên ngoài thiên thạch, cũng đã làm hẳn ăn không tiêu, càng là chưa nói tới phía sau còn nhiều lớp hắc sắc tinh thạch cần phải tinh luyện.

Chính là vì như vậy, đến hôm nay hẳn mới có thể xuất quan.

Yến Tử hơi chút do dự, sau đó hơi đảo tay, thu Thiết Mẫu Chi Tinh vào.

Xét từ khía cạnh tình cảm cá nhân, nàng thật sự không muốn khôi Thiết Mẫu Chi Tinh này, mà là càng hy vọng toàn bộ đều giao cho Thiết Kiên.

Nhưng từ thân phận hội trưởng của Yến thị thương hội mà nói, nàng nhất định phải nhận lấy vật này, dù sao cái này có thể xem như là bảo vật trấn điểm, cực kỳ trọng yếu đối với việc gi tăng thực lực của thương hội.

"Yến muội, ngày mai nhờ muội thay huynh đưa bái thiếp cho Công Tào Ti, huynh muốn nhanh chóng đi gặp Tư Đồ đại sư." Khóe miệng của Thiết Kiên hơi nhếch lên, cười nói ra.

"Được." Yến Tử khẽ vuốt tóc, phong tình vạn chủng.

Không ngừng tinh luyện trong nhiều ngày liên tiếp, Thiết Kiên kỳ thực đã rất buồn ngủ rồi, cùng bọn Yến Tử nói vài câu, hần liền quay lại phòng để nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này kéo dài một ngày một đêm, đến chạng vạng ngày hôm sau hần mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh giấc, hần liền bị Tiểu Toán Bàn kéo đến yến hội ở sảnh, cùng bọn Yến Tử khai tiệc.

Trong bữa tiệc, Thiết Kiên biết được tin tức từ Công Tào Ti, nói là ngày mai có thể đi bái kiến Tư Đồ Hạo. Nhưng mà địa điểm không ở Công Tào Ti, mà là ở biệt uyển cá nhân của Tư Đồ đại sư ở ngoài thành.

...

Sáng sớm hôm sau.

Thiết Kiên lên xe ngựa, cầm theo bái lễ mà Yến Tử đã giúp chuẩn bị, chậm rãi đi ra ngoài thành.

Cửa thành phía Đông của Việt Kinh gọi là Vĩnh Nhạc Môn, từ cửa thành kéo ra vài dặm vẫn có không ít kiến trúc nhà ở, độ phồn hoa tuy kém phía trong thành, nhưng cũng hơn xa Châu Thành.

Nguyên nhân là do cách Vĩnh Nhạc Môn năm dặm, có một dòng sông tên là "Lâm Thao", diện tích thủy vực cực rộng, khu vực ven bờ đều là các bụi cỏ lau mọc bên bãi sông ẩm ướt, phong cảnh càng ưu mỹ, cho nên có rất nhiều quan to quyền quý xây biệt uyển ở đây.

Dần dà, nơi đây liền thành một khu vực mà quan viên cùng thương nhân tư trách tụ tập, Tư Đồ Hạo biệt uyển cũng ở chỗ này.

Nhắc đến Tư Đồ Hạo biệt uyển, trong toàn bộ thành Việt Kinh cũng rất nổi danh.

Đó là do biệt uyển này là Hoàng Đế bệ hạ tự mình hạ chỉ, hộ bộ lĩnh mệnh xây dựng ven sông, lấp ruộng tạo đất, ngăn sông thành hồ, trong đó có gần một nửa kiến trúc nằm trong thủy vực, xét quy cách thì không thua Hoàng Cung hoa uyển tư gia hoa viên bao nhiêu.

Nhưng mà, nghe nói Tư Đồ Hạo sợ điều tiếng xa hoa, cho nên cực ít tới đây cư trú, dù cho ngẫu nhiên tới đây, cũng phần lớn cũng chỉ là ở trong một tòa lầu các tĩnh mịch trong biệt uyển.

Thiết Kiên ngồi xe ngựa dọc theo quan đạo ngoài thành một đường tiến tới, sau đó dừng xe trước cửa một tòa nhà rộng rãi có cánh cửa sơn hồng, hấn thu lễ vật vào trong vòng trử vật, vén màn xe, từ trên xe nhảy xuống.

Hấn ngựa đầu nhìn thoáng qua khí phách hùng vĩ của tòa cự đại môn lâu, trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng, phân phó xa phu đợi ở cửa, chính mình bước tới đại môn.

Môn lâu có sáu phiến đại môn, hai phiến của cửa chính cùng hai phiến của cửa phụ sườn Tây đều đóng chặt, chỉ có hai phiến của cửa phụ sườn Đông là đang mở, bên có một lão giả mặc áo màu xanh, trông như là quản sự đang đứng thẳng.

Thiết Kiên đi tới phía trước, tự báo danh hào, sau đó liền nhờ lão giả thông truyền.

Lão giả vẫy vẫy tay, nói không cần thông truyền, bản thân lão gia đã phân phó, chỉ cần Thiết Kiên tới, trực tiếp mang đến lầu các gặp lão gia là được. Nói xong, lão quay người dẫn đường cho Thiết Kiên.

Thiết Kiên đi sau lưng lão giả, vào sâu bên trong đình viện.

Toàn bộ tiền viện của biệt uyển, phòng ốc kiến trúc không ít, đình đài lầu các, hiên đài lang phượng, cây cối, mọi thứ đầy đủ.

Tổng thể bố cục còn là dựa theo kiểu dáng thông thường của các phủ đệ, tuy rằng có một chút biến tấu, nhưng dù sao phù hợp thể tục nghi lễ, Thiết Kiên không hề cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng khi hần đến hậu viện của biệt uyển, bắt gặp cảnh khắp nơi đều trồng hoa mộc quý hiếm mà ở các địa phương khác tuyệt không khả năng nhìn thấy; trong rừng cây, khổng tước, bạch hạc, linh thú bao gồm nhiều điềm lành động vật sống cùng nhau, tổng thể vô cùng hài hòa tự nhiên.

Ngoài ra trong đó còn đặt rất nhiều quái thạch với tạo hình kỳ dị, mỗi một khối đều là trân phẩm trong mắt các đại gia.

Gần đó, có một cái hồ lớn, trên mặt hồ khói sóng mênh mang, bên trong có các bụi cỏ lau thấp thoáng, trông mông lung, tựa như tiên cảnh.

Lân cận hồ, có một tòa lầu các ba tầng màu son hồng, hình ảnh phản chiếu lên mặt hồ, trong có chút cô đơn.

Đưa Thiết Kiên đến phía trước lầu, thanh y lão giả ôm quyền thi lễ, mở miệng nói ra: "Lão gia nhà ta đang ở bên trong lầu, Thiết đại sư tự hành đi đến là được, lão nô chỉ có thể đưa đến nơi đây."

Nói xong, lão liền xoay người, dọc theo đường cũ trở về.

Nhìn tới bóng lưng của lão, Thiết Kiên có chút khó hiểu, trong viên lâm to như thế này, tùy tùng lại phi thường ít, trừ lão quản sự kia, một đường đi tới hẳn chỉ thấy được rải rác vài người.

Nhưng mà vừa nghĩ tới trong lời đồn, Tư Đồ Hạo cực ít tới nơi này, liền cảm thấy có chút hợp lý.

"Yến thị thương hội luyện kiếm sư Thiết Kiên, tới bái kiến Tư Đồ đại sư." Sau khi ổn định tinh thần, Thiết Kiên chậm rãi đi đến trước lầu các, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, sau đó cao giọng nói ra.

Thanh âm của hắn vừa ra, trong lầu không có người đáp lại, chỉ là bỗng nhiên vang lên âm thanh thiết khí rơi xuống đất.

Thiết Kiên cực kỳ miễn cảm với âm thanh này, lập tức phát hiện đó là âm thanh của đao kiếm rơi xuống, hắn hơi trầm ngâm chốc lát, liền đẩy cửa, xông vào.

Cửa mở ra, bên trong không có một bóng người, mà lại có một cỗ khí tức huyết tinh đập vào mặt.

Thiết Kiên trong lòng run run, cổ tay vặn một cái, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm màu trắng như tuyết.

Một tay rút kiếm, một tay lấy ra một trương phù lục màu xanh, thân hình di động, theo thang gỗ lên lầu hai.

Vừa đến lầu hai, hai mắt hắn đột nhiên trọn tròn, chỉ thấy Tư Đồ Hạo người đầy máu đen, nằm co ro ở sau án kỷ, khó khăn lắm mới giơ lên được một cái tay, chỉ vào phía sau lưng hắn.

Thiết Kiên nhất thời cả kinh, vô thức liền muốn xoay người lại.

Nhưng cổ mới chuyển được nửa đường, tựa cảm thấy một cỗ khí âm hàn thổi vào ót, không có nửa điểm do dự, hấn phát động thanh sắc phù lục trong tay, thân hình chợt lóe lên di chuyển về phía trước, phóng tới trước người Tư Đồ Hạo, hấn quay người hoành kiếm bảo hộ trước thân.

Nhưng mà, khi hấn thấy rõ mặt kẻ đánh lén sau lưng, hấn nhất thời chấn kinh biến sắc.

"Tư Đồ Nhiên, người đang làm cái gì?" Thiết Kiên tức giận quát tháo.

Người trước mặt hấn có dáng người béo xệ, gương mặt rất tròn, mặc trên người một kiện cẩm bào thêu đầy tiền tài hoa văn sơn hồng, chẳng phải chính là Tư Đồ Nhiên - nhi tử của Tư Đồ Hạo hay sao?

Kẻ có bộ dạng Tư Đồ Nhiên kia chỉ là cười khan hai tiếng hắc hắc, nhưng lại không nói chuyện.

"Y.. y . . Không phải. . . không phải con ta. . ." Tư Đồ Hạo giãy giụa, khó khăn nói một câu.

Thiết Kiên nghe vậy, thoáng trấn định tâm thần, lúc này mới chú ý tới huyết hồng trường kiếm trong tay Tư Đồ Nhiên nhìn có chút quen mắt.

Hấn đột nhiên tỉnh ngộ, lạnh giọng truy vấn: "Người là Cừu Phách Thiên? Không đúng. . . Người cuối cùng là người nào?" Thanh kiếm kia chẳng phải chính là U Lân Huyết Kiếm hay sao.

"Hắc hắc, ta là người nào, cái này còn phải nói sao, đương nhiên là người tới để tìm người." Tư Đồ Nhiên gượng cười vài tiếng, ngữ khí vô cùng âm nhu nói.

"Người là người của Ninh Kham?" Thiết Kiên trong lòng chột nháy, nhìn chăm chăm đối phương, âm trầm hỏi.

"Chỉ bằng lão ta, cũng muốn ra lệnh cho ta? Đúng là thiên đại nực cười, ha ha ha. . ." Tư Đồ Nhiên mỉa mai cười.

Nhưng mà tiếng cười còn chưa ngớt đã đột ngột im bật dừng lại, là do Thiết Kiên thân hình chột lóe, đột nhiên vượt đến trước thân, tung ra một kiếm, quét về chỗ ngực của y.

Thần sắc Tư Đồ Nhiên đột nhiên biến đổi, huyết sắc trường kiếm trong tay lóe lên quang mang, "Keng" một tiếng, đỡ được chiêu kiếm của Thiết Kiên.

Cùng lúc đó, một cỗ khí màu máu đen thuận theo tuyết bạch trường kiếm di chuyển đến tay của Thiết Kiên.

Thiết Kiên thấy thế, hơi kinh hãi, tay trái đánh ra một đoàn hỏa cầu về phía trước, thân hình lui lại phía sau, "Leng keng" một tiếng, đâm tuyết bạch trường kiếm vào mặt đất, đầu ngón tay bắn ra một đạo kim sắc dị hỏa, bao phủ cả thanh kiếm.

Chẳng rõ là do nguyên nhân gì, một kích hỏa cầu thuật trước đó, "Tư Đồ Nhiên" lại không thể tránh thoát, bị đánh trúng lồng ngực, "Bộp bộp", gã lui lại hai bước, không đuổi theo Thiết Kiên.

Thanh trường kiếm trắng như tuyết có thuộc tính là băng, là một trong các thanh thượng phẩm pháp kiếm Thiết Kiên luyện chế ra trong đợt bế quan vừa rồi, căn bản vô pháp khắc chế âm sát ô uế chi lực của U Lân Huyết Kiếm, nhưng nhờ dị hỏa kim diễm đã đốt trụi luồng khí màu máu đen.

"Dùng của người, dùng của người. . . Phần Thiên Kiếm. . ." Tư Đồ Hạo mở miệng nhắc nhở một cách khó khăn.

LUYỆN KIẾM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 43: Ủy Thác Lúc Lâm Chung

Lúc này Thiết Kiên mới phát hiện, thanh Phần Thiên Kiếm do hắn luyện ra đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất, bên cạnh bàn.

Có lẽ đây chính là nguồn gốc của âm thanh đao kiếm rơi mà hắn nghe được lúc ở ngoài cửa.

Nghĩ đến đây, hắn không nói hai lời liền đưa tay vẫy một cái, một đám lửa màu vàng bay vụt ra, chạm vào chuôi kiếm, hút thanh kiếm vào trong tay hắn.

Trường kiếm vừa vào tay đã bùng lên một cỗ xích hồng hỏa diễm, phát tán từng đợt khí nóng ra xung quanh.

Ở phía đối diện, "Tur Đồ Nhiên" cầm trong tay huyết sắc trường kiếm, ánh mắt tập trung vào Thiết Kiên, đôi lúc lại đảo qua nhìn Tur Đồ Hạo, có chút do dự.

Đúng lúc này, thần sắc của y đột nhiên biến đổi, thân thể hơi ngã về phía trước, vết thương trên ngực máu chảy đầm đìa.

Nguyên lai y đã bị trọng thương từ trước, chẳng trách lúc này không né được chiêu hỏa cầu thuật kia.

Thân thể y run rẩy giống như sàng trấu, khuôn mặt tròn càng trở nên dữ tợn quỷ dị.

Thiết Kiên thấy thế, không chắc liệu có phải y đang cố ý nguy trang, dụ dỗ mình xông lên công kích. Cho nên hắn chỉ cẩn thận đề phòng, không dám tùy tiện xông lên.

Nhưng ngay sau đó, hắn bỗng phát hiện một việc vô cùng quỷ dị.

Theo sau những tiếng xương va chạm "Ken két", thân thể "Tư Đồ Nhiên" vặn vẹo dữ dội, thân hình co lại, trở về dáng vóc bình thường. Tuy ngũ quan trên mặt lại vặn vẹo thành một khối, trông giống như một đồng bột nhào, hết sức buồn nôn.

Thiết Kiên cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, nhìn chằm chằm "Tư Đồ Nhiên".

Sau một lát, hắn phát hiện y bỗng biến thành một nam tử có thân hình thon dài nhưng lại không có khuôn mặt.

Sau khi bị lộ chân dung, thân thể của y không ngừng run rẩy, có vẻ như là do thương thế quá nặng dẫn đến y áp chế không nổi.

Y dùng khuôn mặt trống không nhìn về phía Thiết Kiên, có vẻ không cam lòng. Sau một lúc chằm chằm vào hắn, rốt cục vẫn phi thân, lao ra cửa sổ, chạy khỏi khỏi lầu các, động tác mau lẹ liên tục, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Thiết Kiên vội vàng đuổi đến cửa, thoáng nhìn quanh bốn phía, xác nhận rằng y thật sự đã chạy trốn, rồi mới thu hồi trường kiếm, vội vàng quay lại lầu các.

Hắn đỡ Tư Đồ Hạo dậy, dựa lưng lão sát vào vách tường, vội vàng kiểm tra thương thế.

Xem xét xong, Thiết Kiên hai tay nắm chặt lấy cánh tay Tư Đồ Hạo, trong lòng thầm than thở.

Đan điền của Tư Đồ Hạo đã bị Vô Diện nam tử đánh thành bột mịn, máu thịt bầm tím cùng một đoàn uế khí tích tụ lại trông như vật sống. Chúng lan dọc theo từng mạch máu rồi hướng đến bốn phương tám hướng, xâm thực toàn cơ thể.

Tuy thương thế cực kỳ nghiêm trọng, nhưng chưa đến mức nguy hại đến tính mệnh.

Thế nhưng, ở lồng ngực lại có một vết thương, cắt đứt hoàn toàn tâm mạch, làm cho lão bị đứt gãy sinh cơ.

Nếu không phải tu vi của Tư Đồ Hạo cực cao thì lúc này lão đã tuyệt khí bỏ mình, căn bản không có khả năng chèo chống đến bây giờ.

Cho dù là vậy, tử khí cũng đã quanh quẩn khuôn mặt, lão cũng đã đến thời điểm đèn dầu sắp tắt.

Thiết Kiên xoay tay, lấy ra một viên đan dược giảm đau đưa đến bên miệng cho Tư Đồ Hạo, ý muốn cho lão nuốt vào.

Nhưng mà lão lại lắc đầu, chậm chạp giơ tay lên, chỉ chỉ vào chiếc bình màu đen nằm lẩn lóc dưới bàn.

Thiết Kiên nhanh tay nhặt chiếc bình, mở nắp rồi khế nhìn, phát hiện bên trong chỉ chứa một viên đan dược.

Viên đan toàn thân màu đen, cầm lên tay có chút nặng, có mùi cay độc thoang thoảng, hiển nhiên đây không phải là khởi tử hồi sinh thánh dược.

Động tác của Thiết Kiên có chút trì trệ, Tư Đồ Hạo nhìn hẩn rồi cười khổ, tỏ ý muốn hẩn dứt cho lão.

Hẩn cũng đành đưa viên đan dược vào miệng Tư Đồ Hạo.

Yết hầu của Tư Đồ Hạo hơi nhấp nhô, viên đan đã trôi vào bụng, gương mặt của lão bỗng đỏ lên, hai mắt mở to, lộ ra vẻ hết sức thống khổ.

Sau một lát, chân mày của lão liền giãn ra, màu đỏ trên mặt cũng dần dần biến mất đi, sắc mặt khôi phục như thường, hai mắt cũng

trở nên thanh minh.

Trông thấy sự lo lắng của Thiết Kiên, Tư Đồ Hạo khoát tay áo, hơi ngòai thẳng dậy, chậm rãi mở miệng nói: "Nhiên Hòn Đan, ta chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi, tôi đã chống đỡ nửa khắc đồng hồ."

"Ừm... Ta lập tức truyền tin cho Tư Đồ đại sư?" Thiết Kiên đối với việc này sớm đã đoán trước, hấn do dự một chút, liền chuẩn bị chạy đi truyền tin cho người bên ngoài.

Trong lời nói của hấn có nhắc đến Tư Đồ đại sư, tự nhiên là chỉ Tư Đồ Nhiên thật sự.

"Khục khục. . . Không cần, ta sợ là đợi không được đến thời điểm đó. . ." Tư Đồ Hạo lại lắc lắc đầu, ngăn cản Thiết Kiên.

"Đại sư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Thiết Kiên hỏi.

"Vốn dĩ hôm nay hẹn người tới đây gặp mặt, là muốn hỏi một chút việc liên quan đến dị hỏa trong người người... Đừng kinh ngạc như vậy, nếu như không thể từ Phần Thiên Kiếm mà phát giác được người là người thân mang dị hỏa, thì danh hiệu linh kiếm sư của ta xem như là hư danh rồi." Tư Đồ Hạo nhếch miệng nở nụ cười, không hề có dáng vẻ của người sắp chết.

Thiết Kiên cười khổ, không có thừa nhận, cũng không có phản bác.

"Không nghĩ rằng, không đợi được người, ngược lại chờ tới tên tặc nhân kia. Gã giả mạo con ta, khí tức giống như hệt, ta nhất thời không để ý kỹ, cũng không phân biệt ra được..." Tư Đồ Hạo tiếp tục nói.

Sau khi nghe lão kể lại, Thiết Kiên rốt cục hiểu rõ đại khái sự tình đã xảy ra.

Nguyên lai, trong lúc Tư Đồ Hạo đang nghiên cứu thây Phần Thiên Kiếm do Thiết Kiên luyện chế, Vô Diện nam tử đã giả trang thành Tư Đồ Nhiên, nói rằng y biết kiếm này luyện thành do dị hỏa, còn nói y biết rõ một chút bí mật ít người biết.

Tư Đồ Hạo không nghi ngờ gì, đang lúc chăm chú lắng nghe thì Vô Diện nam tử bất ngờ đánh lén, làm lão trọng thương.

Vốn dĩ thương thế như vậy không đủ khiến lão chột vật, nhưng không rõ Vô Diện nam tử đã sử dụng tà pháp gì, làm cho một luồng khí đen xâm nhập vào cơ thể lão, ô uế cả linh kiếm đang nằm trong kinh mạch.

Sau đó đan điền của lão liền bị khí huyết màu đen xâm chiếm mà vỡ vụn từ trong ra ngoài, triệt để làm lão mất đi năng lực phản kháng.

"Gã tuy rằng đẩy ta vào tử cảnh, nhưng ta cũng đánh gã trọng thương... Khục khục, nếu không phải người chạy đến đúng lúc, chỉ sợ ta đã sớm thân tử đạo tiêu trong tay tặc nhân kia rồi." Tư Đồ Hạo cười khổ nói.

"Thực không dám giấu giếm, Tư Đồ đại sư, Vô Diện nam tử kia nhiều khả năng là vì truy sát ta, mới tiến vào Đại Việt Quốc." Thiết Kiên do dự một chút, có chút áy náy nói ra suy đoán của mình.

"Là bởi vì dị hỏa trong người người?" Tư Đồ Hạo hỏi.

"Đúng vậy, ta vốn là người ở Tấn Quốc, bởi vì có người ham muốn dị hỏa trong cơ thể ta, mà một đường đuổi giết đến tận Việt Quốc." Đối với người sắp chết, Thiết Kiên không chút giấu giếm.

"Thật ra người không cần áy náy, việc này tuy có một phần nguyên nhân liên quan đến người nhưng lại cũng không phải toàn bộ. Huống hồ, ta cũng không phải lần đầu tiên gặp phải ám sát." Tư Đồ Hạo nhìn vẻ mặt của Thiết Kiên, có chút xúc động, mở miệng nói.

Thiết Kiên nghe vậy, vô thức lui về sau một bước, lộ ra có chút khó hiểu.

"Hai nước Tấn và Việt, vốn đã ngưng chiến nhiều năm, nhưng từ mười mấy năm trước, Tấn Quốc lại đột nhiên trở nên rục rịch ngóc đầu dậy, không ngừng điều động sát thủ tiềm nhập Việt Quốc, ám sát luyện kiếm sư của Việt Quốc. Nhất là hai năm gần đây, biên quân của hai phe va chạm vô số lần, xung đột quy mô nhỏ đã bạo phát không dưới trăm lần." Tư Đồ Hạo lắc lắc đầu nói.

"Đại sư là nói, Tấn Quốc cố ý thúc đẩy chiến tranh?" Thiết Kiên kinh ngạc hỏi.

Trong lòng hắn, người Việt Quốc to khỏe, toàn dân lại thượng võ, người Tấn Quốc lại ưa nhàn nhã, văn thơ, nhìn thế nào cũng không giống như Tấn quốc sẽ chủ động khiêu khích.

"Về bề ngoài, Tấn - Việt hai nước có vẻ không có sóng gió gì, lý do mà ta muốn nói với người những thứ này, người nhất thời cũng không thể nào tin nổi. Nhưng mà, nếu như linh kiếm sư duy nhất của Việt quốc là ta qua đời, sự cân bằng giữa hai nước chắc chắn sẽ lập tức bị đánh vỡ, đến lúc đó, chính là thời điểm chiến sự bạo phát." Tư Đồ Hạo ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói.

Thiết Kiên tuy vẫn cảm thấy khó tin, nhưng trong tiềm thức cũng đã tin tưởng vài phần, dù sao hắn không tin Tư Đồ Hạo lúc gần chết, lại dùng việc này để gạt hắn.

"Đại sư, ngài nói những chuyện này với tôi, là có gì giao phó sao?" Thiết Kiên hỏi.

"Không sai. Ta muốn người trở thành linh kiếm sư của Việt Quốc, tiếp tục duy trì sự cân bằng này, ngăn cản chiến tranh giữa hai nước." Tư Đồ Hạo ngưng trọng nói ra.

"Đại sư, không phải là ta muốn từ chối, mà thật ra muốn trở thành linh kiếm sư, tuyệt không phải là chuyện một sớm một chiều, chỉ e

ngài đã xem trọng ta quá mức rồi." Thiết Kiên cười khổ một tiếng, nói.

"Người quá khiêm tốn. . . thiên phú luyện kiếm của người, ở trong đại hội luyện kiếm, ta đã nhìn thấy rõ. Huống chi người còn có dị hỏa, đối với luyện kiếm mà nói, là như hổ thêm cánh. Ta vốn dự định bồi dưỡng Thẩm Ôn trở thành người kế thừa, nhưng hiện tại xem ra, người mới là nhân tuyển tốt nhất." Tư Đồ Hạo tiếp tục nói.

"Ta..." Thiết Kiên còn muốn nói gì, lại bị Tư Đồ Hạo vẫy tay cắt đứt.

"Ta không còn nhiều thời gian, khục khục. . . Để ta nói chút chuyện trọng yếu." Sắc mặt của lão chuyển từ hồng sang trắng, ho khan nói.

Thiết Kiên nghe vậy, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng chờ đợi Tư Đồ Hạo bàn giao hậu sự.

"Đây là luyện kiếm tâm đắc do ta tổng kết lại trong những năm gần đây, trong đó có phương pháp luyện chế linh kiếm, người sau này có thể tham khảo. Khục khục... Miếng Thạch Phù này là tín vật để tiến vào Huyền Âm Bí Cảnh, nếu như người có được cơ duyên tiến vào trong đó, có thể nhìn thấy khối Thiên Ngoại Thần Bia trong truyền thuyết rồi." Tư Đồ Hạo vừa nói, một bên gỡ nhẫn trữ vật trên tay, đồng thời từ trong lòng ngực lấy ra một mai hắc sắc Thạch Phù, đưa cho Thiết Kiên.

Thiết Kiên trong lòng ngạc nhiên, vội vươn tay tiếp lấy.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy hai tay nặng nề, phẳng phất như nhận lấy một tòa đại sơn.

"Chất liệu của Thạch Phù và Thiên Ngoại Thần Bia giống nhau, không thể, không thể... thu vào trong nhẫn trữ vật, người phải cẩn thận cất kỹ..." Tư Đồ Hạo dặn dò.

"Mấy thứ này, không cần chuyển giao cho lệnh lang là Tư Đồ Nhiên sao?" Thiết Kiên hỏi.

"Đứa con kia của ta có bao nhiêu cân lượng... ta trong lòng rất rõ ràng. Mấy thứ này... để lại cho nó chỉ phí công, thậm chí... còn dẫn tới họa sát thân. Nếu như ngươi, nếu như ngươi. . . có lòng, ngày sau chiếu cố nó nhiều hơn một chút là được." Sinh cơ của Tư Đồ Hạo nhanh chóng mất đi, lão gắng gượng thều thào.

LUYỆN KIỂM

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 44: Sự Thật Phũ Phàng

Thiết Kiên xúc động, hốc mắt cũng có chút ẩm ướt, hấn và Tư Đồ Hạo tuy không thân thiết, nhưng lúc này chẳng biết tại sao, lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Lộ mạn mạn. . . Kỳ tu viễn hề. . ." Tư Đồ Hạo nhìn Thiết Kiên, nói ra một câu cuối cùng.

Mặt mũi của hấn cấp tốc tái nhợt, khô héo, tất cả sinh cơ trong cơ thể đều hao hết, biến thành dáng vẻ da bọc xương, đột ngột qua đời.

Hốc mắt của Thiết Kiên đỏ lên, đút miếng Thạch Phù vào trong túi thơm của Ninh Tiểu Tiểu cho hấn, sau đó lại bỏ vào trước ngực.

Hấn nhìn tới di hài của Tư Đồ Hạo, nắm chặt chiếc nhẫn trữ vật kia trong tay, chậm chạp không muốn nhúc nhích.

Sau một hồi lâu.

Nơi cửa thang lầu đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân, một trung niên nam tử áo bào tím có vân bạc đi lên lầu, xuất hiện tại nơi đó.

"Kiên nhi." Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Thiết Kiên nghe tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút khó tin nhìn về phía đầu cầu thang.

Hấn nhìn thân ảnh quen thuộc kia, thanh âm có chút run rẩy, nghẹn ngào kêu lên: "Cha."

Ai có thể ngờ tới, người vừa mới xuất hiện, lại chính là người phụ thân mất tích đã lâu của Thiết Kiên - Thiết Thụ.

Điểm khác so với trong trí nhớ, là Thiết Thụ trước mắt này hình như già nua thêm vài phần, trên khuôn mặt chính trực kia có nhiều nếp nhăn hơn, bộ râu ngắn dưới hàm cũng đã có vài chỗ bạc trắng, chỉ có đôi mắt hổ, vẫn là thần quang nội liễm, thoát nhìn không giận mà uy.

"Hài nhi bất hiếu, hại cha chịu khổ rồi." Thiết Kiên vội khuyu xuống, quỳ gối ở phía trước Thiết Thụ.

"Nói gì vậy, là lỗi của vi phụ, không bảo vệ được con, mới làm hại con khốn khổ lưu lạc, phiêu bạt tha hương." Thiết Thụ than thở một tiếng, mở miệng nói.

"Cha, sao người lại tìm được nơi này?" Thiết Kiên vui sướng, mở miệng hỏi.

"Lúc trước lão tặc Ninh Kham dẫn người nhân đêm tối tập kích phủ thứ sử của ta, ta mang theo thân tín đoạn hậu, thật vất vả phá vây rời đi, không nghĩ tới tặc tử thế lớn, chỉ được trốn đông núp tây khắp nơi. Về sau chẳng biết tại sao, chúng không còn truy lùng gắt gao nữa, lại thu được tin tức do con truyền đến, mới biết con đã đến kinh thành của Việt Quốc, vì vậy gấp rút chạy đến nơi này. Lại từ chỗ Yên gia đó biết được con đã đến nơi này, bèn lặng lẽ đuổi theo. Phải rồi, đến cùng ở đây đã phát sinh chuyện gì?" Thiết Thụ nhìn quanh bốn phía, lộ vẻ nghi hoặc.

"Là thế này. . ."

Thiết Kiên vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Thiết Thụ dùng tay vỗ trán của mình, nói:

"Con xem xem, vi phụ đã lâu không gặp con của mình, quá mức kích động, sao lại để cho con quỳ mãi, mau mau đứng lên."

Nói qua, lão liền cúi người, thò tay đỡ Thiết Kiên đứng lên.

"Ân, đã cao lớn hơn rất nhiều. . ." Thiết Thụ đưa tay khẽ vuốt đỉnh đầu của Thiết Kiên, cười nói.

Nhưng vào lúc này, nhãn thần của lão bỗng nhiên biến đổi, bàn tay đặt ở trên đầu của Thiết Kiên đột nhiên lóe lên hồng quang, lộ ra một chiếc châm dài gần tấc màu tinh hồng, chụp thẳng xuống đầu của hắn.

Biến cố phát sinh thật sự quá đột ngột, Thiết Kiên căn bản không thể phản ứng, chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể tê rần, tứ chi hoàn toàn không thể động đậy, cứng ngắc ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, bỗng nhiên liên tục xuất hiện mấy đạo hắc ảnh, 7-8 hắc y nhân từ bên ngoài lều các lắc mình bay vào trong lều, quỳ xuống trước người của Thiết Thụ.

"Khởi bẩm nghĩa phụ, đã thanh lý sạch sẽ khu vườn này, hơn 20 tên tùy tùng quân sự toàn bộ mất mạng. Chỉ là kia Cơ Vô Tướng đã nhảy vào trong sông Lâm Thao, chạy thoát." Kẻ cầm đầu lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu bậm báp.

"Không sao, y chịu một kích từ linh kiếm của Tư Đồ Hạo, bị thương không nhẹ, lần này nếu có thể còn sống sót, xem như y mệnh lớn." Thiết Thụ khẽ gạt đầu một cái, phát tay ra hiệu bọn chúng đứng lên.

Những hắc y nhân kia lập tức đứng lên, đứng thành một hàng, đứng tại sau lưng của lão.

Thân thể của Thiết Kiên bị đông cứng, ý thức lại rất rõ ràng, con mắt chuyển động, đánh giá sơ qua những hắc y nhân kia.

Hắn phát hiện mấy người này đều còn rất trẻ, nhìn chỉ khoảng 16-17 tuổi, nhưng ở trên mỗi người đều có khí thế của những tử sĩ thiết huyết, trên trán có rất nhiều vết sẹo.

Vừa nhìn liền biết rõ, đa số chúng đều là hạng người dày dạn kinh nghiệm chiến trận, đã quen chém giết.

"Người đến tột cùng là ai? Vì sao phải giả trang cha ta?" Tuy nói thân thể của Thiết Kiên không thể di động, nhưng cái miệng lại không bị ảnh hưởng.

Hắn tức giận quát hỏi: "Người cùng vừa tên Vô Diện nhân vừa rồi có quan hệ như thế nào?"

"Vô Diện nhân? Ý người là Cơ Vô Tướng à?" Thiết Thụ nói.

"Ài. . . Con cóc a con cóc, ta chính là Thiết Thụ bản tôn, không phải là ai giả trang cả." Thiết Thụ thở dài một tiếng, nói.

"Chuyện này quyết không thể nào!" Thiết Kiên không tin chút nào, cao giọng cả giận nói.

"Người tin hay không cũng được, việc này sau này lại giải thích cùng người." Thiết Thụ chấp tay trong áo, thản nhiên hỏi: "Đúng rồi, bí thuật luyện chế linh kiếm của Tư Đồ Hạo đang ở trên tay người đúng không? Giao ra đây."

Lúc Thiết Kiên nhìn thấy thói quen này của lão, hắn vô cùng thất vọng.

Khi nhìn thấy phụ thân xuất hiện, hắn cũng nghi ngờ đó là Vô Diện nam tử quay lại, cho nên tuy tâm tình kích động, vẫn không quên dùng thần thức tra xét rõ ràng. Phát hiện vô luận là khí tức hay những thứ khác, không có chút nào khác thường, bởi vậy mới bất cần.

Nhưng cho tận đến giờ khắc này, hắn rốt cục mới tin tưởng, người trước mắt chính là cái kia người đã nuôi dưỡng hắn.

"Vì cái gì?" Mặt của Thiết Kiên đầy vẻ thống khổ, cắn răng nói ra từng câu, từng chữ.

"Vì cái gì? Đương nhiên là vì dị hỏa trên người ngươi, nếu không ta với ngươi không thân không thích, dựa vào cái gì nuôi dưỡng ngươi lớn lên?" Thiết Thụ không khỏi thảm tử đắc, khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý, mở miệng nói ra.

"Không thân không thích? Ý ngươi là gì?" Thiết Kiên biến sắc, truy vấn.

"Ngươi không thật sự cho rằng ta có thể làm ra chuyện hổ dữ ăn thịt con sao? Ha ha ha. . . Chuyện đã tới nước này, ta cũng nói cho ngươi biết, ngươi là một đứa trẻ bị vứt bỏ mà năm đó ta làm quan tại Lăng Châu, nhặt được giữa đường thôi." Ngón tay trong tay áo của Thiết Thụ nhẹ nhàng chà xát, chậm rãi nói.

Hắn chỉ vào mấy tên hắc y nhân ở chung quanh, nói với Thiết Kiên: "Cùng giống mấy kẻ này, lúc đầu khi nuôi ngươi, định bồi dưỡng thành tử sĩ, sau này bất ngờ phát hiện ngươi mang dị hỏa, lúc này mới cho ngươi thân phận là con trai độc nhất."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của lão đột nhiên trầm xuống, phát hiện chiếc nhẫn trữ vật mà Thiết Kiên nắm trong lòng bàn tay, đi tới bước, giật lấy nó từ trong tay của Thiết Kiên.

"Hắc hắc. . . có được phương pháp luyện chế linh kiếm của Tư Đồ Hạo, cộng thêm dị hỏa trong cơ thể ngươi, không bao lâu sau ta có thể trở về Đại Tấn, hốt gọn bè lũ Phong Thanh Tử và ông ta." Sau khi Thiết Thụ tra xét giới chỉ, đắc ý nói.

"Ngươi nói Phong Thanh Tử sư công?" Thiết Kiên cả kinh, liền vội vàng hỏi.

Phong Thanh Tử chính là quốc sư của Tấn Quốc, cũng là linh kiếm sư duy nhất, thân phận địa vị của ông ta tại Tấn Quốc, thậm chí còn được tôn sùng hơn cả Tư Đồ Hạo tại Việt Quốc. Hơn nữa, này Phong Thanh Tử còn có một tầng thân phận, chính là sư phụ của Ninh Kham, cũng chính là sư công của hắn.

Thiết Thụ lại nói muốn đem một mẻ hốt gọn vây cánh, thế này khác nào phản quốc. . .

"Người vẫn không biết sao? Sự phụ người Ninh Kham sở dĩ động thủ với phủ thứ sử, chính là chịu nghe lệnh của Phong Thanh Tử." Thiết Thụ nhìn Thiết Kiên, bất đắc dĩ cười nói: "Mà hết thầy mọi chuyện, cũng là vì dị hỏa của người."

Nghe lão ta nói như vậy, từng cảnh tượng lại hiện lên trong đầu của Thiết Kiên, tất cả manh mối đều kết hợp thành một khối, rất nhiều nghi hoặc rốt cục đã được giải khai.

Lúc trước hẳn phát hiện Vân Long Lệnh ở trên người của Đường Hối, còn tưởng rằng là có hoàng thất tham dự trong đó, không nghĩ tới lại có quan hệ với sự công.

"Nói như vậy, đại sư huynh, Đường Hối, còn có Vô Diện nhân Cơ Vô Tướng kia, đều do Phong Thanh Tử điều động?" Thiết Kiên đề xuống cảm giác bi thương trong lòng, tỉnh táo truy vấn: "Xem ra sức hấp dẫn của dị hỏa quả thật rất lớn, dĩ nhiên chọc cho quốc sư và thứ sử một châu, trăm phương nghìn kế mưu đồ như vậy?"

"Ha ha, chuyện cho tới bây giờ cũng không cần lừa gạt người nữa. Ta vốn cũng là một trong những đồng minh của Phong Thanh Tử, cung cấp bách tính trong địa bàn mình quản lý để ông ta luyện chế pháp kiếm, ông ta bảo đảm cho con đường làm quan của ta tại Tấn Quốc." Thiết Thụ tự nhiên nghe hiểu ý mỉa mai trong lời của lão ta, lại cũng không thêm để ý.

Thiết Kiên nghe được lời ấy, nhất thời hiểu được, lúc trước trong Đàm Châu thường xuyên có bách tính mất tích, thì ra đều là nguyên do này, trong lòng không khỏi vừa sợ vừa giận.

"Chỉ bất quá, sau khi ta biết rõ mục đích chân chính ông ta bức thiết yêu cầu dị hỏa của người, ta liền bắt đầu ngấm ngấm súc tích lực lượng, ý đồ vào thời khắc dị hỏa của người thức tỉnh sẽ lật đổ

hắn. Không ngờ sau đó lão hồ ly kia lại phát hiện ra, mới có chuyện Ninh Kham dẫn người tập sát phủ thứ sử." Thiết Thụ tiếp tục nói.

Nói đến đây, trên trán của lão ta nổi đầy gân xanh, hiển nhiên vẫn ghi hận trong lòng.

Sau một lát, lão bỗng nhiên bình thường lại, thoải mái cười to nói: "Ha ha ha. . . Cũng may trời không phụ người có lòng, hảo nhi tử của ta, người cuối cùng vẫn trở lại bên ta. . ."

Thiết Kiên lúc này tứ chi tê liệt, vô pháp động đậy, pháp lực trong đan điền cũng bị một cỗ lực lượng quái dị phong tỏa, không thể điều động, nhưng dị hỏa trong đan điền chỉ nhận rất ít ảnh hưởng.

Vào lúc nói chuyện với Thiết Thụ, hắn luôn cố vận chuyển lực lượng của dị hỏa, để bức cây huyết châm đâm vào đỉnh đầu kia ra ngoài, đáng tiếc hiệu quả lại thật phần yếu ớt.

"Tốt rồi, đã giải rất nhiều nghi hoặc trong lòng người, coi như là vi phụ vì người làm một việc sau cùng. Kế tiếp, người cứ an tâm chuyển dị hỏa lại cho ta." Thiết Thụ nói xong, khoác tay áo với mấy người sau lưng.

Những người kia lập tức lao đến, vất mọi thứ ở trong lầu các xuống lầu một, để cho lầu hai trống rỗng.

Mắt thấy hai người dựng thi thể của Tư Đồ Hạo lên, muốn ném ra khỏi cửa sổ lầu các, Thiết Kiên vội vàng chặn lại, nói: "Người chết là lớn! Các người nếu còn có chút nhân tính, đừng làm như vậy."

Hai người kia dừng bước, quay đầu nhìn Thiết Thụ, lão khế vuốt cằm, nhẹ gật đầu.

Vì vậy, hai người kia tìm tới một cái ghế, đặt ở trong phòng một góc, để thi thể của Tư Đồ Hạo ngồi lên đó.

Sau đó, lại có hai người đi tới trước, kéo Thiết Kiên qua một bên, ở giữa lầu các tầng hai, triệt để trống không.

Thiết Thụ đi tới trước, xoay cổ tay, trong bàn tay liền xuất hiện một thanh chủy thủ màu ám hồng, nhìn thì đá không phải đá, ngọc không phải ngọc, phía trên tuyền khắc từng đạo dày đặc phù văn cổ quái.

Chỉ thấy bàn tay nắm chặt chủy thủ, xắn ống tay áo rộng, hít một hơi dài, cúi người xuống, bắt đầu chăm chú vẽ trên mặt đất, trông rất giống lúc bình thường lão ta viết chữ, vẽ tranh...

Kèm theo sự di động từ cánh tay, trên chủy thủ bắt đầu phát ra quang mang đỏ như máu, nó tạo ra một âm thanh kinh hoàng trên mặt đất lát đá, và tạo ra những vết cắt sâu.

Thiết Kiên thấy lão ta không để ý tới mình nữa, liền nhắm mắt lại, gia tăng thúc giục dị hỏa trong cơ thể, dọc theo mạch lạc xông lên đỉnh đầu, từng bước bức chiếc huyết châm kia ra ngoài cơ thể.

Sau thời gian một khắc đồng hồ, y sam trên lưng của Thiết Thụ thấm ướt toàn bộ, cầm đao như bút đứng lên từ trên mặt đất.

"Không tệ, không tệ." Trên mặt tràn đầy vui mừng, nhìn pháp trận cổ quái tương tự như Âm Dương Song Ngư Đồ trên mặt đất, vô cùng vừa ý gật gật đầu.

Nghe được câu này của lão, Thiết Kiên bỗng mở ra hai mắt, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

Huyết châm đâm rất sâu vào đỉnh đầu của hắn, sau khi dồn toàn lực bức ra, đã rút ra ngoài hơn phân nửa. Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, Thiết Kiên có thể bức hoàn toàn nó ra bên ngoài.

"Đưa hắn qua đây." Thiết Thụ đưa mắt nhìn về phía Thiết Kiên, ra lệnh.